

Giới thiệu Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Thiên chi kiều tử, Kim bài đề cử, 1v1.

Tình trạng bản gốc: Hoàn

Số chương: 81 chương + 1PN

Editor: Hạ Cẩm Vân

Mặc dù chỉ mới tốt nghiệp trung học phổ thông, Dương Chi vẫn quyết định tìm việc làm thêm để giảm bớt áp lực sinh hoạt cho gia đình.

Tìm tòi trên mạng một hồi, cô nhìn thấy một tin tìm gia sư, tiền lương khá cao, yêu cầu cũng đơn giản:

Sống tại nhà người thuê

Vô cùng kiên nhẫn

Đề tay lên ngực tự hỏi, đến hai người cô cũng có thể làm được, vì thế cô liên hệ với người thuê.

**

Khi Khấu Hường nhận được cuộc điện thoại của mẹ từ bên kia đại dương, nói đã tìm cho anh một gia sư, anh đang ở trong quán bar đánh bài với mọi người.

Nghe vậy, anh ném mạnh đồng bài Poker trong tay xuống, cầm theo đao dài năm mét hùng hổ chạy về nhà.

Anh chưa từng nghĩ, vừa mới bước vào cửa, một cô gái nhỏ mặc váy ngủ xù lông từ phòng dành cho khách chạy ra, căng thẳng lo lắng mà nhìn anh, cô gái nhỏ ôm gối, lạnh đến run bần bật.

"Anh Khấu Hường, máy sưởi nhà anh hỏng... Hỏng rồi, em lạnh quá."

Vì thế buổi tối ngày đầu tiên, anh tức đến học nấu sữa máy sưởi cho cô gái nhỏ đến từ phía nam.

Nhị thế tổ (1) rapper tính tình vô cùng xấu xa vô cùng không biết xấu hổ vs cô gái nhỏ học bá đơn thuần thiện lương chính trực có chất giọng mang âm thanh tự nhiên

Hiphop, thanh xuân nhiệt huyết

Dương Chi nhìn sắc mặt tối tăm của Khấu Hường, nghĩ thầm, người con trai hung dữ này, nhất định phải có nhiều chiêu đồ dành.

Nhiều năm sau,

Nhị thế tổ không nên thân hiện giờ đã trở thành người tiên phong của dòng nhạc Hip hop.

Khấu Hường xin trả lại em tất cả dịu dàng và cưng chiều mình có.

(1): "Nhị thế tổ" là tiếng lóng của người Quảng Đông chỉ những đứa trẻ sinh ra trong nhung lụa, chỉ biết chơi bời thác loạn.

Lời editor: Lại một hố mới của Hòa Hòa ^^ Tớ quyết định sẽ thâu truyện của tác giả này vì có một số truyện Hòa Hòa viết khá chắc tay, văn án cũng cưng dễ sợ luôn. Các hố sẽ được lấp dần trong năm nay. Hi vọng mọi người ủng hộ ạ <3

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trùng hợp

Hàng năm, trường trung học phổ thông trực thuộc đại học B đều sẽ tổ chức một cuộc thi tên là "Lò luyện", hướng đến toàn bộ học sinh trung học cơ sở xuất sắc nhất thành phố.

Cuộc thi "Lò luyện", nghĩa như tên, đó là một cuộc thi tổ chức ngay trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cơ sở.

Thí sinh thông qua cuộc thi, có thể đặc cách vào trường trung học phổ thông trọng điểm tốt nhất thành phố —— trường trung học phổ thông trực thuộc đại học B.

Số thí sinh đến báo danh vô cùng đông đảo, số người tham sự phải hơn chục nghìn, mà số học sinh thật sự đạt yêu cầu lại ít ỏi không có mấy. Cạnh tranh khốc liệt, có thể nói là gió tanh mưa máu.

Điều khiến tất cả giáo viên và học sinh trong trường cấp ba trực thuộc cảm thấy ngạc nhiên chính là, trong những thí sinh thông qua cuộc thi “Lò luyện” năm nay, có một cô bé, đến từ một thị trấn nhỏ bên cạnh thủ đô ——

Trần Hồng Thủy.

Chưa từng nghe thấy nơi chật hẹp nhỏ bé như lông gà kia, lại sinh ra một người đứng top ba trong cuộc thi “Lò luyện” của trường trung học phổ thông trực thuộc đại học B!

Nghĩ đến trình độ giáo dục lạc hậu và tố chất tự nhiên của thị trấn nhỏ đó, chuyện này... Gần như là chuyện không thể xảy ra!

Nhưng thông tin trên không sai, học sinh này tên là Dương Chi, thật sự lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, trường cấp ba trực thuộc mới tiếp đón một học sinh đến từ thị trấn nhỏ bên cạnh.

Chủ nhiệm lớp tuyên bố bạn học sinh này sẽ đến lớp 3 học cùng mọi người, cả lớp bắt đầu ồn ào.

“Không ngờ cô nhóc đến từ thị trấn nhỏ kia lại đánh bại được nhiều học sinh mũi nhọn trong thành phố như vậy, thật đáng sợ.”

“Thật là muốn mau chóng diện kiến học sinh giỏi biến thái kia để được sáng mắt ra quá, đợi chút, nam hay nữ.”

“Không đọc thông báo à, là một cô gái.”

“Biết đâu lại là một chị gái nhỏ tài sắc vẹn toàn thì sao.”

“Đừng có mơ, người từ nông thôn đến làm sao mà đẹp được, nhất định vừa bần vừa đen, vừa béo vừa tròn.”

“Hi hi, nhưng cũng chưa chắc.”

.....

Học sinh lớp 3 mang tâm trạng vừa thấp thòm vừa chờ mong, đợi thật lâu, vẫn chưa nhìn thấy chị gái nhỏ học vô cùng giỏi lên sân khấu.

Thế rồi cuộc có tới hay không, ngày đầu tiên đi học đã đến muộn ư?

Không có phép tắc gì cả.

Nhưng, tiết hai buổi sáng vừa kết thúc, ngoài cửa sổ chợt truyền đến tiếng motor gầm rú, làm chấn động màng nhĩ.

Âm thanh này rất quen thuộc ——

Motor của Khẩu Hường.

Lúc này, có bạn nam chạy học tốc vào phòng học hô to: “Thần linh ơi, phía sau xe Khẩu Hường lại có con gái ngồi, lần đầu tiên đấy!”

“Đùa à, motor của Khẩu Hường từ trước đến nay chưa từng cho con gái chạm vào.”

“Không tin thì tự đi xem đi.”

Các bạn học sôi nổi ra khỏi phòng, ghé vào bên hành lang, nhìn về phía cổng trường.

Bên con đường xanh bóng cây, motor hất đuôi một cái vô cùng đẹp đẽ.

Ngừng lại.

Người đàn ông mặc bộ quần áo bóng chày màu đen vẫn đang đội mũ bảo hiểm, cách quá xa nên không nhìn rõ tướng mạo, kính bảo vệ mắt màu xám bạc phản chiếu ánh nắng mặt trời, cả người tràn ngập khí chất lạnh lẽo quyết tuyệt —— Khẩu Hường.

Đôi chân dài của anh chậm rãi đặt xuống đất, ổn định motor.

Cô gái ngồi phía sai anh, nắm chặt góc áo bên eo anh, mãi đến khi xe dừng hẳn mới chịu buông ra.

Cô tháo mũ bảo hiểm, để lộ khuôn mặt trắng nõn thông minh, mái tóc đen nhánh dài như thác nước nhẹ nhàng trượt xuống.

Đúng là con gái!

Cô cái này có vóc dáng nho nhỏ, chỉ cao đến ngực Khấu Hường, mặc quần áo đồng phục màu bột củ sen.

Sau khi tháo mũ, cô duỗi tay xoa xoa con ngời đen nhánh mềm mại, thích ứng với ánh sáng đột ngột. Sau đó tì lên bả vai Khấu Hường, từ trên motor nhảy xuống, lại lấy cặp sách bạc màu từ trên bả vai anh xuống.

Hàng loạt động tác này khiến các bạn học đang xem náo nhiệt hết chói tai, khó mà tin nổi.

Đóa hoa kiều ngạo lạnh lùng không gần nữ sắc trong truyền thuyết, không chỉ lái xe chở con gái, còn giúp cô ấy xách túi?

Chuyện này mẹ nó quá thật làm chủ nghĩa hiện thực trở nên thần bí!

**

Dương Chi ngẩng đầu, quan sát sân trường xung quanh.

Ánh mặt trời chói chang, cô phát hiện trên ban công của khu dạy học năm tầng, học sinh đứng rất đông.

Tại sao tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt như đang nhìn khi thế, đây là cách chào đón học sinh mới của trường trung học phổ thông trực thuộc đại học B ư?

Cô lại cúi đầu, không quen người khác nhìn cô chăm chăm như vậy, đặc biệt là...

Cô cúi đầu nhìn bộ ngực nở nang của mình, hôm nay mặc áo ngực thể thao, chắc là... Không khoa trương như vậy.

Cô ôm cặp sách lên phía trước theo bản năng, đỏ mặt, xoay người vẫy tay với Khấu Hường, coi như tạm biệt.

Ánh mắt Khấu Hường lướt qua khuôn mặt cô.

Môi mỏng hơi mím, biểu tình lãnh đạm. Khuôn mặt đẹp trai thon gầy kia, hòa vào với khí chất lạnh nhạt hoàn hảo của anh.

Anh thờ ơ đáp một tiếng, lòng bàn chân nở máy, motor gầm lên một tiếng, sau đó phóng như bay ra khỏi cổng trường.

Dương Chi nhìn theo hướng anh rời đi, sau đó ôm cặp sách nhỏ đi vào khu dạy học.

Cô đến phòng tài vụ báo danh, đăng ký học bạ, sau đó gặp chủ nhiệm lớp Tôn Bình, Tôn Bình dặn dò cô vài câu, dẫn cô đến lớp học.

Các bạn trong lớp sớm đã háo hức không chịu được, sau khi biết cô gái Khấu Hường đưa đến đây, lại là bạn học sinh ở thị trấn nhỏ vượt qua cuộc thi “Lò luyện”, cả lớp 3 sức gần chết.

Cô gái đến từ nông thôn này, có mang theo máy gian lận đúng không?

Đội chút, không phải vừa tròn vừa béo ư, nhưng tại sao nhìn cô gái trước mặt này, làn da lại mịn màng căng bóng như sắp chảy nước, mái tóc dài đen nhánh óng mượt như tơ tằm, đặc biệt là đôi mắt hạnh ngập nước làm rung động lòng người...

Không chỉ mang máy gian lận, còn mang theo camera xinh đẹp.

Tuy Dương Chi không phải kiểu xinh đẹp đến mức liếc mắt một cái không dời, nhưng khí chất của cô dường như phủ thêm một vầng ánh sáng dịu dàng, khiến người khác cảm thấy... Thoải mái đến mức nói không nên lời.

Dương Chi rất không thích các bạn trong lớp dùng ánh mắt sấm soi đánh giá cô, cô vô thức rù vai.

“Tớ tên là Dương Chi, đến từ trấn Hồng Thủy, rất vui khi trở thành bạn cùng lớp của mọi người, hy vọng những ngày tiếp theo sẽ cùng mọi người tiến bộ...”

Trên bục giảng, cô còn chưa kết thúc phần tự giới thiệu, đã có bạn tò mò cất ngang: “Cậu với Khấu Hường có quan hệ gì?”

“Tại sao Khấu Hường lại chở cậu?”

“Không nghe nói Khấu Hường có bạn gái?”

“Nói một chút đi...”

Dương Chi không biết nên trả lời như thế nào, dường như mọi người không có hứng thú gì với cô, ngược lại cảm thấy hứng thú với người tên “Khấu Hường” kia hơn.

Thình lình xuất hiện chuyện xấu hổ, làm cô đứng sững sờ tại chỗ.

Nhưng đúng lúc này, cuối lớp học vang lên một giọng nam lười biếng trầm thấp ——

“Đúng là không văn minh, người ta đang tự giới thiệu, quan tâm đến Khấu Hường làm gì, nếu tò mò như vậy, tan học rồi nói chuyện riêng không được sao.”

“Thẩm Tinh Vĩ, giúp con gái người ta nói chuyện như vậy, không phải mày coi trọng em gái ngực to này đấy chứ.”

Mặt Dương Chi nháy mắt “Phùng” một cái đỏ bừng.

Điều vẫn luôn vụng về che dấu lại bị người khác không kiêng nể gì mà chọc vào, cô vô cùng lúng túng.

Thẩm Tinh Vĩ chú ý tới, dường như bà vai cô rũ xuống thấp hơn.

Cậu không kiên nhẫn nói: “Cô ấy là người Khấu Hường đưa đến đây, không muốn chết thì mẹ nó miệng nói sạch sẽ một chút.”

Lời vừa nói ra, nhóm bạn nam lập tức ngậm miệng, im như ve sầu mùa đông.

Dương Chi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bạn nam tên Thẩm Tinh Vĩ kia đang dựa lưng vào ghế, bàn ghế nhỏ nhỏ không phù hợp với vóc dáng to cao của cậu, có vẻ hơi chật chội.

Đôi chân dài duỗi thẳng, ánh mắt sáng quắc ngắm nhìn Dương Chi.

Dương Chi biết ơn gật đầu với cậu.

Thật sự biết ơn, trước đây khi còn học cấp hai luôn có bạn nam trêu chọc cô ngực phát triển sớm, chưa từng có người nói giúp cô. Ngày đầu tiên tới trường, lại cảm nhận được thiện ý từ người xa lạ, tuy không nhiều lắm, nhưng thế cũng đủ rồi.

Sau khi nghiêm túc tự giới thiệu, chủ nhiệm lớp điều chỉnh chỗ ngồi một lần nữa, để Dương Chi ngồi xuống vị trí bên cửa sổ.

Bạn cùng bàn Dương Chi là một bạn gái, thân thiện cởi mở, ngăn nắp giỏi giang: “Tớ là Tô Bắc Bắc”

“Tớ là Dương Chi.”

Tô Bắc Bắc thờ ơ nói: “Đối với việc cậu có thể thông qua cuộc thi lò luyện, tớ không hề có hứng thú.”

Dương Chi cất cặp sách vào bàn học: “Ừ?”

“Vì sao Khấu Hường lại chở cậu tới trường, tớ cũng không có hứng thú.”

Dương Chi: “... Ừ.”

Tô Bắc Bắc chậm rãi ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, con ngươi đen bóng nhuốm ánh sáng dịu dàng: “Tớ không thích tò mò.”

Dương Chi: “Ừ.”

“Cho nên, tớ không hề muốn biết, cuối cùng cậu có phải bạn gái của Khấu Hường hay không.”

Dương Chi:

Tô Bắc Bắc lập tức giải thích: “Tớ thật sự không thích tò mò.”

Dương Chi:

Có thể dừng vừa giải thích, vừa vờ mặt như thế hay không, căn bản đã tò mò đến không chịu được rồi.

Dương Chi hỏi: “Các cậu đều nhắc đến Khấu Hường, ai là Khấu Hường?”

Tô Bắc Bắc khó tin nói: “Cậu không quen Khấu Hường, vậy người vừa mới chở cậu đến là ai?”

“Cậu ấy á.” Lúc này Dương Chi mới hiểu ra, vội vàng xua tay giải thích: “Là trùng hợp thôi...”

Cả lớp đều dựng lỗ tai lên nghe lén.

..... Dương Chi không nói.

Mọi người đều vô đầu bứt tai muốn biết, loại “Trùng hợp” gì, có thể làm người kiêu ngạo lạnh lùng nhiều năm như Khấu Hường ——

Dùng motor chở con gái, còn đeo ba lô giúp con gái?

Nhưng Dương Chi lại cố tình không chịu tiết lộ nhiều hơn một chữ, sự tình trở nên khó bề phân biệt.

**

Sau khi tan học, Dương Chi từ trong mây tin đồn của các bạn nữ, hiểu rõ người Khấu Hường kia.

“Cậu đừng trách mọi người tò mò, Khấu Hường không thích kết bạn, càng không thích có bạn gái.”

“Trước đây có một cô gái tỏ tình với cậu ấy, xấu hổ cầm nước khoáng đợi trên sân thể dục một buổi trưa, không ngờ cậu ấy chơi bóng xong, trực tiếp cùng đám bạn rời đi, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho cô ấy.”

“Cô gái kia khóc ngay tại chỗ, nếu là bạn nam khác, chi ít cũng có thể bằng quơ ứng phó vài câu, không thì thẳng thắn từ chối người ta cũng được. Khấu Hường lại không như vậy, tính tình cậu ấy lạnh lùng, người mà cậu ấy không để bụng đối với cậu ấy mà nói, là không khí, căn bản không nhìn thấy.”

Tô Bắc Bắc nói với Dương Chi: “Thế nên, cậu phải biết, cậu ấy có thể sử dụng motor chở cậu tới trường, là một chuyện vô cùng khác thường.”

Dương Chi:.....

Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, cô nghĩ lại mà sợ.

“Cậu ấy là học sinh lớp mình, vì sao không cần tới đi học?” Dương Chi khó hiểu hỏi.

“Khấu Hường bận lắm, cùng bạn bè thành lập ban nhạc August, hát rap, du ca trên đường hoặc quảng trường ngầm, vô cùng khí phách, cậu không ở trong giới Hiphop, chắc là chưa từng nghe thấy cái tên Caesar, nhưng mọi người trong giới đều biết cậu ấy, xã hội Cae, chọt hồng chọt tím, rất nổi tiếng trong giới.”

Dương Chi sợ ngây người, bây giờ học sinh trong thành phố, đều có thể chơi như vậy?

Tô Bắc Bắc bĩu môi: “À, bạn nam vừa mới giúp cậu nói chuyện ấy, chính là anh em trong ban nhạc của Khấu Hường, Thẩm Tinh Vĩ.”

Dương Chi nhìn về phía Thẩm Tinh Vĩ, cậu mặc một bộ quần áo thể thao, mày kiếm như vẽ, bộ dáng tươi sáng như ánh mặt trời.

Cậu đang nói chuyện với mấy bạn nam, ánh mắt không biết cố ý hay vô tình liếc qua Dương Chi, dường như đang nói về cô.

Dương Chi không định suy đoán, dù sao cô cũng không quen cậu.

Tô Bắc Bắc tiếp tục nói: “Mấy người anh em trong ban nhạc của Khấu Hường, bình thường không thích lo chuyện bao đồng, lần này Thẩm Tinh Vĩ chịu ra mặt giúp cậu, làm mọi người bất ngờ, nhưng chỉ cần cậu ấy mở miệng, mọi người trong lớp đều phải cho cậu ấy ba phần thể diện.”

Bảo sao, vừa rồi lúc tự giới thiệu các bạn đang âm ỉ như vậy, cậu vừa mở miệng, đều yên tĩnh lại.

Lại nói tiếp, Khấu Hường hẳn là người đầu tiên cô quen biết sau khi vào thành phố, không ngờ lại may mắn như vậy, trực tiếp đụng phải bạn cùng lớp, lại còn là một anh đại không thể trừu vào.

Tình huống gặp gỡ Khấu Hường, bây giờ Dương Chi nhớ tới, vẫn kinh hồn bạt vía.

Hết chương 1

Lời editor: Sau tất cả, cuối cùng hố cũng đã được mở ~ Chào đón mọi người đến với hố tiếp theo của Xuân Phong Lựu Hỏa ạ ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đại ca

Năm giờ trước.

Bầu trời tối tăm mờ mịt.

Phòng kho lâu năm không được tu sửa, cửa sổ bị cố định trên khung cửa sổ, không khép lại được, gió lạnh rét căm căm tràn vào phòng.

Năm nay thủ đô đón đợt khí lạnh khắc nghiệt nhất trong vòng trăm năm trở lại đây, tháng ba đầu xuân, cũng không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy thời tiết sẽ ấm lại.

Ở chân cửa Dương Chi đã sớm lạnh băng, cô hắt xì một cái choàng tỉnh, hít thở khó khăn. Cô ngồi dậy, lấy khăn giấy từ tủ đầu giường lau nước mũi, cơn buồn ngủ cũng bị xua tan hoàn toàn.

Ngoài cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng mưa xuân tí tách tí tách rơi xuống lá, rèm cửa bị gió lạnh thổi lên tầng tầng gợn sóng.

Không gian phòng kho chật hẹp, ngăn tủ và trên bàn để chồng chất các loại đồ dùng đã lâu không sử dụng. Bên tường có một chiếc giường lò xo nhỏ, miễn cưỡng có thể chứa được thân hình nhỏ nhắn của cô.

Chỗ này, trở thành nơi ăn nhờ ở đậu tạm thời của Dương Chi.

Hôm nay phải đến trường nhập học.

Trước gương, cô cố tình mặc áo ngực thể thao, không có gọng nâng, có thể làm chúng hạ xuống hết mức. Bên ngoài lại mặc thêm một cái áo bó ngực đàn hồi, dè xúng.

Cho dù cô có cố gắng che dấu, nơi đó vẫn nở nang hơn nhiều so với các bạn nữ dùng trang lứa, thật là đau khổ.

Trong phòng vệ sinh, cô thất cho mình một cái bím tóc nhỏ hình bánh quai chèo, lại cầm hộp kem SOD mật ong, lấy một chút, phủ lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn.

Vừa đi ra đã nhận được ánh mắt xem thường của em họ.

Cậu ta ngồi trước bàn, vừa chơi điện thoại, vừa thờ ơ nói: “Đom đáng.”

Dương Chi không thèm để ý ngồi vào bàn, cầm bánh bao có nhân lên, cắn một miếng, nhân bánh đậu tràn vào đầu lưỡi.

“Rất thoải.”

Lời này cô không thật sự nói ra, ăn nhờ ở đậu nên có bộ dáng ăn nhờ ở đậu, khi ra khỏi nhà mẹ cô đã dặn dò, đến nhà cô hai, phải chung sống hòa thuận với mọi người.

Có thể nhận được thì nhận, nhường được thì nhường.

Cô hai Lý Quế Chi bụng lồng hấp nóng hôi hổi từ phòng bếp đi ra, hỏi Dương Chi: “Hôm nay phải đến trường nhập học hả?”

“Vâng ạ, cô hai.”

“Thật là giỏi.” Lý Quế Chi cảm thán nói: “Không ngờ lại thi đỗ vào trường trung học trực thuộc đại học B, năm xưa Thần Thần nhà cô muốn vào trường cấp hai trực thuộc đại học B, chỉ thiếu có vài điểm, đưa tiền cũng không nhận.”

Cô hai vuốt tay xoa đầu con trai Hoàng Thiên Thần của mình, Hoàng Thiên Thần khó chịu mà né tránh, vẻ mặt căm ghét.

“Ra giá cao cũng không thể vào sao?” Dương Chi tò mò hỏi: “Thiếu bao nhiêu điểm ạ?”

“279 điểm.”

Dương Chi:...

Không còn lời gì để nói.

Trường trung học trực thuộc đại học B là trường cấp ba tốt nhất toàn thành phố, điều kiện tuyển sinh vô cùng khắc nghiệt. Cho nên Lý Quế Chi nghe nói Dương Chi thi đỗ trường trung học trực thuộc, đã vội vàng gọi cho mẹ Dương Chi, nói A Chi vào thành phố học, có thể đến nhà bọn họ.

Ôi chao ôi chao, người một nhà cần gì tính toán phí ăn ở sinh hoạt, không sao.

Nhưng Dương Chi biết, thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, cho dù là người thân.

“A Chi à, lát nữa cháu kèm em học bù đi, mấy ngày nữa em khai giảng rồi, bài tập nghỉ đông còn chưa làm xong.”

“Nhưng mà hôm nay cháu phải đi nhập học...”

“Chi là nhập học thôi mà, ngày đầu tiên giáo viên sẽ không nói việc gì quan trọng, đến sớm hay muộn cũng không sao, sang năm em phải thi cấp ba rồi, có thể vào được trung học trực thuộc đại học B hay không, hoàn toàn dựa vào cháu đấy.”

Cô định từ chối, cô hai Lý Quế Chi đã đi vào bếp làm việc khác.

Bên tai lại vang lên câu châm ngôn tám từ của mẹ —— có thể nhận được thì nhận, nhường được thì nhường.

Mười lăm phút sau, phòng đọc sách.

“Phương pháp thu gọn số hữu tỷ: Giảm đi một số, tương đương cộng thêm một số trái dấu, thế nên câu này em sai ở chỗ...”

Hử?

Ánh mắt Dương Chi dò xuống, nhìn thấy khuỷu tay của em họ Hoàng Thiên Thần dịch lại gần, để sát ngực cô, cọ cọ.

Trông như vô ý.

Vì thế Dương Chi đành phải dịch người ra xa.

“Chị.” Hoàng Thiên Thần cười xấu xa, mặt dày mảy dạn: “Em sai ở đâu cơ?”

Khuỷu tay của cậu ta lại dịch lại gần, chạm chạm vào bộ ngực nhô lên của cô.

Nụ cười trên mặt càng thêm vô lại.

Hai phút sau, Lý Quế Chi nghe thấy tiếng vang lớn, ra khỏi phòng bếp, thấy Dương Chi đeo cặp sách, sầm mặt chạy ra khỏi phòng đọc sách.

“Này này, sao lại đi, đã nói là kèm em học bù rồi cơ mà!”

Lý Quế Chi chạy đến phòng đọc sách, thấy con trai nhà mình đang ngã ngồi dưới đất.

Bên má trái có dấu bàn tay đỏ bầm.

Phía sau Dương Chi mở cửa chạy đi.

Trên đường lớn, ngựa xe như nước, người qua đường bước đi vội vã, khung cảnh vội vàng.

Dương Chi ôm cặp sách trước ngực, ngón tay run rẩy bấm trên màn hình điện thoại, cô gian nan gọi vào số điện thoại của mẹ.

“A Chi à.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ của mẹ: “Con đến trường nhập học chưa?”

“Chưa ạ, bây giờ con đi.”

Dương Chi hốt hoảng đi trên đường. Có một vài lời ghen trong cổ họng, không nói được nên lời.

“Sau này đến trường, con phải hòa thuận với bạn bè đấy, đúng rồi, phí sinh hoạt tháng này, mẹ gửi cho con, con đưa một nghìn rưỡi cho cô hai, còn lại làm tiêu vặt...”

“Mẹ... Con muốn...”

“Nếu tiền không đủ dùng thì nói cho mẹ, đừng giấu trong lòng chịu đựng một mình, con không phải lo lắng nhà mình, nhà mình vẫn tốt.”

“Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng cho con, nếu chú Lý lại uống say đánh mẹ, mẹ phải báo cảnh sát đấy!”

“Báo cảnh sát làm gì rồi lại để người ngoài chê cười, mẹ biết rồi, yên tâm đi, chú Lý là người khẫu xà tâm phật, bình thường vẫn rất tốt, thân mẹ vô dụng, không kiếm được tiền, phải dựa vào chú Lý để lấy tiền sinh hoạt cho con.”

Lời nói muốn dọn ra khỏi nhà cô hai đã đến bên miệng, nhưng Dương Chi lại không thể nói nên lời, chỉ đành dặn mẹ giữ gìn sức khỏe rồi vội vàng cúp điện thoại.

Từng nổi chua xót tràn lên cổ họng, Dương Chi ôm lấy mình ngồi ven đường, cố gắng bình tĩnh lại.

Bên cạnh chính là máy ATM, cô đi tới, đưa thẻ vào kiểm tra số dư tài khoản.

Mẹ cô gửi một nghìn bảy trăm đến, có một nghìn rưỡi là phí sinh hoạt, còn lại hai trăm tệ, là tiền tiêu vặt của cô.

Gia cảnh nhà Dương Chi cũng không giàu có, cô có cơ hội vào thành phố học, hoàn toàn nhờ vào mẹ đau khổ cầu xin dương Lý, còn vì thế mà bị dương uống say đánh vỡ đầu.

Tinh táo lại dương cũng hối hận, chột dạ thoái chí, đành phải đồng ý cho Dương Chi tới thủ đô học.

Số tiền này nhất định do mẹ cô ăn mặc cần kiệm để giành ra.

Dương Chi chỉ lấy hai trăm tệ, cẩn thận cất vào trong cặp, sau đó đi đến trường.

Chuyện dọn ra khỏi nhà cô hai, cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Cô muốn hỏi chủ nhiệm lớp, học phí của trường có thể giảm thông qua việc vừa học vừa làm không, nếu có thể, cô sẽ đỡ được phần nào gánh nặng cho mẹ.

Thật ra ở nhà cô hai là lựa chọn tốt nhất, cô kèm em họ học thêm, cô hai lo chi phí ăn ở cho cô, tiết kiệm được tiền sinh hoạt.

Nhưng vừa nghĩ đến cậu em họ lưu manh xấu xa nhà cô hai, đôi mắt tròn lúc nào cũng liếc qua liếc lại ngực cô. Trong lòng Dương Chi vô cùng sợ hãi, lại không nhận được ghê tởm.

Ngực cô dậy thì sớm, bắt đầu từ cấp hai đã thường xuyên trở thành đề tài bàn tán của những học sinh nam hư hỏng trong lớp. Chỉ cần cô đi qua bọn chúng sẽ có thể nghe thấy tiếng cười vang thích thú, cho dù xoay người, không nhìn không nghe, cũng có thể cảm giác được những ánh mắt như mũi tên đâm vào lưng cô.

Điều này khiến cô đi đường luôn phải gù lưng, không có tự tin, tính cách cũng dần hướng nội.

Đương lúc cô đang suy tư lo lắng, một chiếc xe máy từ phía sau lao nhanh qua, cướp mất cái túi trong tay Dương Chi!

Xe cướp giật!

Dương Chi giật thót, không kịp nghĩ nhiều, đuổi theo.

“Ăn cướp!”

Cô vừa chạy, vừa khàn cả giọng hét to.

Nhưng tốc độ cái xe kia quá nhanh, ngoặt vào một ngõ rẽ, nhanh chóng biến mất ở hẻm nhỏ.

Không ai giúp cô.

Tiền và thẻ của cô đều ở trong túi!

Dương Chi chạy đuổi theo, cuối cùng kiệt sức, dựa vào cái cây bên cạnh, há miệng thở hổn hển, vô cùng tuyệt vọng.

Người đi đường bảo cô báo cảnh sát, đầu óc cô trống rỗng, huyết Thái Dương thịnh thịnh.

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng phanh gấp chói tai.

Một chiếc motor phân khối lớn dừng bên cạnh cô.

Chàng trai trên xe đeo kính bảo vệ mắt màu xám, không nhìn rõ biểu cảm, mặc đồ thể thao màu đen, khí chất lạnh lẽo, kính bảo vệ mắt màu xám phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Anh nghiêng đầu về phía cô, mặt góc cạnh sắc như dao ——

“Lên xe.”

Dương Chi lập tức phản ứng lại, nhanh chóng leo lên ghế sau xe anh.

Khẩu Hương dẫn chân ga, motor vang lên ầm ầm, “Grừm” một tiếng phóng đi.

Cơ thể Dương Chi ngửa ra sau, bất ngờ hét lên một tiếng, vội vàng túm lấy góc áo bên hông chàng trai.

Motor đi vào ngõ nhỏ, rẽ vào mấy khúc ngoặt, dừng lại trước một cái hẻm ẩm ướt lạnh lẽo.

Dương Chi vội vàng xuống xe, lùi sang một bên, lên quan sát anh.

Anh tháo kính bảo vệ mắt xuống, dưới khóe mắt trái có một vết sẹo nhạt, khiến khí chất cả người càng thêm lạnh lùng khó gần.

Nghiêng đầu, tóc mái như có như không che lại đôi mắt, mắt một mí hẹp dài, ánh mắt rất sâu, tựa như vực thẳm.

Khuôn mặt đẹp trai bao phủ nét hờ hững.

Dương Chi bản năng cảm thấy, chàng trai trước mặt này, dường như còn nguy hiểm hơn bọn xe cướp giật.

Sự thật chứng minh, suy đoán của cô không sai.

Khẩu Hường đi đến chỗ đóng phé liệu vút bên góc tường, nhặt một cái côn sắt lên, thuận tay vung vẩy, cây gậy xé gió phát ra tiếng “Phầm phập”.

Cũng thuận tay.

Bờ môi mỏng khẽ mở, lạnh nhạt nói: “Đi sang bên cạnh.”

Dương Chi vội vàng dịch đến góc tường.

Tiếng động cơ motor ầm ầm ầm, từ xa tới gần, xe của bọn cướp lao về phía họ.

Tay trái của Khẩu Hường nắm chặt côn sắt, đứng đầu ngõ, chính diện đón lấy chiếc xe máy phóng như bay.

Ngược sáng, bóng dáng anh bao phủ trong ánh sáng lạnh.

Xe máy không hề giảm tốc độ, thậm chí còn tăng tốc, lao về phía Khẩu Hường, tiếng động cơ ầm ầm ầm rung trời.

Bọn chúng muốn đâm vào anh!

Dương Chi thét chói tai: “Mau tránh ra!”

Khẩu Hường sừng sững bất động.

Xe máy lao tới trước mặt anh, trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Khẩu Hường đột nhiên nghiêng người, vung gậy lên, đập ngang vào xe bọn cướp giật.

Một tiếng vang lớn nổ ra, xe máy mất thăng bằng, phóng thẳng vào tường, bọn cướp giật bay ra khỏi xe máy, ngã xuống đất.

Một cú kia, tim Dương Chi gần như ngừng đập.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng mấy giây, xe máy cũng chỉ có bánh xe còn rầm rầm xoay tròn.

Bọn cướp giật bị ngã đến choáng váng, không có sức phản kháng, gục trên mặt đất vụn vụn như sâu bọ.

Khẩu Hường đi đến trước mặt bọn cướp, vung gậy lên định đập vào bụng chúng, nhưng đúng lúc này, Dương Chi chọt niu lấy khuỷu tay anh.

Mềm mại, đây là cảm giác đầu tiên của Khẩu Hường.

Anh cúi đầu liếc nhìn cô.

Cô gái vô cùng xinh xắn, mái tóc dài đen nhánh tựa như bóng đêm, đôi mắt hạnh sáng ngời tràn ngập sợ hãi.

“Đừng đánh.” Cô khẽ nói, khóe miệng run rẩy, dường như bị dọa sợ: “Đánh nữa sẽ mất mạng đấy.”

Bàn tay lạnh lẽo của cô tiếp xúc với cánh tay nóng rực của anh, điều này làm trong lòng Khẩu Hường dâng lên một cảm giác tê dại khó giải thích.

Trong hơi thở của anh khẽ phát ra một tiếng cười nhạt, song vẫn thả côn sắt xuống, bỏ qua cho bọn chúng.

Dương Chi nhặt cặp sách lên, rút hai tờ một trăm tệ nhẵn nhúm ra, cẩn thận đếm lại, may mà vẫn còn.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận gấp tiền lại, bỏ vào túi của mình.

Khẩu Hường nhướng mày nhìn động tác của cô.

Chỉ hai trăm tệ, vừa rồi cô chạy như điên, vừa khóc vừa kêu, không biết còn tưởng rằng người ta đào mộ tổ tiên của cô lên đấy.

Khẩu Hường vốn không định xen vào việc người khác, nhưng tiếng hét của cô gái này thật sự quá thảm thiết, một cô nhóc như vậy, trong xương cốt lại có thể bùng lên năng lượng khổng lồ như thế, liều mạng đuổi theo xe máy hai con phố.

Khẩu Hường không đành lòng, rút cuộc ra tay.

“Tay anh chảy máu rồi.” Cô nhắc nhở anh.

Khẩu Hường cúi đầu, nhìn thấy lòng bàn tay bị rách, không sâu, nhưng chảy máu.

Máu theo bàn tay chảy xuống tí tách.

Chắc là vừa rồi cầm gây, bị thứ gì đó đâm vào.

Anh tiện tay lau lên tường, vẽ ra một vết máu.

Dương Chi chạy tới, rút khăn giấy của mình ra, trong lòng tự nhủ nào có ai cầm máu như vậy, qua loa cho có lệ.

Khẩu Hường không nhận khăn giấy, Dương Chi dứt khoát nắm tay anh, lấy khăn giấy lau vết thương trong lòng bàn tay anh: “Vết thương không lớn, dán một cái băng cá nhân là tốt rồi.”

Khẩu Hường nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, tay cô thật là nhỏ, nhìn là biết một bàn tay cũng có thể nắm hết.

Dương Chi ngẩng đầu nở nụ cười biết ơn với anh, để lộ hàm răng đều tăm tắp, ngập ngừng nói: “Cảm ơn đại ca giúp tôi lấy lại túi.”

Đại ca?

Cách gọi rất chất phác, hiện tại con gái trong thành phố đang thịnh hành cách gọi con trai là anh trai nhỏ.

Một tiếng đại ca này, khiến tim Khẩu Hường thoáng qua chút cảm giác khác thường.

Anh né tránh ánh mắt của cô, ngồi lên motor, sau đó quay đầu lại nhìn bọn cướp nằm trên mặt đất, hờ hững hỏi: “Bảo cảnh sát không?”

Còn không đợi Dương Chi mở miệng, Khẩu Hường lạnh nhạt nói: “Cảnh sát tới, tự mình xử lý đi.”

Anh không muốn dính vào mấy việc này, phiền phức.

Dương Chi quay đầu lại nhìn gã đàn ông vật lộn trên mặt đất, suy nghĩ một lát, lắc đầu.

“Thôi, dạy dỗ anh ta một trận là được, tôi cũng không mất tiền.” Cô còn phải đến trường nhập học, đã trễ quá rồi.

Khẩu Hường quan sát người con gái này, áo khoác sạch sẽ giản dị, bím tóc nhỏ hình bánh quai treo trên vai, không những không quê mùa, ngược lại mang đến cảm giác trong trẻo tươi mát.

“Mất tiền?” Chân sau của anh sai bước lên motor, hạ kính bảo vệ mắt, lạnh nhạt nói: “Đều là dân liều chết, cẩn thận mất mạng đấy.”

Dương Chi ngẩn ngơ, nhận ra anh đang nhắc tốt cho cô, liên tục nói: “Cảm ơn đại ca.”

“Ừ.” Anh khẽ lẩm bẩm một tiếng, khởi động động cơ chuẩn bị rời đi.

Thế nên Dương Chi cũng giống như vừa rồi, vô cùng tự giác leo lên ghế sau xe Khẩu Hường. Khẩu Hường dúi mắt, nhìn bàn tay nhỏ đang túm chặt lấy góc áo bên hông anh.

Tay cô thật là nhỏ, một bàn tay đã có thể nắm hết.

.....

Đợi đã, hình như anh... Chưa nói sẽ chờ cô đi mà.

Hết chương 2

Tác giả có lời muốn nói:

Có thứ một bàn tay có thể nắm hết, có thứ... Một bàn tay chỉ sợ không nắm hết được đâu

Hi hi hi, anh Hường cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thông báo tuyển người dạy kèm tại nhà

Dương Chi vừa tới trường trung học trực thuộc đại học B, quen được hai người bạn mới, không, nói đúng ra phải là ba người.

Bạn cùng bàn Dương Chi —— Tô Bắc Bắc, làm ra vẻ “Không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền”, nhưng trong tay cô ấy, lại nắm giữ tin tức của từng bạn trong lớp.

Trong lớp ai yêu thầm ai, ai với ai đi học luôn liếc mắt đưa tình, còn có tới qua ai với ai hẹn nhau trong rừng cây nhỏ, cô ấy biết hết.

Cái đầu của cô ấy giống như một quyển hồ sơ ghi chép, ngay cả chuyện cô gái không mấy nổi bật trong lớp lên viết thư tình cho Thẩm Tinh Vi, cô ấy cũng biết.

Nhưng cô ấy vẫn là học sinh giỏi đứng trong top 10 của lớp, Dương Chi coi như được mở mang kiến thức.

Mà Lâm Lộ Bạch là bạn nữ ngồi phía trước Dương Chi, cô ấy với Tô Bắc Bắc là một đôi oan gia, cứ cách nửa phút là lại chành chọc với nhau.

Mỗi ngày, Dương Chi nhìn hai người cãi nhau, cảm thấy rất thú vị. Trước đây không biết, hóa ra trên thế giới này còn có nhiều tâm hồn thú vị như vậy.

Quả thật, cố gắng thi đỗ vào trường trung học trong thành phố lớn là quyết định chính xác, nếu cô tiếp tục ở lại thị trấn, cả đời này cũng sẽ không nhìn thấy thế giới bên ngoài, quen được nhiều người thú vị như vậy.

Cô không muốn giống như mẹ, vĩnh viễn ở trong khoảng trời bé nhỏ, sống dựa vào con cái, vào chồng, Dương Chi phải vì chính mình mà sống.

Kể từ lần đầu tiên gặp đến giờ, Khấu Hường chưa từng tới trường thêm một lần nào nữa, thỉnh thoảng Dương Chi lại nhắc đến anh.

Thiên hậu tò mò Tô Bắc Bắc nghiêm túc cảnh cáo Dương Chi, bạn nam trong lớp chúng ta, ai cũng có thể nhớ thương, nhưng Khấu Hường thì tuyệt đối không thể trêu chọc, không thể nhớ thương, càng không thể thích cậu ấy!

Nhớ kỹ nhớ kỹ.

Lâm Lộ Bạch cũng quay đầu lại, nói với Dương Chi: “Nếu cậu thích Khấu Hường, vậy thì cậu xong đời rồi.”

Dương Chi khó hiểu.

Lâm Lộ Bạch giải thích: “Đối với bất cứ bạn nam nào, cậu đều có thể theo đuổi, nhưng Khấu Hường...”

Cô ấy lắc đầu: “Tim cậu ấy rất cứng rắn, máu rất lạnh, không có tình cảm, thật sự là động vật máu lạnh.”

Dương Chi nhớ lại ngày hôm đó, khi cô cầm giấy lau máu cho anh, chạm vào tay anh, làn da anh nóng bỏng.

Động vật máu lạnh? Chỉ sợ chưa chắc.

Dù mới chỉ tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng Dương Chi cảm thấy anh không đáng sợ như người khác nói. Mặc dù không phải người tốt là sự thật, từ thủ đoạn anh đối phó với bọn cướp giật là có thể nhìn ra ——

Người đàn ông này thật sự tàn nhẫn.

Nhưng hôm đó người đi đứng xung quanh đều khoanh tay đứng nhìn, chỉ có anh ra tay giúp đỡ.

Dương Chi cảm thấy —— có lẽ cảm xúc của anh được chôn giấu rất sâu, nhưng so với người thể hiện vui giận ngay trên mặt, lại càng thêm nhiệt tình nóng bỏng, tựa như một vò rượu mạnh ủ lâu năm.

Chuyện bị cướp kia Dương Chi không nói cho bất cứ ai, bao gồm cả chủ nhiệm lớp lẫn mẹ.

Giờ nghỉ trưa, Dương Chi đến văn phòng hỏi giáo viên chủ nhiệm về ký túc xá.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình là một người đàn ông ngoài bốn mươi, tướng ngũ đoản (1), đeo một cái kính dày cộp, thích mặc áo khoác màu vàng đất, nhìn trông chất phác tự nhiên. Thầy là giáo viên ngữ văn, nghe nói còn là một nhà thơ, bình thường lúc nhàn tản rất thích viết thơ hiện đại.

Nghe Dương Chi nói muốn ở ký túc xá, chủ nhiệm lớp vuốt tóc, có vẻ khó xử: “Trước đó không phải em nói muốn sống bên ngoài sao, tại sao đột nhiên lại muốn ở nội trú?”

“Trong nhà em tạm thời xảy ra chút chuyện ạ...”

Ở nội trú chỉ là mong muốn của Dương Chi, cô vẫn chưa trao đổi với mẹ, cho nên áp ứng không biết phải nói như thế nào mới được.

“Tạm thời sắp xếp chỗ ở nội trú thì được, nhưng phòng ở của trường chúng ta là phòng hai người, chi phí tương đối cao.”

Chủ nhiệm lớp biết điều kiện nhà Dương Chi không tốt, cơ thể mẹ cô không khỏe, không có công việc chính thức, chỉ làm chút việc vặt cho người ta. Bố

duyệt làm việc ở công trường, mấy năm trước bởi vì công trường xảy ra chuyện mà què mất một chân, trong nhà còn có một cậu em đang học tiểu học.

“Nếu không quá cần thiết, em cố gắng ở ngoại trú sẽ tốt hơn.”

Dương Chi không muốn bỏ cuộc: “Chi phí nội trú hết bao nhiêu ạ?”

“Một năm khoảng một vạn rưỡi.”

Bàn tay dưới ống tay áo của Dương Chi siết thật chặt.

Trường trung học trực thuộc không chỉ có đội ngũ giáo viên hùng hậu, cơ sở vật chất và thiết bị máy móc cũng rất tốt, phòng ký túc xá là phòng hai người.

Chi phí nội trú kèch xù làm Dương Chi chùn bước.

Đi ra khỏi văn phòng, tâm trạng cô thoáng mất mát.

Phòng kho nhà cô hai không tốt, ăn nhờ ở đậu có khổ đến mấy cũng thể chịu đựng, kèm em họ học thêm đến đêm khuya, chuyện này cũng không thành vấn đề, dù sao cô hai cũng chấp nhận chứa chấp cô.

Song việc khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi chính là cậu em họ vừa mới bước vào tuổi dậy thì lại chịu nhiều ảnh hưởng từ phim đồi trụy, thường xuyên có ánh mắt hay động tác xâm phạm đến cô.

Lúc học thêm chạm vào cô, sạm sỡ cô còn chưa đủ, hai ngày trước trong lúc cô đang tắm, cảm giác dường như có bóng người qua lại ngoài cửa, cao 1m74, vóc người mảnh khảnh, ghé vào cạnh cửa.

Ngoại trừ tên em họ đáng khinh kia của cô còn có thể là ai!

Dương Chi sợ tới mức thét chói tai.

Việc em họ xâm phạm cô, Dương Chi chưa dám nói với ai, cô hai Lý Quế Chi là người phụ nữ chỉ bao che cho con mình, nếu nói cho bà ta, có khi còn trách cứ Dương Chi vong ân phụ nghĩa.

Về phần mẹ cô, Dương Chi càng không muốn khiến bà lo lắng.

Cần phải nghĩ biện pháp dọn ra ngoài!

Dương Chi buồn bã trở về phòng học, Tô Bắc Bắc gục trên bàn ngủ gà ngủ gật.

Trong lúc ngủ gà ngủ gật, tay còn cầm bút viết công thức toán lên giấy nháp.

Dương Chi quan sát cô ấy một lúc, phát hiện cô ấy thật sự có thể vừa nhắm mắt vừa tính ra được một đề hàm số lượng giác theo công thức.

Lợi hại.

Lâm Lộ Bạch ngồi phía trước cầm điện thoại xoay người lại, đánh thức Tô Bắc Bắc: “Cậu quay video ngắn với tớ đi!”

Tô Bắc Bắc khẽ ngáp, liếc nhìn cô ấy: “Ngày nào đăng video cậu cũng chỉ có mười mấy fans, không có tài nghệ lại không có ý tưởng cậu còn mơ mộng làm hot girl mạng hã.”

Lâm Lộ Bạch không phục nói: “Hừ, tớ không có tài nghệ lại không có ý tưởng thì sao, người nào đó livestream học tập thì mới mẻ độc đáo lắm chắc.”

Dương Chi kinh ngạc: “Live... Livestream học tập?”

Tô Bắc Bắc đặt điện thoại lên vị trí bên trái bàn, mở phần mềm livestream ra, ngồi ngay ngắn, hắng giọng nói: “Khụ khụ, chào mọi người, hiện tại là thời gian thiếu nữ thiên tài Tô Bắc Bắc livestream học tập, bây giờ tôi phải làm một đề hàm số lượng giác, tôi sẽ mở một quyển tài liệu tham khảo và lấy giấy nháp, viết xuống giấy một công thức: $\sin(A \pm B) = \sin A \cos B \pm \cos A \sin B$.”

Toàn bộ thao tác này làm Dương Chi ngẩn cả người.

Lâm Lộ Bạch tròn mắt, tiếp tục thu video ngắn của cô ấy, video ngắn hát nhép theo một đoạn bài hát, cho nên Lâm Lộ Bạch chỉ cần tạo khẩu hình là được, không cần thật sự hát ra tiếng.

Cô ấy mở 《Đội em tan học》của Châu Kiệt Luân, nhưng khi giai điệu vang lên, trừ âm thanh gốc của Châu Kiệt Luân, đồng thời phía sau còn vang lên giọng hát trong trẻo của một người con gái, hòa theo giai điệu bài hát.

“Trong con ngõ mà em ở, anh đã thuê một căn chung cư, chỉ vì muốn cùng em không hẹn mà gặp. Ba năm cấp ba, tại sao anh, tại sao không chăm chỉ học hành, để thi đỗ cùng trường đại học với em.”

Giọng nữ du dương mà uyển chuyển, tiết tấu nhịp nhàng nhấn vào chỗ quan trọng, hòa với âm thanh gốc nhưng không hề khó nghe, thậm chí còn cùng âm thanh gốc bổ sung cho nhau, vài câu ngắn ngủn, nghe mà trong lòng chợt vui vẻ thoải mái...

Lâm Lộ Bạch lặng người, nhìn Dương Chi vừa ngân nga vừa làm bài tập.

“Mẹ nó.” Lâm Lộ Bạch tắt bản nhạc gốc đi: “Giọng cậu... Thật là hay!”

Dương Chi ngẩng đầu lên, “Ừ” một tiếng.

“Cậu hát thêm vài câu đi!” Lâm Lộ Bạch hưng phấn thúc giục: “Mau hát thêm vài câu đi!”

Dương Chi lại ngân nga vài câu, lúc này, ngay cả Tô Bắc Bắc đang livestream học tập cũng phải ngẩng đầu lên.

“Hay thật đấy!”

Tô Bắc Bắc là người độc miệng, chưa từng nghiêm túc khen ai như vậy.

Dương Chi cong môi cười: “Cảm ơn.”

Dương Chi thích ca hát, gần như tất cả tiền tiêu vặt của cô đều dùng để mua đĩa của Châu Kiệt Luân, học hát theo đĩa, chờ mong một ngày bản thân cũng có thể ra album, tổ chức buổi biểu diễn, để cả thế giới nghe thấy giọng hát của chính mình.

Mãi đến sau này có một lần, bố dượng uống say đập nát hết chỗ đĩa cô sưu tầm, lái nhái ông đây bỏ tiền cho mày đi học, không phải để mày làm ca sĩ hay vũ nữ, nếu không muốn học thì nói để ông đây đỡ phí tiền.

Từ đó về sau Dương Chi không dám tự do hát nữa, cô sợ sẽ chọc giận bố dượng rồi thật sự bắt cô thôi học.

Nếu không đi học thì sẽ không thể ra khỏi trấn nhỏ, sẽ giống như hầu hết phụ nữ trong thị trấn, tương lai tùy tiện gả cho một người đàn ông bình thường, sống một cuộc sống bình thường.

Dương Chi không dám tưởng tượng đến cuộc sống như vậy, cô cũng không cam lòng.

Lúc này, Lâm Lộ Bạch kích động cầm tay Dương Chi: “Tình yêu à, để tớ quay video cho cậu đi, video ca hát ấy! Tớ có linh cảm, giọng hát này của cậu thật sự có thể nổi tiếng!”

Tô Bắc Bắc cũng tắt livestream, nghiêm túc nói: “Cậu có giọng hát như vậy, xác suất nổi tiếng còn hơn hot girl mạng cũ kia gấp mấy trăm lần.”

Lâm Lộ Bạch đập bàn: “Cậu nói ai là hot girl mạng cũ cơ!”

Tô Bắc Bắc: “Ồi, thật xin lỗi tớ nói sai rồi, cậu căn bản còn chưa từng nổi tiếng, nói gì đến cũ.”

“A a a!” Lâm Lộ Bạch tức giận đến mức bóp cổ Tô Bắc Bắc.

Hai người âm ỉ một lát, cuối cùng chuyển “Mũi nhọn” về phía Dương Chi, tận tình khuyên bảo Dương Chi quay video: “Quay một đoạn đi, một bài hát, không không, một đoạn là được, cậu hát quá hay, nhất định sẽ có rất nhiều người thích cậu, cậu sẽ có rất nhiều fans!”

Dương Chi làm xong một đề hàm số, lắc đầu với các cô ấy: “Thôi mà.”

Chẳng may bị bố dượng biết, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng, có khi còn không được đi học, hơn nữa hiện tại cô còn rất nhiều chuyện phải lo, chỗ ở còn chưa tìm được, cô làm gì có tâm trạng quay video.

Lúc này, Lâm Lộ Bạch lại bật một cái video ngắn trong điện thoại ra, trong video có một cô gái trang điểm rất già dặn, đang cầm tai nghe hát.

Dương Chi nhận ra cô gái này, chính là ủy viên văn nghệ của lớp Tổng Mạt, đa tài đa nghệ, bộ dáng xinh đẹp, thành tích cũng tốt, rất nổi tiếng trong khối, là tài nữ được công nhận trong trường.

“Tổng tài nữ của lớp mình hát cũng được.” Lâm Lộ Bạch quyết định đổi góc độ khuyên Dương Chi: “Cậu nghe thử đi.”

Dương Chi đeo tai nghe, cẩn thận nghe Tổng Mạt hát: “Ừ, cũng được.”

Tô Bắc Bắc gấp gấp nói: “Cô ấy đã giành giải quán quân ca sĩ vườn trường trong hai năm liên tiếp, trang web âm nhạc có đến mười mấy vạn fans, Dương Chi giọng hát của cậu còn hay hơn cô ấy nhiều! Tin tớ, cậu nhất định có thể nổi tiếng!”

Lâm Lộ Bạch giống như Từ Hy Thái hậu với Lý Liên Anh, giờ điện thoại đến trước mặt Dương Chi: “Nếu chị gái nhỏ đồng ý quay một cái video ca hát ngắn, biết đâu hôm nay hot girl mạng ngày mai thiên hậu sẽ ra đời từ bạn của tớ!”

Tô Bắc Bắc bổ sung: “Từ hot girl mạng đến thiên hậu, học sinh giỏi của giới giải trí, mười hạng mục toàn năng, trâu bò trâu bò, xã hội xã hội.”

Dương Chi:.....

Về việc quay video, mỗi ngày Lâm Lộ Bạch đều lái nhái bên tai Dương Chi, nói với cô đủ điều tốt sau khi nổi tiếng. Nhưng hiện tại Dương Chi không có thời gian quan tâm đến hot girl mạng, trước mắt cô còn phải lo chuyện chỗ ở đã.

Hễ có lựa chọn tốt hơn, cô đều không muốn tiếp tục ở lại nhà cô hai.

Sau khi tan học, Dương Chi đến tiệm net không cần chứng minh thư, tìm kiếm thông tin thuê nhà quanh trường học, tốt nhất có thể tìm được người thuê chung.

Cô đã suy tính kỹ, chi phí sinh hoạt một tháng có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm, một nghìn rưỡi có thể tiết kiệm ra được một nghìn, lại để ra năm trăm tệ thuê phòng đơn, không cần rất lớn, chỉ cần có thể đủ cho cô ngủ là được.

Nhưng cô đã đánh giá thấp giá thuê nhà trong thành phố, chỗ này không phải là trấn Hồng Thủy, giá phòng đơn cho thuê gần trường thấp nhất cũng phải một nghìn rưỡi một tháng.

Dương Chi thất vọng rời khỏi web thông tin thuê nhà trong thành phố, chợt nhìn thấy quảng cáo tuyển người dạy kèm tại nhà.

Quảng cáo nhỏ vẫn luôn nhấp nháy, nhấp nháy đến mức Dương Chi buồn phiền, thuận tay nhấn vào, nhưng không ngờ đó là cái bẫy, trang web trực tiếp nhảy sang giao diện thông báo tuyển người dạy kèm tại nhà ——

Trên đó ghi: Chúng tôi đang tìm gia sư kèm một với một tất cả các môn cho học sinh trung học, được trả lương cao, yêu cầu:

1. Có nhiều thời gian rảnh, có thể kèm cặp cho học sinh bất cứ lúc nào, sẽ cung cấp nơi ở và chuẩn bị đầy đủ ba bữa mỗi ngày.
2. Cần phải vô cùng vô cùng vô cùng có kiên nhẫn.

Dương Chi nhìn mấy chữ “Vô cùng” liên tiếp có kiên nhẫn khiến người ta hoa cả mắt, cảm thấy rất lạ, thế này thì cần phải có bao nhiêu kiên nhẫn đây.

Dòng “Cung cấp nơi ở và chuẩn bị đầy đủ ba bữa mỗi ngày” hấp dẫn Dương Chi, chương trình học cấp ba cô đã nắm rõ, cô có thể thông qua kỳ thi “Lò luyện” để đỗ vào trung học trực thuộc, thành tích đương nhiên sẽ không tệ, kỳ thi đầu năm còn đứng thứ hai của lớp, đứng thứ ba toàn khối.

Nhưng phía trên yêu cầu “Có nhiều thời gian rảnh, có thể kèm cặp cho học sinh bất cứ lúc nào”, làm cô chùn bước, ban ngày cô còn học ở trường mà.

Nghĩ lại, bình thường ban ngày học sinh cấp ba đều phải học ở trường, thời gian học thêm đều vào buổi tối hoặc là cuối tuần.

Chắc là không có vấn đề gì đâu, vì thế cô ghi lại thông tin liên lạc.

Hết chương 3

(1): Tướng ngũ đoản (5 bộ phận đều ngắn) là tướng của người có đầu, mặt, tay, chân và thân đều ngắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm qua ở phần bình luận có một bạn đen tối nói, thứ một tay không thể nắm hết còn có... của anh Khấu

Tôi cần một túi phấn tẩy nã, :)

Nói tôi đen tối, tất cả đều do các bạn đầu độc mà ra!

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Người quen

Tối nay không có ánh trăng, tắt đèn, bóng tối dày đặc phút chốc tràn vào phòng. Dương Chi đặt tài liệu đọc thêm ở bên giường, sau đó tắt đèn, chui vào trong chăn.

Cô ngủ không được sâu, trong bóng đêm vô biên, một tiếng động nhỏ, truyền rất rõ vào tai.

Ngoài cửa, có tiếng bước chân.

Không lấy làm lạ, buổi đêm trong nhà vẫn thường xuyên có người đi lại. Dương Chi không quá để ý, mãi cho đến khi cô nghe thấy bước chân kia dừng lại trước cửa phòng cô.

Ngay sau đó, cửa phòng phát ra một tiếng “Kèo kẹt” rất nhỏ.

Cửa phòng kho giống với cửa sổ, không thể đóng chặt. Tiếng “Kèo kẹt” này làm cô giật mình tỉnh lại.

Dương Chi nhanh chóng ngồi dậy, kéo chăn lên trước người hô to: “Ai đấy!”

Người đó hoảng sợ, lao đảo rời khỏi phòng.

Bóng dáng chạy trốn chết trong bóng đêm kia, Dương Chi nhìn rất rõ, chính là tên em họ lưu manh Hoàng Thiên Thần của cô.

May mà không ngủ sâu, nếu không chỉ có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dương Chi vội vàng rời giường, đẩy một cái tủ dựa tường đến cánh cửa, chặn lại cửa phòng không thể khóa, nhưng vẫn không ngủ yên.

Hôm nay là cuối tuần, Dương Chi lại dậy từ rất sớm, sau khi tỉnh dậy lại vất vả kéo chiếc tủ trở về chỗ cũ.

Lúc ăn sáng, cô hai Lý Quế Chi cắn nhẩn than vãn, không biết nửa đêm cô còn làm cái gì trong phòng, cứ vang lên rầm rầm.

Dương Chi nghiêng đầu nhìn về phía em họ Hoàng Thiên Thần, cậu ta chớp chớp mắt với cô, cười một cái vô cùng ảm ý mà đều càng.

Dương Chi thật sự không thể nhịn được nữa, đập “Bộp” chiếc đĩa trong tay xuống bàn, nói với vợ chồng cô hai: “Tối hôm qua Hoàng Thiên Thần vào phòng cháu.”

Có vẻ Lý Quế Chi cũng không quan tâm, vừa ăn cháo, vừa thờ ơ hỏi Hoàng Thiên Thần: “Con vào phòng chị làm gì?”

Hoàng Thiên Thần hoàn toàn không ngờ tới được, người chị họ nhìn trông có vẻ hiền lành lại tố cáo mình, chiếc đĩa trong tay cậu ta hơi khựng lại, ngay sau đó chợt nghĩ ra, cười hi hi nói: “Con có bài tập không làm được, muốn nhờ chị giảng giúp.”

Dương Chi đương nhiên không tin cậu ta tới để hỏi bài, tên này bình thường không chịu học hành, tâm tư căn bản không đặt vào việc học, không thể chủ động tìm cô hỏi bài được.

Lúc này, Dương Chi không muốn tiếp tục im lặng nữa.

“Em vào phòng chị mà không gõ cửa.” Cô gượng gạo nói: “Hơn nữa lúc ấy chị đã ngủ.”

“Thế nên em thấy chị ngủ rồi, em đi luôn còn gì.”

Về mặt Hoàng Thiên Thần đều giả, lại ra vẻ tủi thân nhún vai: “Mẹ, mẹ đã nói nếu có bài tập nào không hiểu thì đi hỏi chị mà, nhưng con thấy có vẻ chị không muốn con quấy rầy, còn dùng tủ chặn cửa phòng, làm như con sẽ ảnh hưởng đến chị ấy ngủ.”

Sắc mặt Lý Quế Chi tối sầm, ánh mắt nhìn Dương Chi giống như đang nhìn một con sói mắt trắng vong ân phụ nghĩa.

“Dương Chi, em cháu hỏi cháu bài không hiểu, cháu giúp nó một chút có sao đâu, chúng ta là người một nhà mà.” Lý Quế Chi liếc cô: “Hơn nữa nhà cháu thế nào, trong lòng cháu cũng rõ ràng, tới nhà cô ở, cô đã từng thu của cháu một cắt tiền phí sinh hoạt nào chưa, hiện tại chỉ nhờ cháu giúp em học thêm, cháu lại ra sức khước từ như vậy, tương lai có sự nghiệp rồi, còn có nhớ đến người nhà không?”

Tay Dương Chi siết chặt lấy cái thìa, không thể nhịn được nữa: “Không phải cháu không muốn hướng dẫn em ấy, là chính em ấy... Chính em ấy không an phận, động tay động chân.”

Thốt ra lời này, Lý Quế Chi lập tức nổi giận: “Nhìn xem, cháu nói gì vậy!”

“Lời cháu nói đều là sự thật.”

Hoàng Thiên Thần vội vàng ngụy biện: “Mẹ, con không có, dù sao cũng là chị của con! Chẳng qua chị không muốn kèm con học, chê con ngu, có nói con ngu như vậy, căn bản không thể thi đỗ trường trung học trực thuộc!”

Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lí do.

Dương Chi không muốn nói thêm gì nữa.

Lý Quế Chi đương nhiên tin tưởng con trai của mình, càng cảm thấy Dương Chi xấu tính, lắt léo, thất vọng nói: “Thôi thôi, cháu tôn quý lắm, nhà cô không mời nổi, không muốn dạy kèm thì đừng dạy, cùng lắm thì cô tốn chút tiền tìm gia sư cũng được.”

Hoàng Thiên Thần vừa nghe thấy sẽ mời gia sư, trong lòng bất an, vội vàng sửa miệng: “Không... Không cần mời gia sư, cùng lắm thì sau này con có

gắng, nghe lời chị nói, chị ở nhà chúng ta, con có thể hỏi chị được nhiều vấn đề.”

Lý Quế Chi châm chọc nói: “Con coi người ta là chị, nhưng người ta không coi con là em trai, dù sao cũng là đứa trẻ mang về từ bên ngoài, không phải người một nhà, thôi, người chị họ này không nhận cũng chẳng sao.”

Dương Chi đứng lên, khề nói: “Hôm nay cháu sẽ dọn đi.”

Lý Quế Chi không tin Dương Chi sẽ thật sự dọn đi, lười nhác nói: “Tùy cháu thôi.”

Không ngờ Dương Chi thật sự về phòng thu dọn hành lý của mình, đồ đạc không nhiều lắm, chỉ có đồ dùng hàng ngày đồ tắm rửa quần áo, cất vào trong cái vali nhỏ nhỏ.

Cô kéo vali đi thẳng ra cửa, Hoàng Thiên Thần thấp thòm hỏi mẹ: “Chị ta đi thật à?”

Giọng điệu còn có vẻ không nỡ.

Lý Quế Chi hừ lạnh một tiếng: “Trong thành phố con bé cũng không có thân thích, không có chỗ đặt chân, cứ chờ xem, sớm hay muộn cũng phải về. Từ nơi nhỏ bé đến, lòng dạ cao ngạo, hiện thực sẽ dạy nó biết phải làm người như thế nào.”

Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu.

Dương Chi kéo vali đi lang thang trên đường, may mắn hôm nay là cuối tuần, trường không có tiết, nếu không thật sự không biết phải làm thế nào mới phải, dù sao cũng không thể kéo vali đến trường được.

Cô lấy điện thoại ra, định gọi cho mẹ, nhưng sau khi bấm số cô lại thoát ra.

Mẹ cô ở xa, mỗi ngày đều phải chăm sóc cho em trai, còn phải làm việc vất vả, cô không muốn làm bà khó xử.

Dương Chi ngồi trên ghế ven đường, ngăn người nhìn xe cô qua lại, đôi mắt hơi xốt, cô dùng sức xoa xoa khóe mắt.

Mấy chiếc xe máy phóng ầm ầm qua người cô, mang theo một cơn gió, khiến tóc cô bay tán loạn.

“A Hường, sao lại đi chậm lại thế?”

Trên motor, Thẩm Tinh Vĩ ngồi sau Khấu Hường, khó hiểu hỏi: “Nhìn thấy người quen à?”

Bóng dáng người thiếu nữ nhoáng lên rồi biến mất trong sương mù nắng mai.

Hình như đang khóc.

Khấu Hường quay đầu lại, khề lẩm bẩm: “Không phải.”

Anh giẫm chân ga, tăng tốc đuổi theo mấy chiếc motor sắp mất dạng.

Tự dưng, trong lòng thoáng chua chát, giống như gió mạnh cuốn bay sỏi đá.

Bực bội.

Dương Chi ngồi bên đường, lau nước mắt một lúc, bỗng nhiên nhớ đến thông báo tuyển dụng gia sư hôm trước, cô vội vàng lục lại cặp sách, tìm thấy tờ giấy ghi thông tin trong ngăn cặp.

Sở dĩ chưa liên hệ với đối phương là bởi nghĩ đến bây giờ mình vẫn còn là học sinh cấp ba, tuy thành tích rất tốt, nhưng không phải giáo viên, nhất định đối phương sẽ không cần cô.

Nhưng hiện tại cũng đã lưu lạc đầu đường, Dương Chi rất cần nơi thu nhận mình, thậm chí có thể không trả tiền lương, chỉ cần có thể cung cấp một căn phòng nhỏ là được.

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng đã nhanh chóng được nhận, một giọng nữ dịu dàng tình tứ truyền đến: “Xin chào, xin hỏi ai đấy?”

“Chào cô ạ, cháu là Dương Chi, cháu có nhìn thấy thông báo tuyển dụng của cô trên internet, xin hỏi bên cô còn cần giáo viên dạy kèm tại nhà không ạ?”

Dường như đối phương nghe thấy giọng nói non nớt của cô, vì thế hỏi: “Xin hỏi cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cháu...” Dương Chi do dự một lát, cuối cùng nói thật: “Cháu là học sinh cấp ba, nhưng cháu có thể phụ đạo được chương trình học cấp ba ạ, thành tích của cháu rất tốt.”

“.....”

Đối phương im lặng một lát, nói: “Xin lỗi, Dương tiểu thư, hiện tại cháu vẫn đang là học sinh, cô không thể nào thuê cháu được.”

Đúng như dự đoán...

Dương Chi thất vọng thờ dài, nhưng vẫn muốn tranh thủ chút nữa: “Năm nay cháu vừa mới thông qua cuộc thi lò luyện vào trung học trực thuộc đại học B, đồng thời bản thân cháu cũng đang chuẩn bị chiến đấu thi đại học...”

“Đợi đã, cháu nói cháu đã thông qua cuộc thi lò luyện vào trung học trực thuộc ư?”

“Vâng ạ.”

Bà Triệu dừng lại một chút, nói: “Dương tiểu thư, có thể qua được cuộc thi này, cô tin cháu hoàn toàn có thể phụ đạo được việc học cho con trai cô, nhưng có điều, giáo viên dạy kèm tại nhà cô muốn mời không chỉ phụ đạo thằng bé học tập, bởi vì cô sắp phải ra nước ngoài xử lý công việc, thời gian đó không ngắn, cô đăng thông báo tuyển dụng yêu cầu giáo viên có thể ở lại trong nhà, sau khi thằng bé tan học phải trông nom nó, hơn nữa còn phải báo lại cho cô việc học hành và sinh hoạt của thằng bé, mang tính nửa là giáo viên, nửa là người lớn.”

Dương Chi không ngờ còn có nhiều yêu cầu như vậy, hơi chần chừ, bà Triệu lại nói: “Bởi vậy cô cần giáo viên có kinh nghiệm dạy học phong phú, có kiên nhẫn, biết giao lưu với học sinh như thế nào, thậm chí cần phải có kiến thức về tâm lý học, chỉ sợ cháu không thể đảm nhiệm. Hơn nữa con trai cô rất phản nghịch, những gia sư trước đây đều không làm gì được thằng bé, phải chủ động từ chức, trong đó có một người còn là giáo viên về hưu có kinh nghiệm phong phú.”

Công việc này có vẻ không đơn giản như cô đã nghĩ, mắt thấy cơ hội tới tay rồi lại sắp vụt mất, Dương Chi hơi nản lòng, cúi đầu nhìn đôi giày nhỏ của mình, nghĩ đến tình cảnh ở nhà cô hai, cô vẫn muốn vì mình mà tranh thủ.

“Cháu không hiểu tâm lý học, cũng chưa từng làm giáo viên, nếu nhiều giáo viên già kinh nghiệm phong phú còn không thể làm được, cháu cũng không nhất định có thể làm được. Nhưng... Cháu vẫn muốn thử, dù sao có đôi khi bạn cùng trang lứa lại có tiếng nói chung, sẽ dễ giao lưu với nhau hơn.”

Bà Triệu không nói gì, dường như đang đắn đo, vài giây đó đối với Dương Chi vô cùng dài, cô căng thẳng, chờ đợi đối phương đáp lại.

“Được rồi, có lẽ có thể thử một chút.”

Bà Triệu nói: “Lát nữa cô sẽ gửi số điện thoại của trợ lý cho cháu, cháu liên lạc với cô ấy, cô ấy sẽ hẹn ngày gặp cháu. Những vấn đề an toàn khác, cháu đừng băn khoăn, bên này sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Tay Dương Chi nắm thành nắm đấm, khóe miệng cong lên mỉm cười, dè giọng nói: “Vâng ạ.”

Hết chương 4

Tác giả có lời muốn nói: Cốt truyện hư cấu, xin đừng bắt chước!

Dạy tại nhà không an toàn, không nên dễ dàng tin người khác!

Đây là một câu chuyện ngọt ngào, dù sao đọc là được rồi.

Hai chương này anh Hưởng đều đang lẫn lộn xã hội, chương sau sẽ bắt đầu xuất hiện nhiều hơn -3-

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ngôi sao nhỏ

Motor dừng lại dưới hầm cầu bên đê.

Đây là “Căn cứ bí mật” của các chàng trai.

Cây cầu hai tầng bắc qua dòng sông cuộn cuộn sóng nước, xe cộ đi lại trên cầu rung lên rầm rầm rầm, giống như một con quái vật làm từ bê tông cốt thép, tĩnh dậy tru lên một tiếng đinh tai nhức óc.

Bên đê cỏ dại mọc tràn lan, sinh trưởng mạnh mẽ, giống như nhóm thiếu niên thiếu nữ ngang ngược không chịu gò bó này.

Bọn họ lấy một cái giá từ trong ống trụ xi măng cao gần nửa người ra, lại lấy đàn Ghi-ta, Bass và một số nhạc cụ khác trong motor, điều chỉnh lại âm thanh.

Khẩu Hường ngồi một mình trên ống trụ, mặc áo khoác màu đen, chân trái đạp tùy ý, đùi phải hơi cong, để dựa vào cột xi măng.

Vóc dáng anh cao gầy cứng cáp, làn da trắng nõn. Cằm cổ thon dài lộ rõ mạch máu, cổ áo sơ mi mở rộng, có thể nhìn thấy đường cong duyên dáng của xương quai xanh lấp ló bên trong.

Trên xương quai xanh còn có một hình xăm ngôi sao nhỏ màu đen.

Anh cầm bút, chăm chú ghi nhớ vắn chân, khi thì suy tư, sắc mặt lạnh nhạt.

“Hường, điều chỉnh dây đàn giúp tôi với.”

Cô gái đang nói chuyện tên là Thời Tự, mặc phong cách hip-hop Punk, khuôn mặt trang điểm theo tông màu khói, cô ấy là tay Bass trong đội.

Khẩu Hường không quan tâm đến cô ấy, ngay cả đầu cũng không thèm nâng.

“Làm sao vậy, có ai lại vừa chọc giận cậu ấy hả?” Thời Tự thối kệ cao su nỏ “Lạch tạch”, đánh vào xung quanh miệng, đánh lên đôi môi đánh son tía, lại bị đầu lưỡi linh hoạt của cô ấy cuốn vào trong miệng.

“Hoàng Thái Hậu nhà cậu ấy sắp ra nước ngoài nhưng vẫn không chịu đi yên, vừa rồi gọi điện thoại tới, nói là lại tìm giáo viên kèm tại nhà, sẽ ở tại nhà giám sát việc học tập.” Thẩm Tinh Vi đi tới, nhận Bass trong tay Thời Tự, giúp cô ấy điều chỉnh dây đàn.

“Hạ tới hậu thư, nếu không chăm chỉ học hành, về nhà đúng giờ thì tất cả tiền mặt trong thẻ, bao gồm tiền Caesar tự kiếm sẽ bị khóa lại.”

Thời Tự há to miệng, khó tin: “Thật là độc ác.”

“Đúng vậy.”

Thời Tự nhường mảy, tỏ vẻ đồng tình, đột nhiên chợt nghĩ ra gì đó, hỏi Thẩm Tinh Vi: “Lớp các anh có một bạn nữ, ngày đầu tiên đi học ngồi motor của Hường đến đúng không?”

“Sao cô cũng biết?”

“Cả trường đều đang đồn mà, mấy đứa con gái lớp tôi ghen ghét đến mức muốn nổi điên.”

Thời Tự tò mò hỏi: “Đẹp đến nhường nào, thậm chí ngay cả người vô tình như Hường cũng không nỡ từ chối cô ấy.”

“Nói là rất đẹp thì cũng không hẳn.” Thẩm Tinh Vi nhớ lại bộ dáng của Dương Chi, khóe miệng không kìm được cong lên: “Nhưng bộ dáng lúc cười khiến người khác cảm thấy rất thoải mái.”

Cảm giác như được tắm mình trong gió xuân.

“Hừ, đàn ông các anh ai chẳng thích vẻ ngoài, nói không đẹp, tôi không tin.”

“Hoa khôi lớp tôi cũng rất xinh.” Thẩm Tinh Vi nói: “Nhưng Hường chưa từng nhìn cô ta lấy một lần, không phải đàn ông nào cũng thích vẻ ngoài đâu.”

Người cậu nhắc đến chính là uỷ viên ban văn nghệ của lớp Tống Mạt.

Thời Tự nhai kẹo cao su, thối lách tách, thông dong nói: “Cậu ấy thích con gái như thế nào, chỉ có trời mới biết.”

Những người đàn ông thờ ơ với cả thế giới giống như anh, rất khó để biết được anh sẽ thích ai. Nhưng trên thế giới này điều vĩnh viễn không thiếu chính là ngạc nhiên.

Nếu Caesar rơi vào bể tình, chắc chắn xong đời rồi, trái tim anh rất nhỏ, rất hẹp, một lần chỉ làm một chuyện, cả đời...

Cũng chỉ đủ yêu một người mà thôi.

Dương Chi nhận được phương thức liên lạc với trợ lý Phương từ bà Triệu, trợ lý Phương là một người ngoài 30, mặc áo sơ mi trắng và váy công sở, đi giày cao gót tám phân, hẹn gặp Dương Chi ở quán cà phê Starbucks.

Dương Chi vừa nhìn thấy cô ấy đã bị khí chất mạnh mẽ của cô ấy áp đảo, hơi căng thẳng, luống cuống tay chân đưa lý lịch cá nhân, bao gồm tư liệu được đóng dấu và phiếu điểm cho trợ lý Phương xem.

Trợ lý Phương chỉ nhìn thoáng qua rồi đặt tư liệu sang bên cạnh, nói với Dương Chi: “Có thể thông qua cuộc thi lò luyện “Khó nhằn” của trường trung học trực thuộc, cô tin thành tích của cháu sẽ vô cùng ưu tú, hoàn toàn có thể phụ đạo cho thiếu gia, chi là...”

Cô ấy muốn nói lại thôi, tay cầm chặt tách cà phê, Dương Chi ngồi đối diện cô ấy, bàn tay để dưới bàn túm chặt lấy góc áo, sợ công việc tới tay còn để vụt mất.

“Thiếu gia sắp vào lớp mười hai, thành tích không tốt cũng không xấu, miễn cưỡng chấp nhận được, đầu óc thông minh nhưng tâm tư không đặt vào việc học... Nhưng những điều này đều không phải việc quan trọng nhất.”

“Trợ lý Phương, có gì cô cứ nói, cháu không ngại ạ.”

“Vậy cô xin phép nói thẳng.” Trợ lý Phương nhìn Dương Chi: “Tính tình thiếu gia kỳ quặc, tính cách cố chấp. Có thể sẽ tỏ thái độ xa lánh cháu, nếu nói năng không lễ phép thì mong cháu thông cảm, thật sự không chịu nổi có thể lập tức gọi điện thoại cho cô, muốn từ chức lúc nào cũng được.”

Cô ấy chuyển lời, lại lập tức nói: “Nhưng bà Triệu vẫn hy vọng cháu có thể kiên trì, dù sao tìm một người dạy kèm tại nhà cũng không dễ dàng, năm nay thiếu gia đã sắp lên lớp 12, thời gian vội vã. Về phương diện thù lao, bà Triệu đã ra mức lương tương đối cao, 5000 tệ, cháu xem có được không?”

5000 tệ!

Trong lòng Dương Chi thầm kinh ngạc, 5000 một tháng, thế này thì nhiều quá, phải biết rằng phí sinh hoạt một tháng của cô cũng mới có một ngàn rưỡi.

Nhưng trên mặt cô vẫn không biến sắc, gật đầu nói: “Lương tháng 5000, cháu rất hài lòng.”

“Dương tiểu thư cháu hiểu lắm, tiền lương sẽ thanh toán theo tuần, 5000 tệ một tuần.”

Dương Chi: “.....”

5000 tệ một tuần, thế này...

Đột nhiên cảm thấy có gì đó không chân thật, đối phương không phải là lừa đảo chứ, bao ăn ở, còn trả tiền lương 5000 tệ một tuần?

“Chuyện này... Cháu có thể xem giấy chứng nhận của cô không ạ?” Dương Chi thấp thỏm hỏi.

Trợ lý Phương cười hiền lành: “Được chứ, cô gái nhỏ ra ngoài làm gia sư, chắc hẳn nên cẩn thận hơn.”

Cô ấy dứt lời, đưa danh thiếp và giấy chứng nhận của mình cho Dương Chi xem: “Triệu tổng chính là chủ tịch của Gia Hòa Nhật Hóa, cô là trợ lý của bà ấy, vấn đề an toàn cháu có thể hoàn toàn yên tâm, nếu còn nghi ngờ, hiện tại cô có thể dẫn cháu đến công ty tham quan.”

Vì bảo đảm chuyện không may, Dương Chi vẫn theo trợ lý Phương đến tổng công ty Gia Hòa Nhật Hóa. Công ty nằm trong một tòa cao tầng ở trung tâm thương mại, cả tòa nhà đều thuộc về Gia Hòa Nhật Hóa. Trợ lý Phương dẫn Dương Chi đi dạo một vòng quanh công ty, đa số mọi người trong công ty đều quen cô ấy, chào với cô ấy.

Nổi bật khoắn trong lòng Dương Chi giảm đi không ít.

Trợ lý Phương nói: “Tiền lương có quan hệ trực tiếp với độ khó của công việc, thiếu gia nhà Triệu tổng không giống với các học sinh khác, hơi khó đối phó, cháu muốn nhận được 5000 tiền lương này, thật ra cũng không dễ dàng như tưởng tượng, trước đó có giáo viên kiên trì chưa đến ba ngày đã chủ động xin từ chức...”

Đúng là trên đời không có gì được ăn sẵn, nhưng hiện tại Dương Chi đã không còn đường để đi, cho dù khó cỡ nào, cô cũng phải thử xem sao.

Trợ lý Phương nhìn hành lý trong tay Dương Chi, nói: “Thế này đi, cô dẫn cháu đến nhà cất đồ trước nhé.”

Trợ lý Phương lái xe, đưa Dương Chi đến khu biệt thự hạng sang ở Nam Sơn, xung quanh trái cây đầy thảm cỏ xanh, kế bên hồ, nước trong phản chiếu núi non xanh ngắt chạy dài, là một công viên ẩm ướt, trên mặt hồ có vài con chuồn chuồn bay vút qua, hoàn cảnh sinh thái rất tốt.

Đi bộ vào công viên, vòng qua mất mười phút sẽ gặp một căn nhà gỗ nhỏ hai tầng.

Căn bungalow này không to như biệt thự, thảm cỏ xanh trái quanh, tinh tế mà khéo léo.

Từ trước đến nay Dương Chi chưa từng gặp căn nhà nhỏ nào đẹp đến như vậy, không, từng gặp, nhưng là gặp trên TV.

Trợ lý Phương dẫn Dương Chi vào nhà, giới thiệu người làm vườn Ngô và bảo mẫu Chu với cô, bọn họ là một đôi vợ chồng.

Bên phòng khách có đặt cửa sổ thủy tinh sát đất, bởi vậy ánh sáng trong nhà vô cùng nhiều, mặc dù xung quanh trái cây đầy thảm cỏ, nhưng lại không hề ẩm ướt, đồ đạc bằng gỗ trong nhà nhìn trông rất xa hoa, cầu thang xoắn ốc dẫn thẳng lên tầng hai, không gian phòng khách rất lớn, nhưng không có người ở

nên có vẻ trống trải.

Trợ lý Phương dẫn Dương Chi lên tầng, phòng Dương Chi rất rộng, ánh sáng ngập tràn cửa sổ, rèm cửa màu xanh treo hai bên, ngoài cửa sổ là hàng cây xanh um tươt tốt, còn có thể nghe thấy chim hót vang lảnh lớt.

Phòng rất lớn, chính giữa là giường đôi, bên cạnh có giá sách, trên bàn sách còn để một cái máy tính. Trong phòng vệ sinh riêng có bồn tắm và vòi hoa sen, tất cả đều bày biện theo phong cách châu Âu vô cùng sang trọng.

Dương Chi hoảng hốt tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, chỗ này thật là xa hoa, cả cuộc đời cô chưa từng ở nơi nào xa hoa như vậy.

“Dương tiểu thư, cháu xem phòng ở thế này đã hài lòng chưa, nếu có bất kỳ vấn đề gì xin hãy nói cho cô, Triệu tổng nói, tất cả đều theo mong muốn của giáo viên, có bất cứ vấn đề gì đều có thể trao đổi.”

“Không có vấn đề gì ạ, cháu rất hài lòng.”

Trợ lý Phương gật đầu, ra khỏi phòng, nói với Dương Chi: “Cần nhắc đến vấn đề cháu vẫn đang là học sinh, thời gian phụ đạo sẽ vào buổi tối, bà Triệu hy vọng cháu có thể sắp xếp được thời gian tự học của mình với thời gian học phụ đạo của thiếu gia, cháu có thể làm được không?”

“Cháu có thể làm được ạ.”

“Ở trong nhà, cháu không phải sợ, trong nhà có bảo mẫu và quản gia, sẽ không xảy ra chuyện gì, Triệu tổng còn cố ý dặn dò bảo mẫu Chu quan tâm đến cháu.”

“Cháu cảm ơn ạ.”

“Phu nhân và tiên sinh không ở bên này, chỗ này cách trường học tương đối gần. Hầu hết các phòng ở đây cháu đều có thể tự do ra vào, đương nhiên, trừ phòng của thiếu gia.”

Trợ lý Phương dặn dò mấy trăm lần: “Phòng của thiếu gia tuyệt đối không được tự tiện đi vào, cũng đừng chạm vào bất cứ thứ gì của cậu ấy.”

Phòng của thiếu gia ở cuối hành lang, cửa gỗ tối đen như mực đóng chặt.

Dương Chi gật đầu, hỏi: “Khi nào thiếu gia trở về ạ?”

“Việc này...” Trợ lý Phương hơi ngập ngừng: “Bà Triệu sẽ liên lạc với thiếu gia, bảo cậu ấy nhanh chóng về nhà.”

Cả ngày chủ nhật, Dương Chi chưa từng nhìn thấy đối tượng cô phải phụ đạo ở nhà —— thiếu gia xấu tính trong truyền thuyết.

Buổi sáng, Dương Chi vào phòng học, phát hiện hôm nay lớp có vẻ không được bình thường, tiếng các bạn nữ nói chuyện nhỏ hơn mọi khi.

Cô ngồi xuống vị trí của mình, cất cặp sách vào ngăn bàn, lúc này Lâm Lộ Bạch quay đầu lại, nói khẽ với cô: “Cậu ấy tới rồi.”

“Ai tới cơ?”

“Bạn trai tin đồn của cậu.”

Trong lòng Dương Chi giật thót, vô thức quay đầu lại, quả nhiên, vị trí hàng sau cùng gần cửa sổ gần hai tuần nay không ai ngồi, hiện tại đã có người ngồi.

Khẩu Hương đội mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ hướng ra sau, để lại vài sợi tóc mái trên trán. Tay áo xắn tới khuỷu tay, do làn da quá trắng mà có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh thắp thoáng trên cánh tay dài.

Anh cầm một cái bút chì, thỉnh thoảng lại lấy tẩy xóa và sửa chữ trên giấy.

Đôi mắt anh đen láy, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, không giống với các bạn đang làm bộ làm tịch học bài ở xung quanh, anh hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình.

“Thật là nghiêm túc.”

Tô Bắc Bắc quay đầu lại liếc anh một cái, khẽ nói: “Cậu ấy không học mà đang sáng tác lời.”

“Cái gì?”

Lâm Lộ Bạch giải thích: “Bạn trai tin đồn của cậu chính là Caesar vô cùng nổi tiếng, cậu quên rồi sao?”

Dương Chi chợt nhớ ra, ngày đầu tiên tới lớp các cô ấy đã phổ cập khoa học cho cô.

Lâm Lộ Bạch buông bút, giải thích: “Mấy người trai xinh gái đẹp ngồi đằng sau, Thẩm Tinh Vĩ, Bùi Thanh, còn có người đẹp Thời Tự của lớp bên cạnh, bọn họ là một ban nhạc hip-hop, Khấu Hường là người hát chính của ban nhạc ——Caesar.”

Dương Chi biết hip-hop, đó là kiểu hát nói, loại âm nhạc này có tiết tấu rất mạnh, song gần như không có giai điệu, hoàn toàn dựa vào đọc lời.

Dù sao cô cũng không yêu thích được loại âm nhạc hát nói này.

Nhưng cô đã từng xem chương trình ca nhạc về hip-hop, cảm thấy tính cách của những rapper đó đều vô cùng sắc bén, tự cao tự đại, ra vẻ như cả thế giới chỉ có tôi là giỏi nhất.

Thái độ này, Dương Chi không chấp nhận được.

“Đừng nói là bạn trai tin đồn của tớ nữa.” Dương Chi nhắc nhở Tô Bắc Bắc: “Cẩn thận chọc tức cậu ấy đấy.”

Từ ngày Khấu Hường chở Dương Chi tới trường, trong lớp xuất hiện không ít tin đồn, nói Dương Chi là bạn gái của Khấu Hường.

Tô Bắc Bắc gật đầu: “Nói đùa thôi, trước mặt cậu ấy nhất định không thể nói.”

Dương Chi quay đầu lại lần nữa, nhìn về phía Khấu Hường và mấy người bạn bên cạnh anh, không giống với các bạn xung quanh, bọn họ ăn mặc thoải mái hơn rất nhiều, đeo khuyên tai, uốn tóc, áo da mài rách, khuya áo cũng cái lung tung, áo khoác vắt trên vai, tóm lại không chịu mặc quần áo cho ngay ngắn.

So với phong cách khác biệt của bọn họ, khí chất của Khấu Hường lại trầm hơn, ngoại trừ luôn đội mũ lưỡi trai, ngược lại không có gì kỳ lạ.

Thẩm Tinh Vĩ ngồi xuống bên cạnh Khấu Hường, tay khoác lên vai anh.

Khấu Hường không thèm nhắc đầu, mặt không đổi sắc nói: “Lấy cái chân lừa của mày ra.”

Thẩm Tinh Vĩ không dám cãi lời, chỉ có thể bỏ tay ra, cười nói: “Này, em gái nhà người ta đang nhìn mày đấy.”

Khấu Hường ngẩng đầu lên, vừa khéo chạm phải nụ cười của Dương Chi, bên khóe miệng còn có hai lúm đồng tiền xinh xắn, ngọt ngào động lòng người.

Cô không đẹp đến mức làm mọi người kinh diễm, nhưng lại khiến người ta có cảm giác thoải mái khó nói nên lời.

Cười gì mà cười vui vẻ như vậy.

Còn nhìn anh cười, anh buồn cười lắm sao.

Nếu đổi thành người khác nhìn anh chằm chằm rồi cười như vậy, Khấu Hường sẽ rất khó chịu, vì một ánh mắt mà nảy sinh mâu thuẫn, trước đây đã từng xảy ra không ít. Nhưng không biết vì sao, nụ cười của Dương Chi lại khiến anh rất thoải mái, giống như ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu vào người trong những ngày đông, làm mọi người ấm áp vui vẻ.

“Chị dâu thật là đáng yêu.” Tiếng Thẩm Tinh Vĩ vang lên bên tai.

Khấu Hường nhắc mắt, nhìn Thẩm Tinh Vĩ, nhướn mày: “Gọi bậy bạ gì đấy.”

Thẩm Tinh Vĩ cười hi hi: “Mày đừng giả vờ, nếu mày không thích cô ấy thì sẽ dùng motor chở cô ấy ư? Tao vẫn nhớ, năm trước tài nữ Tống Mạt lớp ta vì muốn ngồi motor của mày mà cố ý ngã trước mặt mày, còn mày thì không thèm nhìn lấy một lần.”

Khấu Hường cúi đầu xuống, tiếp tục viết ca từ lên giấy, không quan tâm đến cậu.

“Cho mày năm giây để phản bác lại đấy.” Thẩm Tinh Vĩ tiếp tục nói: “Không phản bác thì coi như thừa nhận nhé.”

“Nhàm chán.”

“5, 4...”

Khấu Hường mím chặt môi mỏng, không nói một lời.

“3, 2, 1.5, 1.4...”

“Dùng đẳng mãi không xong.” Anh mất kiên nhẫn nhướn mày.

“Wow, thật sự thừa nhận à.”

“Cho mày năm giây để biến khuôn mặt tao đây.” Giọng anh trầm thấp, rất có lực đe dọa.

Bóng dáng Thẩm Tinh Vi biến mất nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tiết thể dục

Dương Chi chú ý tới, cả ngày hôm nay, người hiếm khi đến trường như Khấu Hường ngoại trừ vùi đầu sáng tác, thì sẽ gục trên bàn ngủ.

Tan tiết, anh lười biếng tỉnh lại, ngáp một cái sau đó lấy điện thoại ra chơi game với bạn bè một lát, chuông vào học vang lên, lại tiếp tục ngủ.

Anh rất ít nói, kể cả lúc chơi game. Các bạn nam xung quanh la hét không yên, lúc kích động còn trực tiếp giơ tay đánh nhau, giống như lúc nào cũng thừa sức.

Mà Khấu Hường dành nhiều thời gian vào việc im lặng, đôi mắt một mí hẹp dài nhếch lên, trông vô cùng ngang bướng khó thuần phục.

“Ái da, tao bị đánh trúng rồi.” Thẩm Tinh Vi hét to: “A Hường, tới kéo tao.”

Khấu Hường không lên tiếng, thao tác nhân vật đi về phía cậu.

Thẩm Tinh Vi hạ giọng: “Sau hòn đá kia kìa, có tiếng bước chân, có người đến đây! Cần thận!”

Ngay sau đó súng vang “Pằng” một tiếng.

“Đã chết.”

Giọng chàng thiếu niên rất gọi cảm, quyến rũ lòng người.

“Oh yeah! Làm tốt lắm! A Hường mau để tao ôm mày một cái.” Thẩm Tinh Vi hưng phấn lao đến ôm chặt Khấu Hường.

Khấu Hường không hề nể tình nhắc chân đá văng cậu ra, Thẩm Tinh Vi che miệng la hét, bạn bè xung quanh cười ầm lên.

Anh chợt ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với Dương Chi.

Dương Chi cũng đang hé miệng cười.

Dường như cô rất thích cười, cũng rất thích cười với anh, còn cười đẹp như vậy.

“A Hường, sừng sờ cái gì, mau chạy đi!” Thẩm Tinh Vi đẩy đẩy Khấu Hường.

Anh dời mắt, trở lại màn hình điện thoại trong tay.

Chơi mấy ván, tự dưng cảm thấy tê nhạt vô vị.

Tiết thể dục là tiết được học sinh mong chờ nhất, trên sân thể dục giáo viên cho cả lớp tập hợp, sau khi hoàn thành môn chạy hoặc nhảy cao, mọi người sẽ được hoạt động tự do.

Trong thời gian tự do hoạt động, một số bạn chăm sẽ về lớp tự học, các bạn nam ở lại sân thể dục chơi bóng rổ, cũng có không ít bạn nữ đến căng tin mua đồ ăn, lấp đầy bụng...

Nhưng Dương Chi không thích tiết thể dục, chưa bao giờ thích.

Trước khi vào học, Tô Bắc Bắc và Dương Chi cùng đi ra căng tin mua nước. Dương Chi đứng bên ngoài chờ cô ấy, nghe thấy bên cạnh có bạn nữ thì thầm bàn tán.

“To như thế, lại không mập, không phải đi phẫu thuật nâng ngực đấy chứ?”

“Không đâu, phẫu thuật kiểu này rất đắt, cô ấy chịu được ư.”

“Không thì chắc là ăn đủ mỗi ngày rồi.”

“Không biết phải ăn bao nhiêu đủ mới to được như thế nhỉ.”

“Ăn đủ cũng vô dụng, mỗi ngày tở đều ăn, vẫn như vậy thôi, tở cảm thấy cô ấy đi làm, cậu nhìn góc độ kia đi, cao như thế, thật là mất tự nhiên.”

.....

Tay Dương Chi, siết chặt góc áo khoác lông, cuộc đối thoại không đầu không đuôi đó, là đang thảo luận về cô.

Mãi đến khi các cô ấy hi hi ha ha đi ra, đụng phải Dương Chi, tiếng nói chuyện đột nhiên im bặt.

Các cô gái trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Thật rõ ràng, nữ chính trong câu chuyện bỗng nhiên xuất hiện, mỗi người đều rất bất ngờ, biểu cảm hiện ra cũng khác nhau, có khinh miệt, có khinh thường, còn có... Bất an.

Các cô gái sung sướng nói xấu sau lưng người khác, trong ánh mắt lạnh nhạt của cô, trông thật nông cạn.

Dương Chi xoay người rời đi.

Phía sau lại truyền đến tiếng sột soạt như chuột: “Xem đi, bị chúng ta nói đúng rồi, chính cô ấy còn thấy xấu hổ.”

Dương Chi dừng bước, cô quay đầu lại, bình tĩnh giải thích: “Tôi không nâng ngực, nếu các cậu không tin, có thể tự đến đây sờ.”

Vừa dứt lời, bên cạnh có người “Cạch” một tiếng, nắp lon nước được kéo ra.

Khẩu Hương bất ngờ đứng ngoài cửa căng tin, không nhiều không ít, vừa khéo nghe được câu nói của cô: “Có thể tự đến đây sờ.”

Lon Coca trong tay anh sủi bọt khí màu trắng.

Những lời này bị con trai nghe thấy, tính chất hoàn toàn khác với bị con gái nghe thấy.

Khuôn mặt Dương Chi ửng đỏ, chỉ biết trách bản thân không kiềm chế được, có gì mà giải thích, cũng đâu phải lần một lần hai bị người ta nói.

Thấy cô khó xử, Khẩu Hương chỉ dừng lại vài giây, sau đó cầm lon nước có ga đi ngang qua người cô.

Mắt anh không liếc sang, không nhìn cô thêm lần nào nữa, điều này làm Dương Chi thoáng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Quay đầu lại, những cô gái đó cũng đã ngượng ngùng rời đi.

Tô Bắc Bắc ra khỏi căng tin, ôm lấy bả vai Dương Chi, cùng cô đi đến sân thể dục, Dương Chi điều chỉnh sắc mặt, không để cô ấy nhìn ra bất thường.

Giáo viên thể dục cho cả lớp chạy khởi động 800 mét, các bạn nam một nhóm, các bạn nữ một nhóm, chạy xong thì có thể giải tán.

Trước khi bắt đầu, các bạn nam và bạn nữ đứng bên đường chạy, mọi người làm động tác khởi động, kéo chân hoặc thả lỏng đầu gối.

Lâm Lộ Bạch cởi áo khoác ngoài ra, bên trong mặc một chiếc áo len cao cổ, không thể không nói, cô ấy thật sự rất gầy, cao gầy dong dong.

Tô Bắc Bắc lại đầy đặn hơn rất nhiều, khuôn mặt bầu bĩnh, dáng người cũng không mập, trên bụng chỉ hơi nhiều thịt một chút, nhìn là biết cô gái này được nuôi dưỡng trong gia đình khá giả, căng mọng đầy đặn.

Lâm Lộ Bạch vuốt bụng Tô Bắc Bắc, nói đùa: “Lần đầu tiên tở thấy có người bụng còn to hơn ngực đấy.”

Tô Bắc Bắc thoải mái hóp bụng ườn ngực: “Bụng tở to hơn ngực, nhưng ít ra còn có ngực, không giống người nào đó, không có bụng, cũng không có ngực.”

Lâm Lộ Bạch có vóc dáng cao gầy, ngực phẳng như sân bay. Cô ấy không cam lòng hừ một tiếng, nhìn sang Dương Chi: “Cậu còn mặc áo lông làm gì, bó tay bó chân, đợi đến lát nữa không chạy nổi đâu.”

Dương Chi kéo kéo cổ áo lông, kéo khóa lên đến chỗ cao nhất: “Không sao.”

Trong lúc khởi động chuẩn bị, sức chú ý của các bạn nam, đương nhiên đặt toàn bộ vào hoa khôi Tổng Mạt của lớp, chỉ thấy cô ta cởi áo khoác ra, bên trong là một cái áo len lông cừu màu xám, để lộ dáng người trước sau lồi lõm, vô cùng thu hút.

Có mấy bạn nam chủ động chạy ra, muốn giúp Tống Mạt lấy quần áo, đều bị Tống Mạt mỉm cười đụ dăng từ chối.

Thẩm Tinh Vi chớp chớp mắt, nói với Bùi Thanh bên cạnh: “Thấy thế nào, hoa khôi có đáng người hot nhất lớp chúng mình đấy.”

Bùi Thanh: “Tao không thích như vậy.”

Thẩm Tinh Vi kinh ngạc quay đầu lại: “Mày thích kiểu nào?”

“Tao thích hơi mập một chút, sò phải thấy có thịt.”

Thẩm Tinh Vi bĩu môi, tỏ vẻ không thương thức được. Sau đó nhìn sang Khấu Hưởng bên cạnh, anh đang ấn bả vai hoạt động khuỷu tay.

“Caesar, mày thích mẫu người thế nào?”

Khấu Hưởng không thèm nhắc mí mắt lấy một lần, thờ ơ nói: “Kiểu gì tao cũng không thích.”

Thẩm Tinh Vi lắc đầu: “Thật là quá đáng tiếc, không thích con gái, sống trên đời này còn có ý nghĩa gì.”

Bùi Thanh nói: “Mày nghĩ ai cũng giống mày chắc, ánh mắt suốt ngày liếc sang các bạn nữ, biết như mày gọi là gì không, đồ hám sắc!”

“Giả vờ làm chính nhân quân tử làm gì, hà, đừng nói với tao là mày không nhìn.”

Bên kia, các bạn nữ đuổi thân tay chân, đồng loạt chạy ra đường chạy.

“Bạn học kia, em cởi áo khoác ra đi.” Giáo viên thể dục vẫn chưa huyết còi, chú ý tới Dương Chi bọc mình thành chú gấu nhỏ: “Chạy bộ đừng mặc nhiều như vậy.”

Nói ra lời này, bất kể là bạn nữ hay bạn nam, toàn bộ ánh mắt đều rơi xuống người Dương Chi.

“Thưa thầy, em có thể không cởi được không ạ, em hơi lạnh.” Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Giáo viên thể dục kiên trì: “Bây giờ lạnh, lát nữa chạy sẽ ra mồ hôi, không cởi áo để bị cảm lắm.”

Tiếp tục kiên trì, lại thành ra có vẻ cố tình.

Dương Chi cau mày, khó khăn cởi áo khoác ra.

Vừa cởi áo ra, bên nhóm các bạn nam bắt đầu ồn ào.

“Wow mẹ nó, trước đây không chú ý, sao có thể to như vậy nhỉ!”

“Thế này chắc phải C rồi.”

“Đùa gì vậy, tuyệt đối là D hoặc E!”

Dương Chi cắn chặt môi dưới, cong lưng.

Áo len của cô là do mẹ đen, vì nhằm giữ ấm nên rất ôm người, trước đây cô mặc áo khoác nên không rõ ràng, hiện tại cởi áo khoác ra, bộ ngực đầy đặn của cô được áo len ôm lấy, đường cong hiện ra rõ rệt.

Ngay cả các bạn nữ cũng không không được, ánh mắt bị ngực cô thu hút.

Trời ạ, sao có thể dậy thì tốt như vậy, so với cô, người mọi khi luôn tự hào về dáng người của mình như Tống Mạt, bây giờ cũng trở thành ngọn núi thấp.

Lúc này, ngay cả Khấu Hưởng cũng bị hấp dẫn, nhướn mày nhìn cô.

Cô vốn rất gầy, bộ ngực to khiến dáng người cô trở nên vô cùng nóng bỏng.

Sức hấp dẫn trí mạng, chỉ cần là đàn ông, cũng không có cách nào thờ ơ.

Anh thoáng nhú mày, chỉ vài giây, kiềm chế ánh mắt mà nhìn sang nơi khác.

Giáo viên thể dục huyết còi, các bạn nữ giống như những con nai lanh lợi, vội chạy trên đường nhựa.

Các bạn nam vốn định đi chơi bóng rổ, chờ các bạn nữ chạy xong thì ra, hiện tại bọn họ hoàn toàn không còn hứng thú chơi bóng, tất cả tụ tập bên đường chạy, ồn ào huyết sáo.

Dương Chi che ngực chạy cuối cùng, rơi xuống cuối hàng, lẻ loi.

Cô không dám chạy quá nhanh, nếu không bộ ngực sẽ giống như chú thỏ nhỏ không nghe lời, nảy lên liên tục, vô cùng rõ ràng. Xung quanh có nhiều người xem như vậy, mặt cô đỏ như chày máu, chỉ hy vọng cuộc tra tấn này có thể nhanh chóng kết thúc.

Giáo viên thể dục huyết còi lần nữa, thúc giục Dương Chi chạy nhanh hơn.

Môi dưới của Dương Chi bị hàm răng cắn đến trắng bệch, chạy qua khu vực có nhiều bạn nam đứng nhất, cô lấy khuỷu tay che ngực, giống như đang trải qua án tù chung thân đau đớn nhất.

Các bạn nam đứng xung quanh đường chạy, sân bóng rổ trống không, chỉ còn một mình Khấu Hường vẫn đang chơi bóng.

Xoay một phần ba người, bóng rổ rơi vào khung, xoay vài vòng, đập mạnh xuống đất.

Bên tai truyền đến tiếng huyết sáo của các bạn nam.

Chối tai.

Không lâu sau, các bạn nữ chạy xong 800 mét, đổi sang các bạn nam chuẩn bị.

“Khấu Hường, chơi bóng một mình không thú vị đâu.” Có bạn nam đùa anh: “Sao không tới xem nhóm con gái chạy, ‘nội dung’ hôm nay đặc sắc lắm.”

Trong lời nói rõ ràng có ý làm quen.

Khấu Hường tiện tay ném bóng rổ cho Thẩm Tinh Vi đứng bên cạnh, anh khẽ nhếch mắt phượng, tựa như đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác

“Mày mẹ nó chưa nhìn thấy con gái bao giờ à?”

Giọng điệu bông đùa, nhưng bạn nam kia lại cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, cậu ta ngậy người hai giây, môi mấp máy, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể xám mặt rồi đi.

Thẩm Tinh Vi im lặng nhìn Khấu Hường, ánh mắt chứa ý tứ nào đó.

Hai vòng chạy đối với Dương Chi mà nói, chẳng khác nào tra tấn dưới địa ngục, nhóm con trai cười to trắng trợn, thật sự giống như một con dao, khắc vào lưng cô.

Vất vả chạy về đích, Dương Chi toát mồ hôi, nhưng lại là mồ hôi lạnh.

Ngực là nơi cô tự ti và sợ người khác nhìn thấy nhất, từ nhỏ đến lớn, cô đều bị coi là kẻ khác loài trong nhóm con gái, bị bạn nam chỉ chỉ trỏ trỏ trên đầu. Chuyện này dần dần biến thành sương mù trong lòng cô, cô hận ngực mình gần chết.

Vì sao, cô không thể giống như người khác.

Vì sao, cô lại không giống người thường.....

Rất nhiều năm sau, khi cô đã làm mưa làm gió, đứng cuối dải ngân hà lộng lẫy, nhìn lại chặng đường đã đi, mới có thể hiểu, không giống người thường có lẽ sẽ mang đến cho cô những trắc trở vô tận, nhưng đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

Muốn có vương miện, phải vượt qua khó khăn.

Cô phải kiên cường.

Dương Chi tìm rất lâu trên giá treo quần áo của con gái, vẫn không tìm thấy áo lông của mình.

Mấy bạn nam cười càn trắng trợn, rõ ràng là trò đùa của bọn họ.

“Áo của Dương Chi đâu?” Tô Bắc Bắc giúp Dương Chi truy hỏi.

“Sao bọn tôi biết được.” Các bạn nam không muốn thừa nhận.

“Nhất định là các cậu cầm!”

“Chứng cứ đâu, cậu có thấy không?”

Tô Bắc Bắc không nói gì, vừa rồi các bạn nữ đều đang chạy, không ai để ý ai cầm áo.

Lúc này giáo viên thể dục huyết còi, đến lượt các bạn nam chạy 800 mét, các bạn nam lập tức giải tán, ồn ào đi ra đường chạy.

“Mấy tên kia thật là đáng ghét.” Tô Bắc Bắc tức giận nói.

“Đưa con trai nào chả thế.” Lâm Lộ Bạch vỗ vỗ bả vai Dương Chi, an ủi: “Cậu yên tâm, chưa mất đâu, lát nữa bọn họ sẽ trả cho cậu.”

Đương nhiên Dương Chi không phải sợ mất áo, mà là...

Cô đuổi tay ôm lấy bả vai của mình, che ngực đi, cô cúi đầu, khoe mắt liếc sang các bạn nam trên đường chạy, bọn họ còn đang nhìn cô.

“Tớ về lớp đây.” Dương Chi nói: “Tớ về làm đề một lát.”

“Bây giờ chưa được đi đâu.” Tô Bắc Bắc nói: “Giáo viên thể dục chưa hô giải tán, đi về sẽ bị trừ điểm đấy.”

“Hơn nữa, cậu không ở lại xem Khẩu Hường chạy sao.” Lâm Lộ Bạch chớp chớp mắt, các bạn nữ trong lớp đều đã tụ tập bên đường chạy.

Dương Chi nghĩ đến khung cảnh bị mọi người vây xem mình chạy vừa rồi, lại nhìn Khẩu Hường, anh đứng trên đường chạy khởi động làm nóng người.

Anh cởi áo khoác của mình ra, bên trong chỉ mặc một cái T shirt ngắn tay, để lộ cơ bắp khỏe khoắn trên cánh tay, nhưng không thô kệch. Trên xương quai xanh của anh có xăm một ngôi sao nhỏ màu đen to bằng móng tay.

Trong gợn cảm lại có phần đáng yêu.

Khẩu Hường không ném áo khoác vào trong đồng quần áo đầy mồ hôi của các bạn nam, mà lập tức đi về phía các bạn nữ, điều này làm các bạn nữ bồn chồn, khó thể kiềm chế.

Đúng lúc Dương Chi ôm ngực xoay người rời đi, đột nhiên trước mắt tối sầm, có thứ gì đó trùm trên đầu cô, che kín lấy cô.

Quanh hơi thở, thoang thoảng mùi bạc hà.

Bên tai, truyền đến tiếng hít sâu của các bạn nữ.

Cô khó hiểu nhấc thứ đó ra, bỗng phát hiện ra đó là một chiếc áo khoác có kiểu dáng đặc biệt.

“.....?”

Cách hơn hai mét, Khẩu Hường gờ cằm, trầm giọng nói: “Giúp tôi mang về lớp.”

Hết chương 6

Tác giả có lời muốn nói: Dương Tiểu Chi: Nếu anh không tin, có thể tự mình đến đây sờ.

Khẩu cún con điên cuồng phe phẩy cái đuôi: Tới đây tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ngày mưa

Quả nhiên, sau khi tan học, áo của Dương Chi lại trở về bàn học của cô.

Không ai biết ai đã cầm nó.

Những chàng trai chưa hiểu việc đời, vĩnh viễn sẽ không biết trò đùa dai tưởng chừng như vô hại của mình sẽ làm tổn thương người khác như thế nào.

Cả tiết thể dục, Dương Chi đều ôm áo khoác đen của Khẩu Hường, che trước người. Chiếc áo đó giống như tấm giáp cứng cáp đao thương bất nhập bảo vệ cô.

Trên áo thoang thoảng mùi nhạt bạc hà, cẩn thận ngửi, rồi lại tan đi. Trước nay cô không ngửi được mùi thuốc lá, không biết vì sao, hiện tại lại cảm thấy dễ ngửi.

Sau khi tiết thể dục kết thúc, Khẩu Hường trở lại phòng học, phát hiện áo khoác của anh được để ngay ngắn trên bàn, gấp thành một khối đậu phụ không hề có nếp nhăn.

Khấu Hường cẩn thận nâng áo lên, nhũn mày.

Có trời mới biết, tại sao cô lại làm được.

Ngay cả Thẩm Tinh Vi bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi, nhìn chiếc áo được gấp hoàn hảo không tí vết, quả thật có thể so với áo khoác âu phục xa hoa được đặt may tư nhân, cậu nhếch miệng, giơ ngón cái lên với Khấu Hường: “Chị dâu... Tay nghề giỏi thật!”

Buổi chiều hôm đó vô cùng khô nóng, ngoài cửa sổ thấp thoáng mưa nhỏ tí tách tí tách, hạt mưa rơi xuống cành lá xanh non ngoài cửa sổ xanh, rung lên xào xạc.

Cho đến lúc tan học, cơn mưa không hề có dấu hiệu dừng lại, tầng mây xám xịt bao phủ lấy thành phố.

Dương Chi cầm ô thông thả đi dọc theo hành lang, vừa rồi nhận được tin nhắn của bà Triệu, nói hai ngày nay con trai bà sẽ về nhà, để Dương Chi chuẩn bị.

Dương Chi bỗng dưng thấy căng thẳng, không biết rốt cuộc tính cách của vị thiếu gia này kỳ quặc đến mức nào, khó ở chung ra sao mà làm những giáo viên giàu kinh nghiệm trước đó đều phải bỏ công việc lương cao, chủ động xin từ chức.

Không biết cô có thể đối phó được hay không.

Trong lòng Dương Chi vô cùng thấp thỏm, không nhìn được bước vội. Hy vọng nhanh chóng về nhà, nhờ đâu vị thiếu gia đã về nhà, không để anh ta đợi lâu.

Trước khu dạy học, cô mở ô, chuẩn bị đi vào trong màn mưa. Đúng lúc này, Khấu Hường đi tới, dừng lại bên người cô.

Cảm giác tồn tại của anh rất mạnh, cả người tản ra hơi thở làm người khác không rét mà run. Bởi vậy anh vừa tới gần, Dương Chi đã chợt cảnh giác theo bản năng.

Dưới mái hiên khu dạy học, hai người cách nhau không quá năm mét, Dương Chi cảm nhận được gió lạnh ập vào mặt, mang theo mùi ẩm ướt.

Lén quan sát anh, vóc dáng anh cao gầy thẳng tắp, chân dài giấu sau quần kẻ bút chì, một vai đeo cặp, tay dắt túi quần, nhìn không trung xám xịt phía xa, ngăn người.

Rõ ràng ——

Không mang ô.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, mặt mặt không đổi sắc đội mũ lưỡi trai, lập tức đi vào trong mưa.

Dương Chi:.....

Hiện tại đã không còn là mưa nhỏ tí tách tí tách, hạt mưa rơi xuống rào rào, Dương Chi không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể mở cái ô hoa nhỏ của mình, đuổi theo.

Khấu Hường dắt tay trong túi, che đầu đi phía trước, chợt nhận ra dường như có cái đuôi nhỏ theo phía sau.

Anh dừng bước, xoay người, Dương Chi không kịp đề phòng, suýt nữa va vào anh.

Cô cuống quýt ổn định lại cơ thể, tán ô nghiêng ngả.

Như vậy anh có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt cô.

Làn da cô rất trắng, trắng đến mức có thể nhìn thấy thấp thoáng tơ máu, tóc mái hơi ướt, dính bọt nước.

Một đôi mắt hạnh vừa lo sợ vừa nghi ngờ lại bất an, thờ dờn đập, bộ ngực phập phồng lúc lên lúc xuống. Cho dù cô cố gắng cong lưng, nhưng có thứ, càng che dấu, ngược lại càng rõ ràng.

Cả người cô tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Những chàng trai chưa từng trải đời, có lẽ chỉ có thể nhìn thấy dáng người cô rất đẹp, mang theo sự tìm tòi và hứng thú, giống như xem tiết mục múa thoát y trong hộp đêm hoặc phim người lớn.

Nhưng vẻ xấu hổ và thất thố của cô, rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông trước mặt, đã sinh ra hương vị tình dục nào đó.

Tình dục, là trạng thái nguyên thủy nhất của tình yêu.

Anh đương tuổi sung mãn, khó mà may mắn thoát khỏi.

Nhất là khi cô tới gần, mùi sữa thoang thoảng phả đến, tìm Khấu Hưởng thất lại.

Anh dờn mắt, hỏi: “Sao thế”

“Mưa quá lớn.” Tiếng cô nói rất nhỏ, giống như một cô mèo ——

“Cùng nhau đi nhé.”

Vì thế Khấu Hưởng tro mắt nhìn cô kiễng chân, đuỗi tay, che ô cho anh.

Nhưng chiếc ô nhỏ viền hoa có vẻ rất khó che lại hai người bọn họ.

“Không cần.”

“Không sao, có thể che cùng mà.”

Anh bước nhanh hơn: “Đã ướt rồi.”

“Có thể đồ ướt hơn cũng tốt.”

“.....”

Thật là dính người.

Anh dừng bước, cô gái cũng vội vã dừng lại. Cô thoáng do dự, sau đó kiễng chân, tiếp tục che ô cho anh.

“Cô muốn làm gì?”

Anh nhìn cô từ trên cao, giọng điệu lạnh lùng, bộ dáng hoàn toàn ngăn cách với người khác.

“Có qua có lại.” Cô nói: “Trước đó anh đã giúp tôi.”

“Không cần.” Anh lạnh nhạt từ chối.

Dương Chi vẫn đuỗi theo anh, vạt vạt che ô cho anh, bọt nước văng khắp nơi, thấm ướt ống quần của cô.

“Cô không sợ tôi hả?”

“Không sợ.”

Thẩm Tinh Vĩ nói, ở trong trường, bạn nữ mới tới này rất sợ nói chuyện với con trai, đi ngang qua bọn họ luôn cúi đầu, vô cùng kỳ quái hướng nội.

Ngược lại không sợ anh, còn đuỗi theo anh cả đường.

Dù sao lòng người cũng không phải sắt đá.

Cuối cùng Khấu Hưởng đành phải thỏa hiệp, chủ động nhận lấy ô trong tay cô, cùng cô mặt đối mặt đứng dưới tán ô, tán ô hơi nghiêng về phía cô.

“Được rồi, đi thôi.” Giọng điệu anh mang theo bất đắc dĩ.

Dương Chi mím môi cười khê: “Caesar, anh có về nhà không?”

“Không về.” Anh khựng lại: “Cô gọi tôi là gì?”

Dương Chi ngẩn người, gọi: “Caes...”

“Đừng gọi tôi với tên này.”

“À.”

Các bạn trong lớp đều gọi như vậy, rất ít khi gọi thẳng tên, tất cả mọi người đều gọi anh là Caesar, tên này, rất nổi tiếng trong giới rap.

“Vậy tôi gọi anh là gì?”

“Tùy cô.”

Hai bên không thân, sau này cơ hội gặp gỡ cũng gần như bằng không.

“Khẩu đại ca.” Cô cười ngọt ngào.

Khẩu Hường:.....

Hai người cùng đi trên sân trường trải đầy lá rụng, Dương Chi đuổi theo bước chân anh, rõ ràng rất vất vả, sau khi Khẩu Hường phát hiện ra, anh bước chậm lại, chờ cô cùng đi.

Cô nhóc này cao chưa đến ngực anh, vóc dáng nhỏ nhắn, bước chân cũng nhỏ.

Da trắng đến mức có thể nhìn thấy tơ máu dưới da, yếu ớt mảnh mai, giống như chỉ cần một đầu ngón tay là có thể xoa nát cô.

Trong đầu Khẩu Hường chọt sinh ra rất nhiều suy nghĩ không thể hiểu được.

Tán ô nghiêng về phía cô, Dương Chi thoáng liếc sang thì thấy nửa cánh tay anh đã ướt.

Trong lòng vô cùng ấm áp, nhưng lại cảm thấy rất ngượng ngùng.

Vì thế cô dịch lại gần anh, Khẩu Hường bỗng ngửi thấy hương thơm thoang thoảng xung quanh.

Người cô gái bên cạnh rất thơm, nhưng cô không thơm nồng đến hăng mũi như những cô gái khác, không biết có phải do nguyên nhân đặc biệt nào đó hay không, anh cảm thấy mùi hương của cô thoang thoảng vị ngọt —— vị kẹo sữa.

Anh không nhận được hít sâu một hơi.

Tới cổng trường, Dương Chi nói: “Tôi đến trạm chờ xe buýt bên cạnh là được rồi, cho anh ô đấy, anh mau về đi.”

Khẩu Hường mang vóc dáng cao lớn, biểu cảm lạnh nhạt xa cách, lại che một cái ô viền hoa màu hồng trong mưa.

Nhìn thế nào, cũng có cảm giác vô cùng đáng yêu.

Anh nhú mày: “Tôi không cần.”

Dương Chi vội vàng xua tay nói: “Không sao, anh đừng lo lắng cho tôi, xe buýt sắp tới rồi.”

Khẩu Hường:.....

Đâu, đâu phải lo lắng cho cô.

Không lay chuyển được lòng nhiệt tình chất phác của cô gái trong sáng đến từ nông thôn này, cuối cùng Khẩu Hường vẫn quyết định cầm ô rồi đi, cũng không định giải thích nhiều.

Khi xoay người, Dương Chi đột nhiên mở miệng hỏi: “Khẩu đại ca, tại sao tôi không thể gọi anh là Caesar?”

Khẩu Hường không trả lời.

“Các bạn trong lớp đều gọi anh như vậy mà.”

“Không tại sao cả.” Anh không hề quay đầu lại mà rời đi.

Có trời mới biết, một tiếng “Caesar” kia của cô, Khẩu Hường nghe mà tê cả cột sống. Cảm giác này, cùng với cảm giác sau khi tay phải của anh phạm tội xong, giống nhau vô cùng.

Nhưng hiện tại... cách gọi “Khẩu đại ca” kia, có vẻ cũng không tốt hơn là bao, vẫn quá thân mật!

Bực bội.

Cô không thể cũng kỳ quái hướng nội ở trước mặt anh sao!

Studio của August nằm ở tầng trên của một quán bar ngầm trong khu vực trung tâm thành phố, hiệu quả cách âm rất tốt, phòng gần 60 mét vuông, khá yên tĩnh, bên trong bày đủ loại nhạc cụ, đàn ghi-ta, trống Jazz, Bass còn có thiết bị ghi âm... .

Mấy thứ này nhìn trông khá cũ, tuy là đồ secondhand mà bạn nhạc bọn họ lấy về, nhưng chất lượng cực tốt, ánh mắt Khẩu Hường rất độc, biết nhìn đồ.

Một căn phòng lộn xộn rộng chưa tới một trăm mét vuông nhưng lại chứa đầy lòng nhiệt huyết và ước mơ của những con người trẻ tuổi.

Khấu Hường kéo cửa vào phòng, phát hiện mọi người lại đang đánh bài, lười nhác bọn họ, anh sửa sang lại chỗ nhạc cụ để lộn xộn xung quanh và từ phổ (1) rải đầy trên bàn.

Thấy Khấu Hường đến, Thẩm Tinh Vĩ vẫy tay với anh: “Caesar, tới đây chơi bài.”

Khấu Hường chỉnh lại tất cả nhạc cụ, sau đó đi đến chỗ nhóm bạn, thuận tay nhặt xấp bài Thẩm Tinh Vĩ chia cho anh, thuận thực xếp lại thành hình cái quạt trên tay.

Thẩm Tinh Vĩ ném xuống một quân K màu đỏ, hỏi: “Hường, gia sư ở lại nhà mày à?”

Khấu Hường thờ ơ “Ừ” một tiếng, ném một lá bài xuống: “Là con gái, nghe nói còn rất trẻ, bảo tao đừng bắt nạt.”

Thẩm Tinh Vĩ giật giật lông mày, trêu đùa: “Ồ, Hoàng Thái Hậu nhà mày vì muốn mày chăm chỉ học tập mà sử dụng đến mỹ nhân kế cơ à, chẳng lẽ bà ấy không biết Caesar của chúng ta không gần gũi sắc nữ?”

Khấu Hường lười chém gió với cậu, chỉ cười xùy một tiếng: “Cút đi.”

Nửa giờ sau, điện thoại Khấu Hường rung lên, nhìn màn hình, sắc mặt lại nhanh chóng tối sầm.

Anh không nhắc máy.

Điện thoại không buông tha mà vang lên thật lâu, mọi người ngăm ngăm lẫn nhau, đều giữ im lặng không nói.

Cuối cùng Thẩm Tinh Vĩ không chịu được, cầm điện thoại của Khấu Hường lên, trên màn hình nhấp nháy một dãy số lạ, đương nhiên dãy số này Thẩm Tinh Vĩ đã quen thuộc, đó là số điện thoại của mẹ anh Triệu Gia.

“Hay là nhắc máy đi.”

Khấu Hường ném lá bài Poker trong tay xuống, nhặt điện thoại lên đi ra khỏi phòng làm việc.

Triệu Gia giải thích gọn gàng trong điện thoại, xem ra đã quyết tâm buộc anh phải về nhà.

Bà Triệu là một người phụ nữ lạnh lùng, mỗi lần gọi điện thoại đến, có chuyện nói thẳng, sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào để cãi lại.

Có phải bố mẹ nào cũng cho rằng bản thân là chân lý tuyệt đối hay không, họ nói gì làm gì cũng đúng, mà trẻ nhỏ sẽ phải tuân theo sự sắp xếp của họ một cách vô điều kiện.

Khi nhỏ, Khấu Hường cũng sẽ cãi lại phản kháng với bà, dần dần lớn lên, ngược lại sẽ không nói gì nữa, bởi nhiều lời cũng vô dụng.

Mẹ của bạn vĩnh viễn là mẹ của bạn.

Khi Khấu Hường quay lại, áp suất thấp xoay quanh đỉnh đầu, rõ ràng tâm trạng anh đang vô cùng khó chịu, nhặt túi bên góc tường lên, chuẩn bị rời đi.

Thẩm Tinh Vĩ không yên tâm, nói: “Có cần bọn tao về cùng không, đi gặp gia sư gì gì kia.”

“Không cần.” Khấu Hường liếc mắt, ánh mắt bình tĩnh, khóe mắt run rẩy: “Tự tao xử lý được.”

Hết chương 7

(1): Từ phổ là cuốn sổ ghi lại giai điệu để người sáng tác từ sử dụng.

Lời editor: Chắc chắn, bạn Hường sắp đi vào con đường thơ nô không lối thoát rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dối Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cô giáo nhỏ

Dương Chi làm một đề ôn tập, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, đợi hơn ba giờ, vẫn chưa thấy thiếu gia về nhà. Tâm trạng của cô bắt đầu thấp thỏm bất an, sau đó dần dần bình tĩnh lại, hiện tại thì vô cùng buồn ngủ.

Cô khép sách giáo khoa lại, cầm cốc sứ xuống tầng lấy nước nóng uống cho ấm người.

Vừa mới xuống tầng, bỗng nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng động.

Là tiếng khoá cửa được mở một mã.

Đã về!

Tim Dương Chi đột nhiên giật thót, vô thức trốn ra sau máy đun nước.

Cánh cửa lớn đen màu mực tàu mở ra, một người đàn ông mang theo khí lạnh thấu xương đi vào. Anh không bật đèn, bóng tối bao phủ lấy vóc dáng cao lớn thẳng tắp của anh. Dương Chi nghe thấy tiếng sột soạt sột soạt, tim đập gần như nhảy lên cổ họng.

Thật là căng thẳng.

Đột nhiên đi ra có phải không được lễ phép hay không, có cần chào hỏi trước một tiếng không nhỉ?

Dương Chi còn đang băn khoăn, tay cầm cốc không ngừng run rẩy, mà Khấu Hưởng lại tiện tay ném cặp sách lên sô pha.

Dương Chi cuộn tròn người núp sau máy đun nước, nhìn về phía anh.

Anh lê bước đi đến cầu thang, nghiêng người, đôi mắt một mí hẹp dài thấp thoáng dưới tóc mái.

Dương Chi nhìn thấy dưới khóe mắt anh có một vết sẹo nhạt, tựa như một vầng trăng.

Khấu Hưởng.

Cô sợ ngây người.

“Choang” một tiếng, cốc sứ rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Khấu Hưởng chú ý tới động tĩnh bên đó, ngược mắt nhìn sang, đối phương ẩn trong bóng tối, anh không nhìn rõ.

Anh không nói gì, im lặng ngồi vào sô pha.

Địch bất động, ta bất động.

“Chào... Chào anh.”

Dương Chi đánh vỡ yên lặng, giọng run run: “Tôi là...”

“Cút đi.”

“.....”

Vóc dáng cao lớn mà lạnh lùng của anh giống như núi lớn, tràn ngập khí thế áp đảo.

Dương Chi gian nan nuốt một ngụm nước miếng: “Là đi Triệu mời tôi đến đây.”

“Cô nghe không hiểu tiếng Trung Quốc à?”

Dương Chi từng đoán có lẽ thiếu gia không khó gần như vậy, nhưng không ngờ anh sẽ không lưu tình như thế.

Cô túm chặt góc áo ngủ của mình, hàm răng run lên: “Tôi nghe hiểu.”

Trong bóng tối, giọng anh vừa lạnh lùng cứng rắn lại không mang cảm xúc: “Tôi vừa mới nói gì.”

Cô im lặng một lúc, đáp: “Bảo tôi... Cút.”

“Đừng để tôi phải nói lần thứ hai.”

Chợt nghe thấy tiếng “Răng rắc”, bật lửa bùng lên.

Dương Chi cẩn thận nhìn qua, trên sô pha có ánh lửa tàn thuốc như ẩn như hiện.

“Khấu đại ca.” Cuối cùng Dương Chi vẫn lấy hết can đảm, đi ra khỏi máy đun nước: “Là tôi, Dương Chi.”

“Khụ...”

Khẩu Hường bỗng nhiên bị sắc khói thuốc, cơn ho khan dâng lên trong lồng ngực lại bị anh nuốt ngược trở lại.

Trong bóng tối, Dương Chi cũng không nhìn thấy rõ khuôn mặt đỏ bừng của anh.

Nhịn thật lâu, nhưng Khẩu Hường vẫn không nhịn được khụ một cái: “Tại sao lại là cô.”

Dương Chi không trả lời, cô chỉ vào anh hét lên: “Khẩu đại ca, áo anh cháy rồi.”

Quả nhiên, áo khoác gió bị tàn thuốc đốt cháy, lửa đang lan ra, Khẩu Hường vội vàng chụp lấy cái gối dựa bên cạnh dùng sức đập lên áo.

Trong không khí tràn ngập sự xấu hổ, anh luống cuống tay chân đập, cuối cùng đập tắt được lửa.

Dương Chi nhìn anh: “Khẩu đại ca, anh đừng căng thẳng.”

Khẩu Hường thờ hất một cái, banh mặt trầm giọng nói: “Không có.”

“Ừm, anh đừng sợ, tôi không hung dữ đâu.” Cô nghiêm túc nói: “Chỉ cần anh ngoan ngoãn phối hợp là được.”

Khẩu Hường:.....

Anh đến bên tường bật đèn, đèn trần sáng ngời, căn phòng nháy mắt sáng lên, cô gái đối diện mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, bên ngoài khoác áo bông.

“Hất xì”, Dương Chi không cẩn thận hất xì một cái, che mũi lại.

“Cô đi đi.”

Anh dòi mắt, lạnh nhạt nói: “Tôi không cần gia sư.”

Dương Chi tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể mặt dày nói: “Tôi không đi.”

“Đừng bắt tôi động thủ.”

Dương Chi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài gió lạnh gào thét, cô kiên quyết nói: “Di Triệu nói anh không thể đuổi tôi đi, nếu không đi ấy trở về, anh sẽ gặp xui xẻo.”

“Cô cứ thử xem”

Khẩu Hường đi tới xách cổ áo cô như xách thỏ, định ném cô ra ngoài cửa.

Dương Chi gắng sức giãy giụa, trực tiếp ôm lấy vòng eo cứng rắn của anh, hô to: “Di Chu! Di Chu!”

Bảo mẫu Chu từ trong phòng chạy ra, trong tay cầm cái điện thoại cũ: “Phu nhân nói tôi chỉ cần ấn xuống cái nút này là có thể đóng băng mọi tài khoản của thiếu gia...”

Di Chu đeo kính viễn thị, vất vả bấm số điện thoại 24 giờ của ngân hàng, mỗi lần bấm một con số, máy điện thoại cũ sẽ phát ra giọng nữ máy móc đọc con số đó.

Dương Chi:.....

Khẩu Hường:.....

Di Chu đẩy đẩy kính viễn thị, lấy tư thế của một đặc vụ, không sợ hiểm nguy, hiên ngang lăm lăm: “Chỉ cần tôi nhẹ nhàng nhấn một cái, toàn bộ tiền của thiếu gia sẽ không còn, cho nên hiện tại, mời cậu buông Dương tiểu thư ra ngay lập tức.”

Dương Chi ôm chặt lấy eo Khẩu Hường eo, nhú mày nhìn chiếc điện thoại cũ trong tay di Chu.

Thứ đồ chơi này... Thật sự sử dụng được ư.

Khẩu Hường buông Dương Chi ra, nhưng không phải thật sự bị đe dọa, mà chỉ do cô ôm chặt lấy eo anh như Koala, Khẩu Hường cảm thấy da đầu căng lên, máu trong người đều dồn xuống nơi nào đó bên dưới.

“Được thôi, ở lại đi.” Anh vô cảm quay đầu lại nói: “Di Chu, đi làm tôi tức giận, tối nay đi ngủ ở nhà phía nam đi.”

Nhà phía nam nằm ở góc nam của biệt thự, là một căn nhà dành cho người giúp việc.

Di Chu biết lúc này bản thân đã thật sự chọc giận thiếu gia, anh rất ghét bị đe dọa.

“Vậy tôi đi đây, thiếu gia cậu đã đồng ý không đuổi Dương tiểu thư đi rồi đấy nhé.”

“Ừ.”

Di Chu nhìn đứa trẻ này khôn lớn, biết lời hứa của anh vững chãi như núi, không bao giờ nuốt lời, thế nên yên tâm rồi đi.

Chờ bà ấy đi rồi, Khấu Hương mới nói với Dương Chi: “Tối nay, cô có thể ở lại.”

Chi là tối nay!

“Anh chơi xấu.”

Khấu Hương bày ra tư thế cô muốn làm sao thì làm, Dương Chi chống nạnh phòng má, ra vẻ hung ác.

Khấu Hương:.....

Cô nhóc này bé như thế, còn định đe dọa anh?

Anh hùng hổ đi về phía cô, đi được hai bước, cô gái chợt kêu sợ hãi, nhấc chân chạy.

Anh từng đánh không ít trận, nhưng chưa từng thấy ai còn chưa bắt đầu đã cong chân bỏ chạy.

Đồ nhát gan.

Anh đứng dưới cầu thang một lát, đi một vòng quanh nhà, có vẻ đã không giống lúc trước, trên bàn có trái cây và đồ ăn vặt cô mua về, trên tủ lạnh có dán giấy ghi chú, trên giá treo sân sau có vài bộ quần áo của con gái, đống giỏ phấp phới.

Không biết cô nhóc kia đã ở đây mấy ngày, trong phòng tràn ngập hơi người, tất cả đều trở nên gọn gàng ngăn nắp, giống như một ngôi nhà thật sự.

Dương Chi lấp ló sau cánh cửa, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cô vội vàng khóa trái cửa phòng, thấp thòm lù ra phía sau hai bước.

Bước chân chỉ tạm dừng trước cửa phòng cô một lát, sau đó đi đến cuối hành lang, ngoài cửa truyền đến giọng điệu lười biếng của anh ——

“Thu dọn đồ đạc, ngày mai đi đi.”

Dương Chi lập tức mở cửa phòng, cố chấp hét với bóng lưng của anh: “Tôi sẽ không đi!”

Khấu Hương còi dép lê dưới chân làm bộ ném về phía cô, Dương Chi sợ tới mức trốn nhanh về phòng.

Đêm đã khuya, Khấu Hương đang mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng người hát xì liên tục, ồn ào đến mức anh không thể ngủ được.

“Hất xì.”

“Hất xì hất xì hất xì.”

Khấu Hương xoay người ngồi dậy, nổi giận đùng đùng mở cửa phòng ra, vừa vặn thấy cô gái nhỏ đang cầm cốc nước đứng trong phòng khách, uống nước ầm ừng ực.

Một cái tay khác đang cầm khăn giấy, lau nước mũi, hất xì một cái lại một cái, khụt khịt, lại lau nước mũi.

Cái mũi nhỏ nhún trở nên đỏ ửng.

Khấu Hương nhú mày: “Cô có để cho người khác ngủ hay không?”

“Thật xin lỗi.” Dương Chi lại rút một tờ giấy che miệng lại, khề hất xì: “Hình như máy sưởi bị tắt rồi.”

Khấu Hương cũng cảm giác được gió lạnh từ ngoài cửa sổ tràn vào, căn biệt thự lớn, lại không hề có hơi người, không được sưởi ấm sẽ có cảm giác âm u, lạnh đến thấu xương.

Anh trợn mắt, xoay người đi tìm hòm thuốc trong ngăn tủ, lấy thuốc cảm từ bên trong ra, đưa cho Dương Chi.

Dương Chi duỗi tay nhận, anh lại rút về, còn thuận tay cầm cốc của cô đi.

Con gái thật là phiền phức.

Anh lấy nước ấm pha thuốc cảm cho cô, không kiên nhẫn đưa cho cô, nhìn cô uống ừng ực ừng ực hết cốc nước.

Rất nóng, nhưng Dương Chi cũng không dám chậm chạp, nhanh chóng uống xong rồi về phòng ngủ, sợ lại chọc giận đại ca.

Cô khẽ nói cảm ơn với anh.

Khẩu Hưởng đi ra sân sau kiểm tra nguồn điện, không phát hiện ra vấn đề gì, chắc có lẽ không phải do nguồn điện mà do thiết bị gặp trục trặc.

Hiện tại đã quá nửa đêm, không thể tìm nhân viên bảo trì, chỉ có thể cố gắng qua đêm nay, ngày mai tìm cách giải quyết.

Đi ngang qua phòng Dương Chi, anh lại nghe thấy tiếng hắt xì ở bên trong.

Cô kiềm chế, ồm ồm, chắc là sợ làm ồn đến anh.

Khẩu Hưởng cười lạnh một tiếng, trở về phòng.

Vài phút sau, Dương Chi nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm rầm.

“Ai đấy ạ?”

Giọng đàn ông lười nhác vang lên: “Còn có thể là ai.”

“Có việc gì thế?”

“Cô ồn ào quá làm ông đây không ngủ được.”

“Thật... Thật xin lỗi, hắt xì!”

“Mở cửa.”

Dương Chi để chân trần chạy ra mở cửa, một cái chăn đơn rơi xuống mặt cô, còn mang theo hơi ấm, sờ lên trơn mịn mềm tay, có mùi lông nhưng.

Cái chăn này, là chăn trên giường của anh đúng không.

Dương Chi khó hiểu nhìn Khẩu Hưởng, phát hiện anh đã thay áo khoác, dường như chuẩn bị ra ngoài.

“Anh định đi à?”

Anh không hề quay đầu lại, lạnh nhạt đáp một tiếng: “Ừ.”

Dương Chi ôm chăn, hô với bóng lưng của anh: “Anh có thể đừng ra ngoài không, đã khuya rồi.”

Cho nên, chưa gì đã bắt đầu cảm chổi lông gà thay bà Triệu quản lý anh rồi đúng không?

Khẩu Hưởng tức giận, ngữ khí cứng nhắc: “Ông đây không đi, người nên đi phải là cô mới đúng, thông minh lên đi.”

Dương Chi khẽ cắn môi, đuổi theo: “Lát nữa có lẽ dì Triệu sẽ gọi về đấy.”

“Lấy bà ấy ra đe dọa tôi, cô cảm thấy có hữu dụng không?”

Dương Chi kiên trì: “Nếu dì Triệu vô dụng, tối nay anh còn về làm gì?”

Xong rồi xong rồi xong rồi.

Dương Chi nghĩ sao nói vậy, hiện tại đã không dám nhìn tới sắc mặt tối tăm của Khẩu Hưởng.

Quả nhiên anh xoay người lại, cúi người tới gần cô, duỗi tay giữ chặt cổ cô, bóp đến mức đôi môi khô ráo của cô chu lên.

Hơi thở nóng bỏng phả lên đầu cô, cô có thể cảm nhận được lồng ngực anh đang rung lên tức giận.

“Lời vừa mới nói, lặp lại lần nữa.”

“Thật xin lỗi.” Dương Chi lập tức chịu thua, đáng thương nhận lỗi: “Khẩu đại ca.”

Khẩu Hưởng vẫn không chịu buông cô ra, Dương Chi gần như phát khóc: “Thật xin lỗi...”

Anh mềm mỏng cô lại cứng rắn, đến khi anh mạnh bạo cô lại lập tức nhận thua với anh.

Khẩu Hường nhất thời không biết phải làm gì với cô.

“Khẩu đại ca, anh buông tôi ra đi, tôi sắp chảy nước mũi rồi.” Dương Chi khịt khịt mũi, cầu xin anh: “Sẽ làm bẩn tay anh mất.”

Khẩu Hường hoàn toàn không thể trút được giận, cô gái này mềm mại như bông, anh căn bản không thể tàn nhẫn với cô.

Dương Chi vội vàng rút hai tờ giấy, dùng sức lau nước mũi, sau đó lại chạy về chắn ngang cửa.

“Đêm nay không được đi.”

Cô giáo nhỏ vừa lau nước mũi, vừa kiên quyết, trông bộ dáng có lẽ sẽ không chịu để anh đi.

Khẩu Hường cũng lười dây dưa với cô, dứt khoát ngồi xuống sô pha, chân bắt chéo: “Cô có thể canh tôi một đêm không?”

Dương Chi ngẫm nghĩ, về phòng ôm chăn bông ra, ngồi xuống bên cạnh Khẩu Hường, bọc lấy chính mình: “Tôi sẽ canh giữ anh một đêm, hoặc là đừng trở về, còn nếu đã về thì không thể đi ra ngoài!”

Cô rất có trách nhiệm.

“Cô có tin ông đây có một trăm biện pháp làm cô ngoan ngoãn rồi đi, không dám trở về nữa hay không.” Khẩu Hường ghé sát vào cô, không ngừng dè cô xuống ghế sô pha ở phía sau.

Anh cúi đến cúc áo sơ mi thứ ba, giọng điệu đột nhiên mang theo mùi vị quyến rũ nào đó: “Muốn thử một chút không?”

“Hắt xì.”

“.....”

Khẩu Hường lau sạch nước bọt trên mặt, thật mẹ nó không muốn nói thêm một câu nào nữa.

Hết chương 8

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay đúng là một ngày dữ dội.

Đại Chi Nhi: “Bạn cún nào đó vì không muốn học bù, còn định hy sinh sắc đẹp giờ trò lưu manh.”

Khẩu cún con cúi cúc áo ra: “Ồ, ai lại không biết xấu hổ như vậy nhỉ.”

Đại Chi Nhi nhìn chăm chăm vào xương quai xanh và cơ ngực như ẩn như hiện của ai đó, mặt già đỏ lên: “Suýt chút nữa đã thành công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kế hoạch A

Dương Chi cuộn chăn, bọc chính mình thành một chú sâu mồm mồm. Khẩu Hường nháu mày, bắt đầu dĩ nhiên cô.

Được rồi, muốn canh cứ canh, anh dứt khoát lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi.

Phòng khách trống trải, lạnh lẽo.

Dương Chi với anh mỗi người chiếm một bên sô pha, giằng co.

Chăn màu xanh biển, thoang thoang mùi lông.

“Hắt xì.”

Cô lại khịt khịt cái mũi.

“Cô đừng có làm bẩn chăn của tôi đấy nhé.” Đại ca chơi trò chơi, thờ ơ nói.

Vì thế mấy cái hắt xì tiếp đó đều bị cô lấy giấy bịt trong lỗ mũi, không thở được, trông vô cùng khó chịu.

Một ván game của Khấu Hưởng nhanh chóng kết thúc, anh lạnh nhạt nói: “Bị cảm thì về phòng đi.”

“Vậy anh phải đảm bảo không ra ngoài.”

“.....”

Anh không để ý đến cô, tiếp tục chơi game, xem ai kiên trì hơn ai.

Lúc này, Dương Chi khẽ lẩm bẩm, bắt đầu đọc bài tiếng Anh, Khấu Hưởng trừng cô một cái, cô lập tức hạ giọng, nhưng âm lượng đọc bài vẫn ở mức anh có thể nghe thấy, xong rồi lại đọc từ đơn.

Bất kể anh có nghe hay không, là gia sư, dù sao cô cũng phải làm chút gì, có thể đọc mấy từ đơn mấy câu, biết đâu anh nghe thấy lại nhớ được, bà Triệu từng nói trí nhớ của anh rất tốt, gần như chỉ cần nghe một lần là nhớ.

Điều này Dương Chi không hề nghi ngờ, Caesar hát rap, chứng tỏ khả năng ghi nhớ rất lợi hại.

Khấu Hưởng nghe cô đọc tiếng Anh, ghét bỏ nói: “Tiếng Anh của cô do giáo viên thể dục dạy hả?”

“Có giỏi thì anh đọc đi, xem ai tốt hơn ai.”

“Bớt dùng phép khích tướng với tôi đi.” Khấu Hưởng cười lạnh một tiếng: “Tiếng Anh của ông đây thế nào cũng tốt hơn cô nhiều.”

Dương Chi bĩu môi: “Trước đây ở trường cũ, tiếng Anh của tôi từng đứng đầu cả trường đấy.”

“Trong giải đấu MC freestyle battle Trung Quốc – Mỹ lần thứ 13, tôi từng dùng tiếng Anh đánh bại rapper người Mỹ, giành được giải quán quân đấy.”

Tuy anh nói với vẻ băng quơ, nhưng ánh mắt lại rất kiêu căng.

Dương Chi:.....

Thế này, đúng là không so sánh được.

Hai người anh một câu cô một câu, ngược lại Khấu Hưởng cũng không chê cô phiền. Trong nhà lạnh lẽo, có thể có người cùng đấu võ mồm, trong lòng cảm thấy khá thú vị.

Hai người đấu võ mồm, khoảng cách dường như cũng được kéo lại gần. Lúc này Dương Chi hoàn toàn không sợ anh, còn coi anh trở thành bạn của mình, thế nên ôm chân ngồi sát lại gần anh.

“Làm gì đấy.”

“Lạnh.”

“Lạnh thì về phòng đi.”

“Tôi không về.”

Khấu Hưởng tiếp tục chơi game.

Vài phút sau, Dương Chi dựa vào vai anh ngủ. Khấu Hưởng nghiêng người, không để cô nghiêng đầu chạm vào anh.

Đầu không có chỗ dựa, cô giật mình tỉnh dậy, sau đó lại nhanh chóng ngủ gật, đầu nhỏ dựa vào cánh tay Khấu Hưởng.

Cánh tay anh hơi mỏi, đặt điện thoại xuống, liếc mắt nhìn cô. Trong ánh trắng, làn da của cô càng thêm mịn màng trắng nõn, hàng lông mi dài rủ xuống, che kín đôi mắt.

Dường như cô thật sự bị lạnh, liên tục hướng về chỗ ấm áp nhất của anh, Khấu Hưởng nâng cánh tay, đặt lên sô pha, hoàn toàn không biết nên gác ở đâu.

Khấu Hưởng tỉnh táo ngồi trong bóng tối đến hơn nửa giờ, trơ mắt nhìn cô mơ màng ôm eo anh, sau đó lại cuộn lấy cổ anh, liên tục cọ vào ngực anh.

Ngực là nơi gần trái tim nhất, cũng là nơi ấm áp nhất trên cơ thể.

Năm ngón tay anh mở ra rồi lại khép lại, khép lại rồi lại mở ra... Cuối cùng, đành đặt tay lên vai cô, ôm cô về phía mình.

Dương Chi mơ màng cử động, anh nhanh chóng buông tay, đầu ngón tay chống lên hàm, băng quơ nghiêng đầu.

Sau khi xác định cô không tỉnh lại mới nhẹ nhàng thở phào.

Nhưng tình huống sau đó như thế nào anh không nhớ rõ nữa, có lẽ buồn ngủ cũng có thể lấy, anh mơ mơ màng màng ngủ gục theo cô.

Sáng sớm tỉnh lại trên sofa, phát hiện cô gái bên cạnh vẫn đang dựa vào ngực anh ngủ say sưa.

Ngực cô tựa như hai cái bánh bao mềm mại như bông, đặt lên bụng anh, tuy cách một lớp áo, nhưng xúc cảm vẫn rất rõ ràng.

Khẩu Hưởng đỡ người.

Cách một lớp áo đã đỡ, tay của cô nhóc này còn trực tiếp luồn qua áo anh sờ vào bên trong, toàn bộ cánh tay cô dán lên cơ bụng cứng rắn của anh để sưởi ấm!

Khẩu Hưởng nhẹ nhàng nhấc cánh tay của cô ra, nhẹ nhàng đứng dậy, trước khi đi còn quay đầu lại liếc cô một cái.

Bộ dáng đương ngủ say của cô vô cùng ngoan ngoãn, hít thở đều đặn, mũi đỏ bừng, làn da trắng nõn trắng tuyết.

Cho dù là con mèo trú tuyết dưới hiên, anh cũng sẽ cho ăn, huống chi là một cô gái xa quê lên thành phố học.

“Ngày mai, ngày mai cô phải thu dọn đồ đạc rồi đi đấy.”

Anh lẩm bẩm một câu với cô gái đang ngủ say.

Sau hôm đó, liên tục nhiều ngày sau đó, Khẩu Hưởng không về nhà, nhưng mấy sười đã vận hành lại được, chắc hẳn ban ngày anh đã gọi người tới sửa.

Anh không về nhà, đương nhiên cũng sẽ không đuổi cô đi. Tuy trong lòng Dương Chi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng tự dưng lấy tiền lương của bà Triệu mà không thể làm tốt công việc, cô cũng cảm thấy áy náy.

Cô hỏi trợ lý Phương số điện thoại của Khẩu Hưởng, quyết định thử gọi một cuộc cho anh.

Điện thoại được nhận, đầu bên kia vô cùng ồn ào.

“Ai đấy?”

Giọng điệu ngang tàng ngỗ ngược.

“Khẩu đại ca, là tôi.”

“.....”

“Alo alo?”

“Nghe đây, có chuyện gì mau nói đi.”

“Tôi nay anh có về nhà không?”

“.....”

Cảm giác là lạ, giống như một người phụ nữ đang thúc giục người chồng ở bên ngoài quyến luyến hoa bướm sớm trở về nhà.

Khẩu Hưởng lơ đãng nói: “Bao giờ cô đi thì tôi về.”

“Tôi không đi, nếu anh còn không về, tôi sẽ bảo mẹ anh gọi điện thoại cho anh.” Giọng Dương Chi nhỏ nhẹ, hoàn toàn không có khí thế đe dọa.

Khẩu Hưởng cười lạnh một tiếng: “Đã đỡ cảm chưa?”

“À, đỡ rồi.” Dương Chi khịt khịt mũi, ồm ồm “Tôi hôm đó cảm ơn anh nhé.”

Giọng Khẩu Hưởng mang vẻ lười nhác: “Cô nhóc, sợi dây thần kinh nào trong đầu cô bị chập thế?”

“Hả?”

“Tôi không phải chính nhân quân tử, có người ngồi trong lòng mà vẫn không làm loạn, buổi tối hôm đó cô không có việc gì, không có nghĩa sau này cũng sẽ không có việc gì.”

Dương Chi đang làm bài, chưa kịp phản ứng lại: “Gì cơ?”

“Muốn tôi nói rõ sao.” Khóe miệng Khấu Hường cong lên, dùng ngữ điệu không đứng đắn nói: “Còn không đi, tôi làm...”

Một từ “Cò” đã đến bên miệng, trong điện thoại lại truyền đến tiếng dì Chu: “Thiếu gia, cậu nói gì?”

“Tôi làm chính bản thân tôi!” Trong đầu Khấu Hường trống rỗng, cứng ngắc sửa miệng.

“Thiếu gia, tôi sẽ ghi lại từng câu từng chữ cậu nói với Dương tiểu thư, sau đó kể lại chi tiết cho phu nhân và tiên sinh đấy, cho nên mong cậu chú ý từng từ, đừng nói lời thô tục.”

“Đợi chút... Dì Chu, alo alo...”

Tút tut tut, điện thoại bị cúp.

Khấu Hường:.....

Buổi tối, ban nhạc biểu diễn xong, mọi người tụ tập bên nhau uống rất high, Thời Tự nói cô ấy đã đăng ký dự thi giải đấu singer, đăng ký cho cả nhóm, có thời gian thì thu video rồi đăng tải lên mạng, nếu nằm trong danh sách top 100 có thể tham gia vòng thi đấu của đài truyền hình vào tháng 7 này.

Thật ra Khấu Hường không thích mấy cuộc thi này, nhưng anh có một nguyện vọng, hy vọng có thêm nhiều người biết đến Hip-hop, loại hình âm nhạc giống như Rock and Roll của thập niên 80-90, tuy không nổi, tuy mới nhìn trông có vẻ không được lịch sự.

Nhưng nó nhất định có linh hồn có năng lực truyền đạt.

Nếu Thời Tự đã đăng ký rồi, dứt khoát thử xem cũng không sao.

Buổi tối mọi người uống hết vài chai J&B Rare (1), Khấu Hường nhìn điện thoại, không có tin nhắn gì về nhà của Dương Chi.

Không biết tại sao, trong lòng lại cảm thấy trống trải.

Thẩm Tinh Vĩ xách theo chai rượu ngồi xuống bên cạnh anh: “Sao thế, gia sư còn chưa đi à?”

Khấu Hường cầm lấy chai rượu, uống từng ực một ngụm, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Hay do là con gái nên mày mềm lòng.”

“Cút đi.”

Thẩm Tinh Vĩ cười hi hi: “Chuyện như thế này, cứ để anh em ra mặt đi, tối nay thực hiện kế hoạch A nhé?”

Thời Tự và Bùi Thanh liếc nhau, chỉ một cái liếc mắt này, Khấu Hường đã biết bọn họ đang có ý đồ xấu gì.

Thời Tự cười trầm ngâm nói: “Vẫn là kế hoạch A đuổi cùng giết tận gia sư hả?”

“Làm thôi!”

Bùi Thanh cũng hưng phấn: “Hãy giải cứu Caesar khỏi tay gia sư ác ma thôi.”

Đều là những chàng trai cô gái nhiệt huyết đầy mình, vô cùng khí phách, liều lĩnh.

Khấu Hường cười lạnh, không có ý định ngăn cản bọn họ.

Dọa được cô nhóc kia cũng tốt, đỡ để cô còn ngây thơ không biết mùi đời, cả ngày chỉ biết làm phiền anh.

Nhắc tôi cũng lạ, nếu đổi thành người con gái khác, dám làm phiền anh như vậy, đã sớm bị anh đã bay đi rồi.

Đối mặt với cô nhóc này, anh luôn không thể nhẫn tâm được, hiện tại đến nhà cũng nhường cho cô, chính mình lại thành tên có nhà mà không thể về.

Khấu Hường trầm nghĩ, để cô tự biết khó mà lui, cũng không mất thể diện.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, phòng Dương Chi vẫn còn sáng đèn, nhưng cô đã nằm trên giường ngủ.

Vẫn không chờ được Khấu Hường về nhà.

Đã gần hai tuần rồi mà vẫn chưa bắt đầu học bù, cô lại ở trong nhà người khác như vậy, cũng quá bất lịch sự.

Dương Chi vừa mới dọn ra khỏi nhà cô hai, mẹ đã gọi điện thoại đến hỏi thăm. Chuyện dạy kèm tại nhà, Dương Chi khai báo đúng sự thật với mẹ, không hề dấu diếm, chỉ không nói thật chuyện cô bị em họ quấy rầy.

Nếu mẹ cô biết, nhất định sẽ làm ầm lên với nhà cô hai, bố dượng khó xử giữa hai bên, chắc chắn sẽ trách mắng mẹ, ông ta vốn đã không tốt với mẹ, Dương Chi không muốn mẹ phải chịu thêm tội nhục, thà rằng bản thân chịu thiệt một chút còn hơn.

Nghĩ đến những chuyện buồn phiền, Dương Chi nhanh chóng ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu, loáng thoáng nghe thấy dưới nhà có tiếng motor nổ, ngay sau đó lại truyền đến tiếng nam nữ cười đùa.

Dương Chi ngủ mơ màng, mí mắt không thể mở ra được, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, mãi đến lúc động tĩnh càng ngày càng lớn.

Cô bỗng nhiên bừng tỉnh.

Căn biệt thự này ngoại trừ bảo mẫu Chu và người làm vườn, sẽ không có người khác ra vào, di Chu và người làm vườn là vợ chồng, hình như ở nhà phía nam, cho nên buổi tối trong nhà sẽ chẳng có người.

Nhưng tiếng bước chân và tiếng cười đùa vừa rồi, rõ ràng vang lên từ phòng ngoài.

Có người về, là Khấu Hường ư?

Dương Chi vội vàng mặc áo khoác, xỏ dép lê, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Tiếng ầm ĩ như mở tiệc party vừa rồi ở phòng ngoài giống như chỉ là ảo giác.

Ngoài cửa không có gì cả, bóng tối sâu thẳm tràn vào phòng khách, mọi đồ đạc trong phòng đều chìm trong bóng đêm.

Không có âm thanh, cũng không có người.

Dương Chi hơi nhú mào, chẳng lẽ cô nằm mơ?

Chắc vậy.

Đúng lúc cô chuẩn bị xoay người trở về phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ cuối hành lang.

Dương Chi giật mình: “Ai đấy?”

Sau khi Khấu Hường đưa chìa khóa phòng cho Thẩm Tinh Vĩ, anh ngồi một mình bên quầy bar, uống hết hai chai rượu.

Anh rất đẹp trai, mang sức quyến rũ đặc biệt hấp dẫn phụ nữ đến gần, các cô ấy hoặc diêm dúa lẳng lơ hoặc thành thực, anh làm như không thấy.

Các cô ấy thấy anh vô tình, đành phải rời đi. Khấu Hường bắt đầu bực bội, châm điếu thuốc, muốn bình tĩnh lại.

Lại có người phụ nữ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, cầm chai rượu của anh đặt vào miệng mình, về mặt quyến rũ.

Trong lòng Khấu Hường vô cùng căm ghét, lạnh nhạt nói một tiếng: “Cút.”

Cô gái kia ngượng ngùng rời đi, Khấu Hường ngẩn người chưa được hai phút, hạ quyết tâm, xoay người đi ra khỏi quán bar.

Cả quãng đường anh chỉ nóng lòng muốn về nhà, vô cùng bực bội.

Hết chương 9

Tác giả có lời muốn nói: Khấu lưu manh: “Còn không đi, tôi làm...”

Đại Chi Nhi mở to đôi mắt đen nhánh, ngây thơ nhìn anh.

Khấu lưu manh gian nan nuốt một ngụm nước miếng: “Tôi làm Thẩm Tinh Vĩ.”

Thẩm Tinh Vĩ ngậm ống hút hút sữa bò đi ngang qua: “???”

(1): Rượu J&B Rare là dòng rượu whisky blended phổ biến nhất Châu Âu. J&B Rare được phối trộn từ 42 loại whisky với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Biểu diễn

Bóng đêm tĩnh lặng, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ chiếu vào nhà, trong bóng đêm, dường như đồ đạc cũng được mạ thêm một tầng sắc lạnh.

Dương Chi lấy hết can đảm đi đến cuối hành lang, mỗi một bước, đều như đi trên thót thót, thông thả mà cẩn thận.

“Ai đấy?” Cô nghe thấy giọng mình đang run rẩy.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc của con gái từ phía hành lang khác truyền đến, trong ban đêm yên tĩnh, vô cùng bất ngờ.

Dương Chi sợ tới mức liên tục lùi về phía sau, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tiếp đó, cô lại nghe thấy tiếng thở dốc rất nhỏ, giọng nữ cao vút, giọng nam trầm thấp.

Sau khi Dương Chi nghe rõ, cô ngẩn người đứng yên tại chỗ.

Cô không phải đứa trẻ ngây thơ non nớt không biết gì, đương nhiên biết làm thế nào mới có thể phát ra âm thanh kịch liệt như thế.

Mà nơi phát ra âm thanh, rõ ràng chính là căn phòng đang đóng chặt của Khấu Hường.

Dương Chi ngơ ngác đứng ngoài cửa, mặt đỏ đến mức có thể rán trứng, cả người khó chịu.

Trong đầu không tìm được hiện lên những hình ảnh khó diễn tả.

Điên rồi sao!

Mà tiếng kêu trong phòng, càng ngày càng lên cao.

Dương Chi hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt, phản ứng theo bản năng của cơ thể cô là chạy, chạy một mạch đến hành lang sau vườn hoa, ngồi xồm bên cột đá cẩm thạch há miệng thở hổn hển, ôm chặt lấy đầu, không muốn nghe, cũng không muốn nghĩ.

Cô vô cùng sợ hãi.

Khấu Hường vội vàng chạy về nhà, gặp được Dương Chi bên cột đá trên hành lang, cô ôm đầu gối ngồi dưới cột đá lạnh băng, ôm đầu, tay che kín lỗ tai, trông có vẻ đã bị dọa sợ.

Trong lòng Khấu Hường đau đớn, ngay sau đó sải bước đi lên phía trước.

“Dương Chi.”

Khẽ gọi một tiếng, đầu lưỡi hơi cuốn, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Dương Chi bỗng nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt chính là vết sẹo nhạt dưới khóe mắt anh, do anh đang banh mặt nên trông có vẻ hung dữ.

Cô ngơ ngác không kịp phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Khấu Hường chậm rãi hất cằm, nhìn về phía tầng hai.

Phòng ngủ cuối hành lang tầng hai đang “Chiến đấu kịch liệt”, là mấy tên không đứng đắn kia đang giở trò, mỗi lần đều sửa cũ thành mới, không bao giờ hết trò xấu.

Có thể thấy được, trò xấu rất thành công, cô đã bị dọa.

Khấu Hường dời mắt, nhìn thấy bộ quần áo hoạt hình hello kitty của cô, cô đi dép lê, ngón chân trắng nõn cuộn lại.

Cô nhóc này suy nghĩ đơn giản, chưa từng thấy chuyện đời như vậy.

Cho nên mẹ nó đang làm trò gì vậy!

Khấu Hường dập tắt tàn thuốc trong tay, không đợi cô mở miệng, lập tức kéo tay cô.

Cô tay cô mềm mại như không xương, da thịt lạnh lạnh.

“Caesar...”

Sau khi lên tầng, anh kéo cô đi tới căn phòng phía cuối hành lang.

Dương Chi bắt đầu luống cuống: “Đừng như vậy, á, tôi không đi...”

Khẩu Hường lười giải thích, nhưng trong lòng lại âm ức không muốn bị cô hiểu lầm.

“Buông ra, đừng như vậy mà.”

Dương Chi giãy giụa, ra sức thoát khỏi tay anh, nhưng không thể làm gì, chàng trai trước mắt tự như Ma Vương, cô không có chỗ trốn.

Càng tới gần cửa phòng, âm thanh càng rõ ràng, mặt Dương Chi đỏ như gấc: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi tôi không nên đến đây, xin anh buông tha cho tôi...”

Thật ra Dương Chi đã sớm chuẩn bị tâm lý, có lẽ anh sẽ làm gì đó chống lại cô, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ dùng cách này, hoàn toàn vượt qua giới hạn cuối cùng và sức tưởng tượng của cô.

Cô không muốn nhìn thấy cảnh kia! Người đàn ông này, còn đáng sợ hơn suy nghĩ của cô nhiều!

Cửa phòng bị mở ra, Dương Chi vội vàng nhắm mắt lại, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi đã quấy rầy, thật sự xin lỗi thật sự xin lỗi!”

Ánh đèn trong phòng sáng trưng, rộng rãi thoáng đãng, quần áo hai người Thòi Tự và Thẩm Tinh Vĩ vẫn còn ngay ngắn, cùng đứng trên chiếc giường lớn màu xanh biển.

Lạch cạch.

Bùi Thanh bắt chéo chân, cười như không cười ngồi trên sofa, câu được câu không thổi B-Box, bộp bộp bộp.

Thấy Khẩu Hường trực tiếp kéo Dương Chi vào phòng, Bùi Thanh sợ tới mức rút cả kính.

Tình huống gì đây...

Dương Chi còn lấy tay che kín mắt, căn bản không dám mở, trong miệng liên tục nói “Thật xin lỗi”.

“Hai đứa này, đừng kêu nữa.” Bùi Thanh vội vàng hô: “Show over.”

Thòi Tự với Thẩm Tinh Vĩ đang quây đến vui vẻ, khóe mắt liếc thấy Khẩu Hường đang sầm mặt và Dương Chi đang che mắt đứng ngoài cửa, chợt sững sốt, tiếng kêu ê ê a a đột nhiên im bặt.

Khẩu Hường thấy Dương Chi vẫn không chịu mở mắt, dứt khoát cạy từng ngón tay thon dài của cô ra.

Dương Chi vô cùng gian nan mở mắt, cùng hai người trên giường, hai mặt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Thòi Tự nhếch miệng, vẫy tay với Dương Chi, xấu hổ chào hỏi: “Hi.”

Dương Chi nhìn bộ dáng toát mồ hôi ra sức “Làm việc” của cô ấy với Thẩm Tinh Vĩ, lại quay đầu nhìn sang Khẩu Hường bên cạnh, cô chợt hiểu ra, hoá ra đây là... Hợp sức lừa cô đấy mà!

11 giờ đêm, Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh tựa lưng ngồi trên sofa, Thòi Tự ôm cặp đùi thon dài khiến người khác phải đổ máu mũi của mình ngồi trên thảm bên bàn nước, cúi đầu chơi điện thoại.

Bọn họ là toàn bộ thành viên trong ban nhạc August của Khẩu Hường.

Dương Chi cẩn thận quan sát họ.

Thòi Tự rất nổi bật, mặc dù đương trong tiết đầu xuân lạnh lẽo, cô ấy vẫn mặc rất hot, đương nhiên dáng người cũng rất nóng bỏng, đôi mắt đen nhánh phủ một lớp phấn nhũ, móng tay sơn đỏ rực.

Thoải mái ăn mặc khác người như vậy, Dương Chi có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Đương nhiên cũng chỉ có những cô gái phóng khoáng như vậy mới làm được những chuyện “Khác người” như thế.

Nghĩ đến tiếng kêu khiến người khác đỏ mặt vừa rồi, mặt Dương Chi lại nóng lên.

Còn Thẩm Tinh Vĩ, Dương Chi đã rất quen thuộc, cứ mở miệng lại một câu “Chị dâu”, gọi Dương Chi vô cùng thân mật, còn từng giúp đỡ cô, cả người tràn ngập năng lượng ấm áp như ánh mặt trời.

Trong mấy người, Bùi Thanh là người có phong vị đàn ông nhất sau Khấu Hường, mày rậm mắt to da vàng, vừa đẹp trai lại chững chạc, có điều khí chất hơi trầm, Dương Chi nhớ được cậu ấy, là bởi cậu chưa từng trốn học, gần như hôm nào cũng đến lớp, nghe giảng cũng rất nghiêm túc, thành tích học tập vô cùng tốt.

Khấu Hường nghiêng người dựa vào sô pha, cảm hơi nhếch lên, đường cong đẹp đẽ, tay xoa đôi mắt mệt mỏi, đầu ngón tay giờ lên, chỉ về phía ba người đối diện: “Nói chung là như vậy, kế hoạch A.”

Nói ra, tự dưng lại cảm thấy hơi thẹn.

Ấn đường Dương Chi nhíu lại: “Vì muốn đuổi tôi đi ư.”

Thẩm Tinh Vĩ và Thời Tự vội vàng chối tội: “Toàn bộ kế hoạch đều do Thanh Nhi lên ý tưởng, hoàn toàn không liên quan đến chúng tôi, à, cũng không liên quan đến Caesar, ừ!”

Còn không quên giúp đội trưởng của họ chối tội.

Người lớn tuổi nhất – Bùi Thanh khinh thường nhìn bọn họ, thở hắt ra một tiếng cười lạnh: “Nhát gan.”

Đây là lần đầu tiên Bùi Thanh tiếp xúc trực tiếp với Dương Chi, cậu ấy nhướng mày nhìn cô: “Cậu chính là thí sinh thi qua được cuộc thi “Lò luyện” hả?”

Ánh mắt của hai học sinh gườm gườm tiếp xúc với nhau, rền rẹt rền rẹt tóe ra tia lửa, giống như một cuộc chiến battle yên lặng, không ai nhường ai.

Dương Chi vò góc áo, khẽ nói: “Là tôi.”

Bùi Thanh nổ một phát súng ra đòn phủ đầu với cô.

Thẩm Tinh Vĩ lập tức lấy chân đạp Bùi Thanh: “Có sao đâu có sao đâu, hiện tại chị đây là gia sư của A Hường, tôn trọng người ta một chút đi.”

Thời Tự cũng quyết định đứng về phía Dương Chi, đập một cái vào gáy Bùi Thanh: “Vị trí đứng đầu giao cho chị dâu đi, cậu ngồi yên ở vị trí thứ hai là được rồi.”

Bùi Thanh không ngờ đồng đội của mình lại trở mặt, cậu ấy khó tin nhìn bọn họ: “Chị dâu, cái quái gì vậy?”

“Các cậu đừng nói bậy.” Dương Chi đỏ mặt.

Bình thường bọn họ gọi bậy cô là chị dâu còn bỏ qua được, bây giờ lại vui đùa ngay trước mặt anh, thật sự quá xấu hổ.

Ánh mắt Khấu Hường nhìn chăm chú vào vành tai đỏ bừng của cô, giống như một quả anh đào chín mọng.

Đúng là hay đỏ mặt...

“Mấy người trước đây đều do hai người chúng tôi dùng quái chiêu đuổi đi.” Thẩm Tinh Vĩ nhướng mày: “Biện pháp hơi thô, nhưng dùng được.”

Dương Chi biết người cậu đang nói ở đây là những người gia sư trước.

“Tôi... Tôi sẽ không đi.” Dương Chi bình tĩnh lại, nói một cách chắc chắn: “Tôi cần công việc này.”

“Chắc, Dương Tiểu Chi, mẹ của Caesar trả tiền lương cho cậu không thấp đúng không?”

Thẩm Tinh Vĩ vẫn không quên nhiệm vụ bọn họ tới lần này, dẫn dắt từng bước: “Nói lý lẽ, cậu dạy Caesar học bù, cũng phải xem người ta có đồng ý hay không đúng không? Trên thế giới này có ép mua ép bán, chứ tôi chưa từng thấy ai ép người ta học bù bao giờ cả.”

Dương Chi nín thở, cúi đầu nhìn cái dép xù bông của mình, không nói một lời.

Không liên quan gì đến tiền lương cả, cho dù có không trả một đồng cho cô, cô cũng bằng lòng nhận công việc này, chỉ cần có thể cho cô chỗ nương thân, không phải về nhà cô hai.

Nhưng mà... Lòng tự trọng cao không cho phép cô nói những lời này, cô không muốn vạch áo cho người xem lưng, nhất là với bạn cùng lớp.

“Cô nương Chi Chi, tôi rất thích cậu, đừng làm tôi mất thiện cảm.” Thời Tự cũng khoanh tay trước ngực, chậm rãi mở miệng: “Chuyện này giống như yêu đương vậy, quan trọng là anh tình tôi nguyện, cậu muốn đề Caesar học bù chúng tôi, cậu cũng phải hỏi xem Caesar có đồng ý cho cậu đề hay không, đúng không, dù sao cũng không thể dùng sức mạnh, vậy là trái pháp luật.”

Bùi Thanh nhếch miệng, hướng ánh mắt khâm phục về phía Thời Tự.

Quả nhiên, ví dụ của Thời Tự, làm sắc mặt Dương Chi càng thêm đỏ.

Trẻ em thành phố nói năng rất khéo léo, hướng chỉ là ca sĩ phải dùng tốc độ miệng như bọn họ, bọn họ há miệng phun ngọc nhả vàng, Dương Chi không thể phản bác lấy một câu, chỉ có thể im lặng.

Cô đứng lẻ loi một mình rất đáng thương, ngược lại mấy người kia trông như đang ức hiếp cô vậy.

Cuối cùng, người chưa từng nói chuyện là Khấu Hường mở đôi mắt hẹp dài, nhìn về phía cô, khuôn mặt cô căng thẳng đến đỏ bừng, tay liên tục vò góc áo, động tác vô thức này tỏ rõ trong nội tâm cô đang vô cùng sợ hãi và bất an.

Mẹ nó.

Đột nhiên cảm thấy thật là khốn nạn, mấy người lại đi ức hiếp một cô nhóc.

Thẩm Tinh Vĩ theo lời Thời Tự, tiếp tục tấn công phòng tuyến tâm lý của cô: “Hơn nữa, hàng năm bố mẹ Caesar không ở nhà, căn nhà này nói thẳng ra chỉ có hai người, mọi người đều trẻ tuổi, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, hi hi, tôi vừa mới biểu diễn, coi như làm mẫu cho hai người trước...”

Tay Dương Chi siết chặt thành nắm đấm, môi dưới bị răng cắn đến trắng bệch.

“Không còn sớm.”

Người vẫn luôn im lặng là Khấu Hường bỗng nhiên mở miệng, băng quơ thốt ra ba chữ, ngắt lời Thẩm Tinh Vĩ.

Mất thấy cách mạng thẳng lợi đã gần ngay trước mắt, phòng tuyến tâm lý của cô nhóc này sắp bị phá tan, tại sao lại tự dưng kêu dừng vậy?

Thời Tự và Thẩm Tinh Vĩ đều khó hiểu nhìn Khấu Hường.

Khấu Hường chậm rãi đứng thẳng người, lạnh nhạt liếc bọn họ: “Không cần tao phải hạ lệnh trực khách chứ.”

Hết chương 10

Tác giả có lời muốn nói: Đại Chi Nhi: “Anh em vĩnh viễn chỉ là anh em”

Khấu cún con trầm tư một lát, nhìn mấy người Thẩm Tinh Vĩ: “Chúng ta quen nhau ư?”

Thẩm Tinh Vĩ: “Có lợi ích cái là trở mặt ngay, vợ mày mới là vợ, anh em chỉ là người ngoài thôi.”

Khấu cún con :)

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mời anh ăn

Thẩm Tinh Vĩ, Thời Tự và Bùi Thanh đi song song trên con đường trống trải không người.

“Chúng ta giúp cậu ấy, sao cậu ấy lại đuổi chúng ta đi thế này?” Thời Tự khó chịu nói: “Đúng là không cho ai mặt mũi.”

“Lần này tôi đứng về phía Hường.” Bùi Thanh dứt tay trong túi, nhún nhún vai: “Là hai người quá phận, cô nhóc nông thôn kia da mặt mỏng, sao có thể chịu được trò này của hai người.”

“Ngay cả cậu cũng thương hoa tiếc ngọc.” Thời Tự ôm cánh tay: “Tôi bằng lòng làm người xấu thì sao? Không phải trước khi tới chúng ta đã thống nhất giúp Caesar đuổi gia sư đáng ghét đi à.”

“Được rồi, trong lòng cậu ấy tự hiểu rõ, nếu đã mở miệng, chúng ta cũng đừng xen vào.”

Thời Tự suy nghĩ, đột nhiên nói: “Thật không thích hợp, trước đây chúng ta còn làm chuyện quá phận hơn, Caesar cũng chưa nói gì mà, tại sao đến lượt cô nhóc này, lại thành ra quá phận?”

Bùi Thanh nói: “Vốn cũng đã quá phận rồi.”

“Ý tôi là, dựa vào tính tình của Caesar, chẳng phân biệt nam nữ, việc cậu ấy không muốn làm thì không ai có thể ép được cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ không có cái gọi là ga lăng phong độ.” Thời Tự dùng bước: “Cậu ngắm lại xem, thái độ của cô nhóc kia, nếu là những người khác thì đã sớm bị ném hành lý ngoài rồi.”

Bùi Thanh nghĩ lại: “Cũng đúng, có phần kì lạ.”

Thẩm Tinh Vi nhướn mày: “Thế nên, hai người nghĩ một tiếng chị dâu kia là tôi gọi không chắc?”

Sau khi im lặng thật lâu, Thời Tự trừng mắt: “Không... Không thể nào, một cô nhóc á?”

Một cô gái bình thường đến mức lẫn ở trong đám đông cũng chưa chắc sẽ tìm thấy, không đến mức có thể tóm gọn nam thần Caesar kiểu ngạo lạnh lùng của các bạn nữ chứ.

Dù sao cô ấy cũng không tin, mấy năm nay cô ấy đã từng gặp rất nhiều kiểu con gái, có ai là không dịu dàng đáng yêu, tài sắc vẹn toàn.

Caesar ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên một lần.

Anh không dễ tóm được đâu.

Hơn nữa tính cách Dương Chi hướng nội như vậy, có thể kiểm soát được Caesar sao? Có khi còn bị ăn đến xương cũng không còn ấy chứ.

“Tóm lại, sau này đối xử khách khí với Dương Tiểu Chi một chút.”

“Được.”

“Hoàn toàn ok.”

Ba người nhanh chóng đạt được sự thống nhất.

Đến ngã rẽ, Thời Tự nhìn sang Bùi Thanh: “Hôm nay có phải về nhà sớm không?”

Cậu ấy gật đầu.

Thời Tự nói: “Được rồi, tạm biệt nhé.”

“Hai người đi đâu thế.” Bùi Thanh hỏi lại.

Thời Tự kiễng chân ôm lấy Thẩm Tinh Vi cao 1m85: “Tôi với A Tinh lại đến bar Mr quẩy một trận, tối nay có buổi trình diễn underground rapper quy mô nhỏ.”

“Thanh Nhi, show tối nay đừng bỏ qua.” Thời Tự khuyên như: “Đi cùng đi.”

“Không được.” Bùi Thanh nói: “Về muộn mẹ tôi sẽ lo lắng.”

“Thôi được, vậy mày về sớm đi.” Thẩm Tinh Vi biết gia cảnh cậu ấy không tốt, đơn thân, mẹ lại bệnh tật ốm yếu, mỗi ngày thời gian cậu ấy về nhà tuyệt đối sẽ không muộn quá 10 giờ.

Đừng nhìn Bùi Thanh bên ngoài không hay để ý, trong lòng cậu ấy rất rõ, biết bản thân không có gia thế chói mắt như Khấu Hưởng với Thẩm Tinh Vi, không thể làm nhiều chuyện mình thích, nhưng mỗi một việc cậu ấy làm, đều cố gắng hết sức, nghiêm túc hơn bất kỳ ai.

Ví dụ như học tập, ví dụ như âm nhạc.

Bùi Thanh vẫy tay với bọn họ: “Nhớ để ý cô nhóc này, đừng để cô ấy đánh nhau với người khác.”

Không có cậu ấy và Caesar, chỉ bằng sức chiến đấu của hai người này, biết đâu lại vào bệnh viện.

Bar Mr rất loạn, bên trong đa số đều là rapper, có nghiệp dư cũng có học sinh, mỗi người đều không phải đèn càn dầu, một lời không hợp có khi xảy ra mâu thuẫn thậm chí vung tay đánh nhau.

Thẩm Tinh Vi nhún vai: “Tao biết giữ chừng mực mà, không cần mày lo lắng.”

Ba người đi rồi, Dương Chi ngồi co quắp trên sô pha, nhìn Khấu Hưởng, không đoán được suy nghĩ của anh.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Khấu Hưởng đứng dậy, nhẹ nhàng chậm chạp bước đi, hướng về phía cầu thang.

Vóc dáng anh cao lớn thẳng tắp, mang đến cảm giác lạnh nhạt xa cách.

Người đàn ông này, lòng dạ rất sâu.

Trong lòng Dương Chi có tâm sự, không thể nào ngủ được, sau khi trần trọc trên giường một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn đi đến phòng Khấu Hường.

Ghé tai nghe ngóng trước tiên, trong phòng dường như còn có tiếng bước chân đi lại, cô biết anh còn chưa ngủ.

Dương Chi nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng.

“Caesar, chúng ta tâm sự đi.”

Nửa phút sau, cửa phòng mở ra, Khấu Hường đã thay áo khoác, mặc một bộ đồ ngủ tối màu, ánh đèn ấm áp bao phủ lấy anh làm anh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

“Có việc gì không?”

Dương Chi liếc đôi môi khô ráo, vấp vả nói ra những điều ấp ủ trong lòng.

“Di Triệu rất quan tâm đến việc học của anh, cho dù không phải tôi, di cũng sẽ mời gia sư khác.”

“Thế nên?”

“Thế nên tôi muốn nói, nếu anh chịu phối hợp với rồi, chúng ta có thể thực vui vẻ hoàn thành công việc di giao, so với gia sư khác, tôi là lựa chọn tốt nhất của anh, bởi vì...” Cô dừng lại một chút: “Bởi vì tôi sẽ không can thiệp vào việc ca hát của anh, cũng sẽ không mách lẻo với di Triệu, nếu chúng ta có thể phối hợp tốt, có lẽ sẽ bớt được không ít phiền phức cho anh.”

Anh rũ mắt, lạnh nhạt liếc cô, cô nhóc này nói liền một mạch từ đầu đến cuối, chưa dứt một hơi, chắc là đã thầm học thuộc từ lâu.

Căng thẳng đến vậy, thật sự không phải người đủ tư cách để đàm phán.

“Muốn tôi phối hợp với cô?” Anh cười lạnh một tiếng.

Dương Chi nghe thấy ý khinh thường trong giọng anh.

Cô nghĩ thầm, bản thân thật là ngốc, tất cả mọi người đều nói người như Khấu Hường, cho tới giờ chưa từng chịu thiệt để nhân nhượng người khác.

Nhưng Dương Chi lại không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, tôi đã làm anh cảm thấy khó chịu, nhưng tôi thật sự cần công việc này.”

Khấu Hường lạnh lùng nói: “Thế thì liên quan gì đến tôi?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, giúp... Giúp anh thi đỗ đại học tốt.” Giọng Dương Chi run run.

“Thi đỗ đại học tốt?” Khấu Hường cười nhạt một tiếng: “Cô cảm thấy tôi quan tâm chuyện này sao?”

Đương nhiên Dương Chi biết, anh không để ý tới việc học, cô không biết nên nói gì, đường đã chạy tới gần cuối, không có một cộng rom cứu mạng nào có thể cho cô cầm lấy.

Cho dù anh đối xử với cô lạnh nhạt thế nào, bạn bè anh làm trò quá phận đến cỡ nào, cô đều để lòng tự trọng xuống cuối, cô phải nhẫn nhịn, vì tương lai trời cao biển rộng.

“Trở về ngủ đi.” Khấu Hường dứt lời, đóng cửa phòng lại.

Để lại một mình Dương Chi đứng ngoài cửa, bóng tối dần dần nuốt trọn lấy cô.

Khấu Hường dựa vào cửa phòng, trong khoảnh khắc đóng cửa phòng lại, bộ dáng mắt mát của cô lại làm trái tim anh như bị một thứ vũ khí sắc nhọn đâm vào.

Dương Chi dùng khuỷu tay xoa xoa khóe mắt, lết bước, chuẩn bị rời đi.

Đi được vài bước, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng cô ——

“Có thể ở lại đây hai tuần, mẹ tôi sẽ thanh toán tiền lương cho cô.”

Anh nói xong không đợi cô phản ứng, lập tức về phòng.

Thế mà lại không đành lòng.

Đóng cửa phòng lại, Khấu Hường cảm thấy bản thân thật là khó tưởng tượng.

Tối đó Khấu Hường đột nhiên mềm lòng, chính hắn cũng không nghĩ đến, hành vi thế này... Không phải style của anh.

Mà sau tối hôm đó, cứ tưởng Dương Chi sẽ còn tìm anh nói chuyện, nhưng thực tế không có, mỗi sáng không đến 6 giờ cô đã rời giường, đọc một đoạn tiếng Anh ở trong sân, ăn xong bữa sáng là đeo cặp sách đi học, buổi tối tan học về nhà đúng giờ.

Cô cứ yên tĩnh không quấy rầy như vậy, thật ra là để Khấu Hường không hối hận, anh nghĩ sai thì hỏng hết.

Anh vẫn như trước, đa số thời gian ngâm mình trong studio âm nhạc, nhưng đôi khi tâm trạng tốt, cũng tới trường đi học.

Buổi chiều, Dương Chi ôm một cái thùng giấy nho nhỏ về lớp.

“Đây là cái gì thế?” Tô Bắc Bắc giống như một đứa trẻ tò mò, ngó đầu vào trong thùng nhìn.

Dương Chi lấy kéo dọc mở thùng giấy ra: “Mứt hồng mẹ tớ gửi tới.” Cô lấy ra một cái đĩa cho Lâm Lộ Bạch ngồi trước: “Bảo tớ chia cho mọi người.”

Quả nhiên, mứt hồng ngâm đường sau đó phơi khô, màu sắc tươi đẹp động lòng người, đóng trong từng túi từng túi riêng.

Dương Chi chia mứt hồng cho các bạn ngồi trước ngồi sau.

“Ăn ngon quá!”

“Thật sự quá ngon, hương vị không giống mứt hồng bình thường, ngọt mà không ngấy.”

“Tự tay mẹ tớ làm đấy.”

“Bảo sao, cảm ơn Dương Chi nhé.”

“Chi Chi tớ có thể xin thêm cái nữa không?”

Các bạn thích ăn, trong lòng Dương Chi rất vui mừng, phần lớn các bạn đều nói cảm ơn với Dương Chi, chỉ duy nhất một bạn nam ngồi trước Lâm Lộ Bạch, lúc Dương Chi đưa mứt hồng tới, cậu ta không thèm ngẩng đầu lên.

Cậu ta tên Triệu Húc, là bạn nam có thành tích nổi bật của lớp.

Từ nhỏ đến lớn Triệu Húc đều là học sinh xuất sắc, rất quan tâm xếp hạng kiểm tra, vì mối quan hệ cạnh tranh, Dương Chi qua được cuộc thi lò luyện để vào lớp 3, đã trở thành cái gai trong lòng các bạn cầm cờ đi trước nào đó.

Kì thi cách đây một tuần, Triệu Húc trực tiếp bị đẩy xuống top 5, hiện tại Dương Chi đứng thứ nhất, Bùi Thanh thứ hai, cậu ta thứ năm.

Sự bất mãn của Triệu Húc đối với Dương Chi ngày càng lớn, rốt cuộc đạt tới đỉnh điểm.

Cậu ta không nhận mứt hồng Dương Chi đưa, công khai biểu đạt lòng thù địch của cậu ta với cô.

Tay cầm mứt hồng của Dương Chi rút về, xấu hổ cười cười, đem đưa mứt hồng cho bạn ngồi cùng bàn cậu ta, bạn nhỏ mập mập ngồi cùng bàn cậu ta lại rất nể tình, vui vẻ hớn hở nhận lấy.

Các bạn xung quanh đều được chia, dù sao cũng phải nhìn chung, không thể cho người này, không cho người kia, cho dù không quá quen, cũng nên đối xử bình đẳng, nếu không người khác sẽ đánh giá.

Vào lúc Dương Chi xoay người, Triệu Húc đột nhiên nói với bạn nhỏ mập mập bên cạnh: “Này, cậu thật sự dám ăn hả.”

Bạn nhỏ mập mập đang nhai nửa cái mứt hồng, khó hiểu: “Sao thế?”

“Mấy đồ gì đó mà người nhà quê tự làm, không hề tiêu độc, ai biết có sạch sẽ hay không, độ an toàn cũng không thể bảo đảm, cẩn thận ăn rồi hỏng bụng.”

Giọng cậu ta không lớn, nhưng cũng không nhỏ, đủ để cho mỗi người trong lớp đều nghe thấy rõ ràng.

Có mấy bạn đang mở túi ra, nghe vậy, chần chừ đặt mứt hồng xuống.

Từng người xấu hổ, thậm chí ngay cả uỷ viên văn nghệ Tổng Mạt ngồi hàng trước cũng không khỏi toát mồ hôi thay Dương Chi.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu có một ngày cô ta cũng rơi vào cảnh như Dương Chi, không biết sẽ thế nào.

Nghèo khó là khởi nguồn của mọi tội lỗi.

Cô ta thật sự cảm thấy tiếc thương thay cô.

Song không ngờ đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nam trong sáng ——

“Có ngon không, Dương Tiểu Chi, cậu thật không công bằng, các bạn hàng trước đều có, hàng sau chúng tôi không có ư?”

Người nói chuyện là Thẩm Tinh Vĩ.

Cậu dựa vào ghế, tay ôm bụng: “Thật là đói.”

Dương Chi biết, cậu không thật sự đói bụng, mà cậu đang giải vây giúp cô.

Cô ôm thùng giấy đi xuống hàng sau, đưa cho Thẩm Tinh Vĩ một gói mứt hồng, Thẩm Tinh Vĩ nhận lấy rồi lại ném cho Bùi Thanh ngồi hàng trước.

Bùi Thanh giờ tay, cảm ơn Dương Chi: “Cảm ơn nhé.”

“Không phải khách khí.”

Thẩm Tinh Vĩ cũng không khách khí, quen tay lấy thêm mấy gói chia cho bạn bè xung quanh.

“Thực phẩm thuần thiên nhiên, mọi người nếm thử xem.”

Trông cậu ngược lại giống như chủ nhân của chỗ mứt hồng này.

Lúc này sắc mặt Triệu Húc trở nên rất khó nhìn, không nghĩ rằng Thẩm Tinh Vĩ sẽ chủ động chống lưng cho Dương Chi, dễ dàng tháo gỡ cục diện xấu hổ cho cô.

“Cảm ơn cậu.” Dương Chi khẽ nói với Thẩm Tinh Vĩ.

Thẩm Tinh Vĩ cười gật đầu với cô, tỏ vẻ không cần cảm ơn.

Dương Chi lại nhìn Triệu Húc, sắc mặt Triệu Húc rất lạnh, phần cơ trên khoé mắt run rẩy, rất khó chịu, nói khẩu hình với cô.

Dương Chi đọc hiểu, cậu ta nói là: “Đồ quê mùa.”

Thời niên thiếu, yêu ghét luôn được bộc lộ rất rõ ràng, không hề che giấu, không quan tâm, tổn thương cũng vừa trực tiếp lại trần trụi.

Cô khựng lại, mặt không đổi sắc xoay người, đi về phía Khấu Hường đang gục trên bàn ngủ say.

Các bạn học trọn mắt há hốc mồm, cô còn... Còn muốn chia cho Khấu Hường?

Ngay cả Thẩm Tinh Vĩ cũng mở to hai mắt, nửa cái mứt hồng nằm trong miệng, ngo ngác nhìn cô.

Mặc dù đang ngủ, Khấu Hường cũng có thể ngủ ra khí chất người lạ chó tới gần, khi anh nghỉ ngơi, tuyệt đối không thể quấy rầy.

Dương Chi lấy một túi mứt hồng ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn Khấu Hường, sau đó, cô dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm tay anh, giống như một cô mèo vờn đệm thịt cào cào người khác.

Một động tác rất nhỏ, Khấu Hường lại tỉnh lại, khẽ kêu một tiếng vô cùng gọi cảm, anh nhanh chóng nhú mi, đang định nổi giận, mơ màng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Dương Chi.

“Có việc gì không?” Con nóng giận lại bị đè xuống.

“Mời anh ăn nè.”

Dương Chi ôm thùng giấy nhỏ, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, cô đứng anh ngồi, cô lại không cao hơn anh bao nhiêu.

Mí mắt Khấu Hường hơi khép, đầu ngón tay thon dài lướt qua túi mứt hồng bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy, giống như một cô mèo con bé nhỏ, ngậm cá khô đi tới trước mặt anh báo ơn.

Mứt hồng... Anh lại không thích ăn đồ ngọt.

Cả lớp lặng lẽ theo dõi anh, Triệu Húc ngồi ngay ngắn chờ xem kịch vui.

Với tính cách của Khấu Hường, chắc chắn sẽ trực tiếp ném vào thùng rác mà không nói một lời, đã bao giờ anh nhận quà từ con gái chưa, chưa từng.

Dương Chi căng thẳng, trái tim nhảy lên cổ họng, vẻ mặt quyết tuyệt chịu chết.

Chỉ đưa túi mút hồng, cô lại đưa với khí thế như sắp lâm trận.

Đầu ngón tay Khấu Hường lướt qua túi mút, suy nghĩ một lát, sau đó cầm mút hồng lên, thuận tay bỏ vào cặp sách của mình, thông thả lắm bầm: “Cảm ơn nhé.”

Tất cả mọi người đều ngây người.

Chuyện này mẹ nó đúng là lần đầu tiên, lần đầu tiên Khấu Hường không từ chối quà của con gái, tuy cả lớp ai cũng có phần, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là...

Thế mà anh lại nhận lấy!

Mà có màn đối lập này, hành động vừa rồi của Triệu Húc có vẻ rất low, rất không lịch sự.

Quả nhiên, Thẩm Tinh Vi nhìn đúng thời cơ mở miệng.

“Người ta có ý tốt tặng quà, không muốn cũng nên nói một tiếng cảm ơn chứ.” Cậu không chỉ tên nói họ, nhưng tất cả mọi người đều biết cậu đang nhắm vào ai.

Triệu Húc cúi đầu, nhìn chỗ trống trên giấy nháp, không nói một lời, mặt đỏ bừng nổi cả gân xanh.

“Tự cho mình là người thành phố, trong nhà có được chút tiền thì ghê gớm lắm sao.” Cậu kéo dài giọng, lạnh nhạt nói: “Cho dù ghê gớm, cũng không tới lượt cậu đâu.”

Khấu Hường coi như là công tử nhà giàu, anh còn chưa chê quà Dương Chi đưa, đâu đến lượt Triệu Húc khoe khoang cảm giác hơn người của người thành phố.

Khấu Hường nhai mút hồng, nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Chi ngồi hàng trước, biểu cảm phức tạp.

Lòng Tur Mã Chiêu, không phải mọi người ai cũng biết. Nhưng anh lại biết, bông hoa nhỏ trông yếu đuối nhu nhược này, có tâm tư còn sâu hơn nhiều.

Cô lau bầm lấy tảng đá, cô mượn sức anh, ra oai cho mình.

Vậy mà Khấu Hường còn rất vui vẻ chịu đựng.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Học bù

Sau khi tan học, một bạn nữ mặc áo khoác lông màu trắng đi đến trước mặt Dương Chi, vóc dáng cô ta rất cao, phải gần 1m7, lại đi giày cao gót, đứng trước bàn Dương Chi có cảm giác vô cùng áp đảo.

Người tới là Tống Mạt, cô ta đưa sách bài tập của mình cho cô, mỉm cười nói: “Dương Chi, câu này làm như thế nào, có thể giảng lại cho tôi không?”

Đây là lần đầu tiên Tống Mạt nói chuyện với Dương Chi.

Tống Mạt cùng với mấy người bạn của mình, đều bị Tô Bắc Bắc gọi là hội công chúa của lớp, người có thể tham gia vào hội con gái này cũng không nhiều, điều kiện tiên quyết là phải xinh đẹp, thành tích tốt, có tài năng, biết hát biết nhảy, quan trọng nhất chính là gia thế phải lớn.

Trong hội con gái đó, mọi điều kiện của Tống Mạt là tốt nhất, đương nhiên trở thành chị Mạt Mạt được mọi người vây quanh.

Con trai thích kéo bè kéo cánh, thật ra hiện tượng kết bè kết hội của con gái càng thêm phổ biến mà không rõ ràng, ví dụ như Dương Chi chơi thân với Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch, tạo thành nhóm ba người, tan học cùng nhau về nhà hoặc cùng đi WC.

Cô mới tới lớp mấy ngày mà đã có nhóm riêng của mình, chứ đừng nói đến những bạn nữ khác.

Trong lớp có đủ loại nhóm, tình hữu nghị giữa con gái luôn làm người khác khó hiểu.

Dù sao hội công chúa của Tổng Mạt chưa từng giao tiếp với nhóm ba người Dương Chi Tô Bắc Bắc Lâm Lộ Bạch các cô.

Về phần gia thế tốt có lẽ thiếu nữ thiên tài Tô Bắc Bắc đủ điều kiện, có thể vào hội công chúa của Tổng Mạt, Tổng Mạt cũng đã âm thầm đưa cảnh ôliu cho cô ấy, nhưng tính cách Tô Bắc Bắc thật sự rất thất thường, lúc nói chuyện đầu óc thường xuyên chập mạch, không như bình thường, cho nên khó mà chơi chung.

Bởi vậy, lần này Tổng Mạt chủ động đến hỏi bài Dương Chi, làm mọi người vô cùng khó hiểu.

Dương Chi lại không nghĩ nhiều, cẩn thận giảng cho Tổng Mạt đề toán kia, Tổng Mạt nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu.

“Cậu hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, cảm ơn bạn Dương Chi nhé.” Tổng Mạt mỉm cười ấm áp.

“Không có gì đâu.”

Sau khi cô ta đi, Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch lập tức chụm đầu vào bàn tán.

Tô Bắc Bắc: “Cô ta định làm gì vậy?”

Lâm Lộ Bạch: “Cướp người chẳng?”

“Không đâu, Dương Chi đâu phù hợp với điều kiện?” Tô Bắc Bắc sờ sờ đầu Dương Chi: “Tớ không có ý gì khác.”

“Ý của cậu nằm trên mặt chữ thì có.” Lâm Lộ Bạch khinh thường nói: “Tiểu Chi Nhi muốn mặt có mặt, muốn thành tích có thành tích, tại sao không thể tham gia vào hội của cô ta?”

Tô Bắc Bắc vô tội nói: “Cậu giận tớ làm gì, tớ lại không cảm thấy vào được hội công chúa của cô ta là tốt, không vào được là xấu.”

Dương Chi nói: “Không thể đơn giản coi cô ấy tới chỉ để hỏi tớ bài thôi sao?”

Lâm Lộ Bạch: “Nếu cô ta muốn hỏi bài, nhất định phải đi tìm con trai, lớp mình có mấy người, Giang Trùng, Lục Miên, Bùi Thanh, vừa đẹp trai vừa có thành tích nổi bật, cần gì phải đến hỏi cậu.”

Dương Chi không phản bác lại được.

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch kết luận Tổng Mạt làm vậy là có ý đồ riêng.

Đương nhiên, hành vi này của Tổng Mạt, hội công chúa cũng rất khó hiểu.

Tan học, mấy bạn nữ cùng Tổng Mạt đi ra cổng trường, Kiều Tư Tuyết nhìn mút quả hồng trong tay Tổng Mạt, nghi ngờ: “Tại sao cậu lại nói chuyện với con nhóc nông thôn kia.”

Tổng Mạt lạnh nhạt nói: “Tớ chỉ đơn giản muốn làm quen với cô ấy thôi.”

“Cô ta có gì mà phải làm quen.”

Tổng Mạt liếc Kiều Tư Tuyết một cái, mặt không đổi sắc nói: “Tớ làm quen bạn mới, không được ư?”

Kiều Tư Tuyết cau mày, nghi ngờ.

Tổng Mạt nói: “Trước đây cậu đã từng thấy Thẩm Tinh Vĩ ra mặt giúp con gái như thế bao giờ chưa?”

“Chưa từng, tuy bình thường Thẩm Tinh Vĩ rất thích trêu con gái, nhưng cũng chỉ dừng lại ở lời ngoài miệng, chưa từng năm lần bảy lượt bao che cho một bạn nữ nào như vậy cả.” Kiều Tư Tuyết đang nói cũng giật mình nhận ra gì đó: “Ý cậu là...”

Tổng Mạt nhướn mày: “Một người con trai luôn hết lòng giúp đỡ một người con gái như vậy, còn có thể vì điều gì, là thích đó.”

Kiều Tư Tuyết bỗng nhiên hiểu ra.

.....

Thẩm Tinh Vĩ thích Dương Chi, chuyện này chưa đến hai ngày đã bị lan truyền khắp cả lớp.

Thẩm Tinh Vĩ vô cùng oan ức, cậu tình nguyện giúp Dương Chi, ban đầu đơn giản là bởi cô mới đến, chưa quen thuộc với nơi hổ báo như trung học thực thuộc, nếu không có ai sẵn sàng sẽ bị người ta ăn đến tận xương, thế nên cậu mới giúp cô.

Hiện tại cậu cũng có phần không đoán được thái độ của Khấu Hường.

“Đúng là tao rất thích Dương Tiểu Chi, nhưng tuyệt đối không phải thích kiểu đó!”

Dưới ánh hoàng hôn, Thẩm Tinh Vĩ cong gối ngồi dưới khung bóng rỗi, nói với Khấu Hường đang lấy đà nhảy ném bóng: “Mày đừng hiểu lầm, tao cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.”

“Đâu liên quan gì đến tao.”

Khấu Hường đập bóng, khéo léo tránh khỏi một cậu bạn đang có ý định cản anh.

Thẩm Tinh Vĩ nghe anh nói thế, trêu chọc: “Caesar nếu mày không có hứng thú, vậy tao theo đuổi cô ấy nhé, cô ấy là món ăn của tao, rất hợp khẩu vị.”

Cậu vừa dứt lời, quả bóng rổ đột nhiên xé gió bay về phía cậu, Thẩm Tinh Vĩ vội vàng duỗi tay ra đỡ, cả người bị quả bóng làm lung lay ngã ra sau.

Vài giọt mồ hôi trên trán Khấu Hường lăn xuống, nóng hôi hổi, cả người tản ra hormone giống đực.

“Đệch mẹ!”

“Ngại quá, trượt tay.”

Giọng Khấu Hường bình tĩnh, vết sẹo dưới mắt cong lên, trông vô cùng hung dữ tà ác.

Thẩm Tinh Vĩ đứng lên phui quần, thờ phỉ phò ném bóng rổ sang.

Trượt tay, có thể trượt chính xác hơn được nữa không!

Buổi tối, Dương Chi ngồi vào bàn làm đề thi toán, vừa mới làm xong, chợt nghe thấy tiếng mở cửa dưới tầng.

Khấu Hường đã về.

Dương Chi nhìn đồng hồ, hiện tại mới 9 giờ, anh rất ít khi về vào thời gian này. Lực chú ý của Dương Chi bị động tĩnh ngoài cửa hấp dẫn, không biết vì sao, bây giờ nhìn thấy anh, lại cảm thấy căng thẳng.

Cô đến bên cửa, nhẹ nhàng hé cửa phòng ra, nghe thấy tiếng bước chân đi lại dưới phòng khách của anh, mở tủ lạnh, bật lon nước “Lạch cạch” một tiếng, thậm chí ngay cả tiếng bọt khí bật ra, cô cũng có thể nghe thấy.

Tìm nhảy lên cổ họng.

Khấu Hường ngừng cổ uống nấy ngụm nước lạnh, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, lúc cất lại lon nước, anh bỗng nhìn thấy trên ngăn tủ thứ hai có một cái hộp nhựa trong suốt.

Trên nắp hộp đựng thực phẩm có một tờ giấy note màu hồng nhạt, trên giấy viết ——

Cảm ơn.

To Caesar

Khấu Hường mở hộp đựng thực phẩm ra, phát hiện bên trong có trái cây trộn sữa chua nhiều màu sắc, một tầng trái cây một tầng sữa chua đều đặn, nhìn trông vô cùng tươi mát ngon miệng.

Ánh mắt anh tối sầm, trong lòng dâng lên cảm xúc khác lạ.

Anh không thích ăn những thứ ngọt ngào ngây ngất như này, vì thế lại đóng nắp hộp vào, tiện tay lấy tờ giấy note, bỏ vào trong túi của mình, sau đó nhắc bước lên tầng.

Vừa mới vào phòng thì nghe thấy cửa phòng bên cạnh mở ra, cô nhóc kia nhẹ nhàng ra khỏi phòng, xuống tầng, mở tủ lạnh...

Anh nghĩ thầm, mình không động vào hộp trái cây trộn sữa chua kia, liệu cô có thất vọng không?

Nhưng mà, chuyện này thì có liên quan gì đến anh.

Gạt hết những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu sang một bên, Khấu Hường vào phòng tắm.

Dương Chi đóng tủ lạnh, quay về phòng của mình, sau khi bận khoản một lúc, cuối cùng cầm sách vở và bút đi vào phòng anh.

Cửa phòng anh không đóng mà mở hé, ánh đèn ấm áp trong phòng hắt ra.

Xuyên qua khe hở, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng anh, dường như anh vừa mới tắm xong, cổ quàng khăn lông màu trắng, đang lau tóc.

Anh để trần thân trên, cơ bắp trên người chắc nịch, sáu múi cơ bụng màu lúa mạch cứng rắn, đường nhân ngư xinh đẹp kéo xuống đến lưng quần.

Anh lau tóc, đôi mắt đen nhánh nhìn liếc qua cửa, trong lòng Dương Chi khẽ run lên, lùi về phía sau vài bước.

Cửa phòng mở ra, Khấu Hương đứng trước mặt Dương Chi, ánh đèn phía sau chiếu ra, bóng dáng cao lớn của anh bao phủ lấy cô.

“Có việc gì?”

“Xin hỏi, tôi có thể vào không?”

Khấu Hương nhướn mày, không tránh ra, anh để trần thân trên đứng thoải mái trước mặt cô, vẻ mặt như muốn nói: “Cô chắc chắn muốn vào ư?”

“Có việc quan trọng.” Dương Chi nhìn vào mắt anh.

Khấu Hương thờ ơ tránh ra, sau khi cô vào, anh bật hết đèn lên đồng thời mở toang cửa, đi đến tủ quần áo, tiện tay lấy một cái áo thể thao màu trắng mặc ào.

Quay đầu lại, Dương Chi đã lấy sách bài tập ra.

“Chuyện quan trọng?”

Dương Chi gật đầu: “Tuy chỉ còn không đến hai tuần, nhưng tiền lương hai tuần này tôi không thể lấy không, tôi phải hoàn thành công việc của mình, dạy kèm cho anh.”

Khấu Hương:.....

Anh lại gần đề xuống quyền sách bài tập của Dương Chi, mà cùng lúc đó, ánh mắt Dương Chi dời xuống ——

Trong lúc anh đề xuống quyền sách bài tập kia, cũng ấn xuống tay cô.

Tay cô lạnh lẽo, mà lòng bàn tay anh lại giống như cục sắt nóng, sưởi cô ấm áp dễ chịu.

Chỉ vài giây, anh buông cô ra, hơi ẩm còn vương lại trên mu bàn tay lạnh lẽo.

Thật là mềm

Anh chưa bao giờ biết bàn tay con gái lại mềm mại như vậy, giống như chỉ cần anh dùng lực mạnh hơn một chút, là có thể dễ dàng bóp nát cô.

Vào lúc anh buông cô ra, Dương Chi lập tức rút tay về, giấu phía sau lưng, nắm chặt.

“Dương Tiểu Chi, bây giờ xoay người, đi ra khỏi cửa, rẽ phải sau đó về phòng khóa kỹ cửa, cô có thể bình an vô sự mà nhận được tiền lương hai tuần.”

Anh gọi tên của cô, Dương Tiểu Chi.

Dương Chi cảm giác có một dòng điện chạy thẳng từ cột sống lên đến gáy.

Đương nhiên sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ.

“Hai tuần, nếu anh cảm thấy tôi không đủ tư cách làm gia sư, có thể nói với dì Triệu, để dì sa thải tôi.”

Khấu Hương nhìn cô với ánh mắt tràn đầy ả ý.

“Nhưng, rốt cuộc tôi có chỗ nào không đủ tư cách, anh phải nói rõ, nếu không chỉ sợ không thể thuyết phục được dì Triệu.”

Anh hiểu, Dương Chi đang trao đổi với anh.

Quả thật, nếu anh trực tiếp không nể tình mà đuổi cô đi, bà Triệu cũng sẽ trực tiếp không nể tình mà đóng băng tất cả thẻ ngân hàng của anh.

Số tiền đó dùng để thuê studio cho ban nhạc của anh, anh còn chưa thành niên, không thể dùng tài khoản riêng.

Đây cũng là điều duy nhất mà bà Triệu có thể kiểm soát anh.

Thế nên tình thế hiện tại đã rất rõ ràng, Khấu Hưởng không thể trực tiếp đuổi cô đi, anh phải danh chính ngôn thuận nói với bà Triệu, cô không phù hợp là gia sư của anh, lấy lý do chính đáng để bà Triệu sa thải cô.

Bà Triệu cũng không phải người dễ bị lừa, lý do sa thải anh nhất định phải nói rõ ràng, khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Kể từ đó, Khấu Hưởng rơi vào thế bị động.

Anh nhượng mảy, trước đây đúng là đã coi thường cô rồi.

Khấu Hưởng tiện tay xách ghế ném sang.

Dương Chi tưởng anh định động chân động tay, sợ tới mức lùi ra sau, lại thấy khóe miệng anh cong lên, cười lạnh nói: “Sợ cái gì.”

“Không sợ.”

Khấu Hưởng ngồi xuống cái ghế đó, cầm một cái bút và tờ giấy A4.

“Được rồi, cô giảng đi.”

Dương Chi cúi đầu, nhìn xuống cái ghế xoay mềm mại mà anh thường ngồi.

Hết chương 12

Tác giả có lời muốn nói: Đại Chi Nhi: Học bù.

Khấu cún con: Không cần.

Đại Chi Nhi: Thật sự không cần?

Khấu cún con lắc đầu.

Đại Chi Nhi đứng dậy rồi đi, Khấu cún con mắt tự nhiên dôi mắt, lén lút giữ chặt góc áo của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cô nàng tâm cơ

“Anh lấy bài kiểm tra toán ra đây.” Dương Chi ngồi trên ghế, người thẳng tắp, mang tư thái của cô giáo nhỏ.

Lúc này tâm trạng của Khấu Hưởng khá tốt, tiện tay rút tờ đề thi trong cặp ra, “Rầm” một tiếng, đập xuống trước mặt cô, khiến tim cô bị dọa đến run rẩy.

Không ngoài sự đoán của cô, bài thi trống rỗng.

Dương Chi hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Tôi bắt đầu giảng từ câu thứ nhất nhé.”

.....

Giọng cô rất nhỏ, nhưng không yếu đuối, lại chứa hương vị độc đáo nào đó ở bên trong. Khấu Hưởng là rapper, vừa nghe là biết giọng hát của cô nhất định rất hay.

Cô cúi đầu giải đề, tóc mái không nghe lời rũ xuống, bị cô vén ra sau tai, để lộ lỗ tai nhỏ nhắn, vành tai hồng hồng, làn da lại vô cùng trắng, trắng nõn hồng hào khỏe khoắn, lông mi dài rậm cong vút, vẽ mặt chăm chú. Tay đặt trên bàn, viết ra giấy nháp tính toán.

Vừa viết, vừa giải thích từng bước suy nghĩ cho anh.

Tư duy lưu loát, logic rõ ràng, vừa mới đến đã có thể đứng đầu toàn khối cũng không phải do may mắn.

“Như vậy, anh hiểu chưa?”

Dương Chi vừa nhấc mắt, vừa khéo chạm phải ánh mắt sáng quắc của Khấu Hường, anh không đọc đề, ngược lại đang nhìn cô.

Anh ngồi bên cạnh cô, cả người tựa như một ngọn núi lửa tỏa ra hơi ấm và năng lượng.

“Anh nghe có hiểu không?”

“Không có.”

“Vậy tôi nói thêm một lần nữa nhé.”

Do thế Dương Chi kiên nhẫn giảng lại tỉ mỉ quá trình làm bài thêm một lần nữa.

“Bây giờ anh đã hiểu chưa?”

“Chưa.”

Khỏe miệng Khấu Hường cong lên, mặt mang đầy vẻ khiêu khích.

Dương Chi hít sâu: “Thế thì tôi nói lại lần nữa.”

Sau khi giảng xong cô không hỏi anh có hiểu hay không nữa, mà nói thẳng: “Tôi đã nói ba lần, bây giờ anh giải lại đề này một lần đi.”

Dương Chi đưa bài thi tới trước mặt Khấu Hường.

Khấu Hường cũng không nhiều lời, nhận bài thi, vo thành một cục rồi ném ra phía sau.

Cục giấy nhỏ lăn một vòng, lăn vào trong góc.

Anh lại đeo tai nghe, bắt đầu viết bản thảo lời ca lên giấy, không phản ứng với cô.

Tay cầm bút của Dương Chi bỗng nhiên siết thật chặt.

Tình cách anh thất thường, Dương Chi sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không nghĩ tới anh sẽ không nể mặt như vậy, một giây trước còn tươi cười, một giây sau đã có thể làm người khác khó xử.

“Anh bài xích việc học... Đến như vậy ư?” Cô hỏi anh

Khấu Hường đeo tai nghe, đầu không thèm nâng lên, tóc mái rũ xuống che kín đôi mắt đen nhánh của anh. Dương Chi không biết anh có thể nghe thấy hay không, đơn giản muốn nói gì dứt khoát nói luôn một hơi: “Có tiền thật tốt.”

Anh cười lạnh một tiếng, Dương Chi khẳng định anh có thể nghe thấy.

“Dùng tiền của bố mẹ, làm việc mình muốn làm, thật tốt.” Cô buồn bã nói: “Trên thế giới này, không phải ai cũng may mắn như vậy, có thể làm việc mình thích, trở thành người mình muốn trở thành.”

Bút trong tay Khấu Hường đột nhiên dừng lại, đè xuống giấy tạo thành một cái chấm.

Anh lười biếng tháo tai nghe, nghiêng người lên phía trước, ghé sát vào cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh.

“Đừng tự cho là đúng, cô thì biết cái gì.” Giọng anh trầm thấp, không giận mà uy.

Dương Chi ngửa ra sau theo bản năng, định tránh khỏi anh, lại không ngờ bàn tay to dày của anh trực tiếp giữ chặt lấy gáy cô, cô bị bắt đốn lấy khí thế áp bức của anh.

“Cô có thể nói, nhưng tôi cũng có thể lựa chọn nghe, hoặc không nghe, chúng ta mạnh ai người nấy làm, không quấy rầy lẫn nhau, nếu cô muốn chọc giận tôi, tôi cũng sẽ không để yên cho cô, biết không, cô nằng tâm cơ.”

Anh gọi cô là cô nằng tâm cơ.

Dương Chi bỗng nhiên cảm giác giống như bị kim đâm, có thứ gì đó, bị đâm rách.

Cô cắn chặt môi dưới, môi bị cắn đến trắng bệch.

Ánh mắt hoảng sợ, nhu nhược đáng thương, tựa như một con nai bị giật mình.

Khấu Hường xoay mặt cô, ghé vào bên tai cô, trầm giọng nói ——

“Muốn ở trường trung học trực thuộc, muốn tiếp tục ở nhà tôi thì phải tuân thủ.”

Dương Chi đang cố gắng bình tĩnh lại để nói gì đó, anh lại chợt rời xa cô, mặt không đổi sắc xoay người cầm bút, gằn giọng nói: “Đi đi.”

Dương Chi một chạy một mạch vào trong sân, dùng sức kéo cổng, cổng lớn đóng chặt, không hề nhúc nhích.

“Dương tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài ư?” Bảo mẫu Chu đứng bên cửa sổ hỏi cô: “Có việc gì sao?”

Dương Chi lắc đầu: “Không, không có việc gì ạ.”

Nhớ lại lời nói không nể tình vừa rồi của Khấu Hưởng, trong lòng Dương Chi vô cùng khó chịu.

“Tình tình thiếu gia không tốt, mong cô lượng thứ.” Di Chu thở dài một tiếng: “Cậu ấy là người mặt lạnh tim nóng, thật ra là một người tốt.”

Dương Chi biết anh là người tốt, cô không hề giận anh, chỉ... Giận chính mình không có khí phách.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, là mẹ, Dương Chi buồn bực nhấc máy.

Thình thoảng mẹ sẽ gọi điện thoại cho cô, trước sau vẫn không yên tâm để cô lên thành phố đi học một mình.

“Mẹ đã trao đổi lại với cô hai của con rồi, con vẫn nên dọn về nhà đi.” Trong điện thoại, mẹ cô vừa khuyên vừa an ủi: “Cô hai nói chúng ta đều là người một nhà, không làm phiền gì. Hơn nữa con sắp vào lớp mười hai rồi, ra ngoài làm gia sư cho người ta, sớm muộn gì cũng ảnh hưởng học tập, nhà chúng ta... Mẹ sẽ chăm chỉ hơn, không để con chịu áp lực lớn như vậy nữa.”

“Mẹ...”

Dương Chi đưa lưng về phía cổng, nhìn căn biệt thự tráng lệ trước mặt, trong lòng vô cùng đau xót.

“Cô hai của con nói, con dọn về đi, nếu thật sự không muốn dạy kèm cho em học thì không dạy nữa. Nhưng có lẽ thằng bé sẽ có bài không hiểu cần hỏi con, con cũng nên kiên nhẫn giải thích, cố gắng không làm chậm trễ việc học của con.” Bà trao đổi với cô: “Con xem như thế có được không?”

Nghĩ đến khuôn mặt đáng ghét của Hoàng Thiên Thần, Dương Chi lại thấy buồn nôn.

“Mẹ, bây giờ con đang rất tốt, không vất vả, cũng không ảnh hưởng đến học tập.”

Cô không muốn về nhà cô hai, không muốn chút nào.

Dương Chi đã tính toán xong, chờ hai tuần sau nhận được tiền lương, cô sẽ ra ngoài thuê nhà, quyết định như thế.

Mẹ hỏi han cô vài câu, cô nghe mà xót xa, vội vàng cúp điện thoại, một mình ôm gối ngồi trên ghế dài bên hành lang, nhìn ánh đèn rực rỡ nơi thành phố, ngẩn người.

Dựa vào đâu.

Dựa vào đâu cô phải chịu đối xử như vậy, dựa vào đâu thế giới này lại đối xử độc ác với cô như vậy, dựa vào đâu cô phải toan tính, lấy lòng người ta, còn làm trái cây trộn sữa chua, người ta cần bán không cần... .

Cuộc điện thoại này của mẹ làm Dương Chi hiểu ra rất nhiều.

Nghèo như cô, không có tư cách oán giận.

Căn biệt thự xinh đẹp trước mặt, chỗ ở thoải mái và khoản tiền lương kêch xù, tất cả những thứ này, cô đều phải tự nỗ lực giành lấy...

So với ở cùng tên lưu manh Hoàng Thiên Thần, cô bằng lòng ở với Caesar tính tình không tốt nhưng lương thiện hơn.

Ở thị trấn lạc hậu đó, Dương Chi đã từng gặp rất nhiều người nhìn trông hiền lành vô hại, trên thực tế lại vô cùng độc ác.

Cô biết, Khấu Hưởng không phải người xấu, tuyệt đối không phải.

Chỉ là anh... Quá cô độc.

Dương Chi ngồi trên ghế dài bên hành lang, cô đơn lau nước mắt, sau đó thở dài một hơi, xua tan toàn bộ uất ức trong lòng.

Trên ban công tầng hai, Khấu Hưởng thờ ơ nhìn cô gái ngồi bên hành lang.

Nhớ lại ngày hôm đó, cô lẻ loi một mình kéo vali đi trên đường, dường như cũng đang khóc.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chi mở cửa phòng ra, có thứ gì đó từ trên cửa rơi xuống. Cô tò mò nhặt lên, là bài thi toán của Khẩu Hường. Đó là đề được cô giảng đi giảng lại ba lần. Anh viết lại rành mạch từng bước một, chữ Khải nho nhỏ, nét bút cứng cáp mạnh mẽ. Nét chữ nét người.

Dương Chi cẩn thận kiểm tra lại một lần, không ngờ không sai một lỗi nào, đây chính là một câu hỏi mức độ vận dụng cao. Ban đầu cô cứ cho rằng anh không để tâm lắng nghe cô giảng, song chưa từng nghĩ anh sẽ nghe được, hơn nữa còn học được. Thật bất ngờ!

Đây là chuyện vui nhất vào sáng nay của Dương Chi, ngay cả hít thở cũng thấy thoải mái hơn. Cô gấp bài thi thật ngay ngắn, sau đó bỏ vào cặp sách của mình.

Lúc ăn sáng mở tủ lạnh ra, hộp trái cây trộn sữa chua trong tủ lạnh đã trống rỗng, trên hộp còn dính một tờ giấy note, phía trên viết là ——
Buổi tối hơi đói, cảm ơn.

Dương Chi khó tin, trong thoáng chốc còn tưởng mình đang nằm mơ, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khẩu Hường không chỉ ngoan ngoãn làm toán, còn ăn trái cây trộn sữa chua của cô. Không phải đang nằm mơ chứ!

Vài ngày sau, Lâm Lộ Bạch cầm điện thoại vui sướng nói với Dương Chi: “Tiểu Chi Nhi, nghe ngóng thông tin cuộc thi hát một lát đi.”
Dương Chi ngẩng đầu ra khỏi chồng sách vở, khó hiểu nhìn về phía cô ấy, cô ấy vui vẻ giơ điện thoại đến trước mặt Dương Chi. Đây là một app video, trên đó viết cuộc thi hát singer lần thứ ba.

Tô Bắc Bắc đẩy gọng kính đen của mình: “Cái này làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, chỉ cần đăng video quay lại hoàn chỉnh một bài hát, sau đó dựa vào cộng đồng mạng bầu chọn ra ca sĩ được yêu thích nhất, thí sinh có số phiếu cao nhất sẽ giành được quán quân. Trước đây có rất nhiều ca sĩ mạng nổi tiếng đều bắt đầu từ cuộc thi này.”

Dương Chi lại cúi đầu, viết một công thức số học ra nháp, thấy Dương Chi không có hứng thú, Lâm Lộ Bạch chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai: “Người thắng cuộc còn nhận được 5000 tệ tiền thưởng đấy.”

Bút trong tay Dương Chi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục viết.

Thấy cô thật sự không có hứng thú, Lâm Lộ Bạch đành phải xoay người sang chỗ khác, không nói đến chuyện này nữa.

Sau khi tan học, Dương Chi cầm điện thoại xem video tham gia thi đấu, đều là người trên mạng từ khắp cả nước tự quay, trình độ không tương đồng, thực lực chênh lệch cũng rất xa.

Lâm Lộ Bạch tiếp tục lải nhải bên tai cô: “Tiểu Chi Nhi, nếu cậu tham gia, cho dù không giành được giải quán quân, nhưng đây là cơ hội chứng minh bản thân, cậu vô cùng xuất sắc, thật sự không muốn thử sao?”

Dương Chi nhìn các thí sinh ca hát trên điện thoại, cho dù hay hay không hay, đây cũng là niềm đam mê là sở thích của bọn họ.

Dương Chi cũng hơi dao động.

Sau khi tan tiết thể dục, Dương Chi cùng các bạn về phòng học, phát hiện Tống Mạt và hội công chúa của cô ta đang luyện tập hát múa sau phòng học.

Các cô ấy đều có vòng eo nhỏ nhắn, cơ thể linh hoạt, Tống Mạt vừa múa vừa hát, giống một con chim hoạt bát nhảy bèn, Kiều Tư Tuyết đang cầm điện thoại quay video cho Tống Mạt.

Lâm Lộ Bạch nói khẽ với Dương Chi: “Cô ta cũng đang chuẩn bị tham gia cuộc thi, đang tập luyện đấy.”

Dương Chi gật đầu, nhìn một nhóm con gái vây quanh Tống Mạt vừa múa vừa hát, khí thế vô cùng lớn mạnh.

Hết chương 13

Tác giả có lời muốn nói: Khẩu cún con một tay cầm bàn phím, một tay xách sấu riêng, đi đến trước mặt Đại Chi Nhi, để cô chọn một cái.

Đại Chi Nhi trực tiếp chọn sấu riêng.

Khẩu cún con gian nan nuốt một ngụm nước bọt, liếc nhìn cô.

Rầm một tiếng, quỳ xuống thẳng tấp.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dỗ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đom đóm

Lâm Lộ Bạch quay video cho mình, đồng thời cũng chú ý tới động thái của thí sinh khác.

Tổng Mạt hát ca khúc của một nhóm nhạc nữ Hàn Quốc đang nổi tiếng mấy năm gần đây, cả quá trình hội của cô ta biểu diễn mô phỏng lại nhóm nhạc nữ đây, vô cùng thu hút. Mà Tổng Mạt đứng ở giữa, vừa hát vừa nhảy, cảm quan rất tốt.

Do cuộc thi này tranh tài qua video ca hát trên internet nên đa số thí sinh đều hát trên điện thoại, chỉ cần có tài năng, cầm đàn ghi-ta vừa đàn vừa hát. Mà Tổng Mạt và các bạn nữ kia lại có vũ điệu nóng bỏng, giúp video của cô ta nhận được rất nhiều lượt bình chọn trên trang web, trực tiếp tiến vào top mười ca sĩ được yêu thích nhất.

Video Lâm Lộ Bạch quay có rất ít người xem, cô ấy hát 《Đội em tan học》của Châu Kiệt Luân, sau khi Dương Chi nghe xong, nói cho cô ấy cảm nhận của mình: “Thật ra giọng hát của cậu rất êm tai, hát hay hơn so với nhiều người trên này.”

Tô Bắc Bắc đặt bút trong tay xuống, xen vào: “Hai người đừng có tăng bốc lẫn nhau, Tiểu Lộ Lộ, để tớ nói cho cậu biết tại sao video của cậu lại không được ai bình chọn.”

“Thôi, cậu đừng nói nữa, vừa mở miệng là lại tổn thương tớ.” Lâm Lộ Bạch bĩu môi: “Hơn nữa, Tiểu Lộ Lộ là cái quý gì, nghe giống như vũ nương trong Bến Thượng Hải ấy.”

Tô Bắc Bắc cười hi hi: “Nghe cũng ổn, nhưng cậu lại không chịu được lời nói thật.”

Lâm Lộ Bạch trừng mắt.

“Cậu hát cũng ổn, nhưng giọng hát như của cậu, đặt lên trên mạng, còn thiếu mảnh khóa thu hút người nghe.”

Lâm Lộ Bạch suy nghĩ gì đó: “Tớ biết rồi, giống như Tổng Mạt, một nhóm các cô gái trẻ xinh đẹp mặc áo T-shirt và quần sooc ngắn nóng bỏng vừa hát vừa nhảy, rất bắt mắt người khác đúng không?”

“Bingo!” Tô Bắc Bắc búng tay một cái.

Lâm Lộ Bạch quay người lại suy nghĩ về video của mình.

Trong khoảng thời gian này, Khẩu Hường về nhà khá sớm, Dương Chi kiên trì phụ đạo giúp anh, anh cũng không đuổi cô đi, cô thích giảng thì giảng. Còn có nghe hay không, đây là chuyện của anh.

Dương Chi ngồi trên ghế xoay mềm mại của anh, quay một vòng, lấy tài liệu phụ đạo ra.

Khẩu Hường đành phải để đôi chân dài chịu khổ một chút ngồi trên ghế gỗ, thỉnh thoảng lại thay đổi tư thế, trông dáng ngồi có lẽ không được thoải mái.

Đây tai nghe màu xanh biển theo vành tai anh kéo xuống, kéo ngang qua cằm cổ thon dài của anh, kéo dài đến trong cổ áo.

Trên bàn đặt một cái mp3, màu đen bóng loáng.

Dương Chi chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức dời mắt, tiếp tục giảng giải: “Đây là một số công thức hàm số lượng giác vạn năng, có thể nhớ được thì càng tốt, đến lúc thi sử dụng rất tiện.”

Khẩu Hường gõ ngón bút lên mặt bàn, chăm chú suy nghĩ, thỉnh thoảng lại viết một đoạn flow vào giấy.

Dương Chi nhìn bản nháp của Khẩu Hường, trên đó tràn ngập ca từ và giai điệu.

Dù nói là học phụ đạo, trên thực tế lại là mệnh ai người nấy làm, cô có thể nói, anh cũng có thể lựa chọn không nghe.

Dương Chi biết, đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất mà Khấu Hường có thể làm.

Nhưng thế này, ngoại trừ lãng phí thời gian của hai người, lại chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

Dương Chi ngừng giảng, liếc mắt nhìn lên anh, anh tập trung vào bản nháp, khuôn mặt góc cạnh dưới ánh đèn dịu dàng, thoáng hiện ra nét hiền hòa.

Không phải anh không nghiêm túc, chẳng qua anh chỉ muốn làm việc mình thích thôi.

Dương Chi suy ra từ bản thân, làm sao không phải như thế, rất thích âm nhạc thịnh hành, thích ca hát, thích hát trước mặt nhiều người, thích mọi người hoan hô và vỗ tay...

Nhưng cô lại không có tự tin.

Bút trong tay Khấu Hường dừng lại, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt sáng ngời.

“Sao không tiếp tục?”

Dương Chi buồn phiền nói: “Anh không nghe, tôi biết giảng thế nào.”

Khấu Hường thuận tay ghi lại một câu, bình thản nói: “Sao cô biết tôi không nghe.”

“Hừ.”

Rõ ràng đang làm chuyện của mình, cô không tin anh có thể làm một lúc hai việc, anh còn đang nghe nhạc nữa, phải là một lúc ba việc.

Dương Chi tháo một cái tai nghe của anh xuống: “Tôi có thể nghe một lát không?”

“Không thể.”

Giọng điệu lạnh băng của anh dọa cô sợ tới mức vội vàng đeo tai nghe lại cho anh, đầu ngón tay vụng về nhét vào tai anh.

Khấu Hường bất đắc dĩ nhận lấy, lòng bàn tay ấm áp lướt qua mu bàn tay lạnh lẽo của cô, giống như bị điện giật, Dương Chi rút tay lại.

“Chúng ta giải đề tiếp theo nhé.”

Cho dù anh có nghe hay không, tóm lại cô muốn hoàn thành công việc của mình, không nhận không tiền lương, nghĩa là cô phải có thành tựu.

Dương Chi viết từng nét chữ xuống giấy, không ngờ, bên tai chợt là lạ, ngay sau đó có một giai điệu du dương truyền vào tai cô.

Anh nhét cái tai nghe bên trái vào lỗ tai cô.

“Căng thẳng làm gì, tôi cũng đâu ăn cô.”

“.....”

Tiếng nhạc thong thả vang lên, lòng cô dần dần bình tĩnh lại.

Tĩnh tĩnh Khấu Hường thất thường, rất khó suy đoán, lúc nào nhìn trông cũng không vui, đối xử với ai cũng lạnh nhạt.

Nhưng anh cũng có một mặt bình dị gần gũi, ví dụ như tối hôm đó, rõ ràng anh rất tức giận, song sau khi cơn tức qua đi, anh vẫn làm bài thi toán, còn ăn trái cây trộn sữa chua của cô.

Lại ví dụ như giờ phút này, anh bằng lòng chia sẻ giai điệu du dương với cô.

Khuôn mặt yên tĩnh bao phủ một tầng ánh sáng dịu dàng, anh rũ mắt, chăm chú làm việc của mình.

Dương Chi càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, Khấu Hường không hung dữ, anh chỉ tạo cho bản thân một cái kén thật dày, thật kín, khép kín bản thân.

Anh đã sống một mình trong căn nhà trống trải này rất lâu, thế giới bên ngoài 3000 hào nhoáng, không biết có thể lọt được kén của anh hay không.

Dương Chi cầm mp3 lên, quay trái quay phải, bóng loáng màu đen, bên trái có in chữ Sony.

Chất lượng âm thanh rất tốt, cô chưa từng được nghe một ca khúc nào có âm thanh rõ ràng như vậy.

“Chiếc mp3 này bao nhiêu tiền thế?”

Khấu Hường đang mãi viết, bâng quơ nói: “Mp3 không đáng tiền, tai nghe mới đắt.”

“Tai nghe bao nhiêu tiền.”

“Năm con số.”

Dương Chi nhanh chóng tháo tai nghe xuống, món đồ quý như vậy, cô sợ làm hỏng mất. Nhưng sau khi tháo ra, cô lại không nhìn được nhìn nhiều thêm vài lần.

Về mặt hâm mộ của cô rơi vào mắt Khấu Hường.

“Đây là bài gì vậy, thật hay.”

“《 Đom đóm 》.”

Mơ ước là một tia sáng nhỏ nhoi trong bóng tối,

An ủi tất cả đớn đau trong lòng em,

Em giống như đom đóm,

Nhỏ bé bình thường,

Lại có thể bay lượn tỏa sáng trong đêm tối.

Tiếp đó là một đoạn rap giàu từ tính, nhả từ rõ ràng mà mạnh mẽ, mỗi một chữ đều nhấn vào nhịp, ca từ vô cùng động lòng người.

“Hay thật đấy.”

Khấu Hường chợt thấy thích thú, hỏi cô: “Cô thích đoạn trước hay sau?”

Dương Chi ngẫm nghĩ, nhìn anh: “So với rap, tôi vẫn thích đoạn hát phía trước hơn.”

Đa số mọi người đều thích âm nhạc thịnh hành, dù sao rap cũng chỉ chiếm phần nhỏ.

“Đúng rồi, cô thích ca sĩ nào.” Anh hỏi.

Dương Chi suy nghĩ, nói: “Châu Kiệt Luân.”

“Châu Kiệt Luân?” Khấu Hường bất ngờ: “Giờ là thời đại nào rồi.”

“Không thể ư.” Dương Chi nói: “Giọng hay còn phải chia theo thời gian sao?”

Khấu Hường suy nghĩ, cảm thấy cũng bình thường, lại hỏi: “Cô thích ca khúc nào của anh ấy nhất.”

“《 Bí mật không thể nói 》.” Dương Chi nhẹ nhàng ngâm nga: “Đẹp nhất không phải là ngày mưa, mà khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên.”

Giọng cô trong trẻo, cho dù mới chỉ khẽ ngâm nga một câu, cũng làm ngón tay cầm bút của Khấu Hường siết thật chặt.

“Câu hát này rất đẹp.”

Khấu Hường giật mình nhớ lại ngày mưa rào hôm ấy, hình ảnh cô cố chấp che ô cho anh, đột nhiên cảm nhận được chút hương vị, trái tim cũng trở nên ẩm ướt như không khí trời mưa.

Dương Chi thấy Khấu Hường cúi đầu không nói, cho rằng anh mệt mỏi, dứt khoát nói: “Hôm nay dừng ở đây nhé.”

“Kết thúc?”

“Ừ.”

Bài tập của cô còn chưa chạm vào, tự quyết định phụ đạo cho anh gần hai giờ, anh làm việc của mình, cũng làm suốt hai giờ.

Có đôi khi Dương Chi cảm thấy rất thất bại, thế này căn bản không có ý nghĩa gì, nhưng vì tiền lương, vì có thể có chỗ dung thân, cô không thể không làm như vậy.

Một bên tổn sức lấy lòng anh, một bên, lại cảm thấy bản thân như đang lừa tiền.

Dương Chi lấy bài tập về nhà của mình ra, một đề toán và một đề tiếng Anh: “Tôi về phòng làm bài tập đây.”

“Viết ở đây đi.”

Dương Chi khó hiểu, Khấu Hưởng gõ ngón tay vào đề của cô: “Tôi làm ảnh hưởng đến cô ư?”

“À, không.”

“Vậy thì viết ở đây đi.”

Nhưng cô sợ quấy rầy anh.

Dương Chi bắt đầu cầm bút, ngồi vào bàn bắt đầu làm bài.

Khấu Hưởng viết mấy chữ, lại không kìm lòng được liếc mắt nhìn cô, chớp mũi cô nhỏ xinh, lông mi rất dài, chớp mắt mấy cái, nhanh chóng lướt qua mí mắt.

Bàn tay vừa mềm vừa nhỏ.

Một tờ giấy phủ lên tay và bút của Dương Chi, cô ngẩn người, nhìn thấy Khấu Hưởng đưa bài thi của mình tới.

“Làm giúp tôi.”

Dương Chi:.....

Hóa ra, bắt cô ở lại phòng làm bài tập, chính là vì nhờ cô làm bài tập giúp sao?

Cô đẩy bài thi sang bên cạnh, như đinh đóng cột: “Không thể.”

Đầu bút Khấu Hưởng khựng lại, giọng điệu trầm thấp lại băng quơ: “Cô nói gì, tôi không nghe rõ.”

“Không thể...”

“Có lẽ cô không muốn ở lại đúng không?”

Dương Chi:.....

Rất cuộc khí phách có thể làm cơm ăn được không.

Dương Chi suy nghĩ một lát, sợ là không thể.

Từ trước đến nay cô không phải là sứ giả của chính nghĩa, hoàn toàn ngược lại, cô thông minh lanh lợi, hơn nữa biết tiến biết lùi.

Chịu cúi đầu trước thế lực của Caesar.

Sau khi Dương Chi làm xong bài của mình, đánh chép đáp án sang bài Khấu Hưởng, vừa bắt chước nét chữ của anh, vừa than thở: “Nhất định cô giáo có thể nhận ra, nhất định sẽ bị lộ, lộ ra thì tôi rồi.”

Khóe miệng Khấu Hưởng cong lên, đeo tai nghe.

“Không có lần sau, chỉ một lần này, tôi sẽ không giúp anh làm bài tập nữa, tôi là gia sư của anh, không phải hầu gái...”

Được được được được được... Không ngờ trông cô ngoan ngoãn mà cái miệng nhỏ lại lắm nhảm nhiều như thế, ríu rít như chim sẻ.

Nhưng anh cũng không cảm thấy phiền.

“Được rồi.” Khấu Hưởng trấn an: “Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ tôi sẽ cho cô ở lại thêm một tháng.”

Dương Chi sung sướng: “Thật chứ?”

Khấu Hưởng không trả lời, tiếp tục làm việc.

“Nhờ bị cô giáo phát hiện thì phải làm sao bây giờ.”

“Bị phát hiện cũng không liên quan đến cô.”

Dù sao bài của anh hoặc Bùi Thanh làm giúp, hoặc không giao, cô giáo cũng không làm phiền đến anh.

Nhưng nghĩ thì thế, quan trọng là đến bóng dáng của anh còn không bắt được.

Hôm sau, do có một trận rap battle quan trọng trong quán bar, Khấu Hưởng không đến trường, Thẩm Tinh Vĩ cũng không đi, ngay cả Bùi Thanh đứng thứ hai của lớp cũng trốn học.

Chuyện bất ngờ xảy ra vào cuối tiết một buổi chiều, giáo viên dạy toán tức giận đi vào lớp, la the thé: “Đương Chi, em vào văn phòng ngay cho tôi.”

Các bạn trong lớp im lặng, sôi nổi nhìn về phía cửa lớp.

Giáo viên dạy toán là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, họ Vu, vô cùng khó tính, dạy rất qua loa nhưng không ai dám không nghiêm túc nghe giảng, cô ta rất biết cách trị học sinh, thủ đoạn phong phú đa dạng.

Nhưng cô Vu này có một đặc điểm, so với học sinh nam nghịch ngợm, cô ta càng thích phạt học sinh nữ hơn, ngược lại đối với học sinh nam lại mắt nhắm mắt mở tha thứ.

Có một lần đi học, có một bạn nam đáng ghét giật tóc con gái nhà người ta, bị cô Vu bắt được, sau đó cô ta bắt bạn nữ kia đứng trên bục giảng hết một tiết, bạn nam buồn bực kia lại được tha.

Học sinh nữ trong lớp đều nói xấu cô ta, độ tuổi này đương lúc không biết kiêng dè nhất, mắng chửi rất cay nghiệt khó nghe, nói cô ta thích bạn nam cao ráo đẹp trai, cũng không soi gương nhìn xem mình như thế nào.

Nhưng đều chỉ dám khua môi múa mép sau lưng, không ai dám nói trước mặt cô ta.

Tóm lại cô ta làm ra bao nhiêu chuyện ghê tởm thì bị mắng chửi bấy nhiêu, tất cả mọi người đều mong chờ đến ngày cô ta bị quả báo.

Lần này cô Vu gọi Dương Chi vào văn phòng, xem ra là lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc cô đứng dậy, Tô Bắc Bắc lo lắng nói: “Cậu phải bình tĩnh, cô Vu nói gì cậu cứ nghe là được, tuyệt đối không được cãi lại, nếu không cậu sẽ toi đời.”

Dương Chi gật đầu: “Tớ biết rồi.”

Hết chương 14

Lời editor: Trong truyện có một số thuật ngữ về giới nhạc rap, chắc là tớ sẽ làm một bài tổng hợp riêng, có gì mọi người vào đọc tham khảo nha, tại dạo này tớ hơi bị lười chú thích bên dưới ý nên tớ sợ có nhiều từ các cậu không rõ, hic làm ăn tắc trách quá mà biết sao giờ.”< Tui lười quá mà

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nổi khổ trong lòng

Văn phòng.

Một chậu lan màu xanh ngọc rủ xuống bàn làm việc, cô Vu đập hai bài thi toán chữ viết khác nhau xuống trước mặt Dương Chi, sắc mặt tối tăm: “Tại sao em lại giúp Khấu Hưởng làm bài tập.”

“Em...”

Dương Chi vốn định nói em không làm, nhưng nghĩ đến lời Tô Bắc Bắc nhắc nhở cô, tuyệt đối không được cãi cô Vu, vì thế cô mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

Nếu cô Vu gọi cô vào văn phòng, nhất định đã có chứng cứ rõ ràng, nếu cô nói dối có thể sẽ chọc giận cô ta thêm.

Có không ít người đến hóng hớt, rất nhiều bạn học tụ tập trước cửa văn phòng, vừa nghe thấy Dương Chi làm bài tập giúp Khấu Hưởng, tất cả đều xôn xao, thì thầm bàn tán.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình đi tới, đẩy mắt kính, cẩn thận so sánh hai bài thi: “Chữ viết không giống mà.”

Cô Vu hừ lạnh một tiếng: “Mỗi lần Khấu Hưởng nộp bài thi lại có một loại chữ khác nhau, không biết đã nhờ ai làm, nhưng hôm nay tôi đã bắt được.”

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình không hiểu: “Cô Vu, tại sao cô lại chắc chắn đây là chữ Dương Chi viết?”

“Thầy Tôn, ký hiệu toán học và chữ viết ngữ văn cũng giống nhau, chỉ cần cùng một người viết, cho dù cố tình bắt chước chữ người khác, cũng không đổi được thói quen, thầy nhìn ký hiệu Alpha này đi, Dương Chi quen viết móc, cả lớp chỉ có em ấy viết Alpha có móc.”

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình cẩn thận kiểm tra lại hai tờ bài thi, quả nhiên, Alpha trong hai tờ đều có nét móc.

Trên trán Dương Chi toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình đặt bài thi xuống, sâu xa nói: “Bạn Dương Chi, chuyện này là thế nào?”

Dương Chi không biết nên trả lời ra sao, đành phải im lặng.

Bình thường thầy chủ nhiệm rất săn sóc Dương Chi, dù sao cô cũng là người xa quê lên thành phố học, người thân không ở bên cạnh.

“Dương Chi, trong suy nghĩ của thầy, em vẫn luôn là học sinh tốt, sẽ không làm những việc như giúp bạn khác làm bài tập, nói cho thầy biết, có phải Khấu Hưởng bắt em làm như vậy hay không?”

Dương Chi nghe vậy thì hoảng sợ, liên tục lắc đầu: “Không ạ!”

“Ôi, thầy Tôn, sao lại thế này?” Cô Vu bất mãn nói: “Em ấy giúp Khấu Hưởng làm bài tập, chứng cứ vô cùng rõ ràng, tại sao lại biến em ấy thành người bị hại?”

Chủ nhiệm lớp cũng biết, cô Vu này thích chen ép học sinh nữ, nếu Khấu Hưởng ở đây, chắc chắn cô ta sẽ không trách cứ lấy một câu, học sinh nữ trong lớp đều bị cô ta xử rất thảm.

“Dương Chi, em đừng sợ, có thầy ở đây, không ai có thể bắt nạt em, em chỉ cần nói thật là được.” Tôn Bình trấn an cô: “Nếu Khấu Hưởng thật sự bắt em làm bài tập cho em ấy, bây giờ thầy sẽ gọi cho phụ huynh em ấy, đừng tưởng không ai có thể trị được em ấy!”

“Không phải, thưa thầy! Khấu Hưởng không bắt ép em ạ!” Dương Chi thật sự sốt ruột.

Nếu bà Triệu biết chuyện này, coi như xong rồi, gia sư lại giúp học sinh làm bài tập, cô không chỉ bị sa thải ngay lập tức, thậm chí tiền lương hai tuần nay cũng không còn.

“Thầy Tôn, Khấu Hưởng thật sự không bắt em làm bài tập giúp cậu ấy, là em sai...”

Dương Chi nhanh chóng suy nghĩ, không biết nên nói như thế nào mới có thể càng thêm thuyết phục, làm thầy cô tin mình.

“Dương Chi, thầy biết em là học sinh tốt, em không phải sợ hãi, có thầy ở đây, không ai có thể làm gì em.”

Thầy chủ nhiệm đã chắc chắn, khẳng định Khấu Hưởng là tên tác oai tác quái bắt ép Dương Chi, nhất quyết phải gọi điện thoại cho gia đình anh.

Tay Dương Chi siết chặt góc áo, im lặng thật lâu, cũng do dự thật lâu, cuối cùng gian nan mở miệng: “Thưa thầy, là em lấy trộm bài thi của Khấu Hưởng, muốn giúp cậu ấy làm bài tập.”

Lời vừa nói ra, các bạn ngoài văn phòng đều bùng nổ!

Trên mặt cô Vu hiện lên biểu cảm quả đúng là như thế, mà chủ nhiệm lớp lại không hiểu nổi: “Lấy trộm bài thi? Em... Tại sao em lại làm như vậy?”

“Em không muốn cậu ấy chịu phạt vì chưa nộp bài thi.”

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Dương Chi đỏ đến mức sắp chảy máu.

“Em ấy có chịu phạt hay không thì liên quan gì đến em?” Thầy Tôn vẫn nghi ngờ.

Cô Vu cũng đã nhìn ra manh mối từ khuôn mặt đỏ bừng của Dương Chi.

Cô ta cười lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ chờ Dương Chi tự mình nói ra, đỡ phải để thầy Tôn lại trách móc cô ta là ức hiếp học sinh nữ.

“Em... Em thích Khấu Hưởng, cho nên...”

Thầy chủ nhiệm Tôn suyết rút cằm, các bạn học ngoài văn phòng cũng hoàn toàn bùng nổ.

“Dương Chi thích Khấu Hưởng!”

“Còn lấy trộm bài thi của cậu ấy làm giúp bài tập! Thần linh ơi!”

“Đúng là một hành động không ngờ, thật khó tin.”

“Tư duy của học sinh giỏi, người bình thường thật sự không hiểu được.”

“Trông nhu nhược thế mà không ngờ lại cả gan thích Khấu Hưởng, nghĩ gì không biết.”

.....

Dương Chi cúi đầu, nhìn đầu đôi giày màu trắng của mình, muốn loại bỏ hết tất cả tạp âm bên tai, không nghe, không xem bọn họ nói như thế nào.

Cô bằng lòng bị mọi người cười nhạo, cũng không muốn bỏ công việc này, cho dù chỉ còn hai tuần cuối cùng, cô phải nhận được tiền lương dạy thêm, số tiền kia có thể cho cô thuê nhà bên ngoài, không phải ở nhà cô hai.

Hiện thực tàn khốc có thể bức người ta tới trình độ nào, vứt bỏ lòng tự trọng, quăng mũ còi giáp, cũng chỉ như thế thôi.

Có lẽ cô thông minh, nhưng cũng có lúc thông minh hại thông minh.

Sai là sai, bất kể có kết quả thế nào cô cũng chấp nhận, đây là lựa chọn của cô.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình vẫn không tin lời Dương Chi nói, trong cảm nhận của thầy, Dương Chi là một học sinh nữ ngoan ngoãn, xuất thân từ gia đình nghèo, điều kiện trong nhà không tốt nên cô rất chăm chỉ, cần bản không cần giáo viên và gia đình lo lắng.

Học sinh như vậy lại yêu sớm, còn làm chuyện khác người như thế? Rất khó tin.

“Dương Chi, có phải em có chuyện gì khó nói không?”

Lúc này, cô Vu nói với giọng khinh khinh: “Thầy Tôn, bây giờ học sinh nữ đương tuổi dậy thì, có chuyện gì mà không làm được? Thầy đừng xem thường các em ấy, bình thường không nói một tiếng, trong lòng lại nhiều chuyện lắm.”

Thầy Tôn xác định lại với Dương Chi một lần cuối cùng, vẫn nhận được câu trả lời là: “Em thích Khấu Hưởng, bài tập do em viết giúp cậu ấy, em sợ cậu ấy sẽ chịu phạt vì không nộp bài tập, bản thân cậu ấy không biết chuyện này.”

Bất kể thế nào, Dương Chi cũng ôm toàn bộ trách nhiệm vào người mình, như thế thầy Tôn mới không báo với bà Triệu mẹ của Khấu Hưởng.

“Dương Chi, em thật sự làm thầy thất vọng.” Chủ nhiệm lớp Tôn Bình lắc đầu, nói với cô Tôn: “Chuyện này cô là người phát hiện, cô xử lý đi.”

Cô Vu đang định mở miệng, Tôn Bình lại nói với Dương Chi: “Dương Chi, em viết bản cam kết, chân thành nhận lỗi với cô Vu, sắp tới lớp mười hai rồi, em phải đảm bảo kiên quyết không tiếp tục suy nghĩ bậy bạ, ảnh hưởng đến học tập, chuyện yêu đương, lên đại học rồi tính.”

Dương Chi liên tục gật đầu.

Cô Vu nhìn thầy Tôn, trên danh nghĩa nói giao cho cô ta xử lý, nhưng lại bảo viết bản cam kết, cuối cùng vẫn bao che cho học sinh.

Cô Vu khoanh tay, cao giọng nói với Dương Chi: “Được rồi, theo lời chủ nhiệm lớp nói, em viết bản cam kết đi.”

“Dạ?”

Dương Chi hơi khó tin, cô Vu dễ dàng buông tha cô như vậy ư?

“Còn không mau viết đi.”

Dương Chi vội vàng cầm sách bài tập và bút bắt đầu viết bản cam kết, từng nét bút, chữ viết tinh tế, chân thành nhận lỗi với cô Vu thầy Tôn, hơn nữa đảm bảo kiên quyết sẽ không tái phạm, sẽ kiểm chế tình của mình, không thích Khấu Hưởng nữa.

Thầy Tôn thấy không còn chuyện gì, vì thế dặn dò Dương Chi vài câu, sau đó cầm sách đi dạy.

“Em biết mình sai chưa?”

“Em biết sai rồi ạ.”

Dương Chi viết xong bản cam kết đưa cho cô Vu, ban đầu cô cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, lại không ngờ, cô Vu nói ——

“Cô cũng không làm khó em, hiện tại em ra hành lang đi, đọc to bản cam kết của em lên, cô chưa cho em dừng lại thì không được dừng lại.”

Dương Chi nghe vậy, trong lòng hoảng hốt: “Cô... Cô Vu!”

Cô Vu cong mắt nhìn cô: “Sao nào, không muốn? Hay là em vẫn muốn mời phụ huynh?”

“Không phải, em...”

Không thể mời phụ huynh, bắt kể là phụ huynh của Khấu Hường hay mẹ cô, đều không thể mời, nếu bố dượng biết chuyện này, cô chắc chắn xong đời!

“Hai lựa chọn, hoặc là mời phụ huynh, hoặc là đi ra hành lang đọc bản cam kết của em, tự mình chọn đi.”

Dương Chi cắn chặt răng, cúi đầu im lặng một lúc, sau đó lấy bản cam kết trong tay cô Vu, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Có không ít bạn học đang ngồi tự học ngó đầu ra cửa sổ, tò mò nhìn Dương Chi.

Bản cam kết trong tay Dương Chi đã bị cô siết đến nhăn nhúm.

Ngập ngừng thật lâu, cô quyết tâm, cất giọng thì thầm: “Hôm qua em đã lấy trộm bài thi toán của bạn Khấu Hường, giúp cậu ấy làm bài tập về nhà, sở dĩ làm như vậy, là bởi...”

Cô Vu ôm khuỷu tay, nhìn cô từ xa: “Muỗi kêu à, đọc to lên!”

“Sở dĩ làm như vậy, là bởi em thích Khấu Hường, em muốn dùng việc này làm cậu ấy cảm động, khiến cậu ấy chú ý tới em!”

Các bạn trong lớp đã bắt đầu ồn ào: “Ồ ~~~”

Các học sinh nữ thì thầm bàn tán: “Đúng là đáng xấu hổ.”

“Ôi chao.”

“Tớ cảm thấy cô ấy bị ép, cô ấy chỉ biết học tập, đầu giống người sẽ thích người khác.”

“Ai biết được, rơi vào tay cô Vu, kiểu gì cũng bị rút gân lột da.”

Không ít học sinh nam ngồi huyết sáo.

Nước mắt ngập hốc mắt, cô cố nén không để nó rơi xuống.

Dương Chi, mày không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc...

Mày không thể để người khác chế giễu, mày không thể thua, việc này không tính là gì, những nhục nhã hôm nay mày chịu, đều là vinh quang trong tương lai.

Nhất định không thể nhận thua... Mày phải kiên cường.

Cô Vu đi đến trước cửa lớp 3, lạnh lùng nói: “Các bạn nữ nhìn cho kỹ, đây là kết quả khi các em không an phận, sau này nếu ai dám suy nghĩ bậy bạ sẽ giống như em ấy!”

Toàn bộ học sinh nữ trong lớp im lặng.

Tổng Mạt cau mày, không nói một lời, Kiều Tư Tuyết bên cạnh khẽ hỏi cô ta: “Cô bé lọ lem thích Khấu Hường à?”

Tổng Mạt hừ lạnh một tiếng: “Cậu cảm thấy cô ta thật sự có thể làm ra chuyện này ư?”

Kiều Tư Tuyết lắc đầu, cô ta cũng không tin Dương Chi sẽ thích Khấu Hường. Mấy ngày nay Tổng Mạt và Dương Chi thường xuyên trao đổi với nhau, Kiều Tư Tuyết cũng tiếp xúc với cô nhiều hơn.

Dương Chi chính là một cái máy học, cô sẽ thích người khác? Khả năng không lớn.

“Thật là thảm thương, chúng ta có nên giúp cô ta hay không?”

Tổng Mạt liếc cô ta một cái: “Giúp cái gì, tớ không muốn rơi vào tay bà cô dạy toán kia đâu.”

Kiều Tư Tuyết: “Cũng đúng, vậy chúng ta đừng quan tâm nữa.”

Chuông tan học vang lên, học sinh lớp 1 ủa ra hành lang. Thôi Tự cũng bị bạn cùng bàn kéo ra ngoài hóng chuyện.

Cô ấy đã thu dọn cặp sách chuẩn bị trốn học đến quán bar xem trận battle tối nay của Khấu Hường.

Ngoài hành lang, cô ấy nhìn thấy có một cô gái đáng thương đang bị bạn học vây xung quanh, đọc nội dung xấu hổ trong bản cam kết.

Gáy Thời Tự tê rần.

Cô ấy xoay người gọi cho Khấu Hưởng, Khấu Hưởng không nhấc máy, cô ấy lại gọi cho Thẩm Tinh Vĩ, sau khi chuông reo rất lâu, Thẩm Tinh Vĩ mới nhận.

“Mau tới đi, trận đấu sắp bắt đầu rồi!”

“Caesar đâu?”

“Đang chuẩn bị trong hậu trường.”

“Anh bảo cậu ấy nhận điện thoại đi.”

“Giữ chứ.” Thẩm Tinh Vĩ cười nói: “Trận battle này là sân nhà của cậu ấy, cho dù trời có sập, vậy thì cũng phải chờ đến thi đấu xong rồi nói.”

Thời Tự không thêm nhiều lời với cậu, nói thẳng: “Trời có sập hay không tôi không biết, nhưng anh không ngại nói cho Caesar biết Tiểu Chi Nhi của cậu ấy đang ‘Tò tính’ với cậu ấy trước mặt cả khối chứ.”

Hết chương 15

Tác giả có lời muốn nói: Khấu cún con xách theo cái dao lớn dài nửa mét hùng hổ trở về: “Ai chán sống mà tò tính với ông đây thế.”

Dương Tiểu Chi đỏ mặt tui thân liếc anh một cái

Khấu cún con vội vàng ném dao: “Sầu riêng của anh đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cậy vào

Từ xa Khấu Hưởng đã nhìn thấy trên hành lang tầng năm có rất nhiều người đang tụ tập, anh đi vào đám đông, chợt thấy một cô gái nhỏ đang dựa lưng vào tường, bàn tay run run cầm bản cam kết bị siết đến nhăn nhúm.

Tìm Khấu Hưởng bỗng nhiên như bị dao đâm vào.

Các bạn học thấy Khấu Hưởng đến đây, sôi nổi lùi ra phía sau, đồng thời càng thêm hưng phấn.

“Tới rồi tới rồi.”

“Wow, gây ra chuyện này, còn dính đến cả Caesar, cô ấy chết chắc rồi.”

“Trộm cái gì không trộm, lại trộm bài thi của Khấu Hưởng.”

“Cậu nhìn sắc mặt của cậu ấy xem, trông như sắp ăn thịt người ta đến nơi.”

“Mẹ nó, Khấu Hưởng sẽ không đánh con gái chứ.”

“Chắc là... Sẽ không thiếu phong độ như vậy đi.”

“Chuyện từ trên trời rơi xuống, nếu đổi lại là cậu, cậu có tức giận không?”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch lộ đầu ra ngoài cửa sổ, thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng lao ra khỏi phòng học, chạy đến trước mặt Dương Chi bảo vệ cô.

“Chuyện này nhất định có hiểu lầm.”

“Đừng đúng, cậu... Cậu đừng tức giận, có chuyện gì từ từ nói.”

Lúc này Dương Chi mới ngẩng đầu lên, trông thấy Khấu Hưởng ở phía xa.

Đường nét trên mặt anh sắc bén như lưỡi dao, sắc mặt lạnh lẽo âm u.

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán làm anh tâm phiền ý loạn, anh giương cằm lên, gằn giọng nói với mọi người: “Tránh ra.”

Các bạn học hai mặt nhìn nhau, vội vàng dịch sang bên cạnh, Thẩm Tinh Vi ồn ào: “Giải tán đi, không có gì hay đâu, mọi người rảnh như vậy, làm xong bài tập rồi ư.”

Các bạn nữ thích hóng chuyện, còn bao biện nói: “Chúng tớ đang lo lắng cho cô ấy mà.”

“Học sinh giỏi người ta dù có xảy ra chuyện, muốn vào Thanh Hoa vẫn vào được Thanh Hoa, muốn vào Bắc Đại vẫn vào được Bắc Đại, cần gì mấy đứa học kém các cậu ở đây lo chuyện bao đồng.”

Người hát rap, lời nói ra cũng mang đầy tính công kích.

Các bạn học không nói lại được Thẩm Tinh Vi, đành phải giải tán, có người không cam lòng, lén ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Thấy Khấu Hưởng đến đây, Dương Chi vội vàng cất bản cam kết, liên tục lắc đầu.

Tuyệt đối không được.

Chuyện này, nhìn nhin rồi sẽ kết thúc, tuyệt đối đừng làm những cố gắng trước đó của cô bị uổng phí, thất bại trong gang tấc.

Nhìn ánh mắt cầu xin của cô, lồng ngực Khấu Hưởng syút chút nữa nổ tung, xoay người nhấc chân, đá mạnh vào ban công.

Đáng sợ tới mức các bạn xung quanh lùi ra phía sau vài bước theo bản năng.

Khấu Hưởng xoay người đi vào văn phòng.

Bùi Thanh và Thẩm Tinh Vi đuổi đến thấy tình hình không ổn, vội chạy tới giữ chặt Khấu Hưởng: “Đừng xúc động, đừng xảy ra tranh chấp với giáo viên.”

“Caesar, bình tĩnh một chút.”

Thẩm Tinh Vi và Bùi Thanh ngăn cản Khấu Hưởng, biết nếu anh vào văn phòng, chuyện này chắc chắn không thể cứu được.

“Buông ra.” Sắc mặt anh lạnh đến đáng sợ, đám một phát vào mặt Thẩm Tinh Vi, Thẩm Tinh Vi lao đảo lùi ra sau vài bước, che mặt kêu oai oái: “Thằng này, đến người thân cũng không bỏ qua à!”

Bùi Thanh nhanh nhẹn né tránh, sợ sẽ bị ngộ thương giống Thẩm Tinh Vi.

Quen biết anh mấy năm nay, biết tính cách anh thất thường, lại hay nóng nảy, bình thường kiềm chế bản thân, ép chính mình đi vào nề nếp, sẽ không dễ dàng giận chó đánh mèo người khác.

Hiện tại ánh mắt Khấu Hưởng đã hằn tia máu.

Nhưng đúng lúc Khấu Hưởng xoay người cất bước rồi đi, bỗng cảm giác được góc áo bị ai đó túm lấy, anh xoay người đâm xuống, nắm nắm xé gió, lao thẳng vào mặt Dương Chi.

Gần trong gang tấc, anh kịp thời phanh lại, tức giận thu tay về.

Dương Chi nhắm chặt mắt, túm chặt lấy góc áo anh, vẻ mặt quyết tuyệt.

Các bạn học đều hít sâu một hơi, trong lòng thầm nói lúc này Dương Chi nhất định chết chắc rồi.

“Buông ra.”

“Xin anh đấy.”

Dường như đã tới bên bờ vực tuyệt vọng, cô tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể cầu xin anh, xin anh thương xót đừng chấp nhận, để chuyện này yên lặng trôi qua, tất cả đều bình an.

Khấu Hưởng không tỏ vẻ gì, vết sẹo dưới khoé mắt giật giật, trong càng thêm hung ác.

Nhưng không ai biết, giờ phút này, ruột gan anh rối bời, quả thật còn khó chịu hơn so với chết.

Cảm thấy bản thân... Thật mẹ nó không phải là đàn ông.

Khấu Hưởng kéo Dương Chi lên sân thượng.

Tất cả sự tức giận của anh gần như tập trung vào cổ tay, siết chặt đến mức cổ tay cô đau đớn, song Dương Chi lại không kêu lấy một tiếng.

Mãi đến khi Khấu Hường rũ xuống mắt, thấy cổ tay mảnh mai của cô bị anh siết chặt lần vết đỏ đến. Anh lập tức thả lỏng, muốn vuốt lên vết đỏ kia lại cảm thấy quá đáng khinh.

Nếu là đàn ông, anh thà rằng đánh cô một trận, trút hết cảm giác rung động khó hiểu trong cơ thể mình ra.

Nhưng cô lại là con gái, yếu ớt mảnh mai, chỉ cần hơi dùng lực một chút đã có thể bị anh bóp nát.

Cảm xúc vương vấn và quan tâm đan xem trong lòng Khấu Hường không biết nên trút ra như thế nào, chỉ có thể nóng nảy gầm nhẹ một tiếng.

Dương Chi sợ tới mức lùi về phía sau hai bước, cô biết tính tình Khấu Hường không tốt, lại không nghĩ tới sẽ xấu đến mức này.

Chuyện này người đáng tức giận nhất, không phải là cô sao.

“Khấu Hường...”

“Tại sao lại nói như vậy?”

Cô lập tức im miệng.

Đôi mắt đen nhánh của Khấu Hường nhìn cô chăm chú: “Tại sao muốn giúp tôi giấu diếm, còn nói giúp tôi làm bài tập vì thích tôi, cô không sợ bị máy đưa rãnh rỗi trong trường bàn tán sao?”

“Bởi vì...”

“Danh dự cũng không quan trọng bằng tiền ư?”

Một sợi dây trong lòng Dương Chi đột nhiên đứt đoạn.

Cô hít thở khó khăn, ngập ngừng thật lâu, mới nói: “Đúng vậy, kém hơn nhiều.”

Khi bạn thật sự trải qua cuộc sống nghèo khó, bạn sẽ biết, nghèo khó là vi khuẩn gây bệnh tất cả tội ác trên thế gian.

“Tôi cần công việc này.” Giọng cô khàn khàn: “Tôi thiếu tiền, cũng cần có chỗ ở...”

Rốt cuộc cô cũng nói thẳng.

Đây là lần đầu tiên Khấu Hường nhìn kỹ cô.

Quần áo trên người cô rất cũ, quần jean đã sớm bị giặt đến trắng bệch, một đôi giày thể thao màu trắng dù được giặt sạch sẽ, nhưng cũng không che được dấu vết mài mòn theo năm tháng, đáng vẻ cô trông quê mùa nên thường xuyên bị bạn nữ cười nhạo.

Nhưng bộ dáng ngoan ngoãn hiền chuyện của cô, biểu cảm tình nghịch khi cô nghĩ trò xấu, còn cả nụ cười nhẹ như mây của cô, khiêm tốn...

Tất cả, đều làm anh bỏ qua những cái xấu, chỉ nhìn thấy những cái tốt đẹp của cô.

Khấu Hường không phải người phán xét người khác dựa vào cách ăn mặc, cho nên anh vẫn luôn không chú ý tới...

Cuộc sống của cô có lẽ thật sự rất vất vả.

Đương nhiên, anh cũng hiểu vì sao Dương Chi bằng lòng chịu đựng tính cách thất thường của mình, kiên trì ở lại nhà anh, làm gia sư cho anh.

Không phải tất cả mọi người trời sinh đều sẽ kiên nhẫn với bạn, quan tâm bạn. Trên thế giới này không có mấy ai thật lòng, bạn không thể bắt người khác cung chiều bạn như báu vật quý giá, cho dù là bố mẹ của chính mình.

Cô chỉ vì tiền.

Tìm Khấu Hường dần dần cảm thấy trống rỗng.

“Cô có nghĩ tới nếu nói như vậy sau này ở trường sẽ rất khó khăn không?” Anh ngược mắt nhìn cô, lần đầu tiên đứng đắn nghiêm túc hỏi cô một vấn đề như thế.

Dương Chi dời mắt, nhìn sang nơi khác.

“Biết.”

Nếu nói thích anh, còn “Làm” chuyện đấy, cô sẽ trở thành chuyện cười để học sinh trong khối bàn tán, sẽ bị người khác trêu chọc, còn trở thành “Tinh địch” của rất nhiều bạn nữ.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Dương Chi cười băng quơ: “Người ta thích nói gì cũng được, tôi cũng đâu rơi mắt miếng thịt nào.”

So với chuyện khó thể chịu được nào đó, việc này không tính là gì, hơn nữa trí nhớ con người rất ngắn ngủi, có lẽ ngày mai xuất hiện một việc càng thêm bất ngờ, người khác sẽ dễ dàng quên đi chuyện xấu hổ của cô hôm nay, cô sớm đã có kinh nghiệm.

Khấu Hường nghe thấy chút tự giận và bất đắc dĩ trong giọng nói của cô, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Cô muốn ở lại nhà tôi đến thế sao?” Anh lạnh nhạt liếc cô, giọng cao lên, hỏi: “Thật sự không có chỗ để đi?”

Dương Chi mím chặt môi, sau một lúc, không cam lòng gật đầu.

Chiều hôm đó, trong lòng Dương Chi vô cùng khó chịu, mẹ cô đã từng nói, chỉ cần cần cù chăm chỉ học tập nỗ lực làm việc, con người có thể sống có lòng tự trọng.

Nhưng hiện tại cô mới biết được, trên thế giới này, có tiền không nhất định sẽ có lòng tự trọng, nhưng nếu không có tiền tuyệt đối sẽ không có lòng tự trọng.

Cô nói với anh, tôi cần tiền, cũng cần có chỗ ở, nhưng còn có một câu, cô không nói ra khỏi miệng——

Tôi còn cần anh... Che chở tôi nhiều hơn một chút.

Thế giới này, gai góc mọc tràn lan, cô tựa như một bụi hương bồ mềm mại, trước sau luôn cần dựa vào cành khô cứng cáp để sống.

.....

Khi Dương Chi mệt mỏi quay lại lớp học, Khấu Hường sớm đã rời đi, các bạn học thấy Dương Chi trở về, tiếng bàn tán lập tức nhỏ lại, hiện tại ánh mắt bọn họ nhìn cô có vẻ kỳ lạ.

Dương Chi ngồi trở về vị trí của mình, Lâm Lộ Bạch lập tức quay lại, ghé vào tai Dương Chi nói: “Khấu Hường vừa mới đến văn phòng “Tự thú”, thật là... Đây là lần đầu tiên đấy!”

Dương Chi đột nhiên đứng lên: “Cái gì!”

Tô Bắc Bắc lập tức kéo cô xuống, ấn bả vai cô để cô ngồi xuống: “Yên tâm đi, cô Vu luôn mềm lòng với con trai, nếu Khấu Hường thật sự bắt cậu giúp cậu ấy làm bài tập, cô Vu tuyệt đối không dám làm gì cậu ấy đâu.”

“Có mời phụ huynh không?” Dương Chi kinh hồn bạt vía.

Tô Bắc Bắc nhún vai: “Ai biết được, cái này phải xem tâm trạng của thầy chủ nhiệm, nhưng cậu ấy có bị mời phụ huynh hay không thì liên quan gì đến cậu, dù sao là cậu ấy bắt ép cậu cơ mà. Vừa rồi các bạn đều nói, cậu cũng thật chính trực, lại nhận tội thay Caesar, nếu không phải cậu ấy giải thích rõ ràng với giáo viên, mọi người thật sự cho rằng cậu thích cậu ấy đấy, rốt cuộc chuyện như lấy trộm bài thi, thật sự quá xấu hổ đúng không.”

Dương Chi:.....

Cả tiết tự học Dương Chi cũng không thể tập trung được, sau khi tan học cô vội vàng chạy vào văn phòng, thật sự lo lắng thầy giáo sẽ gọi cho bà Triệu, vậy thì tất cả những gì cô làm đều không còn ý nghĩa gì nữa!

Trong văn phòng, Khấu Hường đang ngồi trên ghế, vùi đầu viết gì đó, hiếm khi anh lại nghiêm túc như vậy.

Khấu Hường viết xong bản cam kết, xách túi đi ra khỏi văn phòng, Dương Chi lập tức kéo anh đến góc tường.

Nhìn bộ dáng vội vã của cô, Khấu Hường khó hiểu như ong mảy.

“Chẳng may bị đi Triệu biết thì tôi xong đời rồi, rõ ràng anh đã đồng ý...”

“Tôi chưa đồng ý với cô cái gì cả.” Giọng Khấu Hường nhẹ tênh: “Đời này ông đây còn chưa từng viết bản cam kết, lần đầu tiên cho cô đấy.”

Thấy anh không hề để ý như thế, Dương Chi càng thêm khó thở.

Có lẽ anh đã sớm muốn đuổi cô đi rồi, chuyện này vừa khéo là một cơ hội, vừa rồi lời cầu xin của cô ở trên sân thượng lại bị anh thờ ơ. Đúng vậy, dựa vào đâu mà mảy cầu xin thì cậu ấy sẽ động lòng trắc ẩn với mảy, mảy cũng đâu phải người quan trọng.

Dựa vào đầu cậu ấy lại phải che chở mày.

Dương Chi cắn chặt môi dưới, cả người gồng lên: “Tôi thật sự... Rất ghét tên chết bầm nhà anh.”

“Cô ghét tôi?”

Dương Chi dùng sức gật đầu, trong lòng vô cùng đau đớn. Ngón cái bấm mạnh vào ngón trỏ, da tay bị ấn đến trắng bệch.

Thấy bộ dáng này của cô, vẻ mặt thoải mái của Khấu Hường cũng tan thành mây khói.

Người con gái này, mỗi một cử chỉ đều tác động đến thần kinh của anh, bắt đầu từ khi nào, anh lại giống một con rối gỗ để người giật dây, không thể kiểm soát được cảm xúc của bản thân. Khi cô vui vẻ anh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng, mà khi cô đau khổ, anh sẽ cảm thấy bức bối khó chịu.

“Nếu ghét tôi, vậy thì cách xa tôi ra.”

Khấu Hường hung hăng để lại những lời này, sầm mặt rời đi.

Dương Chi không nói nổi nên lời, sau khi bình tĩnh lại, cô về lớp học cầm cặp sách, chuẩn bị trở về dọn dẹp một chút rồi rời khỏi nhà Khấu Hường.

Nếu thật sự không có cách nào, cũng chỉ có thể ở lại nhà cô hai, nghĩ đến khuôn mặt Hoàng Thiên Thần, cô ôm ngực nén cơn buồn nôn.

“Hey!” Phía sau có người vỗ bả vai cô.

Dương Chi quay lại, nhìn thấy khuôn mặt cười vui vẻ của Thời Tự.

“Vừa rồi cậu thật quá dũng cảm, trước đây tuy có nhiều bạn nữ theo đuổi Caesar, nhưng tôi dám cam đoan, không ai có thể vì cậu ấy mà làm được đến độ này.”

Dương Chi buồn bã nói: “Tôi vì bản thân mình thôi.”

Tất cả việc cô làm, đều là vì bản thân mình, cô sống trong vũng lầy, ích kỷ, không có ngoại lệ.

“Cậu ấy, giống hệt hành tây, tự bóc mình thật dày, quá gò bó, có một môi không hả Dương Tiểu Chi nhỉ?”

Dương Chi im lặng không nói, đương nhiên cô cũng muốn thoải mái, cũng muốn không màng tất cả tự do tự tại, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. Nhưng cô không được, cô không có sự tự tin này.

Thời Tự vỗ vỗ bả vai cô nói: “Người như Caesar, cậu đừng bị vẻ ngoài của cậu ấy dọa, mới đầu cậu ấy đối xử với ai cũng lạnh như băng, ngăn người khác ở ngoài, song lại là một trái tim nóng, thật ra vô cùng lương thiện, cũng rất đáng yêu.”

Đúng là rất đáng yêu, không có đại ca xã hội nào sẽ xăm lên xương quai xanh của mình một ngôi sao nhỏ, còn anh lại xăm.

Dương Chi không trả lời Thời Tự, Khấu Hường được hay không, có liên quan gì đến cô đâu...

Cô với anh hôm nay nên hoàn toàn kết thúc rồi.

“Thật ra Caesar cũng rất đáng thương.”

Dương Chi buồn bực hỏi: “Cậu ấy đáng thương gì chứ.”

“Cậu không biết sao, vừa rồi Caesar vào văn phòng viết bản cam kết, vốn phải mời phụ huynh tới, Caesar phải đảm bảo với giáo viên chủ nhiệm, chỉ cần không nói cho phụ huynh, nửa năm sau, cậu ấy sẽ không trốn học, không đi muộn về sớm, mỗi ngày đều ngoan ngoãn tới trường, không gây chuyện, không gây hấn đánh nhau.”

Thời Tự ý cười tùm tùm nhìn cô: “Cậu nói xem có đáng thương không.”

Dương Chi khó tin nhìn Thời Tự: “Cậu nói thật?”

Thời Tự cười trầm ngâm nói: “Thật hay giả, cậu cứ chờ xem.”

Dương Chi cố gắng tiêu hóa tin tức này, thật là quanh co rắc rối, nghĩ đến vừa rồi Khấu Hường ngồi trong văn phòng viết bản cam kết, trong lòng cô trăm mối ngổn ngang.

Vậy nên, cô hiểu lầm anh rồi ư.

Cô còn nói mình rất ghét anh.

Ý cười trên mặt Thời Tự càng sâu: “Tối nay Caesar có trận battle trên sân nhà, vốn đã sớm bắt đầu rồi, vì cậu, cậu ấy lại bắt chấp thi đấu, để đối thủ đợi thêm hai giờ.”

“Ồ...”

“Thế nên, muốn cùng tôi đi xem thi đấu không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Battle

“Tối nay là trận battle trên sân nhà của Caesar, mau nhanh chân đến xem.”

Dương Chi nhìn nhìn đồng hồ, đang định từ chối, Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch không biết từ đâu chạy ra, ôm bả vai Dương Chi tục nói: “Đi đi đi, chúng tôi đương nhiên muốn đi!”

Thời Tự nhìn hai người ra vẻ quen thuộc kia, nghi ngờ hỏi Dương Chi: “Bạn của cậu à? Cùng đi xem biểu diễn không?”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch liên tục nháy mắt ra hiệu với Dương Chi, cô do dự một lát, cuối cùng đành bắt đầu gật đầu.

Dọc trên đường đi, Lâm Lộ Bạch đều khe khẽ giải thích với Dương Chi: “Buổi biểu diễn của Caesar rất khó đến, những quán bar ngầm đó vàng thau lẫn lộn, nếu không có người quen dẫn đường chúng ta thật sự không thể tìm được dễ dàng.”

“Video biểu diễn của Caesar ở trên mạng có tỉ lệ click rất cao! Tớ đã sớm muốn tới tham dự biểu diễn chính thức nhưng vẫn luôn không có cơ hội.”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch hưng phấn không thôi, Dương Chi cũng không nhìn ra, hai người này lại say đắm Caesar như thế, bình thường trong trường thi giả vờ rụt rè, không dám nói với anh một câu.

Ngoài cửa bar Mr, có mấy người đàn ông mặc trang phục hip-hop vô cùng thời thượng.

Thời Tự dẫn theo các cô gái tới, có người đàn ông tết bím tóc sau gáy nói đùa: “Paris, chuyện hiếm à nha, hôm nay mang bạn đến đây à.”

Một cái người đàn ông khác tết tóc sát da đầu đi lên, cười tủm tỉm nói: “Wow, các cô gái thật là xinh đẹp, có bạn trai chưa?”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch vội vàng trốn sau lưng Thời Tự, không biết đáp như thế nào.

Thời Tự đẩy mấy người đàn ông kia ra, kéo các cô gái ra phía sau, trêu chọc: “Anh Hổ, bọn họ đều là bạn của Caesar.”

Mấy người đàn ông lập tức thu ánh mắt không đứng đắn lại, anh Hổ tết tóc sát da đầu cười hi hi nói: “Thất kính thất kính.”

Thời Tự nói: “Anh Hổ, chúng em không có vé, có thể vào không?”

“Nếu là bạn của Caesar, bọn anh có thể ngăn ở bên ngoài sao.” Anh Hổ tươi cười: “Các người đẹp, mời vào.”

“Cảm ơn anh, anh Hổ.”

Thời Tự dẫn các cô gái vào quán bar, hai bên tường trên đường đi hẹp dài phun tranh graffiti, màu sắc sắc sỡ, hình cơ thể đàn ông phụ nữ, còn có các loại tranh phong cảnh trừu tượng cận đại mà mọi người xem không hiểu, giống như một triển lãm tranh sinh động.

Có không ít nam nữ mặc quần áo thời thượng đứng hút thuốc trên lối đi, nói chuyện với nhau, thậm chí hôn nhau.

Tô Bắc Bắc Lâm Lộ Bạch bình thường là học sinh một ngày ba điểm đến, đâu gặp những nơi như vậy, giống như đi tham quan, nhìn đông nhìn tây.

Dương Chi đương nhiên cũng chưa từng thấy nơi như vậy, đây là lần đầu tiên cô tới quán bar, vô cùng tò mò.

Điều đáng sợ, bất kể là đàn ông hay phụ nữ, cũng đều quay đầu lại đánh giá các cô.

Mặc đồng phục đi quẩy, đúng là dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Trước khi vào hội trường, Thời Tự đưa cho mỗi người các cô một sợi dây lụa màu đỏ, để các cô buộc trên cổ tay.

Dương Chi chú ý tới, nam nữ đi ngang qua bọn họ, trên đầu đều buộc một sợi dây màu đỏ hoặc màu xanh biển.

“Màu đỏ là màu đại diện cho August chúng ta, màu xanh biển là màu đại diện cho B-boy, cũng chính là ban nhạc thi đấu với Caesar hôm nay.”

Tô Bắc Bắc lập tức nói: “Tôi biết, cho nên trên tay buộc dây màu đỏ là fans cổ vũ Caesar, buộc màu xanh là fans cổ vũ đối phương.”

Thời Tự búng tay một cái: “Chính là như thế.”

Hội trường truyền đến tiếng nhạc đập thình thịch, ánh đèn chột sáng chột tối loé mắt, đám đông hưng phấn chen chúc, mọi người hét ầm ĩ, không ngừng kích động.

Các cô gái vất vả chen đến vị trí ít người bên cạnh, cố gắng kiễng chân nhìn về phía sân khấu, trên sân khấu tràn ngập ánh sáng, một người đàn ông mặc đồ hip-hop đang battle, anh ta mặc một cái áo thể thao to rộng, áo ba lỗ màu đen, trước ngực có một hình xăm rất lớn.

Tốc độ rap của anh ta nhanh, từ ngữ rõ ràng, bầu không khí trong hội trường được anh ta đẩy lên cao trào, mọi người hò reo, cảm xúc vô cùng kích động.

Thình thoảng Dương Chi lại nghe thấy vài câu chửi bậy, cô khó hiểu hỏi Thời Tự: “Anh ta đang hát gì thế?”

Thời Tự ghé lỗ tai, khẽ giải thích: “Battle chính là hai ca sĩ hát đối kháng, dùng rap diss công kích lẫn nhau, mỗi người có 45 giây, cuối cùng dựa vào hiện trường người xem tiếng gọi ầm ĩ tới quyết định thắng bại.”

Đúng lúc này, ánh đèn tối tăm lại bật sáng, chiếu vào một người đàn ông khác trên sân khấu.

Vóc dáng anh cao lớn thẳng tắp, khí chất trầm lạnh.

Hội trường lập tức tràn ngập tiếng hò reo.

Khẩu Hường đội mũ lưỡi trai màu đen, mặc áo phông dài và khoác da giống như ở trường hôm nay, phong cách nhẹ nhàng thoải mái.

Anh đang định nhận mic, lại không ngờ, mic bị đối thủ trực tiếp ném xuống mặt đất.

Người đó nhìn anh khiêu khích, nở nụ cười đều đặn.

Khóe miệng Khẩu Hường khẽ nhếch, nhặt mic bị đối thủ ném xuống đất lên.

Tư thái thong dong.

Anh hơi nghiêng đầu, để lộ khuyên tai tròn màu đen trên vành tai trái, lấp lánh ánh sáng.

So với đối thủ, đoạn flow của Khẩu Hường lưu loát và dễ nghe hơn nhiều, giọng anh rất giàu cảm xúc và từ tính, hơi thở cũng ổn định.

Mỗi một đoạn punchline xuất sắc đều có thể là kíp nổ khiến hội trường thét chói tai, đặc biệt là các cô gái, các cô ấy nhìn người đàn ông đứng trên sân khấu một cách say đắm, toàn bộ chìm vào cảm xúc điên cuồng.

Lâm Lộ Bạch hỏi Thời Tự: “Khẩu Hường thật là lợi hại, nhiều từ như thế, phải học thuộc mất bao lâu.”

Thời Tự cười một tiếng: “Học thuộc? Cậu không biết battle đều là ngẫu hứng tại chỗ sao?”

“Ngẫu hứng!”

Không chỉ Lâm Lộ Bạch và Tô Bắc Bắc, ngay cả Dương Chi cũng quay đầu lại, khó hiểu hỏi: “Hiện tại cậu ấy vừa nghĩ lời vừa rap ư?”

Trên mặt Thời Tự tràn ngập vẻ kiêu ngạo: “Đương nhiên, Caesar freestyle rất lợi hại, không ai có thể sánh được với cậu ấy.”

Từ đầu đến cuối Khẩu Hường vẫn duy trì trạng thái rất tốt, không dừng lại cũng không hát tạp nham, tư thái nhàn nhã thậm chí còn cười lạnh với đối thủ.

Từ ngữ của anh rất cuồng rất dã, nhưng không dùng từ thô tục khó nghe, so với đối thủ của anh, rõ ràng trình độ cao hơn một bậc, rap diss là một loại văn hóa, nhưng thế cũng không có nghĩa thấp kém.

Tính cách Khẩu Hường không tốt, nhưng anh cũng không thích nói tục.

Dương Chi đứng trong góc nhìn anh, anh thế này, cùng với chàng thiếu niên nóng nảy tối tăm kia, như hai người khác nhau.

Caesar trên sân khấu, lấp lánh ánh sáng tự tin, là tâm điểm của sự chú ý, tất cả mọi người vì anh mà say đắm hò reo.

Sau khi phần battle của anh chấm dứt, cả hội trường hoàn toàn bùng nổ, các fan kích động gọi tên anh ——

“Caesar!”

“Caesar!”

“Caesar!”

.....

Nhưng đúng lúc này, Dương Chi quay đầu chợt nhìn thấy Tổng Mạt trong đám đông.

Cô ta nhìn người đàn ông trên sân khấu say đắm, nhưng lại che miệng, không la hét.

Giống như một con thiên nga cao quý.

Lâm Lộ Bạch theo ánh mắt Dương Chi cũng nhìn thấy Tổng Mạt, cô ấy ghé vào bên tai Dương Chi, nói nhỏ: “Cô ta giả vờ cái gì mà giả vờ, rõ ràng thích đến mức sắp phát điên rồi.”

Dương Chi bình tĩnh nói: “Cũng bình thường mà.”

Tổng Mạt không giống với fans cuồng xung quanh.

“Thích một người, ánh mắt luôn không thể che giấu.”

Quả nhiên, khi Dương Chi lại nhìn về phía cô ta, phát hiện ánh mắt của cô ta dán chặt vào Khấu Hường trên sân khấu, thật sự có gì đó rất khác.

Là thích ư?

Dương Chi không biết, dù sao cô cũng chưa từng có kinh nghiệm trên phương diện này, cũng không biết thích một người có cảm giác như thế nào.

Lúc này, Thôi Tự bắc tay thành cái loa, hét to một tiếng về phía Khấu Hường, vẫy tay với anh.

Khấu Hường thoáng nhìn qua chỗ Dương Chi.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt hai người tiếp xúc một lát.

Khóe miệng Khấu Hường thoáng cong lên, đột nhiên vươn tay, làm động tác gõ ngón cái lên, hướng đối diện với Dương Chi.

Nhìn anh mỉm cười ngông cuồng, nghe bên tai không ngừng vang vọng tiếng reo hò...

Tìm Dương Chi bỗng không kiềm chế được mà đập thành thích.

Cô dòi mắt, đến khi nhìn lại anh, anh đã xoay người, đâm ngực đâm tay với đối thủ.

Hai người giương cung bạt kiếm với nhau vừa rồi, sau khi âm nhạc kết thúc, biến chiến tranh thành tơ lụa, nhìn quan hệ trông có vẻ không tệ.

Đây là Hip-hop sao.

Từ Thôi Tự phổ cập khoa học, Dương Chi cũng hiểu được đại khái, Hip-hop là một loại nghệ thuật biểu diễn phóng túng cảm xúc, diễn tả những mặt tối hiện thực xã hội, trút ra những cảm xúc nào đó.

Dương Chi đột nhiên nghĩ đến, những đêm tối dài bất tận ấy, tiếng mắng chửi đáng sợ của bố dượng và tiếng khóc của mẹ, cô bịt kín lỗ tai, trong nội tâm cô có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cô muốn bùng nổ.

Cảm xúc rap, từng câu từng chữ, những lời rap đó, đều đang lên án trực tiếp, lên án thế giới bất công, lên án bóng tối vô tận.

Trong đám đông, cánh cửa ngăn cách bản thân với bên ngoài của Dương Chi dường như đã được mở ra, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trên sân khấu, anh cũng đang nhìn cô.

Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên tin chắc, linh hồn bọn họ vô cùng đồng điệu.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Thôi Tự dẫn các cô gái ra quầy nước, nói với các cô: “Bạn bè của Caesar tới rất đông, lát nữa mọi người cũng chơi nhé.”

Dương Chi nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 8 giờ tối, cô phải về nhà làm bài tập, nhưng Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch vẫn chưa muốn về, ra vẻ đáng thương nhìn cô.

“Bất kể thế nào, lát nữa cậu cũng phải nói chuyện với Caesar.” Thời Tự nhắc Dương Chi: “Cậu ấy vì cậu, hôm nay chưa nói một lời đã bỏ battle lại trực tiếp chạy lấy người, trước đây chưa từng xảy ra chuyện này đâu.”

Dương Chi mím môi, gật đầu.

Vừa rồi khi Khấu Hưởng rời đi, sắc mặt âm u đến đáng sợ, thật ra trong lòng cô rất áy náy.

Lúc này, Tống Mạt dẫn theo mấy cô gái đến, chào hỏi với Dương Chi: “Hi, các cậu cũng ở đây à.”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch không mặn không nhạt chào hỏi với Tống Mạt, tuy bình thường không tiếp xúc, nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp.

Tống Mạt cùng mấy cô gái kia ngồi bên quầy bar, hình như không có ý định rời đi, mọi người bắt đầu trò chuyện.

“Đừng rồi, Tống Mạt, nghe nói các cậu thu video thi đấu singer, thế nào rồi.” Lâm Lộ Bạch cảm thấy khá hứng thú với chuyện này.

Tống Mạt gọi một ly nước chanh, nói: “Cũng ổn, dù sao chỉ quay chơi thôi.”

Lâm Lộ Bạch hâm mộ nói: “Cậu hát hay như vậy, còn có nhiều người cùng vào nhảy, nhất định có thể giành được quán quân.”

“Chúng tôi cũng không muốn giành quán quân lắm, chỉ hy vọng có thêm nhiều người xem được video của chúng tôi, nghe thấy giọng hát của chúng tôi, thế là được rồi.” Tống Mạt thờ ơ nói.

“Thật tốt, suy nghĩ này của cậu, chính là suy nghĩ của người đứng đầu đấy.”

Tống Mạt bình tĩnh cười cười, không đáp lại, hỏi Dương Chi: “Cậu biết hát không?”

Dương Chi gật đầu: “Biết một chút.”

Lâm Lộ Bạch gấp gấp nói: “Dương Chi hát rất...”

“Có cơ hội chúng ta hát chung đi.” Tống Mạt trực tiếp cắt ngang lời Lâm Lộ Bạch, nói với Dương Chi: “Nếu cậu biết nhảy nữa thì càng tốt.”

Dương Chi lắc đầu.

Lâm Lộ Bạch vừa mở miệng lại khép lại, cuối cùng vẫn nuốt lời nói bên miệng xuống. Chắc chắn Tống Mạt muốn kéo Dương Chi làm bạn nhảy hát phụ họa cho mình, nhưng Lâm Lộ Bạch cảm thấy, Dương Chi hát hay hơn cô ta nhiều.

Thời Tự đi tới nói: “Thuê phòng rồi đấy, mọi người vào chơi đi.”

Tống Mạt chủ động chào hỏi Thời Tự: “Chị Thời Tự, chào chị.”

Thời Tự băng quơ nhún vai, xem như đáp lại, cơ bản không muốn phản ứng với cô ta.

Tính cách Thời Tự rất sắc sảo, yêu ghét rõ ràng, thích là thích, không thích là không thích.

Cô ấy không thích con gái như Tống Mạt, cảm thấy cô ta rất giả tạo, cũng biết cô ta đối xử tốt với mình, tám phần là bởi cô ấy là thành viên trong ban nhạc của Khấu Hưởng, thân cận với cô ấy, muốn thông qua người con gái duy nhất trong ban nhạc để làm quen với Khấu Hưởng.

Dù sao Tống Mạt không hợp khẩu vị Thời Tự, nên cô ấy luôn hờ hững với cô ta, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, không nói gì thêm.

Các cô gái đi theo Thời Tự vào phòng, Tô Bắc Bắc đi cuối cùng, kéo góc áo Dương Chi, nói nhỏ vào tai cô: “Mục đích Tống Mạt làm quen với cậu không đơn giản đâu.”

Dương Chi không biết nói gì, thích một người sẽ luôn tìm cơ để tiếp cận người ấy, tuy rằng cô chưa từng trải qua, nhưng cũng có thể hiểu cảm giác này.

“Cậu đừng thật sự chơi với cô ta, cô ta chưa chắc có ý tốt với cậu đâu.” Tô Bắc Bắc có vẻ không thích Tống Mạt.

“Tớ biết.” Dương Chi nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Phòng bar rất rộng, trong phòng có rất nhiều chàng trai cô gái đang ngồi, trông bọn họ không giống học sinh, ăn mặc khá thời thượng, có người còn nhuộm tóc, trên tai đeo khuyên tai.

Các cô gái thì trang điểm, tuổi có vẻ không lớn, nhưng bộ dáng lại rất thành thực, so với Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch mặc đồng phục học sinh, cách biệt một trời một vực.

Dương Chi nhận ra một người trong đó, chính là người vừa battle với Khấu Hưởng trên sân khấu.

Thế nên hiện tại là thời gian tụ tập của ban nhạc bọn họ?

Các cô gái dần dần đi vào, Thời Tự chào hỏi: “Đều là bạn bè của chúng tôi, mọi người cùng chơi nhé.”

Các chàng trai huyết sáo, sôi nổi đứng dậy nhường chỗ, chỉ duy nhất một người ngồi ngoài cùng, không cử động.

Anh ngồi trên sô pha da nâu rộng rãi mềm mại, ngón trỏ và ngón giữa thon dài cầm một chiếc bật lửa có hoa văn độc đáo lên thường thức, trên thân bật lửa lấp lánh ánh kim.

“Tạch” một tiếng, ngọn lửa bùng lên.

Động tác nghiêng mặt chăm thuốc của Khấu Hường, vô cùng gợi cảm.

Đúng vào lúc Dương Chi nhìn anh, anh nhấc mí mắt, tầm mắt vừa khéo liếc qua cô.

Động tác chăm thuốc, phối hợp với ánh mắt của anh bỗng dung mang một vẻ quyến rũ khó cưỡng.

Tìm Dương Chi không tìm được đập nhanh.

Cô đi theo Tô Bắc Bắc ngồi xuống một chỗ khác trong phòng, Tống Mạt và mấy cô gái ngồi trên một cái sô pha khác.

Chỉ có bên cạnh Khấu Hường, còn một vị trí trống.

Anh ngồi thẳng tắp trên sô pha, chân dài duỗi ra, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc.

Xa cách lạnh nhạt.

Nghĩ đến vừa rồi anh nổi giận trên sân thượng khu dạy học, cùng anh của hiện tại, như hai người khác nhau, Dương Chi cũng không biết rốt cuộc anh còn giận hay không.

Cho nên, có cần đi qua xin lỗi hay không.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sợi dây đỏ

Mấy người Tống Mạt tương đối cởi mở, thoải mái nói chuyện với các chàng trai của ban nhạc B-boy, nhanh chóng trở nên thân thiện.

Mà nhóm Tô Bắc Bắc lại rụt rè hơn nhiều, hỏi gì nói nấy, không biết giao tiếp.

Nhóm nam nữ này vừa nhìn là biết không phải học sinh, hành động cử chỉ đậm mùi xã hội, nhưng cũng coi như nghiêm chỉnh, nói đùa vừa phải, không đem chuyện người lớn ra cười.

Dù sao cũng là bạn của Khấu Hường, nhìn đáng vẻ là các bạn nữ ngoan ngoãn chưa từng đến hộp đêm, chung quy không dám quá phận.

“Đánh cược đi, đợi lát nữa hoa khôi lớp mình nhất định sẽ ngồi xuống bên cạnh Khấu Hường.” Tô Bắc Bắc nói với Dương Chi.

Dương Chi nhìn Tống Mạt, cô ta nói chuyện với các bạn nữ bên cạnh, song ánh mắt lại luôn cố ý vô tình hướng tới chỗ Khấu Hường.

“Cô ta thích Khấu Hường.”

Tô Bắc Bắc thờ dãi một tiếng: “Một người đàn ông như vậy, ai có thể không thích cậu ấy.”

Tống Mạt thích Khấu Hường, tất cả mọi người đều biết.

Cô gái kiêu ngạo như Tống Mạt, cái thích này, rốt cuộc phải mãnh liệt như thế nào, mới có thể khiến bản thân hèn mọn đến thế, tìm cách tiếp xúc với bạn anh, chỉ vì muốn đến gần anh hơn chút nữa.

Dương Chi không hiểu được thứ tình cảm như vậy, cô đến tuổi dậy thì, do bộ ngực phát triển mà buồn phiền, vừa nhạy cảm lại tự ti, cô thật cẩn thận bảo vệ chính mình, đề phòng với cả thế giới.

Thậm chí vì sự xấu hổ này, cô không dám kết bạn với bạn nam, chứ đừng nói đến thích ai.

Không phải tất cả bạn nam đều đáng ghét, nhưng đa số, đều rất đáng ghét.

Rất ít bạn nam mà Dương Chi bằng lòng kết bạn, tính lên, từ khi vào trường trung học trực thuộc đến giờ, bạn nam duy nhất của cô cũng chỉ có Khấu Hường.

Bởi anh không giống những người khác, dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm vào ngực cô.

Nếu Tống Mạt và Khấu Hường có thể thành đôi, cũng xem như trời đất tác thành, Tống Mạt xinh đẹp, phong cách rất Tây, rất xứng đôi với Khấu Hường.

Thời Tự đi tới, đẩy đẩy Dương Chi: “Phải giữ chặt lấy Caesar của chúng ta, sang tâm sự với cậu ấy đi.”

Dương Chi vội vàng dời mắt: “Lát nữa tớ qua.”

Thời Tự cụng ly rượu vào cốc nước của Dương Chi: “Thấy vị trí trống bên cạnh Caesar không?”

“Thấy.”

“Sang ngồi đi, cậu ấy đang chờ cậu đấy.”

Chờ cô, đùa à!

Dương Chi liên tục lắc đầu, tỏ vẻ không dám.

Thời Tự hận rèn sắt không thành thép, làm bạn nhiều năm như vậy, cô ấy có thể nhìn ra Khấu Hường đang suy nghĩ gì. Vậy mà cô nhóc này lại nhát gan, một ánh mắt của anh cũng có thể hù chết cô.

“Nếu cậu mà không đến ngồi sẽ có người nhanh chân đến trước đấy.”

Quả nhiên, Tống Mạt đứng lên, lập tức đi về phía Khấu Hường.

“Tớ có thể ngồi đây không?” Cô ta nở nụ cười nhẹ nhàng xinh đẹp, khiến người khác không nỡ từ chối.

Dương Chi đoán, Khấu Hường sẽ từ chối...

Lại chưa từng nghĩ, Khấu Hường lạnh nhạt liếc Dương Chi một cái, môi mím khẽ mím: “Tùy cậu.”

Tống Mạt suýt chút nữa không tin được vào lỗ tai của mình, cố gắng kiềm chế vui mừng hiện lên trên mặt, ngồi xuống bên cạnh Khấu Hường.

Dương Chi:.....

Được rồi.

Cô né tránh ánh mắt của Khấu Hường, cúi đầu uống một ngụm nước chanh, đột nhiên có phản đồng tình với Tống Mạt.

Bị người khác điều khiển cảm xúc, theo thái độ của người kia mà vui vẻ hay khó chịu, vừa vui vừa thấp thòm.

Đây là thích một người sao.

Dương Chi thà rằng bản thân mãi mãi không như vậy.

Hoàn cảnh đã rất vất vả, toàn bộ tâm tư của cô chỉ có thể đặt vào việc học, cô phải thi đỗ đại học tốt, tương lai trở nên nổi bật, mới có thể tự do tự tại làm việc mình muốn làm.

Thích à yêu à, người có cuộc sống không lo không nghĩ, mới có tư cách nghĩ đến những chuyện đó, hiện tại cô chỉ yêu bản thân.

Tuy Tống Mạt ngồi bên cạnh Khấu Hường, nhưng từ đầu đến cuối anh chưa từng nói với cô ta một câu. Rất nhiều lần muốn mở miệng, đều bị bộ dáng người sống chờ lại gần của anh buộc im lặng.

Dương Chi biết, chỉ khi không vui, anh mới có biểu cảm như vậy, không để ý tới người khác.

Chàng trai vừa rồi battle với Khấu Hường cầm chai rượu lại gần.

“Caesar, cậu làm tôi đợi suốt hai giờ đấy nhé.” Chàng trai cười nói: “Nghe bọn A Tinh nói, cậu đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, không phải là người đẹp ngồi bên cạnh này chứ.”

Không đợi Khấu Hường nói, Tống Mạt cười trầm ngâm nói: “Không phải tôi, tôi không có được vinh dự này.”

“Người đẹp quá khách khí, cô xinh đẹp như vậy, không phải là cô thì ai?”

Khấu Hường dứt khoát đứng lên: “Vui vẻ đến thế, tôi nhường vị trí này cho cậu nhé.”

Chàng trai kia đương nhiên cũng phản ứng nhanh, thấy Caesar không có ý gì với cô gái bên cạnh, anh ta đến đây vừa khéo có thể giải vây giúp anh, còn không làm mất mặt cô gái này, dứt khoát ngồi xuống: “Được thôi, tôi nói chuyện với cô ấy một lát.”

Tống Mạt không bộc lộ ra chút vẻ không vui nào, thoải mái nói chuyện với anh ta.

Khấu Hường đi lên bục chọn bài hát, lại liếc Dương Chi, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh nhạt.

Anh nói khẩu hình với cô, người khác có lẽ chưa phát hiện ra, nhưng Dương Chi đọc được ——

Tôi rất ghét cô.

Quả nhiên anh vẫn còn giận cô.

Dương Chi buồn phiền, đứng dậy ra cửa, đi WC.

Bên bồn rửa tay, cô dùng nước lạnh hắt lên khuôn mặt đỏ bừng, sau đó lại dùng nước vuốt vuốt đuôi ngựa của mình.

Tôi rất ghét cô.

Trong lòng cô đắng chát, cảm xúc khó nói nào đó dâng lên, rồi lại bị ngăn lại. Cô không biết Khấu Hường thật sự ghét cô, hay là chỉ trả thù cô buổi chiều đã nói bốn chữ này.

Từ trước tới nay, cô vẫn luôn cẩn thận làm anh thích.

Chỉ có điều tuổi còn trẻ, lúc tức giận, cô dễ dàng xúc động, giống như anh vậy.

Xin lỗi đi, nhất định phải giảng hòa.

Dương Chi tắt vòi nước, đi thẳng về phía phòng bar.

Trong phòng, có giai điệu quen thuộc truyền ra, Dương Chi đứng ngoài cửa phòng, bỗng ngây ngẩn cả người.

Đây là...《 Bí mật không thể nói 》?

Sau khúc nhạc dạo ngắn ngủi, một giọng hát trầm ấm dễ nghe truyền ra ——

“Ly cà phê lạnh ngắt đã rời khỏi miệng lót, anh cố kiềm nén cảm xúc vào sâu tận đáy lòng, cố gắng để có thể trở về với quá khứ, trên mặt anh hiện rất rõ.”

Giọng hát là giọng hát quen thuộc, giai điệu cũng là giai điệu quen thuộc, nhưng khi kết hợp với nhau, lại như vậy, lại... Rung động lòng người như vậy.

Cô chưa từng nghe thấy giọng nam nào hay đến vậy, không phải phong cách của Châu Kiệt Luân, vài câu ngắn ngủi, anh có phong cách của chính mình.

“Rằng đẹp nhất không phải ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên.”

Lòng cô bỗng nhiên run lên...

Dương Chi nói, đây là bài hát cô thích nhất.

Mãi cho đến khi bài hát kết thúc, cô vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần.....

Câu tôi rất ghét cô vừa rồi, không phải là trùng phạp, mà một khúc 《 Bí mật không thể nói 》 này, mới là trùng phạp.

Trùng phạp cô ích kỷ lại giả nhân giả nghĩa, trùng phạp cô vẫn chưa hoàn toàn thật lòng, lại còn hy vọng xa vời anh sẽ đối xử thật lòng với cô.

Dương Chi dựa lưng vào tường, cúi đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cả căn phòng im lặng mấy chục giây, sau đó mới bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng thán phục.

“Caesar không ngờ cậu lại hát nhạc thịnh hành đấy!”

“Trời ạ!” Giọng ngờ ngạc của Tô Bắc Bắc truyền đến: “Không ngờ lại được nghe Caesar hát nhạc thịnh hành ngoài nhạc rap, hôm nay thật là... Lòi to!”

Lâm Lộ Bạch: “Mẹ nó, vì cọng lông gì mà vừa rồi tớ không quay video! Chuyện này nhất định sẽ nổi!”

“Thật sự quá hay, quá con mẹ nó hay, Caesar nếu cậu không hát rap, hoàn toàn có thể đầu quân vào dòng nhạc thịnh hành Hoa Ngữ đấy.”

Dương Chi đẩy cửa đi vào, ra về vừa mới trở về.

Vừa ngồi xuống, Tô Bắc Bắc đã kéo tay cô, kích động nói: “Tại sao bây giờ cậu mới về, vừa rồi Khấu Hường đã hát nhạc thịnh hành đấy, bỏ qua thật là quá đáng tiếc!”

“Ồ.”

Khuôn mặt Dương Chi hơi nóng lên, nhìn về phía Khấu Hường, anh đã đặt mic xuống, ngồi một mình bên sofa, đầu ngón tay lại kẹp một điếu thuốc mới, khói thuốc lượn lờ.

Cô lại quay đầu nhìn về phía Tống Mạt, có vẻ Tống Mạt đang ngăn người, còn chưa phục hồi lại tinh thần từ bài hát kia.

Ai có thể không thích anh.

Dương Chi nhìn bên mặt trầm tĩnh của anh, đột nhiên nhớ tới một đoạn Kinh Thi ——

Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma (1).

Tiếp đó, lại có mấy chàng trai lên hát, Khấu Hường đứng dậy rời khỏi phòng.

Đây là một cơ hội.

Dương Chi băng quơ nói đi WC lần nữa, cũng theo ra cửa.

Đi một vòng phòng ngoài xa hoa trụy lạc, tìm kiếm bóng dáng anh, quán bar vàng thau lẫn lộn, loại người nào cũng có, ánh mắt chứa đầy ẩn ý của một gã đàn ông dán trên người cô, Dương Chi vô cùng nhạy cảm với những ánh mắt như thế, cô lại gù lưng theo thói quen, giấu ngực của mình đi.

“Cô bé là học sinh hả?” Gã đàn ông quan sát đồng phục trên người cô: “Hay là đóng giả thành học sinh?”

“Người ta ngây thơ trong sáng như vậy, đương nhiên là học sinh hàng thật giá thật rồi.”

Dương Chi không để ý tới bọn họ, trong lòng thầm nghĩ, mặc đồng phục tới quán bar thật là ngu ngốc.

“Nay em gái, em đang tìm ai, nói cho anh, anh tìm giúp em.”

“Không, không cần.”

Gã đàn ông kia bùng ly rượu đi về phía Dương Chi, Dương Chi lùi ra phía sau hai bước, va đứng vào một bờ ngực cứng cáp.

Cô đang định xoay người xin lỗi, lại cảm thấy có một sức lực đè lên vai cô, ngay sau đó chợt ngửi thấy mùi bạc hà kèm mùi thuốc lá xộc vào mũi.

Dương Chi ngẩng đầu, thấy khuôn mặt góc cạnh của anh, đôi mắt đen nhuốm ánh sáng dịu dàng.

Khấu Hường.

Cả cánh tay của anh đều khoác trên vai cô, giống như tư thế thân mật với người yêu, ôm cô vào trong lòng.

Anh liếc mắt nhìn gã đàn ông kia, mang tính đe dọa.

Gã đàn ông kia ngượng ngùng lùi về.

Dương Chi chỉ cảm thấy cơ thể của mình đã không còn chịu sự kiểm soát của não bộ, tựa như một con thuyền nhỏ bị sóng biển bao lấy, mất đi kiểm soát.

Khấu Hường che chở Dương Chi nhanh chóng rời khỏi sảnh quán bar, đi vào hành lang yên tĩnh, lúc này mới buông cô ra.

“Chạy lung tung làm gì.”

Giọng anh bình thản, cũng không có ý trách cứ.

“Tôi đi tìm anh.”

Khấu Hưởng dựa vào tường, tùy ý nói: “Tìm tôi làm gì.”

“Tôi muốn xin lỗi anh, chiều nay, tôi không nên nói như vậy.”

“Nói gì.”

Dương Chi nhìn anh, trong lòng rõ ràng đã biết, lại còn muốn giả vờ, chắc đang chê cười cô đây mà.

“Chính là câu vừa rồi anh nói với tôi...”

“Tôi nói gì?” Anh cố ý hỏi.

“Thì... Anh nói rất ghét tôi.” Dương Chi lẩm bẩm, khẽ nói ra mấy chữ này.

“Khó chịu không?”

“Khó chịu.” Cô buồn bã gật đầu, chân thành xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, tôi chưa có tâm.”

“Tốt nhất cô phải biết rằng, cho dù có tâm hay vô tâm, người khiến tôi khó chịu, tôi nhất định sẽ không để người ấy yên ổn.”

Mặt Khấu Hưởng không đổi sắc nói ra lời này, giọng điệu lại mang vẻ tàn nhẫn.

Trong lòng Dương Chi lại suy nghĩ câu nói kia, hàng trăm ngàn lần.

Người khiến anh khó chịu... Cô phải không?

Cô còn đang suy nghĩ, Khấu Hưởng đột nhiên nắm tay cô, nhìn sợi dây đỏ buộc trên cổ tay cô.

Nhẹ nhàng tháo, sợi dây đỏ tung ra.

Ngay sau đó, anh rất không khách khí kéo đuôi tóc cô, đầu đến mức Dương Chi kêu “Á” một tiếng: “Làm gì thế!”

Khấu Hưởng buộc lên tóc cô, Dương Chi hỏi anh, anh đang làm gì. Anh không trả lời.

Sợi dây đỏ được buộc cẩn thận trên đuôi ngựa của cô.

Dương Chi sờ ra đầu, một cái nơ con bướm, vô cùng to.

Khấu Hưởng cũng xoay người, rời khỏi hành lang: “Chỗ này không phải nơi cô nên tới.”

“Caesar.” Cô gọi anh: “Tha thứ cho tôi được không.”

Khấu Hưởng chỉ giờ tay, bóng dáng biến mất ở chỗ rẽ: “Xem tâm trạng đã.”

Hết chương 18

Lời editor: Chẹp:v chả mấy khi bạn Khấu cún con được lên mặt với vợ haha.

(1): Đây là đoạn trích trong Kỳ ức 1 – Vệ phong – Quốc phong – Kinh thi của Khổng Tử.

Bản gốc:

淇奥 1

瞻彼淇奥,

綠竹猗猗。

有匪君子,

如切如磋,

如琢如磨。

瑟兮僴兮,

赫兮咺兮。

有匪君子，
終不可諼兮。

Phiên âm:

Kỳ ức 1

Chiêm bỉ Kỳ ức,
Lục trúc a a (y y).
Hữu phi quân tử.
Như thiết như tha.
Như trác như ma.

Sắt hề! Hận hề!

Hách hề! Hoán hề!

Hữu phi quân tử,
Chung bất khả huyển (huyền) hề!

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,
Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,
Như lo cắt dưa để mà lập thân.

Dòi mòi dộc chí siêng cần.

Xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiển vinh danh tiếng rõ ràng.

Có vua văn nhã hiên ngang đây rồi.

Rốt cùng dân chẳng quên người.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Anh ngủ chưa

Bên đường, cột đèn rực rỡ mới lên, điện thoại Tô Bắc Bắc rung lên rất nhiều lần, bố mẹ đều thúc giục cô ấy mau chóng trở về, cô ấy kéo Lâm Lộ Bạch và Dương Chi đi về.

Lâm Lộ Bạch nhìn đồng hồ, tiếc nuối nói: “Hiện tại cũng mới 8 giờ mà.”

Tô Bắc Bắc cũng rất tiếc nuối: “Tớ cũng không muốn về sớm như vậy, hiếm khi được nghe Caesar hát nhạc thịnh hành.”

“Cậu ấy rất ít hát nhạc thịnh hành hả?” Dương Chi giẫm lên cột xi măng trên bãi cỏ, giữ cơ thể thăng bằng.

“Không phải rất ít, mà là chưa từng có.” Lâm Lộ Bạch nói: “Cậu ấy chỉ hát rap, chưa từng có ngoại lệ.”

Tô Bắc Bắc thần bí nói: “Đột nhiên làm thế, chắc chắn có chuyện kì lạ.”

Lâm Lộ Bạch hỏi: “Có gì kì lạ?”

Tô Bắc Bắc sờ cằm, suy tư nói: “Tớ nhớ có người rất thích hát nhạc của Châu Kiệt Luân.”

Tim Dương Chi bỗng đập nhanh, tự dưng thấy chột dạ.

Lâm Lộ Bạch trừng to mắt: “Cậu không phải nói tớ đấy chứ!”

Tô Bắc Bắc chỉ vào cô ấy hét to: “Ngoại trừ cậu thì còn ai vào đây!”

Dương Chi thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó ồn ào theo: “Đúng vậy, cậu thích hát nhạc của Châu Kiệt Luân nhất, tớ thường xuyên nghe thấy mà.”

Lâm Lộ Bạch che mặt, ra vẻ thẹn thùng: “Cho nên cho nên, các cậu bảo cậu ấy hát vì tớ đúng không, bỗng nhiên ngưng ngừng phải làm sao đây.”

Tô Bắc Bắc đẩy đẩy gọng kính dày: “Tuy cậu ngoài đẹp ra thì không có gì cả, cần tài năng không có tài năng, cần giọng hát cũng không có giọng hát, nhưng giá trị nhan sắc chính là chân lý.”

“Wow, cậu vừa nói như thế, tớ mẹ nó thật sự muốn tự mình đa tình cho rằng Khấu Hưởng có ý với tớ.”

Lâm Lộ Bạch thật sự rất xinh đẹp, dáng người cũng đẹp, phải nói không hơn kém Tống Mạt bao nhiêu, nhưng cô ấy trông mảnh mai, còn Tống Mạt lại đầy đặn.

“Biết đâu thật sự có khả năng đấy thì sao.” Dương Chi cong môi mỉm cười, nhìn lên bầu trời đêm sâu thẳm, nhẹ nhàng hát ——

“Đẹp nhất không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên.”

Giống như một bí mật không thể nói.

Giọng cô tựa như âm thanh tự nhiên, trong bóng đêm tĩnh lặng, giống như một thi sĩ giãi lên ánh trăng ngâm thơ một mình.

Đoạn hát ngắn ngủi này dường như mang theo phép thuật, Tô Bắc Bắc dừng bước, nghiêng đầu lắng nghe, vô cùng say mê.

Còn Lâm Lộ Bạch lại lấy điện thoại ra, mở app video, quay lại.

Ổng kính camera hướng vào bóng dáng Dương Chi, đèn nê ông phản chiếu bóng dáng cô, tạo lên khung cảnh thơ mộng khiến người khác mơ màng buồn ngủ.

“Tiểu Chi Nhi, tớ đăng lên mạng nhé.”

“Đừng!” Dương Chi vội vàng ngăn cản cô ấy.

“Yên tâm đi, không lộ mặt, chỉ có bóng dáng thôi.”

Dương Chi xem video cô ấy quay, đúng là chỉ có một bóng dáng mơ hồ, không nhìn thấy khuôn mặt, lúc này mới đồng ý để Lâm Lộ Bạch up video lên mạng.

Mà điều cả ba người đều không ngờ được chính là, đoạn video này sẽ nhanh chóng nổi tiếng, chỉ trong một đêm, nhanh chóng đứng đầu hot search trang web app video.

Buổi sáng Lâm Lộ Bạch nhìn thấy điện thoại của mình bùng nổ bình luận, giật mình đến mức làm rơi cả bánh mì trong tay.

“A a, phát hiện một chị gái có giọng hát vô cùng hay.”

“Đáng tiếc không nhìn thấy mặt.”

“Giọng hát thật sự rất thoải mái, theo dõi thôi.”

“Hay hay hay, sẽ luôn theo dõi bạn!”

“Tại sao chỉ có một cái video này? Hy vọng chị gái nhỏ quay thêm nhiều video ca hát hơn nữa.”

“Rất thích Jay, ủng hộ bạn! 【 Trái tim】”

.....

Trong phòng học, khi Lâm Lộ Bạch đưa điện thoại đến trước mặt Dương Chi, Dương Chi đang ngồi làm đề hàm số lượng giác.

“Đây là gì?”

“Fans đây!” Lâm Lộ Bạch kích động nói: “Fans của cậu! Tất cả đều là fans giọng hát của cậu.”

“Hà?”

Thấy Dương Chi còn chưa hiểu ra mình đã nổi tiếng, Lâm Lộ Bạch kích động giải thích với cô, nói rất nhiều người thích giọng hát của cô, thành fans của cô, bây giờ cô đã có thể livestream, có thể nhận quảng cáo, có thể làm rất nhiều việc!

Dương Chi nhú mày nhìn cô ấy, nhìn một lát, bình tĩnh lắc đầu.

Không đáng tin.

Cô vẫn nên tiếp tục làm toán thôi.

“Không phải chứ, cậu cứ bình tĩnh thế à?”

“Không có.” Dương Chi nói: “Tớ rất vui vẻ.”

Người khác thích giọng hát của cô, cô đương nhiên rất vui vẻ, nhưng cô không nghĩ tới livestream gì kia.

Tô Bắc Bắc hỏi: “Sao cậu lại đăng ký tài khoản mới?”

Lâm Lộ Bạch xua tay: “Tài khoản cũ của tớ, bên trong có nhiều lịch sử đen tối quá, dứt khoát đổi cái mới, bắt đầu lại từ đầu, biết đâu có thể thật sự nổi tiếng.”

Tài khoản mới tên là: April.

Dương Chi khó hiểu hỏi: “Tại sao lại lấy tên này?”

“Tớ nghĩ bừa một tên thôi.”

Tô Bắc Bắc băng quơ nói: “Cậu muốn dùng tên cặp với ban nhạc August của Khấu Hường đúng không, một người tháng tám, một người tháng tư, còn đều bắt đầu bằng chữ A.”

“Suy đoán cái gì, ngoan ngoãn làm đề của cậu đi.” Lâm Lộ Bạch gõ đầu Tô Bắc Bắc, sau đó chuyển sang Dương Chi: “Chi Nhi, nếu không tớ rèn sắt khi còn nóng, lại quay thêm một bài nữa để củng cố? Cả đêm hôm qua, fans tăng lên bảy vạn lận!”

Dương Chi lắc đầu: “Tớ còn chưa làm xong đề toán mà.”

“Làm đề gì chứ! Cậu nổi tiếng rồi!”

“Nổi tiếng mà không làm bài tập, lý do này cậu nói với cô giáo đi.”

Lâm Lộ Bạch nản lòng: “Tiểu Chi Nhi, tớ thật sự không hiểu, cậu có giọng hát hay như thế, giá trị nhan sắc tốt như thế, tại sao không quý trọng cơ hội, tớ dám nói, chỉ cần cậu lên mạng, nhất định có thể siêu nổi tiếng luôn!”

Dương Chi buông bút, ngẩng đầu hỏi cô ấy: “Nổi tiếng, sau đó thì sso?”

“Sau đó...” Lâm Lộ Bạch chưa nghĩ tới vấn đề này: “Nổi tiếng là nổi tiếng, sẽ trở thành hotgirl mạng.”

“Nhưng hiện tại tớ không muốn làm hotgirl mạng.”

Lâm Lộ Bạch vẫn không muốn bỏ cuộc: “Sẽ có rất nhiều người thích cậu, thích giọng hát của cậu, fans trên Weibo cũng sẽ bùng nổ.”

Dương Chi lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Cô biết con đường phía trước của mình không ở đây.

Cơ hội để cô tới trường trung học trực thuộc học là do mẹ cô đã đau khổ cầu xin bố dượng, là cơ hội duy nhất giúp cô rời xa thị trấn nghèo nàn lạc hậu đó, cũng là cơ hội duy nhất thay đổi số phận của cô, cô phải nắm lấy, không thể sai lầm.

Lâm Lộ Bạch thấy Dương Chi kiên trì, cũng không miễn cưỡng nữa.

Mấy ngày nay Khấu Hường thật sự làm theo bản cam kết, mỗi ngày đến trường đúng giờ, không đi muộn về sớm, kiên trì học đến tiếng chuông tan học vang lên mới rời đi.

Cũng chẳng cần chủ nhiệm lớp âm thầm giám sát, anh cũng nghiêm túc đến lạ.

Tuy bình thường tính tình Khấu Hường kì quái, nhưng cũng có chỗ tốt, đó là nhất ngôn cửu đỉnh, nói được thì làm được.

Thế nên trong lòng thầy chủ nhiệm Tôn vô cùng vui mừng, còn gọi cho bà Triệu đang ở nước ngoài, báo cáo tình hình mới nhất của Khấu Hường.

Nếu Khấu Hường tuân theo lời cam kết, thầy cũng sẽ không bội ước, chỉ nói cho bà Triệu rằng dạo gần đây Khấu Hường biểu hiện rất tốt, bài tập cũng hoàn thành đúng hạn.

Đương nhiên bà Triệu sẽ ghi toàn bộ công lao cho Dương Chi, nhưng Dương Chi lại chủ động xin từ chức với bà.

Bà Triệu khuyên cô thật lâu, hy vọng cô có thể ở lại, song Dương Chi vẫn kiên trì.

Sao cô không muốn ở lại chứ, nhưng Khấu Hường đã nói, chỉ cho cô ở nhà hai tuần, sau hai tuần cô nhất định phải thu dọn đồ đạc rời đi.

Cô căn bản không dạy kèm được Khấu Hường, Khấu Hường không phối hợp, cô cũng không muốn không duyên cớ mà nhận tiền lương.

Cho nên chủ động xin từ chức với bà Triệu, là kết quả tốt nhất.

Tuy bà Triệu rất thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng, dứt khoát trả thêm cho cô thành một tháng tiền lương, tổng cộng hai vạn tệ tiền thưởng, nếu cô thay đổi ý định, có thể liên hệ với bà, bất kỳ lúc nào cũng có thể gia hạn hợp đồng.

Hai vạn tệ, đã đủ cho Dương Chi thuê nhà ở gần trường rất lâu.

Đêm khuya, cả người Khấu Hường nồng nặc mùi rượu trở về nhà, lê bước lên tầng, đi đến cửa phòng Dương Chi, nhìn thấy khe cửa hắt ra ánh sáng nhạt.

Trong phòng lại rất yên tĩnh, chắc là đọc sách đến ngủ quên rồi.

Anh xoa tóc, đi đến, “Cảnh cách” một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng cô lại.

Có thể cẩn thận đề phòng hơn được không, cứ mở cửa phòng ngủ như thế, không sợ anh về làm gì sao.

Thôi, đầu óc không ngốc sẽ không làm gia sư kiểu này, đơn độc ở chung với đàn ông dưới một mái nhà.

Anh không nhịn được nghĩ đến buổi chiều trên sân thượng, cô khóc lóc nói cần công việc này, cần có chỗ ở...

Trong lòng thoáng đau đớn.

Nếu không phải anh, mà đổi thành một người đàn ông khác, cô cũng sẽ đau khổ cầu xin như vậy ư.

Khấu Hường đột nhiên thấy bức bối, xoay người trở về phòng.

Thật ra Dương Chi vẫn chưa ngủ, cô nằm trên giường nghe BBC tiếng Anh, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cô tháo tai nghe, cả người đề phòng.

Ban đầu cứ tưởng Khấu Hường sẽ đẩy cửa vào, lại không ngờ anh chỉ nhẹ nhàng đóng cửa phòng cô lại.

Trái tim Dương Chi chợt cảm thấy ấm áp, cô xoay người ngồi dậy, xỏ dép đi đến phòng Khấu Hường.

“Anh ngủ chưa?”

Anh đang ngồi trên bàn học đọc sách lịch sử âm nhạc hip-hop Mỹ, nghe thấy cô gõ cửa, không lên tiếng trả lời, đầu ngón tay cầm trang sách, lật qua.

“Tôi chỉ muốn nói một tiếng với anh, đừng thức đêm, nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

Giọng cô mềm mại, nói xong rồi rời đi.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa của cô, đầu ngón tay Khấu Hường dừng lại, vài phút sau lại cử động, khóe miệng khẽ cong lên, kiềm chế cảm xúc.

Sáng sớm chủ nhật, Khấu Hường mặc quần dài áo ngủ, chuẩn bị xuống tầng ăn sáng, đi ngang qua phòng Dương Chi, nhìn thấy cô đang thu dọn hành lý, chợt sững sốt.

Thời gian hai tuần, nhanh như vậy sao.

Khẩu Hường không gì thêm, lập tức xoay người xuống tầng, ngay cả bữa sáng cũng không có tâm trạng ăn, sửa soạn xong rồi ra ngoài.

Cuối cùng cuộc sống cũng sắp sửa đi vào quỹ đạo, cuối cùng trong nhà cũng chỉ còn mình anh, tự do tự tại, sung sướng thoải mái.

Không có người bê ghế nhỏ ngồi bên bàn học anh, phụ đạo bài tập cho anh, cũng không có người nhìn chăm chăm mp3 của anh đến ngán người, muốn nghe nhạc lại không dám nói, còn phải để anh chủ động đưa tai nghe...

Không có người lải nhải nhắc anh ăn sáng, hay chúc anh ngủ ngon.

Buổi tối Khẩu Hường về nhà, quả nhiên căn phòng nhỏ kia đã trống không, cái nhà này, lại lạnh lẽo.

Trong tủ lạnh có một hộp sữa chua trộn trái cây, trên giấy note có một dòng chữ nhỏ ngay ngắn ——

Tôi đi đây, mấy ngày nay cảm ơn anh đã phối hợp và giúp đỡ tôi, sau này nếu có bài nào không hiểu, hoặc có bài nào không làm được, cứ hỏi tôi trong trường nhé.

Khẩu Hường cười lạnh một tiếng.

Anh lên tầng, đi vào phòng Dương Chi, chăn ga gối trên giường đã được cô thay ra, giặt sạch sẽ phơi nắng trên ban công. Tất cả đồ đạc của cô đều đã dọn đi, căn phòng trở về trạng thái ban đầu, lại có vẻ trống vắng.

Khẩu Hường nằm một lát trên đệm, con buồn ngủ dâng lên, anh ngủ thiếp đi.

Hiếm lắm anh mới mơ đến phụ nữ.

Những người con gái trong mơ trước đây, khuôn mặt luôn mơ hồ, thân thể cũng mơ hồ.

Anh tựa như một người quân vương rong ruổi chiến trường, tung hoành trên lãnh thổ của mình, sau khi sáng khoái qua đi, cảm giác trống rỗng ập đến, giống như đã nắm tắt cả trong tay, rồi lại không bắt được gì.

Lúc này, khuôn mặt người con gái ấy dần dần rõ ràng.

Cô ngoan ngoãn đáng yêu, lúc nhủ mày lúc cắn môi, cơ thể anh gần như bùng nổ.

Bấy giờ dường như vô cùng dài lâu, anh không hề gấp gáp, mà giống như đang hưởng thụ một bữa tiệc, cùng cô triền miên chìm đắm.

Khi Khẩu Hường bừng tỉnh lại, đã gần nửa đêm.

Anh đỏ mồ hôi đầm đìa, quần cũng ướt, dính dính nhớp nháp.

Anh vào phòng tắm dội nước lạnh, hạ nhiệt, nhưng không ngờ lại phạm tội lần nữa trong phòng tắm.

Hơi thở trầm đục vô cùng dồn dập.

Trong đầu anh nghĩ đến cô gái kia, trong miệng gọi tên cô.

Cuối cùng anh nằm dưới mặt đất, để mặc vòi hoa sen phun xuống, bọt nước lạnh lẽo bao trùm lấy mặt anh.

Đột nhiên nắm tay, nắm mạnh vào tường.

Anh thẫn thờ một tiếng: Địch.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đánh nhau

Dương Chi thuê một căn phòng cách trường học không xa, cách phố ăn vặt ở cổng sau 500 mét về hướng Đông, xuyên qua nhiều con ngõ nhỏ ẩm ướt, sẽ có một khu chung cư ba tầng cũ.

Tuy chung cư có tuổi đời rất lớn, nhưng cũng may giá cả phải chăng, cách trường cũng rất gần, hơn nữa không cần thuê chung với người khác, mà là cho thuê phòng đơn, dùng nước dùng điện đều rất tiện. Chỉ có duy nhất một chỗ không tốt, là cảnh vật xung quanh tương đối lộn xộn.

Hàng xóm vàng thau lẫn lộn, có rất nhiều cô gái làm massage ở tầng dưới, cũng có người làm công nhân viên đến từ tỉnh lẻ, cũng có người làm âm nhạc, mỗi ngày gây đàn ghi-ta ồn ào đến tận khuya.....

Những cái đó, Dương Chi đều có thể chấp nhận, chỉ cần có thể có chỗ đặt chân.

Người khác đều nói, thủ đô là nơi bắt đầu ước mơ. Ở chỗ này, Dương Chi mới cảm nhận được sâu sắc cay đắng và vất vả phía sau những lời này.

Mỗi một người công nhân đến từ tỉnh lẻ, đều hy vọng có thể thực hiện hoài bão của mình ở đây, nhưng hiện thực lại là bọn họ vừa bóc một gói mì ăn liền, vừa nói với người thân trong điện thoại, bản thân rất tốt, hiện tại đang ăn cơm tiếp khách trong khách sạn lớn.

Không phải mỗi người đều có may mắn thực hiện được ước mơ.

Dương Chi cầm sách tiếng Anh trong tay, muốn học thêm từ đơn trong lúc lấy nước ở phòng giặt quần áo công cộng.

Sau khi đổ đầy nước, cô một tay xách thùng nước ra ngoài, khi lên tầng, bên cạnh có một gã đàn ông đi ngang qua, thấy cô vất vả xách nước, dứt khoát nhận lấy thùng nước.

“Tầng mấy, tôi giúp cô mang lên.”

“Tầng 3, cảm ơn anh.”

Gã đàn ông này dáng người thấp bé, ước chừng chỉ khoảng 1m7, đi dép lười, diện mạo bình thường, hơi béo, nhìn trông khá phúc hậu.

Lên tầng ba, gã đàn ông lại hỏi: “Cô sống ở phòng nào.”

Dương Chi vốn định nói, đặt cầu thang là được, tự cô sẽ xách về, nhưng gã đàn ông này kiên quyết muốn giúp cô xách tới cửa, cô không thể thoái thác, đành phải dẫn gã đi đến cửa phòng mình.

Cô không lập tức lấy chìa khóa phòng thuê ra, mà nói với gã lùn kia: “Cảm ơn anh, đặt ở đây là được rồi.”

Gã lùn thấy cô cẩn thận như vậy, cười cười, nói: “Cô gái nhỏ, tôi không phải người xấu.”

Dương Chi thấy mình bị chọc đúng tâm tư, thoáng ngượng ngùng: “Tôi biết, cảm ơn anh lần nữa nhé.”

Gã lại hỏi: “Cô sống một mình hả?”

Dương Chi vội vàng nói: “Không phải, tôi sống với bạn trai.”

“Hi, tôi ở tầng dưới, để ý cô đã lâu, cô làm gì có bạn trai chứ.” Gã lùn cười ha hả nói: “Cô là học sinh nhì.”

Trong lòng Dương Chi giật thót, liên tục nói: “Tôi, tôi có bạn trai.”

Gã kia không thêm đề ý, chỉ nói: “Tôi ở 218, họ Lý, người nếu cô có chuyện gì thì cứ tới tìm tôi, đừng khách khí, một người ở bên ngoài, cũng không dễ dàng.”

“Cảm ơn Lý tiên sinh.” Dương Chi khẽ nói.

Khoé miệng vị Lý tiên sinh kia cong lên tươi cười, lại quan sát cô một lúc lâu, bấy giờ mới bước chậm chậm xuống tầng.

Nghe tiếng bước chân đã đi xa, lúc này Dương Chi mới lấy chìa khóa mở cửa phòng, sau khi vào nhà lập tức cắm vào khóa trái, dựa lưng vào tường thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ánh mắt của vị tiên sinh họ Lý kia nhìn cô, làm cô cảm giác cả người như muốn nổi da gà.

Dương Chi nhìn váy áo phơi trên ban công của mình, vội vàng thu về phòng. Còn cảm thấy không yên tâm, dứt khoát đi xuống siêu thị dưới tầng mua mấy cái quần lót đang ông, treo ngoài ban công, chứng tỏ trong nhà cũng có đàn ông.

Hai ngày sau, Lâm Lộ Bạch nói cho Dương Chi, video ca hát tối hôm đó của cô đã vượt qua lượt xem và lượt bình chọn video tham gia cuộc thi singer của Tổng Mạt.

“Ban đầu tớ định giúp cậu đăng ký tham gia thi đấu, nhưng ban tổ chức yêu cầu ca sĩ phải lộ mặt.” Lâm Lộ Bạch rất tiếc nuối: “Cậu có giọng hát hay như vậy, không truyền ra cho nhiều người nghe thấy, thật sự quá đáng tiếc, cậu nhìn Tổng Mạt xem, video âm nhạc vừa hát vừa múa của bọn họ đã lên top 5 hot search trên web rồi.”

Dương Chi không đề ý nhún vai: “Sau này sẽ có cơ hội.”

Cô tin vào một câu nói của mẹ, nếu là vàng kiều gì cũng sẽ có một ngày sáng lên, không phải vội, không phải sợ, từng bước từng dấu chân phải thật chắc chắn.

“Chi Nhi, có phải cậu không thích bị cộng đồng mạng nhìn thấy mặt của mình nên mới không chịu quay video đúng không?”

Dương Chi gật đầu.

“Cái này thì dễ rồi.” Lâm Lộ Bạch vội vàng nói: “Chúng ta có thể ghi âm mà.”

Tô Bắc Bắc chen vào một câu: “Không phải cậu muốn tăng độ hot sao, độ hot của ghi âm sao cao được bằng video, rất khó nổi tiếng.”

Lâm Lộ Bạch nhut chí: “Cũng đúng.”

Hiện trạng độ phổ biến của trang web ghi âm không bằng trang web video, mọi người không chỉ muốn nghe nhạc mà còn muốn xem biểu diễn, cho nên nhóm Tống Mạt mới có thể vừa hát vừa múa, cũng là để thu hút.

“Thôi thôi.” Lâm Lộ Bạch sờ đầu Dương Chi: “Học tập đi bé ngoan, tớ không quấy rầy cậu chuyện này nữa.”

“Ừ.” Dương Chi gật đầu, cảm thấy hơi xấu hổ, vì thế chủ động đề nghị: “Cuối tuần có thời gian, chúng ta có thể cùng đi KTV hát, cả ba chúng ta.”

“Được.”

Tháng năm, trong không khí mang theo hương vị gió hè, các bạn học sinh đều mặc áo ngắn tay, thậm chí còn có không ít bạn nữ đã mặc váy.

Quần áo mùa hè của Dương Chi đa số đều là đồ thể thao tối màu rộng thùng thình, bởi vì đây là kiểu quần áo giấu được dáng người nhất.

Mấy ngày nay cô cảm thấy ngực căng căng, hình như lại lớn thêm.

Tuy mỗi ngày đều cầu mong, đừng to thêm đừng to thêm, nhưng bây giờ là thời điểm dậy thì mạnh nhất, cơ thể giống như con ngựa hoang đứt cương, căn bản không thể kiểm soát bằng ý thức.

Có vẻ lại tăng thêm một cup.

Dương Chi gằn như sụp đổ.

Ngực phát triển không mang lại niềm vui cho cô, hoàn toàn ngược lại, điều này khiến cô vô cùng bối rối. Cô không thích bị mọi người vây xem, đặc biệt là ánh mắt thích thú của các bạn nam, làm cô cảm thấy vô cùng đáng ghét.

Cô rất hâm mộ Lâm Lộ Bạch, nhỏ đến mức gần như không có, cũng sẽ không có bạn nam nào nhìn lâu.

Vào một buổi trưa oi ả giữa tháng sáu, Khấu Hưởng xảy ra tranh chấp với mấy bạn nam lớp khác, bị túm cổ đến phòng giám thị nghe cảnh cáo, hình như bố của anh còn bị mời tới trường.

Khi Dương Chi ôm sách bài tập tới văn phòng chủ nhiệm, nghiêng đầu nhìn thấy bố của anh, đó là một người đàn ông trung niên tuổi ngoài bốn mươi, bộ dáng tương đối khôi ngô tuấn tú, cao lớn trắng tấp, mặc bộ vest màu đen, rõ ràng là vừa từ công ty tới, đi lại vội vàng.

Khấu Hưởng đứng bên tường, vẻ mặt lạnh nhạt, không nói một lời.

Người đàn ông kia xảy ra tranh chấp với Khấu Hưởng, đúng lúc Dương Chi ôm sách rời khỏi văn phòng, người đàn ông kia nhấc chân đá vào đầu gối Khấu Hưởng.

Khấu Hưởng mất thăng bằng lao đảo lúi ra say, ngã rầm xuống đất.

Dương Chi hét lên một tiếng, vội vàng buông sách bài tập, chạy tới nâng Khấu Hưởng dậy.

Sắc mặt Khấu Hưởng xanh mét, banh mặt. Anh hung hăng trừng bố của mình một cái, hất tay Dương Chi ra, tự đứng lên, phui quần, đứng bên cạnh không nói lời nào.

Tràn ngập tức giận.

“Suốt ngày gây rắc rối, tại sao ông đây có thể sinh ra một thằng khốn nạn như mày được nhỉ!”

Dường như bố anh cũng là một người có tính tình nóng nảy, đi đến đây định đánh tiếp, Dương Chi vội vàng che trước mặt Khấu Hưởng, cho dù anh tức đến mức nào, cô vẫn nắm chặt cổ tay anh.

Làn da anh nóng đến độ sắp bùng cháy.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình cũng vội vàng khuyên nhủ: “Khẩu tiên sinh, đừng đánh thẳng bé, có chuyện gì từ từ nói.”

“Tôi không có lời nào muốn nói với thằng khốn nạn này cả, Khẩu Sâm tôi không dạy ra đứa con ngoan như vậy.” Bố anh nói xong, nổi giận dùng dùng xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình vội vàng đuổi theo, chuyện nhà trường trừng phạt bằng ghi tội, thầy còn phải trao đổi với Khẩu Sâm nữa.

Trong văn phòng chỉ còn hai người Khẩu Hường và Dương Chi, lúc này Dương Chi mới dám ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng và khóe mắt anh đều có vết bầm tím.

Thế này vẫn tốt chán, nghe nói bạn nam đánh nhau với anh còn bị đưa vào bệnh viện.

Dương Chi nhặt sách bài tập rơi trên mặt đất lên, quay đầu lại nói với Khẩu Hường: “Đi, đi học thôi.”

Khẩu Hường không nhúc nhích, sắc mặt âm u đến đáng sợ.

Dương Chi hiểu sự phẫn nộ của anh giờ phút này, bởi trong nhà cô, cũng có một ông bố ngang ngược vô lý, thích dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Cô ôm sách bài tập, đi tới kéo góc áo anh: “Đi thôi.”

Khẩu Hường rũ mắt nhìn cô, lúc này đôi mắt đen không còn hung ác đáng sợ như trước mà dịu dàng hơn rất nhiều.

Anh cùng cô đi ra khỏi văn phòng, tiện tay ôm chông sách bài tập thật dày trên tay cô.

Về nguyên nhân Khẩu Hường đánh nhau, các bạn trong lớp bàn tán xôn xao, cách giải thích đáng tin cậy nhất là ——

Khẩu Hường ghen tị.

Bởi vì bạn nam bị đánh đến mức vào bệnh viện, là một đại ca lớp 9, gần đây đang điên cuồng theo đuổi Tống Mạt, tặng hoa tặng sữa tặng bánh kem cho cô ta, ba ngày hai lần lại tạo điều bất ngờ.

Tống Mạt thích Khẩu Hường, tuy Khẩu Hường đối xử với cô ta không lạnh không nhạt, nhưng người đàn ông như anh, trong lòng suy nghĩ điều gì cũng không ai biết được.

Ghen... Không phải là không thể.

Lâm Lộ Bạch thở ngắn than dài, ban đầu cô ấy còn tự mình đa tình cho rằng Khẩu Hường có ý với cô ấy, tóm lại luôn có cảm giác Khẩu Hường có ý nhìn về phía các cô ấy.

Xem như ngọn lửa nhỏ hiện tại đã bị dập tắt, hoá ra Khẩu Hường thật sự thích Tống Mạt.

Sau khi Tống Mạt biết chuyện này đã gửi tin nhắn cảnh cáo bạn nam kia, bảo cậu ta đừng dính lấy cô ta nữa, đời này cô ta không thể thích cậu ta.

Khẩu Hường thích Tống Mạt, Dương Chi hoàn toàn không cảm giác nhận được, thật khó thể tưởng tượng một người như Khẩu Hường, thích người khác sẽ có bộ dạng gì.

Che giấu? Tò tính? Hình như khả năng này không lớn.

Có khả năng nhất là dọa cô ấy một trận.

Dương Chi đồng tình nhìn Tống Mạt, thật hy vọng cô ta có một trái tim kiên cường, đừng để Khẩu Hường dọa khóc.

Tan học, Thời Tự rủ Dương Chi đi ra phố ăn. Dương Chi hỏi cô ấy chuyện của Khẩu Hường.

“Không sao đâu, chỉ thanh toán tiền viện phí và tiền bồi thường, bố mẹ bạn nam bị đánh cũng không truy cứu, bên phía nhà trường cũng không dám làm gì Khẩu Hường, dù sao người ta cũng có một ông bố tốt.”

Từ miệng Thời Tự, Dương Chi biết được bố của Khẩu Hường chính là Khẩu Sâm chủ tịch tập đoàn Khẩu thị đứng đầu thành phố, trước đây chỉ biết anh có một người mẹ mạnh mẽ giỏi giang, không ngờ bố anh chính là Boss của tập đoàn Khẩu thị mỗi xuất hiện trong bản tin tài chính hàng ngày, người đàn ông đứng đầu top doanh nhân giàu có nhất Trung Quốc.

Tên này, thật sự là công tử nhà giàu.

Đương nhiên, Dương Chi điều quan tâm nhất vẫn là tin đồn Khẩu Hường thích Tống Mạt.

Không nghĩ tới Thời Tự lại cười ha ha: “Trời ạ, các bạn lớp cậu cũng tưởng tượng siêu thật, thế mà cũng có thể liên hệ với nhau.”

Dương Chi khó hiểu: “Đánh nhau không phải do ghen à?”

“Đương nhiên không phải! Ăn dấm gì chứ, lời này của cậu mà để Khấu Hường biết.” Thời Tự run lên: “Tốt nhất đừng để cho cậu ấy biết.”

Dương Chi lập tức ngồi thẳng dậy, làm một quần chúng ăn dấm: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thời Tự thần bí liếc cô một cái: “Phải nói, chuyện này có phần liên quan đến cậu đấy.”

“Tôi?” Dương Chi kinh ngạc: “Tôi làm sao.”

Thời Tự chần chừ: “Không cho cậu biết đâu.”

“.....”

Lời đã đến bên miệng, lại không cho cô biết, thế có khác gì cầm ngườì khác ăn dấm.

Dương Chi ghé sát vào Thời Tự, kéo tay cô ấy cầu xin: “Cậu nói nhỏ cho tôi đi, tôi không truyền ra ngoài đâu.”

Thời Tự nhìn quanh bốn phía, nói nhỏ: “Thôi, nói cho cậu cũng không sao, nhưng cậu đừng để cậu ấy biết là tôi nói.”

“Tôi hứa đấy.” Dương Chi giơ ngón tay hướng lên trời.

“Lúc ấy tôi cũng ở sân thượng, Caesar đang chơi freestyle cùng với Thanh Nhi và A Tinh, sau đó nghe thấy trong góc có mấy bạn nam vừa hút thuốc, vừa bàn tán về gái xinh khối mình, có nhắc tới người đẹp họ Tống.”

“Thế nên cậu ấy ghen tị?”

“Cái gì chứ, đến mí mắt Caesar cũng không thèm nâng lên.”

“Sau đấy không biết như thế nào, mấy tên kia lại nói đến lớp 3 mới có một bạn nữ chuyển đến, là một em gái ngực to, muốn kéo nhau đến xem...”

Mặt Dương Chi đỏ ửng, khẽ hỏi: “Sau... Sau đó thì sao?”

“Sau đó à.” Thời Tự uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Lúc ấy Caesar chợt nổi giận, nếu không có bọn tôi ngăn cản, chắc chắn Caesar đã trực tiếp móc mắt của mấy tên kia ra rồi, bọn tôi quen cậu ấy đã nhiều năm, trước nay chưa từng thấy cậu ấy tức giận đến mức đó.”

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ôm chặt tôi

Buổi tối, Dương Chi ra hiệu thuốc mua còn i-ốt và bông băng, đến khu biệt thự Nam Sơn. Đúng như cô đoán, Khấu Hường không ở nhà, biệt thự tắt đèn, trống rỗng.

Dương Chi ngồi bên hành lang, soạn một cái tin nhắn, gửi đi——

Tôi mang ít thuốc cho anh, đặt ở cửa, lát nữa anh về đừng quên nhé.

Quán bar ồn ào náo nhiệt, Khấu Hường vừa mới kết thúc một buổi biểu diễn, mở điện thoại ra thấy được tin nhắn đến từ Dương Chi.

“Caesar, xong rồi lại đây uống hai ly nào.” Thẩm Tinh Vĩ vỗ vỗ bờ vai anh.

Khấu Hường nhìn đồng hồ, tin nhắn này được gửi từ hai giờ trước, chỉ để lại đồ rồi đi thôi, chắc cô không ngốc nghếch đến vậy đâu.

Khấu Hường đi đến bên quầy bar, tùy ý hàn huyên vài câu với bạn bè, về chuyện thi đấu tháng tám, Thẩm Tinh Vĩ nói đùa, có Caesar ở đây, người khác đừng có mơ giành được quán quân.

Khấu Hường uống mấy ly, đầu ngón tay lẳng lẳng gõ trên màn hình điện thoại màu đen, không biết vì sao tự dưng cảm thấy tâm phiền ý loạn.

“Tối nay còn có chút việc, lần sau nói chuyện nhé.”

Anh cắt điện thoại đi, sau đó đứng dậy rời khỏi quầy bar.

Thẩm Tinh Vi còn nói đùa, nói với bóng dáng của anh: “Mày đến bệnh viện sát trùng đi, mặt sưng như thế còn dám lên sân khấu, Caesar không hổ là Caesar.”

Khẩu Hường quay đầu lại giơ ngón giữa quốc tế hữu nghị về phía cậu.

Ra khỏi quán bar, anh cười lên xe phân khối lớn, phóng nhanh như chớp về khu biệt thự Nam Sơn.

Trước công nhà có một cái túi màu trắng, bốn bề vắng lặng, trong lòng anh cũng chìm nổi theo, trở nên vắng vẻ.

Anh đi đến nhặt túi thuốc lên nhìn, bên trong chứa các loại thuốc mỡ giúp tan máu bầm và bong băng.

“Anh vẫn luôn về muộn như vậy.”

Một giọng nữ khàn khàn truyền đến từ cây cột bên hành lang.

Khẩu Hường quay đầu lại, trông thấy cô gái nhỏ đang ngồi bên hành lang, trong tay cầm một tờ đề tiếng Anh, cô nhanh nhẹn nhảy xuống hành lang, đi về phía Khẩu Hường.

Anh nhận ra cô đã thay quần áo, không còn mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình ở trường, mà thay vào đó là một chiếc váy sáng màu, bộ váy có kiểu dáng cũ, nhưng cô mặc vào trông rất đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực càng thêm kiêu ngạo.

Cô chưa bao giờ mặc váy khoe dáng người ở trường.

Trong lòng Khẩu Hường đột nhiên nóng hừng hực.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Dương Chi lại vô thức gù lưng: “Tôi đi đây.”

“Bây giờ đi, vậy cô chờ tôi về làm gì?” Anh nhướn mày hỏi.

Dương Chi cúi đầu nhìn điện thoại, buồn bực nói: “Tôi chỉ muốn nhìn xem, không ai quản lý anh, rốt cuộc anh sẽ về nhà muộn đến mức nào.”

Thật ra Khẩu Hường rất muốn nói, không có tin nhắn kia của cô, đêm nay ông đây sẽ không về nhà.

Nhưng lời nói đến bên miệng, lại thành: “Vào trong ngồi đi.”

Anh mở cửa, cởi giày vào nhà. Dương Chi do dự ngoài cửa một lúc, đành đi vào phòng.

Trong nhà vẫn như cũ, không hề có hơi người, lần này Khẩu Hường bật toàn bộ đèn trong nhà lên, sáng choang.

Anh lấy hai lon Coca trong tủ lạnh ra, tự mình mở một lon, cũng mở một lon khác rồi để lên bàn.

Dưới ánh đèn, vết bầm trên mặt anh càng thêm rõ ràng.

Dương Chi cầm Coca lên nhấp một ngụm nhỏ nhỏ, thật ngọt.

“Nghe Bùi Thanh nói, tối nay anh còn lên sân khấu biểu diễn à?”

“Ừ.”

Cô chỉ vào khuôn mặt hơi sưng của anh: “Như thế mà cũng dám lên sân khấu?”

Anh bình tĩnh trả lời: “Người ta đến nghe giọng hát của Caesar, không phải xem mặt Khẩu Hường.”

Dương Chi gật đầu: “Nói cũng đúng.”

Hai người ngồi im lặng một lát, Khẩu Hường chủ động tìm đề tài: “Tôi đã đưa người đó vào trong lời diss.”

“Ài?”

“Người đánh nhau với tôi.”

Dương Chi không nhịn được bật cười, tên này, giống hệt một đứa trẻ, đánh nhau đến mức làm người ta vào bệnh viện không đủ, còn viết vào lời diss, đúng là ngây thơ.

“Muộn quá, tôi phải đi rồi.” Dương Chi nhảy xuống khỏi cái ghế cao, chỉ chỉ vào cái túi màu trắng: “Mặt anh, nhớ bôi thuốc đấy.”

Khấu Hường lấy mấy hộp thuốc mỡ ra, tiện tay ném sang bên cạnh: “Tôi không biết dùng.”

Dương Chi:.....

Anh không biết đọc hướng dẫn sử dụng à?

Bắt đầu đi, cô đành phải mở hộp thuốc ra, dùng tăm bông chấm thuốc, đến gần mặt Khấu Hường.

Anh ngồi bên bàn, cúi người ghé sát mặt vào cô.

Đây là lần đầu tiên Dương Chi quan sát mặt Khấu Hường ở khoảng cách gần, lông mày rậm rạp, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, mỗi một bộ phận, đều vô cùng hoàn hảo. Mắt anh một mí, tràn ngập mùi vị đàn ông, thiếu đi vài phần tinh tế, nhiều thêm vài phần thô ráp.

Nếu nói khuyết điểm duy nhất của anh, có lẽ là vết sẹo dưới khóe mắt trái của anh, nhợt nhạt.

Từ màu của vết sẹo này, rõ ràng đã có từ lâu. Cô vẫn luôn rất tò mò lí do có vết sẹo này, nhưng lại không dám hỏi.

Động tác của cô rất nhẹ, dịu dàng lại kiên chế, chấm thuốc lên vết bầm trên miệng anh. Thuốc mỡ lành lạnh, rất dễ chịu.

Vì dựa quá gần, anh có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô.

“Không sợ nín thở đến chết à?”

Dương Chi:.....

Cô thở ra một hơi, nhẹ nhàng vỗ lên mặt anh.

“Được rồi.” Cô đặt thuốc mỡ xuống, lại bị anh nắm lấy tay.

Lòng bàn tay nóng bỏng, nhiệt độ cơ thể anh luôn rất cao. Trong bóng đêm, anh cứ nắm chặt cô như vậy, chuyện xảy ra đột ngột khiến Dương Chi không biết phải làm sao.

“Còn mất nữa.”

Ý thức được bản thân thất thố, anh lập tức buông lỏng cô ra, sau đó chỉ vào khóe mắt mình, nơi đó còn có vết bầm chưa tan.

“Nói thì cứ nói, động tay động chân làm cái gì.” Cô khẽ lắc đầu oán trách, sau đó đổi tăm bông mới, chấm lên vết bầm bên khóe mắt anh.

Khấu Hường rũ mắt nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm, cuộn cuộn gọn sóng.

Cô thật sự rất thơm, thoang thoảng hương sữa, không làm đàn ông thần hồn điên đảo, mà có thể làm người khác yên tâm.

“Được rồi.” Dương Chi thu tay, nói với anh: “Nhớ bôi thuốc ba lần một ngày, giống như tôi vừa mới làm ấy.”

Khấu Hường nhướn mày không đáp.

“Nhớ rõ chưa?” Cô lặp lại.

“Rồi.”

“Tôi đi đây.” Dương Chi đeo cặp sách lên lưng, chuẩn bị rời đi.

Anh “Này” một tiếng, gọi cô lại: “Cô đấy, đi đứng phải thẳng lưng lên, cứ gù lưng thế rất xấu biết không?”

Dương Chi:.....

Quản lý giới thể.

“Càng như vậy, người khác sẽ càng nói cô.”

Cô nắm chặt quai cặp, nói nhỏ: “Không cần anh lo.”

Khấu Hường từng gặp rất nhiều phụ nữ tự hào về ngực mình, nhưng đây là lần đầu, nhìn thấy cô gái tự ti vì bộ ngực của mình.

“Không có gì ghê gớm.”

Dương Chi có nằm mơ cũng không nghĩ tới Khấu Hường sẽ thảo luận với mình về ngực, không có gì ghê gớm, lời này... Giống như thật sự không có gì ghê gớm.

“Tôi không muốn nói đến chuyện này.”

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, Khấu Hưởng bắt đầu đi lắc đầu, thay giày ra khỏi nhà: “Để tôi đưa cô về.”

Vẫn là chiếc motor đó, Dương Chi không ngờ, tại sao lần đầu tiên lại quen lối ngồi lên xe anh như vậy, trở thành tâm điểm chú ý tới trường, nếu biết đến ảnh hưởng của chuyện này, có cho cô lá gan, cô cũng tuyệt đối không dám làm như vậy.

Motor của Khấu Hưởng, chưa từng chở con gái, lần đầu tiên đã cho cô.

“Nghĩ gì thế.”

“À, không có gì.”

Khấu Hưởng cúi người, liếc cô qua kính bảo vệ màu đen: “Ôm chặt tôi.”

Vì thế Dương Chi ôm lấy eo anh.

Motor gầm lên một tiếng, phóng vào trong bóng đêm dày đặc.

Đường cái trống trải không một bóng xe, tốc độ anh lúc nhanh lúc chậm, khiến cơ thể Dương Chi hết đổ lên trước lại ngã ra sau, luôn va vào lưng anh.

“Anh có thể kiểm soát tốc độ xe được không?” Không thể nhịn được nữa, cuối cùng cô đành phải mở miệng nhắc nhở.

Dưới kính bảo vệ, khoé mắt Khấu Hưởng cong lên: “Ừm.”

Motor dừng lại trước chung cư cho thuê, Khấu Hưởng tháo mũ bảo hiểm xuống, nhìn quanh trái phải: “Cô ở chỗ này à, ngay cả khu dân cư cũng không có?”

Vùng này không có nhà cao tầng, đều là nhà chung cư không vượt qua bốn tầng, nhà cửa cao thấp đan xen, không có số nhà, nếu gọi com hộp, đa số đều sẽ bị lạc trong ngõ nhỏ.

“Giá nhà ở đây rẻ.”

Khấu Hưởng nhìn phòng tắm nhuộm đèn đỏ dưới tầng, hỏi: “Bao nhiêu tiền một tháng?”

“Một ngàn hai.”

“Đúng là rất rẻ, chú ý an toàn.”

“Ừ.”

Dương Chi nhìn bóng lưng anh biến mất trong bóng đêm vô tận, cô xoay người vào chung cư.

Lối đi trong chung cư chật hẹp âm u, chong chóng rất nhiều phé thải phủ bụi, trên tường bị người ta phun graffiti lung tung, dòng chữ nợ nần thì phải trả tiền to ngộp, gương nanh múa vuốt.

Lên đến tầng hai, Dương Chi nhìn thấy Lý tiên sinh giúp cô xách nước hôm trước đang đứng cạnh cửa hút thuốc.

Cô lễ phép gật đầu với gã, vị Lý tiên sinh kia cong khoé miệng với cô.

Cô bước nhanh về phòng của mình, khóa cửa phòng lại.

Ngày hôm sau, Lâm Lộ Bạch mua một hộp bánh đậu xanh, đẩy đến tay Dương Chi: “Tình yêu, mời cậu ăn này.”

Tô Bắc Bắc duỗi tay định lấy, bị cô ấy đẩy ra: “Tớ mang cho Tiểu Chi Nhi mà.”

Tô Bắc Bắc bĩu môi: “Tự đứng lại ăn cần, không làm điều gian cũng có việc.”

Dương Chi cầm một miếng bánh đậu xanh lên ném: “Ngon lắm, cảm ơn cậu.”

Cô thích ăn đồ ngọt, bánh đậu xanh Lâm Lộ Bạch đưa mua ở cửa hàng bánh ngọt, ngọt mà không ngấy, hương vị rất tốt.

Dương Chi còn chưa ăn xong một miếng bánh đậu xanh, Lâm Lộ Bạch đã nói: “À, là thế này, Tiểu Chi Nhi, đúng là tớ có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Tô Bắc Bắc khinh thường bĩu môi: “Tớ biết ngay mà.”

Dương Chi hỏi cô ấy: “Tớ có thể giúp gì được cho cậu?”

Lâm Lộ Bạch dứt khoát nói thẳng: “Tớ định quay một video, cậu hát, tớ nhép theo, tớ muốn thử cảm giác video của mình có nhiều người vào like và bình luận, nhất định rất sung sướng.”

Dương Chi:.....

Tô Bắc Bắc:.....

Lâm Lộ Bạch kéo tay Dương Chi, liên tục cầu xin: “Tiểu Chi Nhi, cậu giúp tớ đi, giúp tớ thực hiện giấc mơ làm hot girl mạng, được không?”

Tô Bắc Bắc nói: “Cậu muốn nổi tiếng đến điên rồi hả, tự đứng lại làm chuyện này, nếu cộng đồng mạng biết được, cậu sẽ bị chửi đấy!”

“Không đây, tớ chỉ quay chơi thôi, có gì mà chửi, cùng lắm thì ẩn cư hai ngày, xóa đi là được.” Cô ấy xoay người cầu xin Dương Chi: “Được không, Tiểu Chi Nhi, cậu giúp tớ một lần đi.”

“Như vậy không được tốt cho lắm.” Dương Chi cũng không chắc: “Nếu bị phát hiện nhất định sẽ bị mắng chửi.”

“Nếu không thế này, hai ta cùng hát, tớ hát nhỏ thôi, cậu không vào ống kính, thế có được không?” Lâm Lộ Bạch thỏa hiệp: “Chỉ quay một đoạn rất nhỏ, quay chơi thôi.”

Nếu từ chối lần nữa, có lẽ sẽ quá vô tình, Dương Chi suy nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý.

Ngày hôm sau Lâm Lộ Bạch mặc một bộ váy đẹp tới trường, sau khi tan học, chờ các bạn cùng lớp ra về, cô ấy mở phần mềm quay video âm nhạc ra, đi đến bên cửa sổ chuẩn bị bắt đầu.

Tô Bắc Bắc giúp cô ấy cầm điện thoại, chọn góc độ tốt nhất bên cửa sổ, mở filter làm đẹp, chuẩn bị xong xuôi.

Bài hát vẫn là 《Đội em tan học》của Châu Kiệt Luân, trước đó Lâm Lộ Bạch có hát ca khúc này, nhưng lần nào cũng không tốt.

Tiếng đàn ghi-ta chậm rãi vang lên, Dương Chi đeo tai nghe Boss Apple, bắt đầu hát ——

“Trong con ngõ mà em ở, anh đã thuê một căn chung cư, chỉ vì muốn cùng em không hẹn mà gặp. Ba năm cấp ba, tại sao anh, tại sao không chăm chỉ học hành, để thi đỗ cùng trường đại học với em”

Cô vừa hát ra tiếng, Tô Bắc Bắc kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nghe cô hát có nhạc, không, đây đã không phải là một bài hát, mà cô đang dùng giọng hát trong trẻo của mình, chậm rãi kể lại một chuyện tình buồn.

“Anh đánh đàn, hát bài hát mà em yêu thích, yêu thầm không đau khổ chút nào, đau khổ nhất là em không hề nhìn anh.”

Nói là hát cùng, song Lâm Lộ Bạch gần như nhép theo, không phát ra tiếng, nhưng có khẩu hình, toàn bộ quá trình chỉ có giọng hát trong trẻo của Dương Chi vang khắp căn phòng trống trải, mãi đến khi tiếng nhạc kết thúc.

Ca khúc này, Dương Chi đã hát rất nhiều lần, cho nên chỉ thu một lần là qua, gần như không cần thu lần thứ hai, giọng hát của cô vô cùng hoàn hảo, không tìm thấy bất cứ tí vết nào.

Sắc trời tối dần, ba cô gái đi bên hàng ngô đồng trong sân trường, Lâm Lộ Bạch đeo tai nghe nghe lại lần nữa, đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra được.

Vô cùng hoàn hảo, khẩu hình của cô ấy hoàn toàn khớp với lời, video cũng rất đẹp, cô ấy mặc một bộ váy màu trắng, khoác áo choàng, lớp trang điểm vẫn còn, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, ánh hoàng hôn vừa khéo soi xuống khuôn mặt cô ấy.

Perfect!

“Chi Nhi, tớ mời cậu ăn cơm nhé!” Lâm Lộ Bạch kéo tay Dương Chi, rất biết ơn: “Hay cậu có muốn bộ mỹ phẩm nào không, tớ nhờ bố lần sau đi công tác mua tặng cậu!”

Học sinh trong trường trung học trực thuộc, hoặc hoàn cảnh gia đình nghèo khó nhưng thành tích tốt đến biến thái như Bùi Thanh, hoặc thành tích tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, đương nhiên còn có một loại giống như Khẩu Hưởng, thành tích không tốt nhưng lại xuất thân từ nhà giàu.

Lâm Lộ Bạch và Tô Bắc Bắc, hoàn cảnh gia đình đều rất tốt, đương nhiên Tô Bắc Bắc tốt hơn, bất kể là thành tích hay điều kiện.

“Không sao, không cần tặng quà cho tớ đâu.”

“Chi Nhi, cậu thật sự quá tốt, sao thế giới này lại có cô gái vừa đáng yêu vừa lương thiện như cậu chứ, cậu nhất định là một cô tiên!” Lâm Lộ Bạch ôm

Dương Chi, đang định cho cô một cái kiss nồng hậu, lại bị Tô Bắc Bắc kéo ra: “Được rồi được rồi, vậy là đủ rồi, chuyện như thế này cậu nên kiềm chế một chút, đừng để mọi người biết, nếu không thật sự rất mất mặt, chưa nổi tiếng còn đỡ, nổi tiếng rồi phải cẩn thận, tốt nhất up lên mạng hai ngày, sau đó xóa đi.”

Trong lòng Lâm Lộ Bạch tràn đầy vui mừng, thuận miệng đồng ý.

Tối nay gió rất lớn, thổi đến mức cành cây lung lay xào xạc, nghiêng trái nghiêng phải, có vẻ trời sắp mưa, các cô gái tạm biệt nhau rồi mỗi người một ngã.

Sau khi Dương Chi về nhà, nhìn quần lót nam bị gió thổi bay trên ban công, cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Sau khi cô thu đông quần lót này vào, lại treo mấy cái quần lót mới lên. Đây là cách cô đọc được trên mạng, con gái sống một mình, tốt nhất nên phơi mấy bộ quần áo và quần lót đàn ông lên ban công, tránh bị người khác theo dõi.

Cô đọc sách đến đêm khuya, khoảng 12 giờ, Dương Chi chuẩn bị ngủ. Ngoài cửa sổ mưa to tầm tã, kèm theo đó là tiếng sấm ầm ầm ầm.

Đây là dấu hiệu báo mùa mưa giữa hè đến.

Không khí oi bức trong phòng được gió mát xua tan, Dương Chi tắt đèn bò lên trên giường.

Không biết qua bao lâu, Dương Chi chợt nghe thấy tiếng sột soạt ngoài cửa, cô giật mình một cái, mỗi một té bào trong cơ thể đều nhạy cảm tình lại.

Cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, ngoài cửa, dường như có tiếng động, tiếng bước chân nhè nhẹ, còn có tiếng khoá cửa răng rắc.

Ngoài cửa sổ có bão, nên tiếng động rất nhỏ này nghe cũng không rõ ràng.

Dương Chi vội vàng bật đèn, hét lên với người ngoài cửa: “Ai đấy!”

Tiếng động ngoài cửa lập tức ngừng lại.

Dương Chi xỏ dép mò mẫm bên tường, chân mềm nhũn, cô cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, hình như người ngoài cửa đã biến mất, trừ tiếng mưa rơi bên cửa sổ, cô không nghe thấy gì nữa.

Dương Chi sờ lên công tắc đèn, tắt đi.

Căn phòng nháy mắt chìm vào bóng tối, ánh đèn ngoài hành lang hắt qua khe cửa, qua khe cửa, Dương Chi nhìn rõ bóng hai cái chân người.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngủ chung

Trong bóng đêm yên tĩnh, Dương Chi che miệng, cả người sồn da gà. Cô nhìn chăm chăm vào khe cửa ——

Đó là một đôi chân của đàn ông.

Cứ như vậy giằng co nửa phút, bóng chân hơi giật giật, lại không dời đi.

Lúc này, tiếng mở then cửa lại vang lên, rõ ràng có người đang cầm nó.

Tìm Dương Chi nhảy lên tận cổ họng, cô lao đến bên bàn, cầm điện thoại đang sạc lên.

Báo cảnh sát, đứng, báo cảnh sát! Đợi chút, số điện thoại báo cảnh sát là gì nhỉ...

Trong đầu trống rỗng.

Cô run rẩy click mở lịch sử cuộc gọi, số điện thoại gọi gần đây nhất là của Khấu Hưởng, cô không hề do dự nhấn xuống.

Bất cứ lúc nào, điện thoại cũng được nhận.

“Khấu đại ca...”

Khi nhắc điện thoại, Khấu Hường đã ngủ được một lúc, giọng cô gái trong điện thoại run run, điều này khiến anh “Àm” một cái, xoay người ngồi dậy, con buồn ngủ biến mất ——

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi... Hình như bên ngoài nhà chúng ta có người.” Giọng Dương Chi mềm mại bất lực, dù đã kiềm chế nhưng vẫn không nhịn được run rẩy, nghe được ra, cảm xúc của cô đang bờ bấp bấp: “Tôi sợ...”

Khấu Hường cảm áo khoác khoác vội vào người, sải bước đi ra cửa: “Cô bật loa lên.”

Dương Chi làm theo lời anh, đầu ngón tay run rẩy nhấn vào nút loa, sau đó điều chỉnh âm lượng lên lớn nhất.

“Ai ở ngoài cửa?” Giọng Khấu Hường truyền ra khỏi điện thoại, vô cùng hung ác: “Khuya thế này rồi còn không ngủ, con mẹ nó chán sống rồi phải không?”

Dương Chi ngừng thở, cẩn thận nhìn chằm chằm bóng chân ngoài cửa, chỉ thấy đối phương dịch ra phía sau, sau đó biến mất.

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Dương Chi thở phào nhẹ nhõm một hơi, tắt loa đi, khẽ nói: “Hình như anh ta đi rồi.”

“Ừ, tôi cúp điện thoại trước nhé.” Khấu Hường dặn dò cô: “Nhớ rõ, tuyệt đối không được mở cửa ra ngoài xem.”

“Ừm, vâng, cảm ơn Khấu đại ca.” Dương Chi còn chưa dứt lời, trong điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút.

Dương Chi đoán chắc anh đang ngủ, khuya khoắt thế này còn làm phiền người ta, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi càng thêm nặng hạt, ào ào rầm rầm như có người đổ nước.

Dương Chi bật tất cả đèn trong phòng lên, bao gồm cả đèn bàn.

Cô ôm đầu gối ngồi bên cửa sổ, cẩn thận theo dõi từng động tĩnh ngoài cửa.

Không còn âm thanh kỳ lạ, Dương Chi đoán người kia đã rời đi.

Khoảng hai mươi phút sau, điện thoại lại vang lên ——

Cuộc gọi của Khấu Hường.

“Số phòng của cô là gì?”

“Hà!”

“Tôi đang ở tầng ba, số phòng của cô là gì?”

“302.”

Dương Chi còn chưa tin, vội vàng xỏ dép đi đến cạnh cửa, quả nhiên nghe thấy có tiếng bước chân quan thuộc, từ xa tới gần.

Rầm rầm rầm, tiếng đập cửa.

“Là anh sao Khấu đại ca.”

“Mở cửa.”

Là giọng Khấu Hường.

Dương Chi vội vàng mở cửa phòng ra, người đàn ông ngoài cửa chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ mỏng và quần đùi, cả người ướt đẫm, nước mưa theo tóc anh rơi xuống tí tách, toàn bộ tóc dính lên mặt, trông thật là chật vật.

“Anh... Sao anh lại tới đây!”

Dương Chi khó tin.

Khấu Hường không trực tiếp vào nhà, mà nhìn quanh hàng xóm của cô, tìm kiếm tung tích kẻ khả nghi.

“Cô sợ đến như vậy, có thể không tới ư?”

Một câu hỏi băng quơ, lại làm Dương Chi cảm thấy ấm lòng, cô vội vàng kéo Khấu Hưởng vào phòng, lấy khăn lông giúp anh lau tóc: “Mưa lớn như vậy, anh không che ô hả?”

Ướt đến thế này.

“Tôi lái xe tới.”

Dương Chi biết anh lại lái chiếc motor kia, lần trước anh đưa cô về hết 40 phút, lần này chỉ mới hai mươi phút đã chạy đến, lại đi dưới thời tiết mưa gió bão bùng, trời biết anh có bao nhiêu nguy hiểm.

Dương Chi nghĩ lại mà sợ, rồi lại tức đến nỗi không nói nên lời.

Khấu Hưởng nhận lấy khăn lông, lau mái tóc ngắn của mình, nhìn quanh phòng cô.

Phòng không lớn, chỉ khoảng hai mươi ba mươi mét vuông, giống ký túc xá trong trường, một cái tủ quần áo, một chiếc giường đơn, không có đồ đạc thừa. Tuy phòng hơi cũ, nhưng được quét sạch sẽ ngăn nắp.

Trên bàn có một chồng sách vở được xếp ngay ngắn, trên bàn còn đối diện, phơi quần áo của cô, còn có quần lót đàn ông.

Cũng coi như thông minh, không phải không biết đề phòng.

“Bây giờ còn sợ không?” Anh quay đầu lại hỏi cô.

Dương Chi lắc đầu: “Anh đến đây rồi sẽ không sợ.”

Khấu Hưởng ghét bỏ: “Sao lại ở chỗ này, cô đâu phải không có tiền.”

Chỗ này quả thật rất loạn, không có dân cư không có bất động sản, các hộ gia đình vàng thau lẫn lộn, tính án toàn không đảm bảo, nhưng Dương Chi suy xét đến tiền thuê nhà ở đây khá rẻ, nếu thuê trong khu dân cư, tiền thuê sẽ tăng lên vài lần.

“Quần áo anh ướt hết cả rồi.” Dương Chi xoay người đến tủ quần áo lấy một cái áo sơ mi và quần đen của đàn ông: “Thay cái này đi.”

Khấu Hưởng nhận quần áo, kiểu dáng tầm trung, chất liệu không được tốt.

“Tôi mua về để dự trữ.” Dương Chi giải thích: “Tùy tiện mua.”

“Nếu người khác muốn chú ý đến cô, vài bộ quần áo này có thể làm gì, chỉ cần quan sát nhiều là biết trong phòng không có đàn ông.”

Anh hừ nhẹ một tiếng: “Ngốc nghếch.”

Dương Chi bĩu môi, hiện tại cô đã biết, thủ thuật che mắt này căn bản vô dụng, tên theo dõi cô, rất có thể chính là hàng xóm chào hỏi cô hằng ngày.

Khấu Hưởng cũng không trách cứ cô, chỉ nói: “Tôi muốn đi tắm.”

Dương Chi thấy cả người anh ướt đầm, nhất định rất khó chịu, vì thế dẫn anh đến WC. Thuận tay gỡ một cái quần lót nam trên giá treo đưa cho Khấu Hưởng.

Khấu Hưởng nhướn mày cầm cái quần lót kia, trong ánh mắt không kìm được ý chế nhạo.

“Đừng cười.” Dương Chi đẩy đẩy anh.

Khấu Hưởng nhin cười nói: “Size thật là nhỏ.”

“Không nhỏ mà.” Dương Chi kéo quần lót: “Có co dãn.”

“Háng nhỏ.”

“.....”

Cô lại chạy tới tủ quần áo tìm kiếm, rốt cuộc tìm thấy một cái quần lót size lớn, lúc mua không nhìn, chỉ chọn lung tung mấy cái, lớn nhỏ khác nhau.

Khấu Hưởng nhận quần lót, lúc đóng cửa nói: “Lần sau nhớ mua tứ giác nhé.”

Dương Chi:.....

Ai còn có lần sau với anh.

Khấu Hương cởi bộ quần áo ướt đẫm, tiện tay ném vào chậu, mở vòi hoa sen, nước ấm phun ra, xối lên làn da màu lúa mạch của anh.

Trên giá để đồ có dầu gội và sữa tắm của con gái, ngay cả bông tắm cũng có màu hồng.

Anh dúi mắt, không dùng đồ của cô, tùy tiện xả nước tắm qua loa rồi kết thúc.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Dương Chi đứng bên cửa nói: “Khăn tắm là cái màu hồng cánh sen, treo trên cái móc thứ hai đấy.”

Giọng buồn bực của Khấu Hương truyền đến: “Tôi có thể dùng à?”

Dương Chi hơi khựng lại, nói: “Đừng nói đồ trong phòng tắm anh chưa động vào cái gì đấy nhé.”

“Những cái đó tôi có thể dùng?”

Dương Chi: “.....”

Đạt được sự cho phép, Khấu Hương mở vòi hoa sen lần nữa, dùng bông tắm chấm sữa tắm kì cọ sạch sẽ, lại dùng khăn tắm của cô lau khô cơ thể, thay áo sơ mi sạch sẽ đi ra, cả người thoải mái mát mẻ.

Anh luôn có cảm giác trên người cô thoang thoảng mùi sữa, anh ngửi ngửi nách của mình, hình như bây giờ anh cũng có.

Dương Chi thấy anh mặc áo sơ mi trung niên đi ra, mới phát hiện hình như kiểu dáng hơi già, nhưng dáng người Khấu Hương là một cái giá treo đồ, bình thường nhìn quen anh mặc T shirt hip-hop thịnh hành, thỉnh thoảng thay đổi phong cách, tự dưng cảm thấy mới lạ.

“Anh có đói không?”

“Không đói.”

Anh còn chưa dứt lời, bụng lại khẽ kêu hai tiếng, giống như đang kháng nghị.

Khấu Hương:.....

Dương Chi vào phòng bếp nấu cho anh hai món, người ta nửa đêm dầm mưa chạy tới, chiều đãi một bữa cơm là chuyện cần thiết.

Một đĩa khoai tây xào thịt và rau xào, cô nấu ăn không quá ngon, nhưng lại mang hương vị gia đình. Khấu Hương ít khi được ăn món gia đình thế này, đa số thời gian anh đều ở bên ngoài, mỗi lần về nhà, dì bảo mẫu lại chiêu đãi như khách quý, ra sức trổ tài làm một bàn tiệc lớn, anh ăn được hai miếng là gác đĩa.

Hai món này, ngược lại làm anh cảm nhận được tinh hoa cuộc sống.

Dương Chi thấy anh há miệng lừa cơm, quai hàm banh ra như một chú hamster, bèn hỏi anh: “Anh ăn tối chưa?”

Khấu Hương lắc đầu.

“Ăn trưa chưa?”

Vẫn lắc đầu.

Dương Chi:.....

Anh tu tiên sao!

Cô lại vào bếp xối cho anh một bát cơm, xoay người trở về, giọng điệu trách cứ: “Không ai nhìn anh, chết đói cũng không biết.”

“Buổi tối có ăn một bát mì khoai tây.” Anh nhai nhồm nhoàm, ngon lành giải thích.

Trong căn tin của trường có bán mì khoai tây, năm đồng một bát nhỏ, khoai tây nghiền trộn với mì sợi, phủ sa tế, hương vị tươi ngon.

Dương Chi không biết nên nói thế nào, người đàn ông này đôi khi cao không thể với, chẳng quan tâm đến ai. Đôi khi lại có cảm giác, thật ra anh chỉ là một đứa trẻ cô độc ngông cuồng, chỉ cần biết đồ dành, cũng không đến nỗi nào.

Ăn xong bữa khuya, Dương Chi thu dọn bát đĩa đi vào bếp rửa, Khấu Hương dựa vào cửa, nhìn bóng dáng đeo tạp dề của cô nói: “Cô đói chỗ ở đi.”

“Sẽ.” Dương Chi gạt đầu, cũng nghĩ thông suốt: “Tôi đi xem tiền thuê khu dân cư, nếu thật sự quá đắt...”

Thật sự không được, cũng chỉ có thể về nhà cô hai ở, ít nhất em họ không dám trắng trợn làm gì cô, chỉ có hành động nhỏ, buồn nôn thì buồn nôn, bị mủi đi qua là được.

Ở dưới mái hiên nhà người ta, sao có thể không cúi đầu...

“Rốt cuộc nhà cô sao thế, không ai quan tâm cô à?” Khấu Hưởng khó hiểu hỏi: “Nếu tới thành phố học, chắc chắn phải sắp xếp chỗ ở chứ, nếu không sao bố mẹ cô yên tâm được, cũng đâu phải con trai.”

Nhà có con gái, đương nhiên phải quan tâm hơn con trai, ngay cả Khấu Hưởng cũng hiểu đạo lý này.

“Bố tôi mất sớm, mẹ tái giá với người khác, ở nhà nuôi em trai rất vất vả.”

Dương Chi không nói nhiều, Khấu Hưởng cũng không hỏi nhiều, thật ra không cần hỏi thêm, anh là người thông minh, vừa nghe đã có thể đoán ra.

Ngoài cửa sổ cơn mưa to tầm tã không hề có dấu hiệu giảm đi, ào ào rào rào rơi xuống cảnh cây xanh biếc.

Anh cảm thấy cô tựa như một ngọn cỏ, kéo một cái sẽ đứt, nhưng nếu cứ bỏ mặc, càng gió táp mưa sa, lại càng thêm cứng cỏi.

Mấy năm nay anh chơi âm nhạc, gặp rất nhiều loại con gái, nhưng chưa từng có ai giống cô.

Khấu Hưởng đi ra ban công, châm điếu thuốc.

“Khấu đại ca, đêm nay anh có đi không?” Dương Chi đứng sau hỏi anh.

“Tôi về rồi cô có sợ không?” Anh hỏi lại.

Dương Chi ngáp ngừng một chút, nói nhỏ: “Không sợ.”

Không ngờ, anh lại đổi câu: “Vậy tôi ở lại đây, cô có sợ không?”

Dương Chi đột nhiên đỏ mặt, chần chừ không dám trả lời, Khấu Hưởng đập tắt tàn thuốc, bắn vào trong mưa.

“Vèo” một cái, biến mất dạng trong bóng tối.

“Anh ngủ trên giường đi.” Giọng nói nhỏ nhẹ của cô truyền đến, có ý giữ lại.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Khấu Hưởng liếc nhìn chiếc giường đơn nhỏ nhỏ kia, nói: “Cô định đứng cả đêm à?”

Dương Chi chỉ vào bàn học: “Tôi có thể đọc sách một lát, nếu mệt, gác xuống bàn ngủ cũng được.”

Khấu Hưởng:.....

Anh cũng không khách khí, trực tiếp bò lên trên chiếc giường đơn nhỏ nhỏ kia, chợt nghe thấy tiếng kéo kẹt, có vẻ chiếc giường nhỏ không chịu được trọng lượng của anh.

Giường rất nhỏ, chân anh thò ra khỏi giường, anh nghiêng người, quay mặt vào tường, người cong như con tôm, để trống một khoảng bên cạnh, đến gối anh cũng không dùng.

Dương Chi đọc sách một lát, không chịu được mệt mỏi, lại quay đầu liếc anh một cái, anh quay lưng về phía cô, đã ngủ say, tiếng hít thở đều đặn có tiết tấu.

Vì thế cô tắt đèn, mò lên giường, ngủ trên không gian nhỏ nhỏ anh để lại cho cô.

Đèn tắt, ánh sáng điện thoại hắt trên tường hiện ra, hoá ra anh vẫn chưa ngủ! Còn đang nghịch điện thoại.

Dương Chi quần bách, vội vàng dịch ra ngoài.

“Còn dịch nữa, cô dứt khoát ngủ trên mặt đất đi.” Anh lạnh giọng.

Dương Chi nằm im bất động, yếu tính như gà, hít thở cũng ngừng lại.

Cô đỏ mặt, định tìm đề tài, giảm bớt sự xấu hổ cùng chung chăn gối: “Anh đang lướt Weibo à?”

“Không.”

“Nghe nói anh có rất nhiều fans.”

“Không nhiều lắm.”

“À, thế... Vì sao anh lại thích hip-hop?”

“Không nói cho cô.”

“.....”

“Ngủ đi.” Cuối cùng anh kết thúc đề tài không đầu không đuôi này: “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

Dương Chi đỏ mặt, định trêu lại: “Anh cũng ngủ đi, tôi... Tôi cũng sẽ không làm gì anh đâu.”

Khấu Hương: “.....”

Ánh sáng trên điện thoại chiếu rọi đôi mắt màu đen của anh, anh đang xem thông tin giá cả thuê nhà ở khu dân cư trong thành phố.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quan tâm nhiều ắt sẽ loạn

Cả một đêm, Khấu Hương không thể đi vào giấc ngủ.

Không phải do giường quá nhỏ nên không duỗi thẳng được chân, cũng không phải do đệm quá cứng nên ngủ không thoải mái, mà là...

Cô gái bên cạnh ban đầu còn ngủ yên bên mép giường, cuộn tròn cơ thể, cố gắng giữ khoảng cách với anh, nhưng sau khi ngủ say, lại bắt đầu không yên phận.

Gió lạnh lùa qua cửa sổ, cô kéo chăn mỏng lên, trờ mình, vì thế mà dán vào lưng anh, cánh tay tự nhiên khoác lên hông anh, giống như ôm một chú gấu bông lớn, đáng tiếc anh không mềm như vậy, cơ thể anh gồng đến mức cứng như sắt thép.

Khấu Hương kéo tay cô ra khỏi eo mình, thật nhẹ nhàng.

Cô lầm bầm nói mơ như một con vật nhỏ, sau đó dán lấy anh càng chặt, cả khuôn mặt đều chôn vào sau gáy anh, thở nhè nhẹ, cào ngứa anh.

Đây không phải điểm chết người.

Điểm chết người chính là, hai quả lớn mềm mại trước ngực cũng dán vào lưng anh, cách bộ đồ ngủ mỏng manh, vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng, vừa mềm vừa cứng.

Khấu Hương gồng người, gồng hơn nửa giờ, tay lần xuống thắt lưng của mình.

Muốn chết.

Nửa đêm, Dương Chi mơ màng tỉnh lại, nghe thấy trong WC có tiếng xả nước, ban đầu thoáng kinh ngạc một lát, sau đó giật mình nhớ ra Khấu Hương đang ở đây, cô không để ý đến anh, lại yên tâm ngủ tiếp.

Mãi đến 6 giờ sáng hôm sau, tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học, Dương Chi vừa mở mắt, chợt thấy trên ghế phía đối diện có một người đàn ông, anh dựa vào ghế, hai chân mở ra, ôm gối tựa, cầm đặt lên gối.

Tư thế như gấu lớn, vậy mà anh lại ngủ rất say, còn ngáy nhỏ.

Dương Chi khó hiểu nhìn bên cạnh mình, chần chừ lộn xộn. Cô vội vàng đánh thức anh: “Sao anh lại ra ghế nằm?”

Khấu Hương mơ màng mở mắt, xoa mái tóc ngắn rối bù: “Mộng du.”

Dương Chi ngạc nhiên: “Anh còn mộng du nữa hả.”

Khấu Hương thờ ơ “Ừ” một tiếng, đứng lên hoạt động cơ thể đau nhức, cánh tay kêu răng rắc.

Rửa mặt, rửa mặt rồi ăn sáng, hai người bận rộn từ 6 giờ đến gần 7 giờ, Dương Chi đứng ngoài WC liên tục thúc giục: “Bị muộn rồi, anh mau lên đi!”

Khấu Hương đang dùng máy sấy tạo nếp cho tóc: “Vội gì.”

“Thật sự muộn rồi! Còn mười phút nữa thôi!”

Anh phải sấy đến lúc tóc vào nếp mới bằng lòng ra cửa, Dương Chi nắm chặt tay áo anh kéo xuống tầng, Khấu Hường không hề lo lắng, thong thả như một ông cụ. Khi đi ngang qua tầng hai, Dương Chi nhìn thấy vị tiền sinh họ Lý kia đang dựa vào cửa, nhìn chăm chăm cô đầy ẩn ý.

Khấu Hường nhìn theo tầm mắt Dương Chi, cũng thấy gã.

“Nhìn cái gì mà nhìn.”

Anh tức giận quát lên, vang vọng khắp hành lang trống trải, gã đàn ông kia xoay người trở về phòng mình.

Trên đường đến trường, Dương Chi nói cho Khấu Hường, cô nghỉ ngơi chính vị tiền sinh họ Lý kia đã cạy khoá nhà cô vào đêm qua, nhưng không có chứng cứ, song cảm giác mọi ngày gã luôn theo dõi cô, từ lúc cô đi học đến khi tan học.

Khấu Hường giảm tốc độ motor, nghiêng đầu nói: “Tôi tìm được cho cô một căn chung cư có thang máy, phải có thể mới được vào khu dân cư, tính an toàn rất tốt, cách trường cũng gần.”

“Tiền thuê một tháng hết bao nhiêu?”

“4000.”

Dương Chi:.....

“Có rẻ hơn không?” Cô lại hỏi.

“Rẻ nhất là 3000.”

Cô cũng biết, đây là khu dân cư, chung cư cô đang thuê hiện tại cũng đã mất một ngàn hai một tháng.

Dương Chi im lặng, chưa nói có, cũng chưa nói không. Khu dân cư Khấu Hường tìm giúp cô đương nhiên rất tốt, anh lấy tính an toàn làm tiêu chí xét hàng đầu, chứ không phải tiền thuê nhà.

Dương Chi chỉ có thể cảm ơn ý tốt của anh, nhưng giá cả như vậy cô thật sự không thể chi trả.

Khấu Hường giảm tốc độ xe.

“Tiền lương mẹ tôi trả cho cô cũng đủ dùng mấy tháng mà, cứ dọn ra trước rồi tính.”

Dương Chi lắc đầu, nhận ra anh đang điều khiển motor nên có lẽ không nhìn thấy, vì thế nói: “Anh cũng nói, chỉ có thể dùng mấy tháng, tôi còn phải học ở trường trung học trực thuộc một năm nữa, suy tính lâu dài, còn có tiền sinh hoạt của tôi...”

“Có gì mà lâu dài với không lâu dài.” Khấu Hường đột nhiên phanh lại: “Đêm qua nếu tôi không tới, cô sẽ thế nào, cô đã từng nghĩ chưa.”

Cơ thể Dương Chi đập mạnh vào lưng anh, hai cái bánh bao trước ngực bị bắp lưng cứng rắn của anh làm đau.

Cô không nhịn được “Á” một tiếng, xoa ngực theo bản năng.

Khấu Hường quay mặt đi, trong tia nắng ban mai, vành tai anh thoáng hồng, giọng điệu cũng dịu đi: “Nghe lời, tìm chỗ ở trước đã.”

Dương Chi lắc đầu: “Cao nhất là hai ngàn tệ, nhiều hơn một đồng cũng không được.”

Cô đã từng trải qua cảm giác túng thiếu, mỗi ngày chỉ có thể ăn cơm chan canh, sau này về nhà nhìn thấy mẹ vì tích góp cho cô thêm tiền sinh hoạt mà mâu thuẫn với bố dượng, sau đó bị bố dượng đánh đập.

Cô ôm cặp sách đứng ngoài cửa sắt, cả người run rẩy, máu trở nên lạnh lẽo.

Đối với bố dượng, cô giống như một con chó trong nhà, khi tâm trạng ông ta tốt thì ném cho hai cục xương, tâm trạng không tốt thì trực tiếp đá ra ngoài.

Cô là người thừa mà.

Tay cô nắm chặt góc áo bên hông Khấu Hường, khớp xương ngón tay siết đến trắng bệch.

Khấu Hường không nhận ra cảm xúc của cô thay đổi, chỉ mãi nói: “Hai ngàn tệ thì tôi có thể tìm được chỗ nào tốt cho cô.”

“Thế thì tôi tự tìm.”

Anh nổi nóng: “Chính cô tìm cũng không thấy đâu!”

“Tôi tìm được!”

“Cô không biết sống trách nhiệm với bản thân, hay là cảm thấy có thể gọi tôi đến lúc nào cũng được nên không sợ hãi.” Anh trực tiếp cời mũ bảo hiểm ra ném, giận dữ nói: “Tôi là gì của cô, sao tôi phải quan tâm cô làm cái chết toi gì?”

Dương Chi sợ tới mức vội vàng buông lỏng bàn tay đang túm áo anh ra, nhảy xuống khỏi xe máy, lùi ra phía sau vài bước.

“Xin, xin lỗi tôi không nên tìm anh, thật xin lỗi.” Cô nức nở xin lỗi, xoay người chạy, không bao lâu đã biến mất ở góc đường.

Khẩu Hường bấm mạnh một cái vào đồng hồ đo trên motor, gầm nhẹ, trong lòng vừa tức vừa vội.

Còn đau lòng...

Sắc mặt Khẩu Hường âm u, vừa mới vào phòng học, Thẩm Tinh Vĩ liền phụt một ngụm nước vào người Bùi Thanh ngồi trước, Bùi Thanh kéo cổ áo hét ầm ĩ, xông lên định đánh cậu.

Thẩm Tinh Vĩ chỉ vào Khẩu Hường, mở to mắt nhìn: “Mẹ nó, hôm nay Caesar đi bàn thương vụ gì hả?”

Bùi Thanh cũng chú ý tới cái áo sơ mi màu trắng có kiểu dáng già dặn của Khẩu Hường, chỉ thiếu một cái áo khoác vest và cà vạt là anh có thể vào công ty của bố bàn bạc chuyện làm ăn rồi.

Bùi Thanh nhìn chằm chằm quần áo anh một lúc, chúc ngón cái xuống với anh, hét lớn một tiếng: “Ờ.”

Thẩm Tinh Vĩ bị Khẩu Hường dẫn dắt, lái nhai thảo luận với Bùi Thanh: “Đôi khi hip-hop phải chơi ngông một chút, ví dụ như bộ quần áo công sở này của cậu ấy, biết đâu có thể tạo thành trào lưu thời thượng mới.”

Bùi Thanh: “Thế thì ngày mai lúc biểu diễn mày cũng mặc vest của bố thử xem.”

Thẩm Tinh Vĩ: “Này, muốn mặc thì mọi người phải cùng mặc chứ, có còn là anh em hay không.”

Bùi Thanh: “Nhà tao nghèo, không có vest.”

Thẩm Tinh Vĩ:.....

Khẩu Hường không thêm để ý đến lời trêu chọc của bọn họ, sau khi ngồi xuống, lấy ra điện thoại ra tiếp tục lật tung thành phố.

Cãi nhau thì cãi nhau, mọi chuyện vẫn không thể chậm trễ.

Mấy khu dân cư hôm qua chọn đều bị anh loại bỏ, anh chính tiền thuê nhà xuống thành hai ngàn, tìm như vậy, hình ảnh phòng cho thuê hiện ra, phong cách cũng thay đổi.

Anh chọn tới chọn lui đều không thấy hài lòng, giá càng rẻ thì vấn đề công cộng càng kém, hoặc điều kiện không tốt, có rất nhiều cùng người thuê chung...

Đều không được, tất cả đều không được.

Đêm qua nhận được điện thoại của cô, dọc trên đường đi, nội tâm Khẩu Hường đã trải qua những giây phút giằng vò như ở địa ngục, nghĩ đến cô có thể xảy ra chuyện, bị tên kia phá cửa vào, bị cưỡng hiếp, trái tim Khẩu Hường gần như nổ tung.

Anh quả thật hận không thể bảo vệ cô 24/24 giờ, giống như bảo vệ món đồ quý giá dễ vỡ, không chấp nhận được người khác chạm vào...

Nhưng anh với cô có quan hệ gì, dựa vào đâu mà anh phải bảo vệ cô.

Anh lạnh nhạt làm một pho tượng đất, không hề nhúc nhích, người khác nhìn thấy sắc mặt người lạ chớ tới gần của anh, cũng không dám quấy rầy anh.

Đúng lúc này, Dương Chi đi vào lớp, cặp sách phòng lên. Cô đến bên cạnh anh, lấy mũ bảo hiểm bị anh ném đi ra, đặt trên bàn anh.

Thật cẩn thận nhìn anh, trong mắt tràn ngập thấp thỏm và bất an.

“Cái này rất quý đúng không?”

Nhìn biểu cảm của anh cũng biết, rất quý. Cho nên cô cố ý chạy lại, biết anh không nhặt đi.

Khẩu Hường nhìn mũ bảo hiểm bị trầy xước trên bàn, trái tim như bị bóp chặt. Anh khẽ “Ừ” một tiếng, cất mũ bảo hiểm đi.

Dương Chi xoay người rời đi, anh đột nhiên giữ chặt tay cô, bóp mạnh một cái, sau đó nhanh chóng buông ra.

Không có người chú ý tới động tác nhỏ này. Dương Chi ngẩn người, nhiệt độ lòng bàn tay nóng bỏng của anh còn lưu lại trên tay cô.

Lặng lẽ như vậy.

Mãi đến khi Dương Chi trở về vị trí của mình, anh cũng không nói một câu.

Khẩu Hường tìm nhà cho cô cả ngày cũng chưa tìm được nơi đặt yêu cầu, tìm được nơi theo yêu cầu của cô... Vừa rẻ vừa an toàn, con gái sống một mình bên ngoài, kiểu gì cũng không an toàn.

Buổi chiều tan học, Dương Chi thu dọn cặp sách của mình, chuẩn bị đi về.

Nghĩ đến việc cô phải về căn phòng trọ tồi tàn kia, Khẩu Hường ném mạnh điện thoại xuống bàn, làm Bùi Thanh và Thẩm Tinh Vĩ hoảng sợ.

Anh vô cảm thu dọn cặp sách của mình.

Chờ đến khi các bạn trong lớp đi hơn một nửa, Khẩu Hường tiện tay cầm một đề toán chỉ chút vết bút đỏ lên, đứng dậy đi đến bàn Dương Chi.

“Kiểm tra không tốt.” Anh đập bài kiểm tra xuống trước mặt cô: “Làm sao bây giờ.”

Dương Chi đã thu dọn xong cặp sách chuẩn bị đi về, nhìn thấy số 32 to đùng trên bài thi, đành phải ngồi xuống, nhìn qua bài thi chợt phát hiện có gì đó không đúng.

Dương Chi: “Đây là bài thi của Thẩm Tinh Vĩ mà.”

Khẩu Hường lật bài thi, đúng là của Thẩm Tinh Vĩ: “Tôi kiểm tra cũng không tốt.”

“Tôi biết, anh căn bản không nộp bài thi mà.”

Vì thế Khẩu Hường nói: “Tối nay về nhà đi, phụ đạo cho tôi.”

Dương Chi khó tin: “Anh... Anh muốn tôi dạy phụ đạo cho anh?”

Chuyện lạ à nha!

Khẩu Hường không kiên nhẫn: “Có đi hay không?”

“Đi!”

Dương Chi lập tức đứng lên, nhận ra bản thân đồng ý quá nhanh, định lấy lại chút mặt mũi: “Để tôi suy nghĩ đã, bài tập hôm nay hơi nhiều, hơn nữa... Có học phí dạy theo giờ không?”

Khẩu Hường đã xách cặp của cô lên, gộp hai quai lại đeo lên vai trái, lập tức đi ra khỏi lớp.

“Này...”

Dương Chi vội vàng đuổi theo.

Ngoài bãi đỗ xe, Dương Chi đứng trước motor, Khẩu Hường đội mũ bảo hiểm vào cho cô, mở kính bảo vệ mắt màu đen, để lộ cái mũi nhỏ nhắn kèm đôi mắt hạnh đen bóng.

“Khẩu Hường, anh đừng ném đồ khi tức giận.” Cô lái nhai khuyên anh: “Phải kiểm soát bản thân.”

Khẩu Hường hít sâu, “Thật xin lỗi.”

Dương Chi trừng lớn hai mắt, khó thể tin vào lỗ tai của mình.

Khẩu Hường mắt tự nhiên kéo kính bảo vệ mắt của cô xuống, ngăn cản ánh mắt sáng rực của cô.

Dương Chi giữ chặt tay anh: “Anh vừa mới nói gì?”

“Cô nghe thấy rồi còn gì.” Anh ngồi lên xe.

Khóe miệng cô cong lên, túm lấy áo anh, cười nói: “Thật xin lỗi gì thế.”

Khẩu Hường khởi động động cơ, cứng nhắc nói: “Lại lần tới thử xem.”

Trong lòng Dương Chi vui rạo rức.

“Anh đấy.” Cô nói: “Rõ ràng là người tốt, lại làm bộ dáng hung ác khiến người khác ghét, đuổi tất cả mọi người đi.”

Khẩu Hường kêu lên một tiếng: “Còn nói nữa tôi ném cô xuống đấy.”

“Anh ném... Á!”

Khẩu Hường bỗng nhiên tăng tốc, Dương Chi không kịp đề phòng, ôm chặt hông anh: “Chậm thôi, á! Khẩu Hường anh chậm thôi!”

Dưới kính bảo vệ mắt, khoé miệng Khẩu Hường không kìm được cong lên.

“Còn dám vặn lại nữa không?”

“Không không.”

“Tôi có còn là người tốt không?”

“Hừ.”

“Tôi có còn là người tốt không?” Anh không chịu buông tha.

“Khẩu Hường, anh rất tốt với tôi.”

Hai phút sau, anh giảm tốc độ xe.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Được voi đòi tiên

Buổi tối hôm đó, Khẩu Hường bắt Dương Chi phải giảng lại toàn bộ bài kiểm tra cho anh, mãi đến khi cô nhóc thật sự không chịu nổi, ngã xuống giường lớn của anh ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ cô dặn anh làm lại đề toán một lần nữa, bao giờ xong thì gọi cô dậy.

Cô nhóc này tích cực, Khẩu Hường không dám không nghe lời, trước đây là bị bắt phụ đạo, nhưng hôm nay chính anh chủ động tìm cô.

Cẩn đầu bút, Khẩu Hường nghiêm túc bắt đầu làm toán, không quá khó, cô giảng rất tỉ mỉ mà trí nhớ của anh lại tốt, không mất nhiều thời gian đã giải xong câu hỏi cuối cùng.

“Được rồi.”

Anh quay đầu lại, phát hiện cô nhóc yên tĩnh ngã trên giường anh, nghiêng người, cuộn tròn ngủ say sưa. Khẩu Hường đi tới, nằm xuống mặt đối mặt với cô.

Lông mày lá liễu, phác hoạ tính cách mềm mại của cô.

Anh không kìm lòng được cong khóe mắt, cảm một lọn tóc dài mượt mà, đặt lòng bàn tay thương thức một lát, sau đó dùng ngón tóc cọ cọ mũi cô.

Cô vô thức duỗi tay gãi gãi.

Cô không đẹp đến mức khiến người khác mất hồn mất vía, cảm thấy xa xôi không thể với tới. Hoàn toàn ngược lại, cô ở ngay bên cạnh, yên tĩnh lại khiêm tốn, ở trong một góc bạn không nhìn thấy, lẳng lặng nở rộ.

Đôi môi đỏ mọng của cô gần trong gang tấc, tựa như một quả anh đào mọng nước tươi mới.

Trong lòng Khẩu Hường rung động, anh vô thức liếm liếm đôi môi khô ráo của mình, sau đó chậm rãi... Ghé sát vào cô.

Hàng mi rậm cong vút đột nhiên nhấc lên, Khẩu Hường bất ngờ chạm vào đôi mắt đen nhanh sâu thẳm của cô.

Hai mặt nhìn nhau.

Đôi môi, chỉ thiếu một chút là chạm vào nhau.

Khẩu Hường bỗng lùi ra sau, như tên trộm bị bắt quả tang, trực tiếp ngã xuống giường.

Một tiếng gầm hung dữ vang lên ——

“Cô hù chết ông đây rồi!”

“Anh mới dọa tôi ấy.” Dương Chi ngồi dậy, nghi ngờ hỏi: “Anh dán vào tôi gần như vậy làm gì.”

“Tôi muốn ném cô ra.” Khẩu Hường đứng lên, né tránh ánh mắt cô, cô ý hung dữ nói: “Ai cho phép cô ngủ trên giường của tôi.”

Dương Chi nhanh chóng đứng dậy, còn không quên vuốt phẳng nếp nhăn trên ga giường: “Tôi mệt quá, anh làm xong bài chưa?”

Khẩu Hường không tình nguyện đưa bài kiểm tra cho cô, tay còn không nhịn được run run. Dương Chi kiểm tra lại một lần, kinh ngạc phát hiện anh làm đúng hết!

Một người đi học không nghe giảng, tan học lại lười làm bài tập, thậm chí kiểm tra còn nộp giấy trắng, bài kiểm tra toán cấp độ năm sao này, cô chỉ giảng một lần, mà anh cũng chưa từng nhìn chưa từng nghiêm túc nghe.

Thế mà lại làm đúng toàn bộ.

Lúc này, Dương Chi phải bắt đầu đánh giá lại chỉ số thông minh của anh.

Lúc kết thúc buổi phụ đạo đã là đêm khuya, Khẩu Hường kiên quyết không đưa cô về, bị buộc bắt buộc dĩ, cô đành phải ngủ lại trong căn phòng trước đây một đêm.

Ngày hôm sau, Khẩu Hường gọi điện thoại cho bà Triệu, nói tháng 7 muốn đến đài truyền hình thành phố S tham gia một cuộc thi ca sĩ, chính là cuộc thi Thời TỰ đăng ký, anh đã đồng ý rồi.

Không cần nghĩ, đương nhiên bị bà Triệu từ chối.

Khẩu Hường trầm mặt nói, chuyện này đã quyết định, không phải trung cầu ý kiến mà là báo cho bà một tiếng, đỡ để bà phải báo cảnh sát nếu không tìm thấy người.

Bà Triệu đương nhiên không chấp nhận thái độ này của Khẩu Hường, con trai của mình còn không quản lý được, sao bà có thể quản lý một công ty tập đoàn lớn như thế?

“Lần này không báo cảnh sát, mẹ bảo bố con trực tiếp hủy bỏ cuộc thi kia, không tin thì cứ thử xem.”

“Thôi đi.” Khẩu Hường cười lạnh một tiếng: “Đã bao lâu bố con không về nhà, trong một năm hai người gọi điện thoại cho nhau được bao nhiêu lần, có đến hai lần không?”

Bên kia đại dương, bà Triệu im lặng thật lâu, lâu đến mức trong lòng Khẩu Hường thấy bất an, cánh môi anh khẽ nhếch, muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng thốt lên thành lời, chỉ khó chịu hừ một tiếng.

“Muốn đi không phải không được, nhưng mẹ có điều kiện.” Bà Triệu dịu giọng.

“Mẹ nói đi.” Khẩu Hường đã chuẩn bị tốt.

“Lớp mười hai phải ngoan ngoãn học bỏ túc, không được đuổi đi gia sư mẹ mời về nữa.”

“Phải xem là người nào đã, nếu khiến con ghét, có đuổi cũng không sai.”

Đương nhiên, ý của lời này là đồng ý mời gia sư về.

Bà Triệu nữ sĩ không ngờ anh đồng ý dứt khoát đến thế, lại thuận miệng hỏi một câu: “Gia sư vừa rồi thế nào?”

Khẩu Hường lạnh nhạt nói: “Cũng tạm.”

Cúp điện thoại không lâu, bà Triệu gọi cho Dương Chi, hy vọng cô có thể suy nghĩ lại, lần này chắc hẳn sẽ không có rắc rối gì, con trai nhà mình đã đồng ý học phụ đạo.

Dương Chi có phần khó xử, không biết vì sao bà Triệu sẽ tìm cô vào đúng lúc quan trọng như thế này: “VẬY... Thiếu gia đồng ý không ạ?”

“Không đến lượt thằng bé có đồng ý hay không.” Lúc này bà Triệu rất tự tin, “SỰ NGHIỆP âm nhạc” là biện pháp kiềm chế anh tốt nhất.

Dương Chi nói với bà Triệu: “Thưa dì, là thế này, nếu thiếu gia không chủ động tự nguyện học phụ đạo, hiệu quả sẽ không tốt, cháu cũng không muốn... Không muốn lừa dì, nhận không tiền lương của dì.”

“Dì biết rồi, dì sẽ bảo thằng bé liên hệ trực tiếp với cháu, cam kết với cháu.”

“Dạ...”

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, bà Triệu đã cúp điện thoại.

Sau khi tan tiết thể dục, các bạn nam ướt đầm mồ hôi ùa vào lớp.

Khấu Hường ném bóng rổ vào tay Thẩm Tinh Vi, lập tức đi về phía Dương Chi. Anh vừa tới gần, Dương Chi cảm giác bên cạnh như có một quả cầu lửa tới gần.

“Còn muốn tự tôi tôi mời cô sao.” Anh trực tiếp ngồi xuống vị trí của Tô Bắc Bắc.

Anh không giống các bạn nam khác, sau khi vận động cả người tràn ngập mùi mồ hôi, anh rất sạch sẽ, không có mùi gì, nhưng cơ thể lại toả ra sức gọi cảm trí mạng, đặc biệt là lúc đổ mồ hôi đầm đìa.

Dương Chi rút giấy đưa cho anh, để anh lau mồ hôi trên trán.

“Vì sao đột nhiên lại thay đổi ý định.”

“Thương cô được chưa.”

Dương Chi cúi đầu viết đáp án vào sách bài tập, mắt tự nhiên nói: “Ai cần anh thương.”

Khấu Hường tiện tay ném giấy vào túi cô treo bên bàn, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu chơi game.

Dương Chi thấy thế, dùng ngón bút chọc chọc cơ bắp rắn chắc trên cánh tay anh.

“Đừng ngồi chỗ của người ta, mau tránh ra.”

Khấu Hường mở một ván, chơi vô cùng chăm chú: “Tối nay tôi với cô về thu dọn đồ đạc nhé.”

“Tôi còn chưa đồng ý mà.”

Khấu Hường nhắc mắt liếc cô một cái: “Vậy cô mau đồng ý đi.”

Dương Chi dứt khoát gạt điện thoại của anh, tay đặt lên nút home. Ánh mắt Khấu Hường lạnh lẽo, giọng trầm thấp: “Cô cứ thử xem”

Thử thì thử.

Dương Chi trực tiếp thoát trò chơi của anh.

Thẩm Tinh Vi ngồi sau vẫn luôn quan sát hai người này, nhìn thấy Dương Chi thoát game của Khấu Hường, không nhận được hít sâu một hơi, thầm nói thoát game của anh có khác nào tát vào mặt anh, thế này mẹ nó còn có thể nhẫn nhịn ư?

Ngay cả Bùi Thanh cũng không nhận được lác đầu: “Cô ấy xong rồi.”

Dương Chi lại không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: “Anh không thể nghiêm túc nói chuyện ư.”

Nhưng điều khiến người khác không ngờ được chính là Khấu Hường chỉ rút điện thoại trong tay Dương Chi, nhẹ nhàng vỗ vào gáy cô: “Nghiêm túc nói chuyện thế nào, tôi chưa đánh cô là tốt lắm rồi đấy.”

Giọng anh trầm khàn, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Thẩm Tinh Vi suyết chút nữa cho rằng mình bị mù, người đàn ông vì bị cậu thoát trò chơi mà đánh cậu đến mức nằm trên mặt đất kêu oai oái, Khấu Hường tốt tính như thế từ bao giờ, thế mà lại không so đo.

Dương Chi che đầu: “Đau.”

“Thế cũng đau?” Khoé môi mỏng của anh khẽ nhếch, lại giơ tay dùng sức xoa đầu cô, dường như mất kiên nhẫn: “Nói đi, tôi phải làm thế nào cô mới đồng ý.”

Dương Chi lại gạt điện của anh: “Trước khi tan học, tịch thu điện thoại, lát nữa đến tiết tự học anh phải làm bài tập toán hôm nay, nếu có thể làm được, tôi sẽ đồng ý.”

Khấu Hương băng quơ nhún vai: “Được thôi.”

Nhẹ nhàng như vậy?

Dương Chi suy nghĩ, lại nói: “Sau này lúc học phụ đạo, không được đeo tai nghe.”

“Có thể.”

Wow, thế này mà cũng đồng ý.

Cô rèn sắt khi còn nóng: “Lúc kiểm tra không được nộp giấy trắng, mỗi một câu đều phải làm nghiêm túc.”

“Có phải cô cảm thấy hôm nay tôi rất dễ nói chuyện hay không, hửm?” Anh nhún nhún, không rõ vui tức.

“Ừm...” Dương Chi hơi ngượng ngùng: “Có phải tôi yêu cầu quá nhiều không?”

“Cô cảm thấy sao.”

Hình như đúng là hơi nhiều, vì thế cô nhanh chóng nói: “Vây tôi nhắc một cái cuối cùng, buổi tối gọi điện thoại cho anh nhất định phải về nhà, không thể chậm chạp, càng không thể cả đêm không về.”

Khấu Hương:.....

Thật đúng là được voi đòi tiên.

“Nếu có thể làm được, buổi tối phải cùng tôi về thu dọn hành lý, nếu không thì thôi.”

Nghĩ đến căn phòng trọ nhỏ ẩm ướt của cô, Khấu Hương bất chấp hết, thoải mái đồng ý: “Được.”

Dương Chi như sợ anh đổi ý, vươn tay định vỗ tay với anh: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Song không ngờ, Khấu Hương trực tiếp cầm mu bàn tay cô, gập lại thành nắm đấm, đấm đấm vào bộ ngực cứng rắn của mình ——

“Ông đây chưa từng lừa con gái.”

Ánh mắt anh kiên định, nói năng khí phách.

.....

Sau khi Khấu Hương đi, Dương Chi mới nhe răng nhếch miệng lắc tay.

Đau quá!

Ngực của tên này làm từ sắt thép sao.

Giữa trưa, Tô Bắc Bắc tới trường từ rất sớm, tìm được Dương Chi đang yên tĩnh làm bài trong lớp, cho cô xem một đoạn video.

Là video “Biểu diễn” 《Đội em tan học》 của Lâm Lộ Bạch, Tô Bắc Bắc nói: “Số lượng like và bình luận đã vượt qua một trăm vạn, độ hot của đoạn video đã vượt qua video của Tổng Mạt và nhóm bạn.”

“Nhiều người xem như vậy á.” Dương Chi rất vui mừng, giọng hát của mình được đón nhận, đương nhiên cô rất sung sướng.

“Đoạn video này, cô ấy dùng tài khoản April hôm trước đăng lên, cậu nhớ video cậu quay lưng về phía ống kính hát 《Bí mật không thể nói》 không, hiện tại mọi người đều nghĩ cô ấy là cậu, số lượng fans của April đã tăng lên 30 vạn, lúc này mới được mấy ngày.”

Dương Chi băng quơ nhún vai: “Vây thì chắc là cô ấy vui lắm.”

“Đương nhiên cô ấy vui rồi, cô ấy dùng đoạn video này tham gia cuộc thi ca sĩ singer mà!”

“Cái gì!”

Tô Bắc Bắc bật đoạn video ra, chỉ vào icon tiêu đề góc phải bên dưới, trên đó viết: # Tác phẩm dự thi ca sĩ singer lần thứ ba#

Nếu chỉ làm một đoạn video giải trí, Dương Chi sẽ không quá đề ý, nhưng Lâm Lộ Bạch lại dùng đoạn video này tham gia cuộc thi ca sĩ, tính chất hoàn toàn bất đồng.

Buổi chiều Lâm Lộ Bạch tới trường, mang cho Dương Chi và Tô Bắc Bắc một hộp chocolate xa xỉ: “Bố tớ mang từ nước Pháp về, mời các cậu ăn.”

Tô Bắc Bắc và Dương Chi đều không động vào hộp chocolate kia.

“Các cậu sao thế, ăn đi.”

Tô Bắc Bắc vốn thẳng tính, không nhịn được mở miệng: “Cậu dùng giọng hát của Dương Chi tham gia cuộc thi ca sĩ, thế là có ý gì.”

Lâm Lộ Bạch ngẩn người, mắt tự nhiên cười nói: “Chi... Chi thuận tay đăng ký dự thi thôi mà, có thể có ý gì.”

“Thuận tay đăng ký dự thi?” Tô Bắc Bắc lạnh giọng chất vấn: “Tớ thấy cậu đã sớm ừ mưu rồi, lừa Chi Nhi hát, cậu nhép theo, xong rồi quay đầu đăng ký dự thi, sao cậu có thể tâm cơ như vậy?”

“Tớ tâm cơ gì chứ!” Lâm Lộ Bạch không cam lòng yếu thế: “Chẳng phải chính cô ấy cũng đồng ý sao, tham gia với không tham gia thi đấu có gì khác nhau, dù sao đều chỉ chơi trên mạng.”

“Khác nhau, tớ nói cho cậu biết rất khác nhau.” Tô Bắc Bắc tức điên: “Ban đầu Chi Nhi đồng ý giúp cậu quay video, đó chẳng khác gì cậu chép bài cô ấy, cô không lay chuyển được dành cho cậu chép; hiện tại cậu dùng giọng hát của cô ấy tham gia thi đấu, có khác gì cậu trộm bài cô ấy nộp thành bài của mình trong giờ kiểm tra đâu. Cậu nói xem tính chất có thể giống nhau ư?”

Tô Bắc Bắc tư duy logic kín kẽ, Lâm Lộ Bạch ngẩn người, cảm thấy mình không thể phản bác lại.

“Tớ... Tớ chỉ đăng ký dự thi chơi thôi, cũng đâu muốn thế nào.” Lâm Lộ Bạch cố phân bua: “Chi Nhi còn chưa nói gì đâu, cậu kích động thay làm gì.”

Tô Bắc Bắc phản nộ nói: “Chi Nhi, cậu nói đi.”

Trong mắt Lâm Lộ Bạch tràn ngập chờ mong, nói với Dương Chi: “Chi Nhi, chúng ta chính là bạn tốt mà nhi.”

Bạn Dương Chi siết thật chặt.

Bạn tốt sao, xin lỗi... Phải để cậu thất vọng rồi.

“Cậu xoá video đi, chúng ta vẫn là bạn bè.” Giọng cô bình tĩnh, lại vô cùng kiên quyết, không có đường thương lượng.

Tô Bắc Bắc tán thưởng nhìn Dương Chi, đừng nhìn tính tình cô nhóc này hiền lành, song trong những chuyện cần nguyên tắc, cô cũng có chính kiến của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tai nghe

Tay Lâm Lộ Bạch đặt xuống hộp chocolate thất nơ xa xỉ kia, giọng vỡ oà: “Dương Chi, nếu cậu muốn tham gia thi singer, tớ sẽ lập tức xoá video, nhưng cậu lại không chịu, hiện tại tớ dùng video này tham gia thi đấu, có thể đe dọa gì đến cậu chứ, vì sao cậu nhất định phải ép tớ?”

Dương Chi lắc đầu: “Vấn đề không nằm ở chỗ này, cậu chỉ dùng giọng hát của tớ để nghịch vui trên mạng thì không có vấn đề gì, nhưng cậu lại dùng nó để tham gia thi đấu, tuy không có bất cứ ảnh hưởng gì đến tớ, nhưng thế là không công bằng với người khác.”

“Đúng vậy!” Tô Bắc Bắc nói: “Dù tớ không thích Tổng Mạt, nhưng ít ra cô ta còn dùng giọng thật của mình để thi, không giả vờ, hiện tại cậu lợi dụng độ hot để chèn ép cô ta, đây không phải gian lận thì là cái gì.”

Bị hai người bạn tốt khiển trách làm khoe mắt Lâm Lộ Bạch đỏ lên: “Rốt cuộc các cậu là bạn của tớ hay là bạn của cô ta. Có phải Tổng Mạt nói gì đó với các cậu, hay các cậu bị cô ta mua chuộc rồi đúng không!”

“Này! Cậu đừng có ngậm máu phun người!” Tô Bắc Bắc không chịu được bị người khác đổ oan, giận điên: “Tớ không chấp nhận được cách làm này của cậu, đây là gian lận, là lừa gạt người khác!”

“Tô Bắc Bắc đừng có làm sứ giả chính nghĩa ở đây.” Lâm Lộ Bạch kích động: “Chẳng lẽ các cậu không có thứ gì rất rất muốn, không tiếc bất chấp tất cả mà giành được sao, nếu các cậu là bạn của tớ, phải luôn ủng hộ tớ, chứ không phải ở đây chỉ trích tớ!”

Dương Chi đang định mở miệng, lại bị cô ấy cắt ngang: “Cậu giả vờ làm người tốt, không muốn đắc tội với ai làm gì. Cậu cho rằng Tổng Mạt thật sự muốn làm bạn với cậu ư?”

Cô ấy cười lạnh một tiếng: “Cậu với Khấu Hường cả ngày mất qua mày lại, nghĩ người khác bị mù à, cậu ra mặt thay cô ta, cũng phải xem người ta có biết ơn hay không chứ...”

“Lâm Lộ Bạch, lằng nhằng không xong!” Tô Bắc Bắc cắt ngang lời cô ấy nói: “Còn nói thêm một chữ nào nữa, chúng ta tuyệt giao!”

“Tuyệt giao thì tuyệt giao!” Lâm Lộ Bạch cắn răng, cố nén nước mắt xoay người chạy ra ngoài, mãi đến lúc vào học cũng không về.

Tay Dương Chi vẫn luôn siết chặt góc áo, từ đầu đến cuối không nói một lời.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, cô ấy giận quá nên nói không lựa lời, thật ra không có ý đó đâu.” Tô Bắc Bắc bắt lực an ủi cô.

“Rõ ràng lắm hả?” Cô khẽ hỏi Tô Bắc Bắc.

“Giả hả?”

Cô quay đầu lại, nghiêm túc hỏi cô ấy: “Tớ với Khấu Hường, chúng tớ rõ ràng lắm hả?”

“À, cái này...” Tô Bắc Bắc suy nghĩ, nói: “Cũng bình thường, chẳng qua trước đây Khấu Hường không tiếp xúc với con gái, thế mà lại giao lưu với cậu thường xuyên, trong mắt mọi người, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có suy nghĩ.”

Vậy sao...

Dương Chi thu mắt, thật ra trước đây cô cũng không kết bạn với con trai, ánh mắt của những tên đó rất đáng ghét. Nhưng Khấu Hường thì không, anh coi cô là một cô gái bình thường, sẽ không nhìn cô đầy háo sắc, khi nói chuyện với cô, sẽ nhìn chăm chú vào mắt cô, hoặc nhìn sang nơi khác, dù sao ánh mắt cũng không nhìn vớ vẩn.

Lúc này Dương Chi mới chấp nhận mở rộng cửa lòng kết bạn với anh.

“Cho nên các cậu, rút cuộc có...” Tô Bắc Bắc lại không kìm được lòng tò mò của mình: “Hả? Có gian tình hay không?”

“Cái gian tình gì chứ.” Dương Chi vỗ đầu cô ấy: “Tớ với cậu ấy không thể, chỉ dừng lại ở giao lưu, không phải quan hệ như cậu nghĩ đâu.”

Cô còn phải dạy phụ đạo cho anh, đương nhiên quan hệ càng thêm chặt chẽ.

“Thế hả?” Tô Bắc Bắc có phần không tin: “Các cậu thật sự chỉ là bạn bè?”

“Đương nhiên.” Đường như muốn tăng độ chính xác, Dương Chi lại nêu ví dụ: “Thời Tự với cậu ấy cũng rất tốt mà, tại sao không ai đồn đãi cô ấy?”

“Cô ấy không giống.” Tô Bắc Bắc khẽ nói: “Cảm giác đi, hai người bọn họ thật sự giống bạn bè, không ai suy nghĩ miên man, truyền tin đồn. Nhưng cậu với Khấu Hường, ừm... Một lời khó nói hết.”

Dương Chi bĩu môi: “Khó nói hết cái gì, tớ với cậu ấy cũng là bạn bè, giống như Thời Tự, hơn nữa hiện tại tớ cũng không có tâm tư suy nghĩ những việc này.”

“Thật thế à, cậu ấy cũng không nghĩ đến ư? Theo tớ được biết, ngay cả Thời Tự cũng chưa từng được ngồi ghế sau motor của cậu ấy đâu.”

“À... Đương nhiên.”

Dương Chi nói lời này rất không tự tin.

Tan học, Tổng Mạt cùng hội con gái dồn Lâm Lộ Bạch vào WC nữ, đóng cửa lại vào thẳng chủ đề, bạn thân Tổng Mạt là Kiều Tư Tuyết chất vấn: “Giọng hát trong video thi singer không phải của cậu, là ai hát.”

Lâm Lộ Bạch chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng: “Nói không phải tôi, cậu có chứng cứ gì.”

Kiều Tư Tuyết hừ lạnh: “Trước đây cậu quay một đồng thứ vớ vẩn đăng lên mạng, cậu cho rằng xóa đi rồi thì không còn dấu vết nào ư?”

Mặt Lâm Lộ Bạch đỏ bừng, những video ca hát trước đây, cô ấy đã xóa toàn bộ, ngay cả tài khoản cũng khoá lại, hiện tại cô ấy vẫn luôn dùng tài khoản mới đăng ký April.

Cái account này, chỉ có hai đoạn video, một đoạn là cảnh bóng dáng mơ hồ của Dương Chi hát « Bí mật không thể nói » vào buổi tối hôm đó, một đoạn khác, chính là đoạn cô hát để cô ấy nhép theo ca khúc « Đợi em tan học ».

Hai đoạn video đã trở nên hot, lượt chia sẻ đã vượt hơn trăm vạn, độ nổi tiếng của April cũng tăng lên, số lượng fans lên đến mấy chục vạn, mỗi ngày đều có người comment dưới bình luận rằng chị gái nhỏ mau đăng thêm tác phẩm mới, hoặc livestream.

Đương nhiên Lâm Lộ Bạch không quay video mới, bây giờ Dương Chi và Tô Bắc Bắc trở thành bạn tốt, hai người đi học tan học, ngay cả WC cũng đi cùng nhau, không ai quan tâm đến cô ấy.

Đương nhiên Dương Chi càng không thể giúp cô ấy quay video.

Vì cùng cổ lượng fans đã vất vả tích góp được, Lâm Lộ Bạch cũng từng thử livestream, cô ấy vốn xinh đẹp, livestream makeup, số lượng fans làm khán giả chưa đến một giây đã tăng lên hàng vạn.

Mọi người đều thúc giục cô ấy hát, nhưng cô ấy không dám, chỉ có thể livestream makeup hoặc trò chuyện, nhưng mỗi lần livestream, số lượng người xem dần giảm đi.

Tình huống hiện tại có vẻ đã lâm vào cục diện bị động tiến thoái lưỡng nan.

Lâm Lộ Bạch không chịu thừa nhận hai đoạn video kia là giả, ngược lại nói Tổng Mạt vì không phục, sợ độ hot của cô ấy vượt qua cô ta, cho nên mới cố ý hãm hại cô ấy như vậy.

Tổng Mạt bình tĩnh nói: “Được, nếu cậu nói tôi đồ oan cho cậu, cuối tuần có cuộc thi tài năng cấp trường, cậu dám đăng ký tham gia không?”

“Tôi... Có gì mà không dám?” Rõ ràng Lâm Lộ Bạch không đủ tự tin, còn cố gắng cãi lại: “Đăng ký thì đăng ký!”

Nói ngoài miệng, có ai không dám chứ, dĩ nhiên Tổng Mạt đã có chuẩn bị mà đến.

Cô ta lấy giấy đăng ký ra đưa tới trước mặt Lâm Lộ Bạch, đưa cả bút sang: “Viết đi, tôi giúp cậu nộp lên.”

Tay cầm bút của Lâm Lộ Bạch run lên, môi bị răng cắn đến trắng bệch.

Tổng Mạt nhìn bộ dáng này của cô ấy, thờ ơ nói: “Nếu không dám thì cậu đừng có dùng giọng hát của người khác, giả danh lừa bịp, nhân lúc còn chưa mất mặt thì xóa video đi.”

Lâm Lộ Bạch quyết tâm, viết tên của mình xuống giấy đăng ký, do ấn bút quá mạnh, tờ giấy bị gạch rách.

“Đừng khinh thường người khác.” Cô ấy hung hăng trừng Tổng Mạt: “Có ai không biết hát đâu.”

Tổng Mạt giật lấy tờ giấy đăng ký, khoe miệng nhếch lên cười lạnh: “Tôi thật mong đợi màn trình diễn của cậu.”

Các cô gái rời khỏi WC nữ, một mình Lâm Lộ Bạch dựa vào bồn rửa tay, tay siết chặt thành nắm đấm, cả người gồng lên.

Lúc này, phòng vệ sinh bên cạnh, mở cửa.

Dương Chi đi ra, đến bồn rửa rửa tay.

Ánh mắt Lâm Lộ Bạch giống như dao găm, nhìn cô chăm chăm: “Cậu... Nghe thấy hết rồi ư?”

Dương Chi bình tĩnh “Ừ” một tiếng.

“Cậu... Cậu muốn nhìn tờ mất mặt đúng không!”

“Tớ không muốn nhìn cậu mất mặt.”

Cảm xúc áp lực khi phải đối mặt với Tổng Mạt của Lâm Lộ Bạch, lúc này hoàn toàn trút vào Dương Chi: “Cậu có gì đặc biệt cơ chứ, cậu có thể làm được tớ cũng có thể làm được! Tớ sẽ không để các cậu xem thường tớ!”

Dương Chi lấy giấy lau tay, xoay người nhìn cô ấy: “Tôn trọng là do chính mình tạo nên, không phải giọng hát hay hơn người khác thì có thể đòi lấy, cậu muốn tớ tôn trọng cậu thì đừng dùng giọng hát của tớ để giả danh lừa bịp nữa.”

Bốn chữ giả danh lừa bịp, được cô nhấn rất mạnh.

Thời gian nghỉ giữa giờ, Thẩm Tinh Vi đi đến bên cạnh Khẩu Hưởng, nhét tai nghe vào lỗ tai anh.

Khẩu Hưởng đang nằm bò ra bàn ngủ, nghe thấy tiếng hát trong tai nghe, dần dần tỉnh lại.

Thẩm Tinh Vi cười với anh: “Hay không, trước đây không phát hiện ra, giọng hát của hoa khôi Lâm lớp chúng ta cũng hay thế.”

Khẩu Hưởng liếc điện thoại của Thẩm Tinh Vi, trên màn hình, quả thật là cảnh Lâm Lộ Bạch đứng bên cửa sổ hát.

“Giọng hát không tồi.” Sau khi video phát xong, Khấu Hường nói đúng sự thật: “Nhưng mà...”

Thẩm Tinh Vi biết tại Khấu Hường rất kén nhạc, cũng khó trách, ai bảo người ta biết hát chứ.

“Nhưng mà gì cơ?”

Khoé miệng Khấu Hường cong lên, click mở video lần nữa, đeo tai nghe, nghe hết cả một tiết.

Tan tiết, có bạn nữ đi đến chỗ Lâm Lộ Bạch, lặng lẽ nói với cô ấy: “Tiết tự học vừa rồi Khấu Hường vẫn luôn xem video của cậu.”

“Video của tớ?” Lâm Lộ Bạch kinh ngạc.

“Chính là hai bài hát cậu quay đấy, nghe các bạn nam xung quanh nói, cả tiết học cậu ấy chẳng làm gì, chỉ nghe đi nghe lại hai đoạn video này.”

Lâm Lộ Bạch đỏ mặt: “Cậu đừng nói bậy.”

“Tớ nào có nói bậy, không tin cậu tự xem đi.”

Lâm Lộ Bạch quay đầu lại, quả nhiên, thấy Khấu Hường đang đeo hai cái tai nghe màu trắng, dây kết nối uốn lượn theo cần cổ thon dài của anh kéo đến điện thoại bên cạnh.

Lâm Lộ Bạch đỏ mặt: “Sao cậu biết cậu ấy đang nghe tớ hát.”

Bạn nữ kia ríu rít nói: “Mấy bạn nam phía sau đều thấy, chính là video của cậu, bọn họ không có lý do để nói dối.”

Tổng Mạt ngồi hàng phía trước hơi nghiêng đầu, trái tim như bị kim đâm vào.

Bàn phía sau, bút của Dương Chi cũng khựng lại trên trang giấy nháp trắng tinh.

Buổi tối tan học, Khấu Hường cùng mấy người Thẩm Tinh Vi tới sân thể dục chơi bóng, Dương Chi không chờ anh, đi bộ một mình về nhà.

Không lâu sau, Khấu Hường đuổi theo, cả người bức bối mang theo cơn gió nóng giữa hè.

Dương Chi liếc anh, anh mặc bộ đồng phục bóng rổ màu đỏ, trông vô cùng nổi bật, tóc mái ướt mồ hôi rũ xuống, gò má anh thật giống Rukawa Kaede trong Slam Dunk.

Dương Chi không quan tâm đến anh.

“Sao nào, muốn giữ khoảng cách với tôi hả?”

“Không có, tôi là gia sư của anh mà.”

Khấu Hường khẽ hừ một tiếng, vỗ vỗ gáy cô, động tác này rất thân mật, lập tức kéo gần khoảng cách giữa hai người lại.

Dương Chi phản kích, cũng kiễng chân vỗ vỗ đầu của anh, kết quả sờ đến mồ hôi ẩm ướt.

Cô chê “Eo” một tiếng, thuận tay lau vào áo anh, vừa khéo chạm vào cơ bụng cứng rắn của anh.

Mặt cô bắt đầu nóng lên, bước nhanh lên phía trước.

“Giọng hát hay như thế, đáng tiếc lại làm áo cưới cho người khác.” Giọng anh chậm rãi vang lên bên tai.

“Cái gì?”

“Thích hát, vì sao không tự quay mà lại để bạn giả giọng, chơi vui lắm hả?”

Lúc này Dương Chi mới giật mình hiểu ra, hoá ra anh đã sớm nghe thấy.

“Anh... Sao anh lại nghe ra?”

“Cô suốt ngày lải nhải bên tai tôi, số hữu tỷ, hàm số lượng giác, Alpha Beta... Khiến tôi nào ông đây cũng gặp ác mộng, trong mơ đều là cô, thế này còn có thể nghe không ra ư?”

Dương Chi bĩu môi, miệng nói đêm gặp ác mộng, vừa rồi còn nghe hết một tiết làm gì.

“Vì sao cô không tự quay?” Anh hỏi cô.

“Bố dượng không thích tôi hát, nếu ông ấy biết tôi quay video, nhất định sẽ cãi nhau với mẹ tôi.”

“Bố dựng cô cũng lên mạng hả?”

“Có đôi khi cũng sẽ dùng điện thoại đọc tin tức, thứ như internet... Nói không tốt, không dám mạo hiểm.”

“Thế thì quá cẩn thận rồi.”

“Đợi đến khi tôi học xong đại học thì không cần lo lắng nữa rồi, thật muốn nhanh chóng trưởng thành.”

Thật muốn nhanh chóng trưởng thành...

Cách đó không xa mặt trời dần dần xuống núi, mây hồng thông thả lơ lửng.

Ánh mắt đen nhánh bình tĩnh của cô, mang theo khát vọng về tương lai, khung cảnh này khiến lòng anh như có một cơn gió oi bức thổi qua.

Im lặng một lúc, Khấu Hường lại đẩy đẩy đầu cô, khẽ nói: “Nhanh thôi...”

Ngoài cổng trường có một cái xe đẩy, bán đủ loại tai nghe, có không ít học sinh vây xung quanh chọn tai nghe.

Dương Chi nghĩ tới cái tai nghe bị hỏng mất một bên của mình, dứt khoát nói với Khấu Hường: “Tôi đi xem tai nghe, anh chờ tôi nhé.”

Khấu Hường nhún vai, ý bảo cứ thoải mái.

Tai nghe có đủ loại kiểu dáng, trông bao bì có vẻ không tệ lắm, Dương Chi cũng tò mò đi tới, tìm chọn.

“Có thể nghe thử không?” Dương Chi cầm một hộp tai nghe hỏi.

“Có thể, nghe thoải mái, tôi lấy từ nhà máy, chất lượng bảo đảm.”

Có nhiều người đến xem, người bán hàng rong vui vẻ bận rộn, không rảnh để ý đến Dương Chi.

Xung quanh ồn ào tiếng người, thật ra cũng không nghe được có tốt hay không, Dương Chi chọn một cái tai nghe nhãn hiệu Sony, hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền ạ.”

“60.”

Dương Chi nghe thấy giá tiền này thì bỏ cuộc, người bán hàng rong thấy vẻ mặt đó của cô, cầm một bó tai nghe sặc sỡ sắc màu: “Chỗ đó, mười đồng một cái.”

Đối với thứ như tai nghe, Dương Chi cũng khá kén chọn, dùng tai nghe không chất lượng không chỉ làm hỏng âm sắc, mà còn ảnh hưởng đến tai.

“Có thể rẻ hơn nữa không?” Cô cầm hộp tai nghe đã chọn trước đó lên hỏi người bán hàng rong.

“Cái này lấy trực tiếp từ nhà máy, tai nghe Sony, 60 đồng cô còn mua được ở chỗ nào!”

Dương Chi do dự một lát, cuối cùng vẫn đặt hộp tai nghe xuống, quay đầu lại, Khấu Hường rút tay trong túi, thờ ơ hỏi: “Không mua nữa à?”

Dương Chi nói nhỏ: “Chắc chắn là giả, còn muốn bán cho tôi 60, còn lâu tôi mới bị lừa.”

Khấu Hường cười lạnh: “Cô còn hy vọng sẽ mua được Sony chính hãng ở chỗ này sao?”

Dương Chi bĩu môi, đeo cặp sách rồi đi.

Nhưng ngày hôm sau cô lại hối hận, cái tai nghe kia thật ra cũng không tệ, giá cả cũng không đến mức khó chấp nhận, nhưng xe đẩy bán tai nghe dạo kia không còn xuất hiện trước cổng trường nữa, cô ra cổng trường quan sát rất nhiều lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng người bán hàng rong.

Vì thế mà Khấu Hường cười cô: “Con gái các cô mua đồ luôn như vậy, xong việc mới như Gia Cát Lượng.”

Dương Chi giận dữ nói: “Vậy anh hiện tại không phải cũng xong việc mới như Gia Cát Lượng sao, hôm đó anh thấy tôi thích, không khuyên tôi mua, hiện tại mới đến cười tôi, tạm thời tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Khấu Hường nhíu mày, lông mày nhướng lên: “Cô có thể nói có lý một chút được không?”

Cô hừ một tiếng, không để ý tới anh.

Sau khi Khấu Hường về chỗ được một lúc, anh mới nhận ra Dương Chi đang cấu kính với anh vì nói không lại, tự dưng cảm thấy trong lòng cứ nhiên rất vui vẻ.

Một cô gái gần như không biết tức giận, lại cáu kỉnh với anh, chắc hẳn đã coi anh thành người một nhà.

Ở trong lòng Khấu Hường, trọng lượng của ba chữ người một nhà này không hề nhẹ.

Hai ngày sau, một bộ tai nghe mới tinh được đặt trong tay Dương Chi, cô đặt bút xuống.

Tai nghe ánh màu đen bóng.

“Cô đưa tiền đây.” Khấu Hường ngồi vào vị trí trước mặt cô: “60.”

“Tôi phải đưa tiền gì cơ?”

“Vừa rồi đi trên đường, tôi nhìn thấy người bán hàng rong mà cô nhưng nhớ, tiện tay mua giúp cô một bộ tai nghe, đỡ phải nói tôi xong việc mới như Gia Cát Lượng.”

Lúc anh nói lời này còn không dám nhìn vào mắt cô.

“Sao anh không gọi điện thoại hỏi tôi, nhờ đâu không hài lòng, phí mất 60 đồng đấy! Đâu phải số tiền nhỏ.” Cô vội vàng cầm tai nghe lên đánh giá: “Cái này của thương hiệu gì!”

Khấu Hường băng quơ nói: “Không biết, nhưng mấy cái mua ở tiệm ven đường thì cô còn chờ mong gì vào thương hiệu?”

Dương Chi vội vàng cầm tai nghe vào điện thoại, chuẩn bị thử nghe âm sắc, còn nói: “Nếu tôi không hài lòng, tôi sẽ không đưa tiền cho anh.”

Khấu Hường cười nói: “Nợ tôi mà dám không trả?”

“Không trả anh, ai bảo anh tự ý mua.”

Trong khoảnh khắc Dương Chi nhét tai nghe vào tai, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, cô chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy, nhưng không nghe rõ lời anh nói.

Hiệu quả giảm tiếng ồn thật tốt!

Ngay sau đó, giai điệu trầm thấp chậm rãi lọt vào tai, tiếng nhạc rõ ràng đến mức như có ca sĩ đang hát bên tai, chất lượng thật là tốt!

Từ những nét biến đổi cảm xúc trên mặt cô, Khấu Hường biết cô rất hài lòng.

“Cũng được.” Cô ngượng ngùng nói: “60 đồng đúng không?”

“Ừ.”

Cô lấy một tờ 50 đồng và một tờ 10 đồng nhả nhúm từ trong túi ra đưa cho anh.

Khấu Hường cũng không từ chối, cầm hai tờ tiền kia, xoay người trở về chỗ ngồi: “Enjoy.”

Tô Bắc Bắc giống như người vô hình, cả quá trình chỉ im lặng mà ngồi xem Khấu Hường và Dương Chi giao dịch tai nghe.

“Chi Nhi, cho tớ mượn tai nghe được không?”

Dương Chi đưa tai nghe cho cô ấy, sau khi Tô Bắc Bắc nghe thử, ghi nhớ dòng chữ cái trên đó.

Khi Dương Chi cúi đầu tiếp tục làm bài, Tô Bắc Bắc mở app Kinh Đông ra, nhập AKG-K3003 vào.

Nhìn giá cả xuất hiện trên thanh tìm kiếm, Tô Bắc Bắc trợn mắt há mồm.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chị dám đánh tôi

Tháng sáu gió nhẹ ẩm áp, trong hội trường, cuộc thi ca sĩ tài năng cấp trường sắp bắt đầu, tiết không phải học luôn khiến mọi người phấn chấn, tốp năm

tóp ba học sinh đi dưới tán cây xanh, có thể nhìn thấy mái vòm hội trường thấp thoáng cách đó không xa.

Khi Dương Chi đi ra khỏi khu dạy học, thấy Khấu Hường và mấy người Thẩm Tinh Vi đi về phía cổng trường ngược lại với đường đến hội trường.

“Khấu Hường” Cô gọi anh lại, giọng giòn tan.

Thẩm Tinh Vi vỗ vỗ bả vai Khấu Hường, cười nói: “Chắc, trốn học lại bị cô giáo nhỏ bắt được rồi.”

Khấu Hường đi đến bên Dương Chi, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cô đây, cả ngày chỉ dán mắt lên người tôi thôi hả?”

Lời này người nói dường như vô tâm, người nghe lại chưa chắc vô tình, khuôn mặt Dương Chi bị gió hè thổi đến ửng đỏ, lẩm bẩm: “Nói gì thế, ai dán mắt lên người của anh.”

“Thế cô giáo Dương có đồng ý thả Caesar đi không?” Giọng điệu anh mang theo vài phần hài hước.

“Anh nói cứ như tôi không cho anh đi thì anh sẽ không đi ấy.”

Khấu Hường cúi đầu cười khẽ, không nói gì.

Sáng sớm tiếng ve kêu râm ran, không khí oi bức.

“Anh có thể đi mà, hôm nay không có tiết học.” Dương Chi nói: “Chỉ là không xem tài năng ca sĩ, thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì.”

Dương Chi khẽ nói: “Tổng Mạt cũng có tiết mục đấy.”

“Cho nên?”

“Nếu cô ấy biết anh tới, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ, mang về vinh quang cho lớp chúng ta.”

Vừa nói ra khỏi miệng cô lại thấy hơi hận, rốt cuộc mình đang nói bậy bạ gì vậy.

Quả nhiên, Khấu Hường nói: “Tâm tư của cô cũng rộng quá nhỉ, quan tâm việc học của tôi còn chưa đủ, còn muốn xen vào phụ nữ xung quanh?”

Dương Chi:.....

“Thôi, anh làm việc của mình đi, tôi đến hội trường đây.”

Cô xoay người rời đi, Khấu Hường đột nhiên gọi cô lại: “Này.”

Quay đầu lại.

Một cơn gió ấm áp thổi qua, tóc mái trên trán anh phất phơ.

“Nếu có một ngày, người đứng trên sân khấu là cô, tôi nhất định sẽ không bỏ qua.”

Tôi sẽ ở trong đám đông vỗ tay cổ vũ cô.

Ánh sáng mặt trời phía sau lưng anh từ từ dâng lên, mọi thứ vàng hào quang lên bóng người cao lớn trên mặt đất, khiến trái tim trẻ trung mà tươi mới của cô, đập lại đập.

Hội trường hình tròn được xây dựng rộng rãi, bậc thang màu đỏ và hàng ghế ngay ngắn trải từ trên xuống, bao lấy sân khấu ở chính giữa.

Tô Bắc Bắc ngồi ở hàng phía trước, vẫy tay với Dương Chi: “Ở đây.”

Dương Chi nhanh chóng ngồi xuống, Tô Bắc Bắc nói khẽ với cô: “Hôm nay có trò hay để xem rồi.”

Dương Chi khó hiểu, Tô Bắc Bắc nháy nháy mắt mắt, ý bảo cô nhìn xuống hàng thứ nhất, chỗ đó nhóm chị em của Tổng Mạt.

“Làm sao vậy?”

Tô Bắc Bắc nói: “Bọn họ ngồi đằng trước, đợi lát nữa Lâm Lộ Bạch lên sân khấu, bọn họ sẽ dùng điện thoại quay lại, quay toàn bộ chuyện đáng xấu hổ của cô ấy, sau đó đăng lên mạng, vạch trần bộ mặt thật.”

Dương Chi nhìn xuống lần nữa, quả nhiên mấy cô gái kia ai cũng cầm điện thoại, bộ dáng tràn đầy mong chờ.

“Như thế... Không được tốt cho lắm.”

“Tuy rằng hơi quá đáng, nhưng cũng do Lâm Lộ Bạch bắt nghĩa trước, chúng ta đều đã cảnh cáo cô ấy không được dùng đoạn video kia tham gia thi đấu, ai bảo cô ấy mù quáng.” Tô Bắc Bắc hừ hừ: “Nên cho cô ấy một bài học xứng đáng.”

“Sẽ bị mắng ư?”

“Chắc chắn! Nếu hôm nay cô ấy bị mất mặt, sẽ bị mắng đến chết, cậu xem cô ấy có bao nhiêu fans.”

Trước đây Dương Chi đọc tin tức, bạo lực internet suýt chút nữa đã ép một nữ sinh cấp ba tự sát, đương nhiên, bạn nữ cấp ba kia cũng không tốt, ý mạnh hiếp yếu. Dù sao mỗi ngày internet đều đăng rất nhiều tin tức, mặt tốt mặt xấu đều có.

Dương Chi vẫn hơi sợ internet, nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền, những người fans ủng hộ bạn, ai biết trong tương lai người đó có quay lại bôi xấu bạn không.

Đây cũng là nguyên nhân cô không muốn nổi tiếng.

Dương Chi ngồi một lát, cuộc thi ca sĩ tài năng đã bắt đầu, tiết mục biểu diễn của Tổng Mạt được xếp đầu tiên, một vũ điệu nóng bỏng đã khuấy động hội trường lên cao trào.

“Nếu nói khách quan, Tổng Mạt thực sự có tài.” Tô Bắc Bắc nói một cách khách quan: “Cậu xem cô ta vừa hát vừa nhảy, còn không ngừng lắc, hơi thở lại rất ổn định.”

Dương Chi như đang suy nghĩ gì đó gật đầu.

“Hơn nữa nhảy cũng khá tốt, nếu tương lai cô ta phát triển trên con đường này, có khi thật sự có thể trở thành ngôi sao, giống như nhóm nhạc nữ Hàn Quốc...”

“Tớ đi WC một lát.” Dương Chi cắt ngang lời Tô Bắc Bắc, đứng dậy định đi, Tô Bắc Bắc vội vàng giữ chặt cô: “Cậu định đi tìm Lâm Lộ Bạch hả?”

Dương Chi: “.....”

Rõ ràng như thế sao?

“Đừng làm người tốt quá.” Tô Bắc Bắc cảnh cáo cô: “Lâm Lộ Bạch này, muốn nhớ lâu thì phải chịu trừng phạt.”

Dương Chi vẫn đi một chuyến đến hậu trường, người trong hậu trường chen chúc, các bạn chuẩn bị biểu diễn đang luyện thanh, trang điểm, vui vẻ bận rộn. Cô đi một vòng, không tìm thấy bóng dáng Lâm Lộ Bạch, hỏi thăm mọi người xung quanh, nói là Lâm Lộ Bạch đi thay quần áo, vẫn chưa ra.

Các bạn thí sinh đều đã thay quần áo, giờ phút này phòng thay đồ không có người, ánh sáng tối tăm, Dương Chi gọi vài tiếng, không có người đáp lại, đang định rời khỏi phòng, lại nghe thấy bên trong có tiếng khóc kìm nén vang lên.

Dương Chi tò mò đi tới, trong góc phòng thay đồ, phát hiện Lâm Lộ Bạch.

Cô ấy ôm đầu gối ngồi xồm trong góc, tóc dài rũ xuống trước mặt, lớp trang điểm trên mặt đã bị nước mắt làm nhoe.

“Tớ biết các cậu đều đang chờ tớ mất mặt.” Giọng cô ấy đã khàn đặc: “Xem tớ gieo gió gặt bão như thế nào, tự vác đá đập chân mình như thế nào.”

Dương Chi liếc cô, có phần thương xót: “Đúng là có rất nhiều người chờ cậu mất mặt, nhưng tớ thì không.”

Đây là lời thật lòng, nhìn thấy cô ấy thế này, Dương Chi cũng không vui vẻ.

Giống như Tô Bắc Bắc, Lâm Lộ Bạch là người bạn đầu tiên cô quen ở trường, các cô cùng nhau học thể dục, cùng ra căng tin, cùng đi WC... Dù Lâm Lộ Bạch lấy video của cô để tham gia thi đấu, song Dương Chi cũng không hận cô ấy, chỉ cảm thấy cô ấy nhất thời không suy nghĩ cẩn thận mà thôi.

Những streamer nổi tiếng toả sáng như ánh mặt trời trên mạng, quả thật rất hấp dẫn, Lâm Lộ Bạch muốn làm hot girl mạng, đây cũng là ước mơ của cô ấy, không có gì phải chỉ trích hay phê bình.

Tất cả ước mơ đều đáng được tôn trọng, nhưng cô ấy đã dùng sai cách.

Dương Chi không tới để dạy dỗ, cô dựa lưng vào tường ngồi bên cạnh Lâm Lộ, sau đó, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng cô ấy.

Động tác vừa dịu dàng lại sẵn sóc này, làm Lâm Lộ Bạch hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc của mình, cô ấy ôm Dương Chi khóc to, giống như một đứa trẻ.

Cô ấy liên tục xin lỗi cô, nói rất nhiều rất nhiều lời, lộn xộn mà vụn vặt, cô ấy nói mình sợ hãi, không biết nên làm thế nào mới tốt, cô ấy nói hối hận, nói không muốn mất đi người bạn tốt như cô...

“Đừng khóc, lát nữa còn phải biểu diễn nữa.” Dương Chi vén tóc cô ấy ra sau tai, dịu dàng nói: “Khóc nữa sẽ không hát được đâu.”

“Dương Chi, cậu không hận tớ sao, tớ giành mất thứ vốn nên thuộc về cậu.”

“Cậu không giành mất thứ gì của tớ cả.” Dương Chi nói: “Tớ cũng không muốn những thứ này.”

Fans ủng hộ, hot girl mạng, livestream. Những cái đó không phải thứ cô theo đuổi.

Lâm Lộ Bạch đỏ mặt hỏi cô: “Cậu không muốn nổi danh, không muốn nổi tiếng ư?”

“Tớ thích ca hát, cũng muốn để nhiều người nghe thấy giọng hát của tớ, nhưng có người nói, nếu muốn mang vương miện thì phải chịu được áp lực. Hiện tại tớ... Vẫn chưa đủ sức để chịu được phần trọng lượng này.”

Lâm Lộ Bạch cái hiểu cái không gật đầu: “Tại sao trên thế giới này lại có một cô gái vừa dịu dàng, vừa tốt bụng như cậu nhỉ?”

Một gia đình phải tiến bộ như thế nào mới có thể nuôi dưỡng ra một cô gái không ganh đua, không ăm ỉ, không kiêu ngạo như vậy.

Nhưng chỉ sợ Lâm Lộ Bạch sẽ vĩnh viễn không biết, trong bao nhiêu đêm dài mất ngủ, cách một bức tường, tiếng bố dượng bạo lực mắng chửi và tiếng khóc sùi sụt của mẹ, Dương Chi che kín lỗ tai của mình, đôi môi xinh đẹp kia cũng từng lắm bầm nguyền rủa những lời ác độc nhất thế gian.

Cô không có những năm tháng yên bình, cũng không trở thành người phụ nữ dịu dàng như mẹ được.

Cô lau khô nước mắt trên mặt Lâm Lộ Bạch, sau đó dẫn cô ấy ra ngoài dặm lại lớp trang điểm, nói với cô ấy: “Không phải sợ hãi, để chuẩn bị cho tiết mục cậu nhất định đã tốn công tốn sức luyện tập thật lâu, chỉ cần cố gắng hết mình, hát bằng giọng hát của bản thân, sẽ không có gì phải sợ.”

Lâm Lộ Bạch gật đầu thật mạnh: “Ừ!”

Sau đó Tô Bắc Bắc kinh ngạc nhìn Dương Chi quay trở về: “Lâu thế, các cậu cãi nhau, vạch mặt nhau đấy à?”

Dương Chi lắc đầu: “Lâm Lộ Bạch rất hiền, tớ an ủi cô ấy, khuyên cô ấy hãy phát huy thật tốt.”

Tô Bắc Bắc trợn mắt há miệng: “Cậu... Cậu giảng hoà với cô ấy rồi?”

Dương Chi lắc đầu: “Chưa.”

“Vậy cậu...”

“Cứ chờ xem đi.”

Mười phút sau, Lâm Lộ Bạch mặc một bộ váy rất đẹp, chậm chậm đi lên sân khấu. Trước khi biểu diễn, cô ấy cầm micro nói đôi lời: “Tôi là Lâm Lộ Bạch, nhưng tôi không phải April.”

Vừa dứt lời, cả hội trường sôi sục.

Lâm Lộ Bạch nhìn về phía nhóm người Tống Mạt đang quay video ở hàng trước, đối diện với camera, bình thản nói: “Tôi đã dùng giọng hát của người bạn thân nhất để giả mạo, hiện tại tôi muốn nói xin lỗi với cô ấy, thật sự xin lỗi.”

Cô ấy cúi người thật sâu với Dương Chi.

“April, tôi tin sớm hay muộn cũng có một ngày, cô ấy sẽ đạt được tất cả những gì mình muốn, cô ấy đáng nhận được điều tốt đẹp nhất!”

Cô không tranh không giành, nhưng cô đáng nhận được điều tốt đẹp nhất.

Giai điệu bài hát chậm rãi vang lên, Lâm Lộ Bạch đỏ mặt, khe khẽ nói: “Bài hát này, gửi tặng cho April, hy vọng cô ấy có thể tha thứ cho tôi.”

Tô Bắc Bắc khó tin: “Trời ạ, rốt cuộc vừa rồi các cậu đã nói gì vậy, cô nhóc cổ chấp này tự dưng... Đồi trính...”

Lúc này, Dương Chi dờ mắt, trầm giọng nói: “Bây giờ, tớ tha thứ cho cô ấy.”

Giọng hát của Lâm Lộ Bạch không quá hay, nhưng cũng không khó nghe, dù sao bài hát này cô ấy đã chuẩn bị thật lâu, tuy bình thường, nhưng cũng không mất mặt.

Tống Mạt chậm rãi buông điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn Dương Chi, ánh mắt cuộn cuộn gợn sóng.

Chiều hôm đó, Dương Chi vừa mới đi ra khỏi trường, chợt thấy dưới tán cây bên kia đường, có bóng người quen thuộc.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt người kia, dạ dày Dương Chi run lên theo phản xạ có điều kiện, buồn nôn.

Em họ của cô, Hoàng Thiên Thần.

Em họ trên danh nghĩa, thực tế Dương Chi không có quan hệ huyết thống gì với cậu ta, cậu ta là thân thích bên phía bố dượng.

Cũng vì không có quan hệ huyết thống, Hoàng Thiên Thần mới dám quấy rối cô trắng trợn như vậy.

Không có luân lý trời buộc, nhân tính có thể ác đến mức như Tu La trong địa ngục.

Dương Chi đề phòng bị nhìn Hoàng Thiên Thần.

Bên cạnh cậu ta dường như có thêm không ít nam sinh, nhìn trông đáng vẻ đều là mấy cậu nhóc cấp hai, cà lơ phất phơ, lưu manh ngang ngược.

Dương Chi xoay người định đi, Hoàng Thiên Thần dẫn nhóm bạn băng qua đường, hướng huyết sáo với cô: “Kìa, đó là chị của tao, chị, sao vừa thấy em là đi rồi.”

Dương Chi cúi đầu, làm như không nghe thấy.

Hoàng Thiên Thần lại nói với nhóm bạn xung quanh: “Tao bảo, đáng người chị tao rất ngon, chúng mày còn không tin.”

Ánh mắt mấy tên nhóc kia đảo qua đảo lại trên người cô.

“Hi hi, Hoàng Thiên Thần, mày cũng thật có phúc.”

“Chị ấy có ở nhà mày không?”

“Wow, mày đã nhìn lên bao giờ chưa?”

Hoàng Thiên Thần cười hi hi, hạ giọng khoe ra: “Đương nhiên nhìn rồi, không chỉ một lần thôi đâu.”

Bước chân Dương Chi bỗng nhiên dừng lại, ngọn lửa nhục nhã thiêu đốt lồng ngực cô, cô quay đầu lại, cắn phần trường Hoàng Thiên Thần.

“Này, mày nhìn chị ấy xem, giống như sắp ăn mày đến nơi rồi.”

“Chị ta có thể làm được gì chứ.” Rõ ràng Hoàng Thiên Thần không sợ, lườm trước cô không dám làm gì, một cô gái mồ côi bỏ từ bé, để mặc cho cậu ta ức hiếp, giống như đang chơi một con châu chấu.

Nhưng đúng lúc này, khoé mắt Dương Chi thoáng liếc qua cổng trường, có mấy bóng dáng quen thuộc đi ra.

Là nhóm Thẩm Tinh Vĩ, còn Khấu Hưởng đi cuối cùng, mặc bộ đồng phục bóng rổ rộng thùng thình màu đỏ, rực rỡ chói mắt.

Anh vừa mới chơi bóng xong, mồ hôi nhễ nhại.

Dương Chi dời mắt, cô cời cặp sách trên lưng xuống, ôm trước người.

Động tác này rơi vào mắt Khấu Hưởng, bước chân của anh đột nhiên dừng lại, theo ánh mắt anh, mấy người Thẩm Tinh Vĩ cũng trông thấy Dương Chi.

Dương Chi ôm chặt cặp sách, túi nhục đứng bên đường, cô không rời đi.

Trong ánh mắt kiên cường, lộ ra sự căm hận đến thấu xương.

Mà ánh mắt của mấy cậu nhóc kia lại trắng trợn, mang đầy ý xấu.

Vài giây sau, một quả bóng rổ bay tới, đập trúng đầu Hoàng Thiên Thần, cậu ta ôm đầu tru tréo: “Ai con mẹ nó không có mắt thế hả.”

Dương Chi vừa quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của Khấu Hưởng.

“Ồ, ở đâu ra một tên nhóc miệng còn hôi sữa, chạy đến trường cấp ba ra oai thế.” Thẩm Tinh Vĩ đi tới, thuận tay túm lấy cổ áo của một cậu nhóc, trực tiếp nhấc cậu ta lên.

“Nhìn cái gì mà say mê thế, có tin tao móc mắt mày ra không.”

Hoàng Thiên Thần sợ tới mức thất hồn lạc phách, lùi ra phía sau vài bước: “Anh, các anh là ai, đường này do các anh xây à, sao xen vào việc người khác làm thế.”

Lúc này, không cần Khấu Hưởng kéo, Dương Chi đã tự giác trốn ra phía sau anh.

Rốt cuộc Dương Chi cũng hiểu, từ chỗ dựa này, hình dung chính xác cỡ nào, giờ phút này, anh đứng trước người cô, vóc dáng cao lớn thẳng tắp, tựa như núi non, vô cùng vững chãi.

Mấy tên nhóc học cấp hai, vừa nhìn thấy tình hình không ổn đã sớm trốn biệt tăm biệt tích, bả vai Hoàng Thiên Thần bị Thảm Tinh Vĩ đè lại, không thể chạy trốn, sợ tới mức run bần bật, giống hệt một con gà con.

Động tác ôm cặp sách của cô làm trái tim Khấu Hường muốn nổ tung, anh không chịu nổi việc người khác dùng ánh mắt đầy mơ ước vật quý giá của anh.

“Cô quen không?” Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Dương Chi gật đầu: “Em họ.”

“Đứng đứng đứng, tôi là em họ của chị ấy.” Hoàng Thiên Thần liên tục nói: “Chị, chị mau bảo bọn họ buông em ra đi.”

Khấu Hường dịch sang một bên: “Nếu là người thân, tôi sẽ không nhúng tay vào, hai phút, tùy cô xử lý.”

“Cảm ơn.”

Dương Chi đi về phía Hoàng Thiên Thần, cậu ta bị Bùi Thanh và Thảm Tinh Vĩ một người một bên ghì chặt bả vai, không thể động đậy.

“Chị... Chị muốn làm gì.”

“Bốp!”

Một cái tát, đánh vào mặt Hoàng Thiên Thần, nửa bên mặt cậu ta đau đến chết lặng, khó tin nhìn Dương Chi: “Chị dám... Đánh tôi.”

Người chị trước đây luôn vâng vâng dạ dạ, cho dù bị bắt nạt cũng chỉ cắn răng chịu đựng, thế mà lại ra tay đánh cậu ta!

Còn chưa kịp phản ứng lại, “Bốp!” Lại một cái tát, vô cùng vang dội.

Khấu Hường như có mây, nhìn Dương Chi.

Sắc mặt cô âm u, trong mắt kìm nén lực lượng nào đó chỉ chờ phát tác.

So với bông hoa nhỏ thường ngày, tựa như hai người khác nhau.

Suốt hai phút, Dương Chi không nhớ rõ bản thân đã đánh cậu ta bao nhiêu cái, cả khuôn mặt Hoàng Thiên Thần đều sưng đỏ.

Cô càng ngày càng kích động, nỗi căm hận trong lồng ngực giống như thủy triều, dâng lên cuộn cuộn.

Cuối cùng Khấu Hường đành phải ngăn cô lại: “Đủ rồi.”

“Anh đã nói để tùy tôi xử lý cơ mà.”

Tuy đang mượn thế lực của anh, nhưng đây là cơ hội duy nhất, cô muốn cho Hoàng Thiên Thần biết khó mà lui, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô.

“Tôi nhìn cũng thấy đau tay.” Khấu Hường cười như không cười, cầm cổ tay cô: “Cô có đau không hả.”

Dương Chi kêu lên một tiếng.

Khấu Hường quay đầu sang Hoàng Thiên Thần, vẻ mặt dịu dàng nháy mắt lạnh như băng, anh lạnh lùng nói một chữ với cậu ta: “Cút.”

Cuối cùng Hoàng Thiên Thần bị Thảm Tinh Vĩ nhấc chân đá đi, chạy trốn chết.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nảy sinh

Từ sau hôm đó, quả nhiên Hoàng Thiên Thần biết mất trước mặt Dương Chi, cô đoán với tính cách yếu đuối kia của cậu ta, tuyệt đối không dám nói chuyện này cho cô hai.

Bài học hôm đó, đủ để cho cậu ta khắc cốt ghi tâm.

Dương Chi tuyệt đối không phải bông hoa nhỏ để mặc cho người khác ức hiếp, cô sẽ trả thù, mặc dù sức yếu, nhưng dây thường xuân mềm mại sẽ quấn quanh tảng đá cứng rắn mà sống. Hiện tại Khẩu Hường là chỗ dựa vững chắc nhất của cô.

Một cảm xúc khác lạ, đang âm thầm nảy sinh trong lòng Dương Chi.

Bỗng nhiên, phát hiện bản thân lại trưởng thành hơn, thân thể đương tuổi xuân căng tràn, bộ ngực nảy nở, dường như tất cả đều đang hướng hái hương về phía trước.

Một tuần sau có một trận bóng rổ giao lưu giữa các trường, giờ nghỉ giữa giờ, Tống Mạt tìm Dương Chi, hy vọng cô có thể tham gia vào đội cổ động viên, nhảy mở màn cho trận đấu, cổ vũ cho đội bóng rổ trường mình.

Dương Chi lựa chọn từ chối theo bản năng.

Cô chưa từng nhảy aerobic bao giờ, hơn nữa, lá gan cô rất nhỏ.

Đương nhiên, Tống Mạt lập tức đứng lên, làm mấy động tác đơn giản: “Rất đơn giản, học là được, đừng lo lắng, bọn tôi sẽ dạy cho cậu.”

Thấy Dương Chi không quá bằng lòng, Tống Mạt kéo tay cô, cầu khẩn: “Nhân số đội cổ động viên chúng tôi vốn đã đủ, nhưng hai ngày trước Triệu Uyên Uyên nói cô ấy có việc phải rút lui, nếu thiếu mất một người, toàn bộ đội hình trông rất kì quặc.”

“Nếu thiếu người, trong lớp chắc chắn có rất nhiều bạn muốn tham gia.”

Tống Mạt vội vàng nói: “Nhưng tôi ưu tiên cho cậu tham gia đội cổ động viên, dáng người và khí chất của cậu rất tốt, quan trọng nhất chúng ta là bạn bè mà.”

“Có mất nhiều thời gian không?”

“Mỗi tối tan học ở lại tập luyện một giờ, chỉ cần một giờ là đủ, tập trong một tuần, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Tống Mạt thấy cô do dự, lại mở miệng nói: “Đội cổ động viên mỗi lần hoạt động đều có trợ cấp, mỗi người 300 tệ, lần này là bóng rổ league, nhà trường rất quan tâm, cho nên mỗi người có thể nhận được 500 tệ trợ cấp.”

Vừa dứt lời, Dương Chi cũng hơi dao động, được nhận tiền, một tuần có thể kiếm 500, mỗi ngày huấn luyện một giờ, cũng sẽ không quá mất thời gian.

“Vây... Được rồi.”

“Thật tốt quá!” Tống Mạt vui vẻ bóp bóp tay cô: “Cậu có thể tham gia tôi rất vui vẻ, thời gian cấp bách, tối nay ở lại tập luyện luôn đi.”

“Ừ.”

Tống Mạt trở vị trí của mình, Kiều Tư Tuyết vội vàng hỏi: “Đồng ý chưa?”

Tống vô cảm Mạt đáp: “Vừa nghe thấy có trợ cấp là đồng ý rồi.”

Kiều Tư Tuyết châm chọc: “Đồ nhà quê, thấy tiền là sáng mắt lên.”

Tống Mạt nhìn Kiều Tư Tuyết, bình tĩnh nói: “Đừng nói như vậy, điều kiện gia đình người ta không tốt, rất bình thường.”

“Nhưng tớ thật sự không hiểu được, lớp chúng ta có nhiều con gái như vậy, chọn cô ta làm gì, tớ không muốn chơi chung với đứa con gái quê mùa đấy đâu.”

“Dáng người cô ta đẹp, lại xinh xắn, rất hợp với đội cổ động viên.”

“Theo tớ thấy, cô ta kém xa cậu, có người, mặt mũi xinh đẹp thì sao, không có khí chất chính là không có khí chất.”

Tống Mạt liếc cô ta một cái: “Đừng nói như vậy.”

“Mạt Mạt cậu quá lương thiện.” Kiều Tư Tuyết tức giận bắt bình: “Còn cả chuyện của Lâm Lộ Bạch. Không ngờ cô ta lại dễ dàng tha thứ như thế, chỉ cần xóa video là xong, nếu là tớ, nhất định sẽ phơi bày ra ánh sáng, làm cô ta biết hậu quả của việc giở trò bịp bợm.”

Tống Mạt nói: “Nên khoan dung độ lượng, mọi người đều bạn cùng lớp, đừng vạch mặt nhau.”

“Dù sao đối với tớ mà nói, bọn họ đều là rắn chuột một ổ.”

Chuông vào học vang lên, Tổng Mạt lấy sách giáo khoa ngữ văn ra, không nói chuyện nữa.

Đối với việc Dương Chi muốn tham gia đội cổ động viên, Khấu Hường không có ý kiến gì, chỉ dặn dò cô buổi tối về sớm một chút.

Từ khi nào cô đã không còn phải nhắn tin kết hợp liên hoàn call nhắc anh về nhà sớm nữa, thật là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Càng nghĩ, càng cảm thấy có ý tứ.

Thấy Dương Chi mỉm cười, mặt mày tươi tắn như nở hoa, Khấu Hường cũng đoán được cô đang nghĩ cái gì.

Anh khó chịu gõ gõ đầu cô, buồn bực nói: “Đừng bỏ lỡ thời gian phụ đạo, tôi sẽ không chờ đâu.”

“Biết rồi.”

Đội cổ động viên luyện tập trong phòng thể chất, khi Dương Chi tới, nhóm người Tổng Mạt đã bắt đầu tập luyện.

Đội cổ động viên tổng cộng có chín người, tính thêm cả Dương Chi là mười người, các cô gái đều bạn của Tổng Mạt, khuôn mặt xinh xắn đáng người đẹp, mặc bộ đồ nhảy bó sát, phô ra dáng người hoàn hảo, tựa như những nụ hoa chớm nở.

Các cô gái mỉm cười chào hỏi với Dương Chi, nhiệt tình hàn huyên vài câu.

Đều là các tiểu thư nhà giàu mắt cao hơn đầu, tươi cười giả tạo, có thật lòng hay không, Dương Chi cũng không muốn so đo, có đôi khi, nụ cười của cô cũng chẳng phải thật lòng, cần gì mong chờ vào người khác.

Nếu thế giới này không có giả tạo, sẽ chỉ còn chân tướng máu chảy đầm đìa, giả tạo là một cái mặt nạ, tuy không xuôi tai, nhưng chấp nhận được.

Tổng Mạt vẫy tay với Dương Chi, nói: “Động tác rất đơn giản, cậu đứng bên cạnh nhìn bọn tôi nhảy, sau đó tự học theo, có được không?”

Dương Chi gật đầu.

Tổng Mạt và nhóm bạn nhanh chóng nhảy xong một bài aerobic.

Ban đầu Dương Chi cứ nghĩ sẽ tự học được, nhưng nhảy aerobic phải chú ý đến mức sôi động, mỗi người đều phải dứt khoát, hơn nữa tốc độ phải thật nhanh.

Nhìn bộ dáng Tổng Mạt, hình như không hề có ý định dạy cô, chỉ để cô học theo động tác nhảy của bọn họ.

Vì thế Dương Chi hạ quyết tâm, đứng cuối cùng đội hình, bắt nhịp, tập trung học theo.

Cô cảm nhịp rất tốt, trí nhớ lại lâu, gần như chỉ xem hai lần đã học được động tác cơ bản, ít nhất, toàn bộ động tác chính đều nhớ, chỉ chưa hoàn thiện chi tiết nhỏ.

Điều này làm Tổng Mạt hoàn toàn bất ngờ.

Nhìn Dương Chi đứng một mình trong góc, không bỏ qua một động tác nào, nhảy cơ bản được một bài aerobic dài năm phút, cô ta thật sự khó tin.

Đương nhiên các cô gái khác cũng sợ ngây người, kế hoạch ban đầu của bọn họ là ra oai phủ đầu với người mới này, không dạy cho cô một động tác nào, để cô đỡ cho rằng mình ghê gớm lắm.

Song... Hiện tại xem ra cô không cần bọn họ dạy, cô vừa xem đã hiểu, bọn họ mới nhảy mấy lần? Ba lần, hay là hai lần?

Tổng Mạt đi đến chỗ Dương Chi, nói cô thật lợi hại, mới thế mà đã học được, xem ra không tìm nhầm người.

Dương Chi khiêm tốn cười cười.

Vì thế một ít động tác chi tiết, Tổng Mạt sửa lại cho cô, nói: “Cơ thể của cậu còn hơi cứng, có lẽ cần phải học dần cơ một thời gian mới có thể làm tốt những động tác này.”

Thế nên thời gian còn lại, Dương Chi bắt đầu ép chân, kéo duỗi, mồ hôi đầy mình.....

Đến khi về đã mệt gần chết.

Cô dần dần hiểu ra, để được như Tổng Mạt, có thể hát có thể nhảy, nhảy aerobic trên sân khấu, thật sự không hề dễ dàng. Có người trời sinh đã có tài năng, có người lại phải cần cù bù thông minh, thế giới này chưa bao giờ thiếu những ngôi sao lấp lánh.

Cô có thể làm được đến trình độ nào, hoàn toàn dựa vào chính bản thân, kiên trì theo đuổi ước mơ, dù có gai góc, cũng không lùi bước.

Cô quyết định sẽ khắc khổ luyện tập, học tốt điệu nhảy aerobic này.

Dương Chi lại luyện thêm nửa giờ, lúc về, sắc trời đã tối sầm, trên bàn có một lon Coca chưa mở, thân lon vì chênh lệch nhiệt độ, bọt nước chảy tí tách, tạo một vũng nước nhỏ trên bàn.

Anh mới lấy từ trong tủ lạnh ra, chờ tan lạnh.

Không biết anh nghe được ở đâu, nói con gái tốt nhất không nên uống đồ lạnh, cho nên hiện tại cô muốn uống đồ lạnh cũng không được, Khấu Hường giữ nghiêm từ lạnh, muốn uống cũng phải để tan lạnh 30 phút.

Nước đá không tốt cho cơ thể, thế tại sao anh lại chưa từng tra đồ uống có ga còn có hại với sức khỏe hơn?

Thế nên, anh nghĩ gì thì sẽ muốn cái đó, nghe gió theo mưa.

Bật nắp lon ra, lon còn hơi mát, uống vào một ngụm, sáng khoái tinh thần.

Uống hết non nửa lon, cô nghe thấy bóng thoáng trong phòng Khấu Hường có tiếng đàn truyền ra, Dương Chi chậm rãi lên tầng, cửa phòng anh khép hờ, ánh sáng nhạt hắt ra.

Cô đẩy cửa, thấy Khấu Hường ngồi trên ghế, trong ngực ôm một chiếc đàn ghi-ta gỗ.

Ánh sáng dịu dàng bao phủ lấy khuôn mặt khôi ngô của anh, lúc rũ mắt, có thể nhìn thấy hàng mi dài rậm của anh, lướt nhẹ qua mí mắt.

Anh có khuôn mặt điển trai góc cạnh, khiến người khác không thể bắt bẻ.

Đặc biệt là đôi mắt phượng đen láy sâu thẳm, đuôi mắt hơi nhếch lên. Trước đây Dương Chi vẫn luôn cảm thấy những nam ngôi sao mắt một mí của Hàn Quốc rất tuần tú, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt một mí của Khấu Hường mới biết được, mắt phượng không chỉ ma mị.

Mặt anh tràn ngập tính hoang dã khó thuần phục, ngông nghênh kiêu ngạo.

Đầu ngón tay của anh tùy ý gảy dây đàn, phát ra giai điệu, thấy Dương Chi vào, đầu cũng không nâng, lẩm bẩm nói: “Về rồi à.”

“Tôi về rồi.” Dương Chi ngồi xuống ghế của anh, lấy sách giáo khoa ra chuẩn bị phụ đạo, lại hỏi: “Anh đang đàn gì thế.”

“Tùy tiện đàn chút thôi.” Anh gảy lên một đoạn giai điệu, Dương Chi rất quen thuộc, là 《 Bí mật không thể nói 》.

Thấy mắt cô vẫn luôn dán vào ghi-ta của mình, Khấu Hường hỏi cô: “Muốn thử không?”

“Tôi không biết đàn.”

“Tôi dạy cho cô.”

“Trợ lý Phuong nói tôi không thể động vào đàn của anh.”

Ngày đầu tiên cô tới, trợ lý Phuong đã cảnh cáo cô, đồ đạc trong phòng thiếu gia không thể động vào, nhất là đàn ghi-ta của anh.

Dương Chi luôn tuân theo.

Khấu Hường cười khế, nắm tay cô, đặt lên dây đàn: “Thử xem, xem tôi có ăn cô không.”

Dương Chi:.....

Dây đàn lạnh lẽo, căng rất chặt, giống như một dây đàn đều chứa lực lượng, lực lượng chỉ trực bùng phát, mới có thể sáng tạo âm nhạc, mới có thể gảy vang nội tâm.

Cô đột nhiên có hứng thú với ghi-ta.

“Tôi có thể thử không?”

Khấu Hường đã đưa đàn ghi-ta sang, tay ôm bả vai cô, dạy cô tư thế ôm đàn chính xác.

Tay anh nắm tay cô, ghé vào tai cô dịu dàng nói: “Ngón này giữ dây, ngón này gảy dây.”

Cô thử gảy mấy tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị, cô đã sớm muốn học nhạc cụ, chỉ tiếc không có điều kiện.

“Anh có thể dạy tôi không?” Dương Chi hưng phấn quay đầu lại hỏi anh: “Tôi cũng muốn học... Ừm”

Dây đàn vang lên một tiếng chói tai.

Khấu Hường cũng không đoán được cô nhóc này sẽ kích động quay đầu lại như vậy, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng cọ qua cằm anh.

Anh giờ cảm, nhưong mày nhìn cô.

Lướt qua trong giây lát, chỉ vương lại xúc cảm ấm áp, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Dương Chi vội vàng ôm đàn ghi-ta ngồi ra xa, mới phát hiện ra động tác vừa rồi, anh ôm lấy cô từ phía sau, thân mật nhưong nào.

“Đừng nói là anh đang chiếm tiện nghi của tôi đấy nhé?” Dương Chi khó tin.

Khấu Hường cười nhạt, kéo cô đến gương, đôi mắt phượng khẽ nhếch: “Bỏ qua mọi thứ mà chỉ nhìn vào nhan sắc, cô nói xem là tôi chiếm tiện nghi hay là cô?”

Dương Chi:.....

Vâng vâng vâng, anh đẹp trai nhất vũ trụ.

Tóm lại, hôm đó Khấu Hường đã đồng ý với Dương Chi, sẽ dạy cô đàn ghi-ta, nhưng không có chỗ nào ăn cơm không trả tiền, Khấu Hường muốn Dương Chi phải hứa sẽ đồng ý với anh một việc, cụ thể là gì, hiện tại còn chưa nghĩ ra, bao giờ có yêu cầu sẽ nói với cô.

Đương nhiên, sẽ không đề cập đến nguyên tắc, cũng không phải mấy yêu cầu nhằm chán như làm bạn gái.

Vì thế Dương Chi đồng ý.

Bên phía đội cổ động viên, ngày đầu tiên Dương Chi luyện dẫn cơ, hôm sau các cơ bắp vô cùng đau nhức, ngay cả lúc xuống tầng cũng phải đỡ tay vịn, dịch chân, giống như người máy, mới thoát khỏi động khớp xương đã đau đến điếng người.

Cô khó khăn ôm tay vịn đi xuống, chàng trai bên cạnh lướt qua như một cơn gió, bước nhanh xuống tầng, suýt nữa làm cô ngã.

Là Thẩm Tinh Vĩ và Khấu Hường.

Bọn họ chú ý tới Dương Chi.

“Chị dâu, chân tay chị bị làm sao thế.” Thẩm Tinh Vĩ ôm bóng rổ cười ha ha hỏi.

Dương Chi “Ủm” một tiếng, chưa kịp trả lời, Thẩm Tinh Vĩ đã cười xấu xa: “Tối qua anh Hường làm chuyện xấu gì với chị à?”

Dương Chi còn chưa kịp phản ứng lại, Khấu Hường đã nhấc chân đá vào eo Thẩm Tinh Vĩ, đá cậu đi thật xa.

Thẩm Tinh Vĩ ôm hông kêu oai oái: “Nói đùa thôi mà.”

Dương Chi không hiểu Thẩm Tinh Vĩ có ý gì, cô bám vào tường chậm rãi xuống tầng.

Hai người đứng sau lại trêu đùa nhau, chỉ nghe thấy giọng xa dần của Khấu Hường: “Ông đây mà làm chuyện xấu, cô ấy còn có thể yên bình tới trường như thế ư?”

Thẩm Tinh Vĩ yên lặng gật đầu: “Cũng đúng, với thể lực này của mày, ít nhất phải nằm nửa tháng.”

Dương Chi chợt hiểu ra, đột nhiên xoay người hô to: “Khấu Hường!”

Khấu Hường không ngờ cô còn chưa đi, tay ôm bóng, ngo ngắc nhìn cô, tự nhiên cơn mệ nó thấy chợt dạ.

Cô tức giận, thờ phỉ phò phòng má: “Nói gì đấy!”

Giây tiếp theo, bóng rổ trong tay Khấu Hường không hề nể tình mà đập vào Thẩm Tinh Vĩ, chỉ vào cậu hung dữ hô to: “Mày nói gì đấy! Có tin ông đây làm mày nằm nửa tháng không?”

Thẩm Tinh Vĩ:???

Thẩm Tinh Vĩ:.....

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Trời mưa

“Duong Chi, điện thoại tôi sắp hết pin rồi, hôm nay dùng điện thoại của cậu bật nhạc đi.”

Trong phòng tập luyện, Tống Mạt giờ điện thoại lên, hỏi Duong Chi: “Cậu có ứng dụng âm nhạc không?”

“Có, nhưng pin điện thoại tôi bị lão hoá rồi, có lẽ dùng không được lâu.”

“Không sao, dù gì cũng sắp kết thúc rồi.”

Duong Chi không nghĩ nhiều, đưa điện thoại ra. Chờ đến khi buổi tập luyện chấm dứt, hội chị em của Tống Mạt rời khỏi phòng tập, phòng tập nhanh chóng yên tĩnh lại.

Mỗi ngày Duong Chi đều là người rời đi cuối cùng, như Tống Mạt nói, thời gian cô tham gia ngắn, trận bóng rổ sắp tới, cô cần phải thuộc từng động tác, để đến khi thật sự biểu diễn sẽ không bại lộ.

Tiếng nhạc đột nhiên im bật, điện thoại vang lên tiếng báo tin yếu. Duong Chi dùng động tác, mồ hôi đầm đìa đi tới, rút đầu cắm loa ra, màn hình di động tối sầm, tắt máy.

Cô thu dọn cặp sách chuẩn bị ra về, chợt phát hiện, cửa phòng tập bị người khác khóa lại từ bên ngoài!

Trước đó cô vẫn luôn nhảy, không chú ý tới ai đã khóa cửa, di quản lý sao? Không thể nào, cô vẫn đang bật nhạc mà, kiểu gì đi ấy cũng biết trong phòng tập còn có người chứ.

Duong Chi không kịp nghĩ nhiều xem cửa bị khóa như thế nào, sắc trời đã tối, hiện tại cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây. Cô chạy đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phòng tập luyện không nằm trong khu dạy học, phía dưới là hoa viên nhỏ, cao khoảng hai mét, trong hoa viên không có một bóng người.

Duong Chi lại hét lên mấy tiếng, không ai nghe thấy cô.

Quá xui.

Cô trở lại phòng tập luyện, lấy điện thoại ra, đúng là không còn một chút pin nào, điện thoại đã tự động tắt máy. Cô ngẩng đầu nhìn điều hòa trên trần nhà, trên trần ướt đầm mồ hôi.

Điều hòa đã bị tắt khi hội con gái ra về, Duong Chi không biết ai tắt, lúc ấy cô đang tập trung nhảy, không để ý.

Cô đi một vòng quanh phòng cũng không tìm thấy điều khiển điều hòa.

Sau khi khí lạnh tan đi, phòng tập bắt đầu oi bức, giống như một cái lò nung nóng hầm hập, hấp hơi khiến cả người khó chịu.

Điện thoại hết pin, cửa phòng bị khóa, điều hòa bị tắt, điều khiển mất tích..... Duong Chi rất ít khi suy đoán ác ý về người khác, nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc.

Tất cả chi tiết nhìn có vẻ hợp lý, nhưng nếu liên tiếp xảy ra cùng lúc thì chỉ hướng đến một kết quả, không phải trùng hợp, mà là trò đùa của người khác.

Duong Chi lấy sách bài tập trong cặp ra, làm phân tán sự chú ý, giải toả cái nóng giữa hè.

Tuy đã tự nhủ với bản thân phải bình tĩnh, lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ thấy mát. Nhưng cô không thể nào bình tĩnh lại được, trong lòng như có ngọn lửa bùng lên thiêu đốt, tựa như đàn ve cuối hè, khản giọng kêu gào từ đáy lòng.

Phấn nộ.

Nhưng sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện như vậy, cô không dễ dàng hỏi chính mình dựa vào đâu...

Nếu như mọi chuyện đều có một thứ gọi là dựa vào đâu, thế gian này đã không có nhiều sự bất công như vậy.

Nếu bạn yếu đuối, người khác sẽ ức hiếp bạn, nếu có bản lĩnh, thế thì ức hiếp ngược trở lại, không có bản lĩnh, vậy thì chịu đựng.

Duong Chi dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, lấy vở ghi chép từ mới bắt đầu học thuộc. Bóng tối lằng lằng tràn vào phòng tập luyện, giống như một con thú dữ giờ vuốt, bắt cô vào trong túi.

Cô thử bật đèn, đèn không sáng, chắc là cầu dao tổng đã bị ngắt, toà nhà nghệ thuật sau 9 giờ sẽ cắt điện.

Đã muộn thế này rồi ư? Dương Chi có điện thoại nhưng không xem được thời gian, nghĩ thăm muộn thế này rồi mà còn chưa về, chắc hẳn Khấu Hường sẽ lo lắng lắm.

Anh sẽ lo lắng ư, hay là nhân cơ hội mà chuồn ra ngoài chơi, dù sao lâu lắm rồi mới không có ai quản lý anh.

Lúc đó, trong hội trường quán bar tràn ngập tiếng kim loại và tiếng ồn ào náo nhiệt, Khấu Hường đi xuống sân khấu, khán giả dưới sân khấu hô to tên “Caesar”, hưng phấn nhảy lên, muốn chụp ảnh chung với anh.

Khấu Hường cúi đầu tránh thoái khỏi bọn họ, trở lại bên quầy bar, lấy điện thoại xem giờ, phát hiện chưa có một cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

Hiếm khi có được thời gian chơi đùa như hôm nay, vốn tưởng rằng Dương Chi sẽ liên hoàn call thúc giục anh về nhà, nhưng không ngờ chẳng có tin tức nào.

Khấu Hường gọi cho cô, ai ngờ nên kia tắt máy, anh thoáng bất an, lại gọi vào máy bàn trong nhà, dù Chu nói Dương tiểu thư vẫn chưa về.

Lúc này Khấu Hường không thể ngồi yên, lập tức đi ra cửa. Thẩm Tinh Vi gọi anh lại: “Lát nữa còn đấu một trận nữa mà, sao bảo sẽ đấu hai trận.”

“Có chút việc.” Khấu Hường lười giải thích, lập tức ra khỏi quán bar, không khí khô nóng giữa hè ập vào mặt, sau đó phía chân trời vang lên một tiếng sấm, mưa to trút xuống tầm tã.

Khấu Hường không kịp nghĩ nhiều, cười motor trực tiếp lao vào trong trời mưa.

Dương Chi nghe tiếng mưa rơi xuống tán cây ngoài cửa sổ, lúc này cô thật sự tuyệt vọng.

Nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, vốn đang hy vọng có người có thể đi ngang qua khu nghệ thuật, phát hiện cô đang bị khóa trái trong phòng. Nhưng không ngờ trời lại đổ mưa to.

Chẳng lẽ đêm nay thật sự phải qua đêm ở đây sao?

Cả người Dương Chi bị mồ hôi làm nhớp nháp đến khó chịu, lúc này cửa sổ được mở, gió mát ùa vào, xua tan không ít oi bức.

Phía xa sấm chớp rền vang, cô ôm đầu gối ngồi dựa vào tường, trong lòng thoáng bất an, lúc cô vừa tới trường, được nghe cô nàng tò mò Tô Bắc Bắc nói về các truyện lí kì trong trường, trong đó có tin đồn ma quỷ phá phách ở khu nghệ thuật, kể rằng nửa đêm có thể nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, vào đêm mưa gió, còn có thể nghe thấy tiếng phụ nữ khóc thảm thương.

Đương nhiên, tất cả đều là lời nói vô căn cứ.

Trên đời này làm gì có quỷ.

Dương Chi hít sâu, an ủi chính mình, đừng sợ đừng sợ, Tô Bắc Bắc nói vậy, trên đời này căn bản không có quỷ, ừm, cho dù có, cũng là quỷ có nhân tính.

Dường như ngoài hành lang có tiếng bước chân, lộp cộp, lộp cộp... Tim Dương Chi nhảy lên cổ họng.

Cô dịch đến cạnh cửa, ghé tai lắng nghe, hình như không còn tiếng bước chân. Cô ôm ngực, có thể cảm nhận rõ trái tim đang nảy lên thành thịch.

Vài phút sau, tiếng bước chân lại lộp cộp vang lên, giống như ở ngay bên cạnh, Dương Chi sợ tới mức hồn phi phách tán.....

Thời gian này, bên ngoài không nên có người.

Trong đầu nghĩ đến chuyện xưa mà Tô Bắc Bắc kể, nửa đêm, tiếng bước chân ngoài hành lang...

Tim cô nhảy lên tận cổ họng, thuận tay cầm cặp sách, đề phòng ôm trước người.

“Dương Chi, cô có ở bên trong không?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nam vô cùng quen thuộc, là Khấu Hường!

Thật cảm động.

Cảm xúc Dương Chi rất kích động, không kiềm chế được, lao ra cửa hô to: “Tôi ở đây, tôi ở đây, Khấu Hường là anh phải không! Anh đang ở bên ngoài sao!”

Khẩu Hường thở phào nhẹ nhõm, anh đẩy đẩy cửa, không hề động đậy.

“Có thể trước khi đi đi quản lý không chú ý, tôi bị khóa ở bên trong.” Cô giải thích: “Điện thoại lại hết pin.”

“Ngu ngốc.”

Ngoài cửa tuy Khẩu Hường trách cứ, lại hết sức dịu dàng: “Cô có khó chịu ở đâu không?”

Dương Chi chu miệng: “Không, chỉ hơi sợ thôi.”

Dường như Khẩu Hường đang chạm chạm cửa sổ, nhưng cửa sổ bên hành lang rất cao, anh có thể nhảy lên, nhưng Dương Chi lên không tới.

Vài phút sau, Khẩu Hường vòng ra cửa sổ phía sau gọi cô một tiếng, Dương Chi chạy tới, thấy Khẩu Hường đứng giữa trời mưa, vẫy vẫy tay với cô: “Trường thấp thế này, cô định chờ chú cứu hỏa tới cứu cô à.”

Đúng là cửa sổ bên này có thể trực tiếp nhảy xuống, nhưng cô thăm dò bên ngoài, cảm giác rất cao, nếu nhảy xuống sẽ ngã gãy chân! Cô không nhảy đâu.

“Tôi không chờ chú cứu hỏa, tôi chuẩn bị ngủ trong phòng này.” Cô ồm ồm nói.

Trong trời mưa, anh hô một tiếng: “Cô có nhảy hay không.”

“Tôi không nhảy.” Dương Chi có chấp: “Chẳng may ngã thì sao, chưa đến mấy ngày nữa là tới trận thi đấu bóng rổ rồi, tôi còn phải lên sân khấu nữa.”

“Chắc, cô lo trận đấu bóng rổ đó lắm à.”

“Đương nhiên, tập luyện nhiều ngày như vậy, không thể uống phí.”

Khẩu Hường cười nói: “Được thôi, nếu không nhảy, cô ở lại ngủ một giấc đi, tôi đi đây.”

“Anh đi đi...”

“Nghe nói vào 12 giờ đêm ở đây, hành lang sẽ có tiếng bước chân, chắc chắn không phải tiếng bước chân của Khẩu đại ca của cô.”

Dương Chi giật mình, vội vàng gọi anh lại: “Này! Anh... Đứng đi!”

Khẩu Hường xoay người, cuối cùng biết, cô nhóc này không sợ trời không sợ đất, mà là sợ quý.

“Cô có nhảy hay không.”

“Sẽ ngã mất!”

“Không ngã đâu, rất thấp.”

“Cao như vậy.”

“Đó là do cô nhìn từ phía trên, thật ra không cao đâu.”

Cũng không có biện pháp nào khác, Dương Chi đành phải đeo cặp sách, vắt vả bò lên trên cửa sổ, run giọng nói: “Tôi nhảy đây, anh đứng xa ra một chút.”

Khẩu Hường không cử động: “Cô nhảy không đến chỗ tôi đâu.”

Dương Chi hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, cắn răng một cái, vừa nhắm mắt, liền nhảy xuống.

Cứ tưởng sẽ ngã xuống nền xi măng, ngã đến tan xương nát thịt, nhưng không nghĩ đến có người đỡ được cô.

Anh đỡ lấy, cơ thể không lung lay lấy một lần, giống như đang đỡ một con mèo, nâng mông cô, đôi tay vững vàng ôm lấy cô.

Dương Chi treo trên người anh như gấu Koala.

Dưới trời mưa, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp đan xen.

Tim Dương Chi gần như ngừng đập, mở to đôi mắt sợ hãi nhìn anh. Giọt mưa theo sợi tóc cô chảy xuống mặt anh, khóe mắt anh cong lên, nói với âm lượng chỉ cô mới có thể nghe được ——

“Quên không nói, tôi đỡ được cô.”

Dương Chi.

Khi hai người về đến nhà, người đã ướt như chuột lột, tuy bây giờ đang là giữa hè, nhưng mặc mưa vẫn dễ bị cảm lạnh. Dương Chi lên tầng, cầm quần áo vội vàng chui vào phòng tắm, tắm trong nước nóng hôi hôi nghỉ ngơi thôi.

Sắp kết thúc, lại giật mình nhận ra sáng nay giặt khăn tắm, phơi dưới tầng một, mưa mùa hè nói mưa là mưa, khăn tắm chỉ sợ đã ướt đẫm.

Làm sao bây giờ, không thể lấy quần áo ướt lau người được.

Hai phút sau, Khấu Hường bị Dương Chi gọi vào phòng.

Con trai tắm rửa luôn nhanh hơn con gái, anh mặc một cái T shirt ngắn tay, đứng ngoài cửa phòng tắm, tay cầm một cái khăn tắm màu lam sạch sẽ.

“Khăn tắm của cô được đi bảo mẫu giặt lại rồi.” Ngoài cửa, anh buồn bực mở miệng: “Tôi mang cái mới cho cô.”

“Cảm ơn anh nhé.”

Cửa phòng tắm hơi hé, một cánh tay trắng nõn vươn ra, trên cánh tay còn vương bọt nước.

Anh đột nhiên giờ trò xấu, vào lúc cô cầm lấy khăn tắm, không chịu buông tay.

Sức lực của Dương Chi sao bằng được anh, cô rút cánh tay lại, ngay sau đó, một đôi mắt đen nhánh xuất hiện ở khe hở, cau mày, nghi ngờ nhìn anh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, khăn tắm được đưa đến bên tay cô

Dường như sợ anh bỗng nhiên đổi ý, Dương Chi giật lấy khăn tắm, đóng cửa thật mạnh, khóa trái lại.

Khấu Hường đứng bên cửa, thầm nhủ cô nghĩ anh là lưu manh sao?

Đúng là cô nhóc lòng lang dạ sói.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng làm bầm chất vấn của Dương Chi: “Cái khăn tắm này... Là của anh à?”

“Cái mới.”

Anh còn chưa đến mức lấy khăn tắm mình dùng rồi đưa cho cô dùng, không bắt lịch sự như vậy, Khấu Hường cao giọng: “Cô chê thì dùng dùng.”

“Tôi biết rồi, hung dữ cái gì.”

Ngay sau đó là tiếng mặc quần áo sột sọt sột sọt.

Khấu Hường dạo một vòng trong phòng, thoáng nhìn giá phơi quần áo bị gió thổi nghiêng ngả ngoài ban công.

Anh tiện tay lấy móc lên, thu quần áo bên ngoài vào.

Có áo ngoài, có váy, còn có... Áo ngực.

Kiểu dáng không giống với áo lót bình thường, là kiểu áo lót thể thao, thường xuyên nhìn thấy các bạn nữ trên sân bóng rổ mặc loại áo đàn hồi này, bên ngoài khoác một cái áo khoác, tràn đầy sức sống.

Chưa bao giờ biết cô cũng sẽ mặc như vậy, Khấu Hường chưa từng thấy cô chơi thể thao, trước đó chạy 800 mét đã như toi mạng.

Ánh mắt anh liếc qua liếc lại, phát hiện trên giá phơi toàn là kiểu dáng này.

Tăng size, không, tăng thêm nhiều size hay sao đấy.

Mặt anh nóng bừng.

Đội Dương Chi tắm xong, ầm ập đi ra, chợt phát hiện Khấu Hường đang cầm một cái móc treo, trên đó treo áo lót của cô.

Năm ngón tay anh mở ra, nhìn tay mình, lại nhìn áo lót.

Quý mới biết anh đang suy nghĩ gì.

Dương Chi hoảng sợ hít sâu một hơi.

Khấu Hường quay đầu lại, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Giây tiếp theo, anh thả áo lót lên giường, lại bình tĩnh lấy một đồng quần áo che lại.

Đi ngang qua người cô, còn không quên vỗ vỗ đầu cô: “Ngốc nghếch, trời mưa to nhớ thu quần áo.”

Dương Chi: “.....”

Khi anh ra cửa còn vấp phải cái ghế, ngã sấp xuống đất, sau đó giãy giụa bò dậy, bình tĩnh rời đi.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mỹ phẩm dưỡng da

Biết tối qua Dương Chi bị nhốt trong phòng, một số thành viên của đội cổ động viên tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhất là Tống Mạt, kéo tay Dương Chi, quan tâm hỏi han cô: “Tối qua cậu không sao chứ, mưa lại to nữa, ời cậu phải gọi điện thoại cho tôi chứ.”

“Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

“Sao lại hết pin, lần sau cậu phải nhớ sạc đầy điện, nếu không gặp chuyện như thế này, thật sự kêu trời trời không biết đâu.”

Dương Chi nghĩ thầm, chẳng phải điện thoại cho cậu mượn đến hết pin sao.

“Lần sau tôi sẽ cẩn thận.” Dương Chi nhìn vào mắt cô ta, hỏi: “Hôm qua lúc các cậu đi ra ngoài, không khóa cửa chứ.”

Tống Mạt không đối diện với cô, mà quay sang phía Kiều Tư Tuyết: “Tư Tuyết, hôm qua lúc cậu đi có khóa cửa không?”

Kiều Tư Tuyết mỉm cười: “Cái này tớ không nhớ lắm, có lẽ tiện tay khoá rồi.”

“Cậu thử nghĩ lại xem” Tống Mạt nhắc cô ta: “Chìa khóa vẫn luôn do cậu giữ, nếu đúng là cậu không cẩn thận khóa cửa, thế thì phải xin lỗi Dương Chi rồi.”

“Ồi, tớ thật sự không nhớ mà, có lẽ do thói quen, không nghĩ nhiều như vậy.” Kiều Tư Tuyết cười trầm ngâm nói với Dương Chi: “Xin lỗi nhé, tôi đã nhốt cậu lại, nhưng cậu cũng chăm chỉ quá, mọi người kết thúc tập luyện rồi, cậu còn ở lại luyện thêm mười đến hai mươi phút nữa, làm như chúng tôi lười biếng lắm ấy.”

Dương Chi nghe thấy trong giọng điệu cô ta có ý châm chọc, nhưng cô không thể phân biệt được đến tột cùng cô ta đang nói thật hay nói dối, giống như cô cũng không thể phân biệt được đến tột cùng có phải Tống Mạt có ý sai Kiều Tư Tuyết đối phó cô, sau đó bản thân lại làm người tốt, điều tiết quan hệ giữa các cô, phui sạch tội của mình hay không.

Cho dù như thế, Dương Chi cũng không muốn yên lặng ngâm bò hòn làm ngọt nữa, tối qua nếu không có Khấu Hường chạy tới tìm cô, có lẽ cô sẽ thật sự bị nhốt lại phòng tập luyện cả một đêm.

Nhẹ nhàng bâng quơ một tiếng quên, cô ta xúng đáng ư?

Cô cũng cảm thấy bản thân mình không đáng phải chịu đối xử bất công.

“Tối qua, tôi đã tìm điều khiển điều hoà rất lâu.” Dương Chi nói với Tống Mạt: “Tôi nhớ cậu là người tắt điều hoà, cậu cũng mang điều khiển đi hả?”

Tống Mạt khó tin hô to: “Trời ạ, Dương Chi cậu đang nghi ngờ tôi sao, cậu cảm thấy bọn tôi cố tình hợp tác với nhau ức hiếp cậu?”

“Tôi không nói như vậy, tôi chỉ hỏi một chút.” Dương Chi mỉm môi: “Vậy cậu đã để điều khiển ở đâu?”

“Tôi thật sự không nhớ.” Tống Mạt nhún mày, ra vẻ uất ức: “Việc quen tay, tôi hoàn toàn không có ấn tượng.”

“Tôi đã tìm khắp phòng nhưng không tìm được. Hơn nữa, nếu không phải tôi cho cậu mượn điện thoại, nó chắc chắn không thể hết pin nhanh như vậy.” Cô chỉ vào Kiều Tư Tuyết và mấy cô gái xung quanh: “Điện thoại của họ đều có thể dùng, cậu lại mượn của tôi.”

Tống Mạt che trán, lắc lắc, dường như rất thất vọng: “Tôi thật sự không biết nói gì cho phải, thanh giả tự thanh, cậu cứ nghi ngờ tôi đi, tôi chả làm gì cả.”

“Được rồi Dương Chi, đừng có quá đáng.” Kiều Tư Tuyết cao giọng, như để tất cả mọi người đều nghe thấy: “Mặt Mạt tốt tính, tâm địa lương thiện, cả lớp ai cũng biết, cậu hùng hổ như vậy, cố chấp nói Mặt Mạt và bọn tôi ức hiếp cậu, xin hỏi một chút, vì sao chúng tôi phải ức hiếp cậu, chúng tôi hãm mộ cậu đẹp à, hay ghen ghét thành tích của cậu tốt.”

Lời vừa nói ra, các bạn trong lớp đều nhìn sang phía các cô, thì thầm bàn tán.

Tổng Mạt kéo Kiều Tư Tuyết: “Nhỏ giọng thôi, đừng nói nữa, có lẽ Dương Chi cũng không cố ý, tôi qua cô ấy bị nhốt lâu, trong lòng tức giận, có thể thông cảm mà.”

Cô ta nói với Dương Chi: “Tôi xin lỗi cậu, thật sự xin lỗi, tôi không nên mượn điện thoại của cậu, cũng không nên quên mất, khoá cậu lại trong phòng tập, thế này được không, tôi mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da cho cậu, coi như bồi thường, mọi khi cậu hay dùng đồ của thương hiệu nào?”

“Tôi... Không cần mỹ phẩm dưỡng da.” Cô dứt lời xoay người trở về chỗ ngồi: “Cậu không phải tặng cho tôi cái gì cả.”

Phía sau, Kiều Tư Tuyết không phục nói: “Mặt Mạt, cậu xin lỗi cô ta làm gì, rõ ràng chính cô ta gây sự vô cớ, muốn gán tội thì sợ gì không có lí do.”

Tổng Mạt lắc đầu: “Đừng nói nữa, thông cảm lẫn nhau đi.”

Buổi tối, Tô Bắc Bắc kéo Dương Chi đi ăn xiên nướng, Dương Chi kể lại từ đầu đến cuối mọi chuyện và suy đoán của mình.

“Cô nàng thiên tài, cậu có cảm thấy tố đồ oan cho cô ấy không.”

Cô nàng thiên tài ăn thịt ba chỉ, miệng đầy mỡ: “Cậu không có chứng cứ xác thực chắc chắn đó là âm mưu của cô ta, nhưng với hiểu biết của tớ về Tổng Mạt, khó mà nói.”

“Có gì khó mà nói.”

“Để tớ kể cho cậu một chuyện, vào năm lớp mười, lớp 13 có một bạn nữ thích Khấu Hường, lúc Khấu Hường chơi bóng rổ thì đưa nước khoáng tới, lúc ấy trông Khấu Hường có vẻ khá nóng, thật sự rất khát, tiện tay nhận nước khoáng của cô ấy, còn cảm ơn cô ấy, cô gái kia vui sướng đến độ muốn ngất.”

“Sau đó thì sao?” Dương Chi bị gọi lên lòng tò mò.

“Sau đó không biết tại sao, bạn nữ kia và Tổng Mạt trở thành bạn thân, tham gia vào hội công chúa của Tổng Mạt, mỗi ngày tan học đều chơi với nhau, quan hệ rất tốt.”

“Sau nữa?”

“Sau nữa càng thêm kì lạ.” Cô nàng tò mò đôi tư thế, định kể chi tiết câu chuyện thóc mực vùng thối cho Dương Chi.

“Sau đó cô gái kia bắt đầu chủ động theo đuổi Khấu Hường, wow, cậu không biết đâu, mảnh khoé quả thật càng ngày càng lợi hại, đầu tiên là các kiểu “tấn công” trong trường, tặng quà, viết tỏ tình buồn nôn trên Tieba của trường... Sau đó nữa, lại trực tiếp ăn vạ trên motor của Khấu Hường! Cậu nghĩ lại xem, người ta đang lái motor trên đường, đột nhiên có một người lao ra trước mặt, khóc lóc nói anh đâm vào tôi anh phải chịu trách nhiệm với tôi, đòi lại là cậu, cậu có suy nghĩ gì.”

Dương Chi nhếch miệng, nghĩ thầm, với tính tình của Khấu Hường, nhất định sẽ không nhịn nổi: “Cậu ấy làm gì? Có tấn cho người ta một trận không.”

“Còn nghiêm trọng hơn cơ.” Tô Bắc Bắc ra vẻ thần bí, hạ giọng: “Khấu Hường trực tiếp báo cáo tội quấy rối lên quản lý nhà trường.”

Dương Chi vừa mới uống một ngụm Coca, lại phụt ra, bật cười: “Báo cáo... Quấy rối?”

Tô Bắc Bắc ghét bỏ lau miệng, bị cô phụt Coca vào mặt.

“Sau đó bạn nữ kia bị phê bình trước toàn trường, phụ huynh phải làm thủ tục thôi học, đen mặt rồi đi.” Tô Bắc Bắc nói: “Sau chuyện đó, nữ sinh thích Khấu Hường đều thu liễm lại, không dám manh động, sợ không cẩn thận lại bị gán tội quấy rối.”

Dương Chi thầm nói, báo cáo lên quản lý đã xem như tận tình tận nghĩa, với tính cách bây giờ của anh, nếu có người dám làm như vậy, có khi đã là một hướng khác.

“Nhưng cậu không cảm thấy kì lạ sao?” Tô Bắc Bắc nói: “Tớ không quen bạn nữ kia, tính cách thế nào tớ cũng không biết, nhưng cùng là con gái, sao có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa đến thế, trừ phi đằng sau có một nhóm chống lưng cho, thậm chí còn xúi giục cô ấy, cậu một lời tôi một câu, đầu óc cô ấy nóng lên, nói làm là làm.”

Dương Chi xiên một miếng thịt ba chỉ, nói nhỏ: “Ý của cậu là...”

“Hội công chúa của Tổng Mạt, trước đây rất tốt với bạn nữ kia, sau khi cô ấy xảy ra chuyện, không hề qua lại nữa, chấm dứt liền chấm dứt, không hề lưu tình chút nào.”

“Có chứng cứ không?”

“Đương nhiên không có chứng cứ.” Tô Bắc Bắc kể xong, vờn vai: “Đều do tớ đoán mò, coi như nghe cho vui thôi, dù sao tớ chỉ muốn cho cậu biết, người thoát nhìn lương thiện nhất vô tội nhất, có khi lại chính là thủ phạm sau lưng, cái này gọi là định luật Conan.”

“Vì sao tớ chưa từng nghe thấy định luật này?”

“Vì kiến thức của cậu hạn hẹp.”

“Là ai nói, Conan à.”

“Là tớ.”

Dương Chi:.....

Buổi tối học bù, Dương Chi chỉ vào bài thi của Khấu Hưởng: “Khấu đại ca, câu này anh làm sai rồi.”

“Khấu đại ca, anh có thể tập trung hơn một chút không.”

“Khấu đại ca, nghiêm túc viết chữ, đừng vẽ nốt nhạc vào chỉ số hàm số.”

“Khấu đại ca... Ừm.”

Môi cô bị Khấu Hưởng bóp, giống một con vịt con.

Khấu Hưởng đặt đầu ngón trỏ lên môi của mình, ra dấu im lặng ——

“Suyt.”

Anh đeo tai nghe, tiếp tục tập trung viết lời vào bản thảo.

Hai phút sau, Dương Chi chọc chọc khuỷu tay anh, khẽ nói: “Khấu đại ca, anh lại mắc bệnh cũ rồi, anh đã nói sẽ lắng nghe tôi giảng cơ mà.”

Anh ném một ánh mắt đe dọa về phía cô: “Đừng âm ỉ.”

Dương Chi:.....

Cô ghé vào bàn làm đề một lát, sau đó ngẩng đầu lên: “Anh từng nghe đến định luật Conan chưa?”

Khấu Hưởng vừa viết, một vừa bâng quơ lắc đầu.

Dương Chi kiên nhẫn giải thích: “Ừm... Người thoát nhìn lương thiện nhất vô tội nhất, có khi lại chính là thủ phạm sau lưng.”

“Cho nên?”

“Cho nên, con gái trong lớp chúng ta, anh cảm thấy ai lương thiện nhất.”

Cô hơi chột dạ, đột nhiên hỏi anh vấn đề này, giống như một bà tám mách lẻo sau lưng.

Khấu Hưởng nhìn cô một cái, tháo tai nghe xuống: “Cô giết người à?”

Dương Chi:.....

Cô cố gắng giải thích: “Ừm... Con gái trong lớp mình, anh cảm thấy người tốt nhất, đáng yêu nhất ngây thơ nhất lương thiện nhất, anh cảm thấy là ai?”

Ngay sau đó, Dương Chi chợt thấy mặt Khấu Hưởng ửng đỏ.

Anh nghĩ tới ai, còn mẹ nó đỏ mặt?

Buổi sáng hôm sau, Dương Chi đi đến trường, phát hiện trên bàn cô có đặt một bộ Estee Lauder bọc quà tinh tế.

Cô ngây ngẩn cả người.

Hôm nay Tống Mạt mặc một chiếc váy màu trắng, đi tới nói với Dương Chi: “Tặng cho cậu, xem như tôi nhận lỗi.”

Cô ta mỉm cười, cố gắng khiến mình trông thật khiêm tốn và thân thiện, nhưng dấu sao vẫn còn trẻ, trong mắt giữa mày luôn thấp thoáng khí thế của người nhìn xuống từ trên cao.

“Bộ mỹ phẩm dưỡng da này dùng khá tốt, hy vọng cậu sẽ thích.” Cô ta kéo cổ tay Dương Chi: “Đừng vì chuyện không thoải mái kia mà làm ảnh hưởng tới quan hệ của chúng ta.”

“Không đâu, chuyện đó cậu đã xin lỗi rồi.” Cô khẽ nói: “Sẽ không ảnh hưởng tới quan hệ của chúng ta.”

“Vây là tốt rồi.”

Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch đồng thời chú ý tới, tay giấu sau lưng của Dương Chi đang siết chặt thành nắm đấm, khớp xương siết đến trắng bệch, Tô Bắc Bắc lo lắng nhìn Dương Chi, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy trong tình huống này không nên xen miệng vào.

Lâm Lộ Bạch là người thẳng tính, cảm tức nói với Tống Mạt: “Chi Nhi của chúng tôi không cần mỹ phẩm dưỡng da, cậu lấy lại thử này đi.”

Tống Mạt vẫn mỉm cười: “Có thể dùng thử mà, con gái nên biết chăm sóc làn da.”

Giọng cô ta dịu dàng, giống như một người chị tri kỷ.

“Cảm ơn cậu, nhưng mong cậu lấy lại, mẹ tôi nói dùng nhiều mỹ phẩm sẽ làm tổn thương da.”

Dương Chi vừa nói “Tổn thương da” lại thấy hối hận, lý do này không thỏa đáng, nhưng hiện tại đầu óc cô đang rối bời, phổi sắp nổ tung, rất khó kiểm soát bản thân.

Mà Tống Mạt không để ý cười cười, nói: “Không đâu, mỹ phẩm có hóa chất mới tổn thương da, mỹ phẩm dưỡng da có thành phần thuần thiên nhiên, giúp bảo vệ da.”

Cô ta ra vẻ giận dữ, kéo tay Dương Chi, nói nhỏ: “Tiểu Chi Nhi, trước mặt nhiều bạn học như thế, cậu sẽ không làm tôi mất mặt, đúng không?”

Tay Dương Chi vẫn siết chặt, khó khăn mím môi: “Vây... Tôi nhận, cảm ơn cậu.”

Tống Mạt mỉm cười: “Cảm ơn với không cảm ơn cái gì, chúng ta là bạn tốt mà.”

Phía sau Kiều Tư Tuyết cũng nói: “Dương Chi, Mạt Mạt đối xử với cậu thật tốt, hâm mộ chết mất, bộ mỹ phẩm dưỡng da này rất quý, vài ngàn đấy, cậu phải dùng cẩn thận.”

“Này, cậu nói thế là có ý gì.” Lâm Lộ Bạch lớn tiếng chất vấn: “Có tiền thì ghê ghét lắm chắc.”

“Thật không thú vị.” Kiều Tư Tuyết cười xùy nói: “Các cậu nghĩ nhiều thế, cái gì mà có tiền hay không có tiền, Mạt Mạt chỉ muốn tặng quà cho bạn tốt của mình thôi mà.”

“Lấy đồ lại đi, chúng tôi không cần đâu, có ai không mua nổi chứ.”

“Người ta nhận rồi, cậu kích động làm gì, cũng đâu phải tặng cho cậu. Hơn nữa, có người nói không nhận nhưng trong lòng lại đang vui về ấy chứ.”

“Cậu nói cái gì!”

“Kiều Tư Tuyết, đừng nói bậy!” Tống Mạt bảo Kiều Tư Tuyết, quay đầu lại nói với Dương Chi: “Các cậu đừng nghĩ nhiều, đây là tôi nhận lỗi, không phải tặng quà.”

Dương Chi rũ mắt, không nói một lời.

Sau khi bọn họ rời đi, Lâm Lộ Bạch cầm hộp quà, ném sáng một bên đi: “Thế này không phải không trâu bắt chó đi cày sao, ức hiếp người quá đáng.”

Cả lớp đều nhìn sang, thì thầm bàn tán, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ của mình.

Hộp quà Estee Lauder xa xỉ kia, trông vô cùng cay mắt, Dương Chi lặng lẽ cất vào trong học bàn, Tô Bắc Bắc để ý tới vết móng tay của cô bên hộp quà.

Không biết đã dùng bao nhiêu sức lực đây.

Tô Bắc Bắc xót cho móng tay của cô.

“Tình yêu à, cậu không sao chứ.”

“Không sao.” Mạt Dương Chi lạnh tanh: “Không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tổng duyệt

Chuyện này không bao lâu được truyền tới tai Khấu Hường, đương nhiên, phiên bản sau khi trải qua não của thằng nam Bùi Thanh, đã biến thành Tổng Mạt và Dương Chi là đôi chị em thân thiết, Tổng Mạt vì muốn cứu vãn quan hệ, đưa cho Dương Chi một bộ mỹ phẩm dưỡng da xa xỉ, Dương Chi vui vẻ nhận lấy, hai người lại tay trong tay đi WC.

Mối quan hệ giữa hai cô gái nông hay sâu, chỉ cần xem hai người đó có cùng đi WC hay không, nếu ngoài miệng xưng chị em, nhưng chưa từng cùng đi WC, vậy thì chỉ là tình chị em nhạ thôi.

Rốt cuộc Dương Chi và Tổng Mạt có cùng đi WC hay không, đương nhiên không thể kiểm tra được, nhưng từ trong miệng Bùi Thanh nói, tình chị em thân thiết của hai người đúng là khiến người khác cảm động.

Bên sân bóng rổ, Thời Tự cười lạnh một tiếng, không nói một lời.

Nhưng Khấu Hường sau khi nghe thấy Tổng Mạt tặng quà cho Dương Chi, anh mở miệng hỏi: “Thứ gì, bao nhiêu tiền?”

“Mỹ phẩm dưỡng da.” Bùi Thanh nói: “Nghe bọn con gái nói, hình như hơn hai ngàn.”

“Ồ.”

Thẩm Tinh Vĩ nói: “Hoa khôi Tổng thật hào phóng, tao cũng muốn làm chị em tốt của cô ấy.”

Thời Tự tiếp tục cười lạnh, trợn mắt: “Tên thằng nam thôi.”

“Nói ai đấy!”

“Nói các anh đấy, tên thằng nam thôi.”

“Con nhóc chết tiệt kia, ba ngày không ăn đòn là ngồi lên đầu người khác đấy hả.” Thẩm Tinh Vĩ giơ tay ra vẻ muốn đánh Thời Tự, cơ thể Thời Tự nhanh nhẹn như một cô mèo, chạy trốn ra sau lưng Bùi Thanh: “Anh dám nói anh không phải thằng nam không?”

“Ông đây không phải thằng nam.”

Lúc này ngay cả Bùi Thanh cũng cười: “Lúc nào thì cong thế.”

Bấy giờ Thẩm Tinh Vĩ mới nhận ra không ổn: “Được đấy, dám tính kể tôi.”

Thời Tự hừ một tiếng: “Ai bảo anh ngốc, anh thật sự cho rằng con gái cứ tặng quà cho nhau là chị em thân thiết ư?”

Khấu Hường quay đầu lại: “Không thì thế nào.”

“Nói cho cậu biết, càng là chị em tốt, quan hệ càng thân thiết, ngoại trừ mấy ngày sinh nhật gì đó, căn bản sẽ không tặng quà xa xỉ, bình thường san sẻ đồ ăn vặt ăn cho nhau, hoặc cùng nhau xem phim mới phải.” Thời Tự dựa vào lưng Bùi Thanh ngồi xuống, hừ lạnh nói: “Không duyên không có lại tặng quà, còn đưa trước mặt cả lớp, không nhận tức là không cho Tổng đại tiểu thư mặt mũi, nhận tức là Dương Chi suy nghĩ hạn hẹp, ham lợi nhỏ, chọn như thế nào, Tiểu Chi Nhi cũng là người khó xử.”

Thẩm Tinh Vĩ nghe thế thì kinh ngạc: “Có thể... Các cô ấy không phải bạn tốt sao?”

“Tôi nói này, quan hệ giữa con gái rất phức tạp.”

Mấy người cảm thán lại không phát hiện, sắc mặt Khấu Hường càng thêm âm tối tăm.

Buổi tối, WeChat của Tổng Mạt nhận được lời mời thêm bạn mới, tên WeChat là Caesar.

Cô ta hưng phấn gửi tin nhắn trong hội chị em: Khấu Hường vừa mới thêm tớ.

Ngay sau đó mấy cô gái làm ầm ĩ lên:

“Cậu ấy thêm cậu! Chủ động!”

“Wow, có hý vọng rồi.”

“Nói gì thế, hai người bọn họ người vẫn luôn có hy vọng, rốt cuộc Khấu Hường cũng chịu chủ động.”

“Hi hi hi, chúc mừng Mạt Mạt.”

Tổng Mạt vui vẻ thêm anh, sau đó gửi một cái sticker hình con thỏ đáng yêu sang.

Không đến một phút, Khấu Hường gửi tin nhắn cho cô ta, là một thông báo chuyển khoản ——

3000.

Tổng Mạt hoàn toàn sững sốt.

Lời nhắn thêm trên tin chuyển khoản là: Mỹ phẩm dưỡng da, không biết bao nhiêu tiền, thiếu thì nói cho tôi, thừa không cần trả.

Không một câu giải thích, giải thích vì sao anh muốn giúp Dương Chi trả số tiền này.

Tổng Mạt ớn lạnh từ bàn chân lên đến cột sống, tay nắm chặt điện thoại, làn da siết đến trắng bệch.

Thông báo tin nhắn nhóm trong WeChat nhảy ra liên tục.

“Tình hình thế nào rồi!”

“Khấu Hường có tò tính hay không!”

“Nào có nhanh như vậy, nhất định đang thả thính.”

“Hung phấn hưng phấn, đêm nay tớ không ngủ được mất.”

“Đâu phải cậu, hưng phấn cái gì.”

“Tớ vui vẻ thay Mạt Mạt mà!”

Tổng Mạt nhận tiền chuyển khoản của Khấu Hường, không thể không tiếp nhận, giống như cô ta không trâu bắt chó đi cày ép Dương Chi phải nhận bộ mỹ phẩm dưỡng da Estee Lauder kia, cô ta không có lựa chọn nào khác, bởi Khấu Hường nhất định sẽ còn tìm cô ta, nếu có tiếp, chỉ sợ cũng không đơn giản là trả tiền như vậy.

Tổng Mạt là một cô gái kiêu ngạo.

Sau khi nhận chuyển khoản, cô ta soạn tin, gửi cho Khấu Hường một tin nhắn: Đã trả thế này rồi cậu còn chưa ngủ à【 chớp mắt 】.

Nhưng đáp lại là ——

Bạn không phải là bạn của đối phương, không thể gửi tin nhắn.

Anh đã xóa cô ta!

Hội chị em trong WeChat còn đang ầm ĩ, Tổng Mạt bức bối rời khỏi WeChat, mất hai phút bình tĩnh lại, sau đó đăng nhập vào WeChat lần nữa, gửi tin nhắn vào nhóm ——

“Đừng đoán mò, mau ngủ đi, ngủ ngon【 ngượng ngùng 】”

“Hy vọng quá.”

“Hi hi hi, chúc mừng nhé Mạt Mạt.”

Buổi tập luyện aerobic dần đi vào quỹ đạo, Dương Chi nắm bắt nhịp điệu âm nhạc rất tốt, so với mấy người trong đội, động tác của cô còn đúng nhịp hơn nhiều, nhưng vì vừa mới bắt đầu tập luyện, dáng người thiếu vẻ mềm mại. Song cô lại chăm chỉ, càn cù bù thông minh.

Cô nhảy aerobic, cơ thể mảnh mai tựa như một con linh dương trẻ tràn ngập sức sống.

Tổng Mạt nhìn cô, ánh mắt gọn sòng.

Một người cô gái trẻ chưa từng trải đời nếu ghen ghét một cô gái khác, đơn giản chỉ là nhan sắc, tài năng và đàn ông.

Lúc Dương Chi mới đến, trông rất bình thường, kết bím tóc, khó mà che dấu vẻ quê mùa, bởi vì tự ti mà không có khí chất, cô ta căn bản không để cô

vào mắt.

Nhưng trong khoảng thời gian này, cô lại thay đổi một cách vô tri vô giác, đến một ngày chợt phát hiện ra, cô đứng trước mặt, tựa như một bông hoa lan im lặng nở rộ, mang một tư thái hoàn toàn khác...

Rắn độc trong lòng Tống Mạt, dần dần phun nọc.

“Duong Chi, tại sao động tác này cậu vẫn không làm tốt thế.”

“Nếu không cậu đứng bên cạnh luyện đi, luyện tốt rồi vào nhảy với mọi người.”

“Duong Chi, nghiêm túc một chút, sắp phải tổng duyệt rồi, nếu luyện không tốt, sẽ không thể lên sân khấu.”

Nụ cười của Tống Mạt luôn ấm áp như gió xuân, tự nhiên hào phóng.

Duong Chi đi ra một góc, nhìn kỹ động tác, từng bước từng bước, cố gắng làm đến trạng thái hoàn hảo nhất.

Bên cạnh có hai bạn nữ, vừa ép chân vừa nói chuyện.

“Tôi qua Khẩu Hường thêm WeChat của Mạt Mạt đây.”

“Nghe Mạt Mạt nói, có vẻ hai người trò chuyện cũng không tệ.”

“Mạt Mạt thích Khẩu Hường nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng ở bên nhau rồi.”

“Hai người bọn họ siêu xứng đôi!”

Xứng đôi.

Chữ này Duong Chi thường xuyên nghe thấy được từ mẹ, theo một cách nói khác, gọi là môn đẳng hộ đối. Mẹ cô nói, con gái không thể gả thấp, nhưng cũng tuyệt không thể trào cao, bởi kinh tế không bình đẳng, người phụ nữ sẽ không có tiếng nói trong nhà, để đàn ông nuôi dưỡng, đứng nhìn hiện tại anh ấy cưng chiều con, sau này sắc phai tình nhạt, con cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào đứa con.

Đây tuyệt đối không phải cuộc hôn nhân lý tưởng.

Cả đời mẹ cô cũng không có được tám chồng như ý, bà hy vọng hôn nhân của Duong Chi không có khuyết điểm.

Con nhất định phải trở nên thật ưu tú, sau đó nỗ lực tìm kiếm một nửa xứng đôi vừa lứa với con.

Duong Chi nhìn Tống Mạt, cô ta thật sự ưu tú, có được tất cả những thứ khiến các cô gái khác phải ghen ghét, gia thế, nhan sắc, bạn bè, tài năng...

Có người sinh ra đã ở trong vũng bùn, mà có một số người, từ nhỏ đã được bao sự chiều chuộng.

Thế giới này chưa bao giờ công bằng.

Buổi sáng khi Duong Chi vứt cái hộp Estee Lauder kia đi, đúng lúc Khẩu Hường từ trên tầng đi xuống. Anh lơ đãng nhìn cô ném nó vào túi rác màu đen, chuẩn bị cầm ra ngoài vứt, lại không nói một lời.

Không thích thì vứt, thế này đã là gì, chỉ 3000 tệ mà thôi.

“Anh Khẩu Hường, buổi chiều tổng duyệt, anh có tới xem không?” Duong Chi ngẩng đầu hỏi Khẩu Hường, thấy anh không mấy hứng thú, cô lại bổ sung: “Không tới cũng không sao.”

Cô siết chặt túi rác màu đen trong tay, vì chột dạ mà không dám ngẩng đầu.

Chột dạ cái gì, cô cũng không biết.

“Để xem tôi có thời gian hay không đã.” Anh kéo cổ áo, thờ ơ nói.

Sau khi tan học, Duong Chi và mấy người Tống Mạt đi vào sân bóng rổ tổng duyệt.

Lúc thay quần áo trong phòng thay đồ nữ, Duong Chi chậm chạp không chịu đi ra. Tống Mạt gõ gõ cửa phòng cô: “Duong Chi, thay xong chưa?”

“Xong ngay đây.”

Duong Chi mặc bộ đồ nhảy vào, cảm giác không được tự nhiên. Bộ aerobic này bó sát người, phác họa dáng người hoàn hảo của cô, nhưng... Có cái

kia.

May mà hôm nay cô mặc áo lót thể thao, không có gọng nâng, nếu không thật sự xấu hổ gần chết.

Dương Chi lấy bọc ngực đàn hồi trong túi ra, cố đè ép bẹn xuống, lúc này mới đi ra ngoài.

Bộ ngực vẫn dễ thấy, nhưng không còn khoa trương. Tống Mạt liếc cô một cái, mặt không đổi sắc nói: “Mọi người phải nâng cao tinh thần, lát nữa có giáo viên phụ trách văn nghệ đến đây xem thành quả luyện tập của chúng ta, mọi người phải có trạng thái tốt nhất đấy.”

“Không thành văn đề!”

“Yên tâm đi Mạt Mạt.”

Đội cổ động viên mặc áo T shirt và váy ngắn đi vào sân bóng rổ, toàn bộ các bạn nam đang đánh bóng rổ đều ngừng lại, quay đầu nhìn về phía các cô, hò hét âm ỉ.

Dương Chi đi cuối cùng, cố gắng làm bản thân không quá nổi bật. Từ tiếng bàn tán của các bạn nữ xung quanh, cô nâng mắt, chợt nhìn thấy Khẩu Hường đang ngồi trên khán đài đối diện, anh đang nói chuyện với một bạn nam mặc đồ thể thao màu xanh, ánh mắt như có như không nhìn sang phía cô.

Màn nhảy aerobic không đến năm phút, nhanh chóng kết thúc, cả quá trình Dương Chi đều vô cùng cố gắng, cố gắng nhảy thật tốt.

Sau khi kết thúc, trong phòng thay quần áo, Dương Chi nghe thấy các bạn nữ riu rít bàn tán ——

“Tớ chú ý tới, cả quá trình Khẩu Hường đều không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Mạt Mạt đấy.”

“Cậu có chắc chắn cậu ấy đang nhìn Mạt Mạt không?”

“Tất nhiên, dù sao cũng không thể là người phía sau Mạt Mạt...”

Thấy Dương Chi đi ra, các cô gái lập tức ngừng câu chuyện. Trán cô lấm tấm mồ hôi, mặt đỏ bừng, thay sang quần áo thường, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Khẩu Hường đang dựa vào tường, mấy người Thẩm Tinh Vĩ huyết sáo với Dương Chi, ra sức vỗ tay: “Lợi hại lợi hại.”

“Quả thật đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành!”

Dương Chi liếc bọn họ, cười nói: “Không đến mức đấy đâu, cũng đừng dùng thành ngữ linh tinh.”

Lúc này, Tống Mạt và hội chị em cũng đi ra, nhìn thấy Khẩu Hường, các cô gái vội vàng truyền ánh mắt cho nhau, đẩy đẩy Tống Mạt.

Tống Mạt đỏ mặt.

Lúc này, Khẩu Hường đi tới, giơ cốc trà sữa lên, hướng đưa trà sữa, là Tống Mạt.

Các cô gái liên tục đẩy Tống Mạt: “Mau nhận đi!”

Nhưng mà, Tống Mạt không nhận. Dương Chi đứng sau cô ta đi ra, mặt không cảm xúc, nhận lấy.

Các cô gái phía sau choáng váng, riu rít bàn tán.

“Cảm ơn nhé.”

Khẩu Hường khẽ cười một tiếng: “Đi trước đây.”

Dương Chi gạt đầu, chợt dạ, không dám nhiều lời.

Khi Dương Chi rũ mắt, nhìn thấy rõ tay Tống Mạt đang nắm chặt bên quần, khớp xương trên mu bàn tay trắng bệch.

Giống như cô khi nhận được “Món quà” hôm đó.

Buổi tối Khẩu Hường về nhà, thấy Dương Chi đang ngồi ngay ngắn trên bàn học, cúi đầu làm bài tập, ánh đèn ảm áp phủ lên khuôn mặt nhỏ thanh tú của cô.

Thấy anh trở về, cô chỉ vào đàn ghi-ta hỏi: “Tôi có thể đàn không?”

“Tất cả đồ đạc trong phòng tôi thích chơi thì cứ chơi, không phải đợi tôi về rồi trưng cầu ý kiến của tôi đâu.”

Anh vừa nói vừa lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Dương Chi “Ừ” một tiếng, vội vàng chạy tới ôm đàn ghi-ta, thoáng sung sướng.

“Đúng rồi, cảm ơn cốc trà sữa hôm nay của anh.” Dương Chi tùy tiện gảy một cái, giống như cùng cô cảm ơn.

Khấu Hường giờ quần áo trong tay lên: “Tôi đi tắm đây.”

Dương Chi bỗng nhiên buông đàn ghi-ta: “Anh Khấu Hường, hôm nay tôi bảo anh tới, là có ý đồ...”

Khấu Hường nhìn cô, cô nín thở, hàng mi dài rủ xuống quét qua mí mắt, vẻ mặt hơi mâu thuẫn.

“Tôi biết.”

“Anh biết?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Khấu Hường băng quơ nhún vai: “Bảo tôi đến đưa nước cho cô, đúng không?”

“Không chỉ là đưa nước...”

Còn muốn cho người nào đó, hoặc để người nào đó nhìn thấy...

“Cho dù cô không mở miệng, tôi cũng sẽ đến, Thẩm Tinh Vĩ hẹn tôi chơi bóng.” Khấu Hường thuận tay sờ lên gáy cô: “Trà sữa uống có được không?”

“Uống được, nhưng quá ngọt.”

“Cô thích ngọt không?”

“Không quá quen, trước đây tôi rất ít ăn đồ ngọt.”

“Sẽ dần quen thôi.”

Dương Chi cảm thấy có lẽ anh đang ám chỉ gì đó, lúc này, Khấu Hường đột nhiên mở miệng: “Có một vấn đề, tôi vẫn luôn muốn hỏi cô.”

Dương Chi dự cảm được gì đó, hơi hoảng hốt: “Anh hỏi đi.”

“Cô phải đồng ý trước, không được tức giận.”

“Không tức giận.”

Ánh mắt Khấu Hường dò xuống, nhìn chăm chú vào bộ ngực hơi phồng lên của cô: “Cái kia của con gái các cô... Cũng có thể tự kiểm soát, biến lớn rồi lại thu nhỏ sao?”

Dương Chi:.....

Cô thật sự muốn đập ghi-ta vào đầu anh! Vấn đề ngốc nghếch gì vậy!

Khấu Hường lập tức ồn ào: “Cô đã đồng ý không tức giận rồi!”

“Không thể!” Dương Chi quay người đi, che ngực lớn tiếng trả lời anh: “Không thể không thể!”

Đâu phải bọt biển, cái gì mà biến lớn rồi lại biến nhỏ! Ngốc nghếch!

“Ồ.” Khấu Hường gật gật đầu: “Tôi đi tắm đây.”

Buổi tối, Dương Chi cởi áo lót thể thao ra, vuốt ngực của mình, đứng trước gương, thử nâng lên.

Thật ngốc, nâng lên là lớn, thả xuống là nhỏ, anh có biết nghĩ không thể.

Nhưng hôm nay lúc nhảy cô mặc áo lót thể thao, cộng thêm áo bó ngực, ấn chặt nó xuống đúng là nhỏ hơn rất nhiều.

Nghĩ đến tên kia chứa nghi ngờ này trong đầu, mặt Dương Chi đỏ lên, đổ ập xuống giường, dùng gối che mặt lại.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2: Một số thuật ngữ về Rap – Hiphop trong Em có nhiều chiêu đố anh

Lời editor: Vì trong truyện các thuật ngữ về rap xuất hiện khá nhiều, tớ không chú thích hết được nên làm một phần tổng hợp riêng, phần chú thích và giải nghĩa này không liên quan gì đến mạch truyện nên mọi người không đọc cũng không ảnh hưởng gì đâu ạ. Tớ làm ra chỉ để những bạn nào muốn tham khảo thêm thì có thể vào đọc thôi nhé.

1. Battle Rap

Rap chiến (tiếng Anh: Battle Rap hay Rap Battling) là một dạng đọc rap sử dụng những ca từ mang tính phóng đại, thể hiện cái tôi hoặc đâm chọc, xúc phạm người khác. Phổ biến nhất, rap chiến có thể thấy trong những màn đấu khẩu bằng rap, trong đó, hai hay nhiều người thi với nhau theo lượt xem ai có khả năng rap ngẫu hứng và sáng tạo hơn (Freestyle). Rap chiến cũng xuất hiện trong các bài hát, album của một rapper.

Trong Rap chiến lại chia thành 2 loại : On Beat và Off Beat

Đối với Off Beat : thường sẽ sử dụng phương thức đọc rap. Đọc rap là cách người chơi sử dụng vần Rap không phụ thuộc vào beat, mà dựa chủ yếu vào phách, nhịp

Đối với On Beat : Hát rap khác với đọc rap, là sẽ phụ thuộc nhiều vào beat, vần phách phụ thuộc vào nhịp đập của beat

1. Rap Diss

Diss là một thuật ngữ được sử dụng phổ biến trong ngành công nghiệp Hip Hop. Thuật ngữ này dùng để chỉ những lần các rapper, các nghệ sĩ dùng lời lẽ, bài hát để công kích, chỉ trích, thậm chí là mạt sát đối phương.

1. Freestyle Rap

Freestyle Rap là một phong cách ngẫu hứng có hoặc không có nhịp điệu nhạc cụ, trong đó lời bài hát được đọc không có chủ đề hoặc cấu trúc cụ thể, được sáng tác hoàn toàn ngẫu hứng.

1. Domino Freestyle

Giống với Freestyle Rap nhưng khác biệt ở chỗ Domino FreeStyle gồm nhiều người tham gia rap ngẫu hứng, người sau sẽ kết nối với đoạn rap ngẫu hứng của người trước.

1. Flow

Flow trong rap nôm na có thể hiểu là cách thể hiện nhịp “chảy” của bài nhạc. Ngắt nghỉ hợp lý, sáng tạo, có điểm nhấn để tạo ra một mạch rap liền mạch từ đầu đến cuối, người nghe không cảm thấy hụt hẫng ...

1. Cypher

Cypher là tiếng lóng từ Cipher, nghĩa là mật mã. Cypher trong văn hóa Hiphop được ám chỉ lần đầu tiên là cho các đoạn rap freestyle trong một bài nhạc. Ở đây, đoạn Rap là một cypher – Một thông điệp được mã hóa. Sau này, Cypher được gắn liền với nghĩa giao lưu freestyle.

1. B-boy

Nam giới nhảy breakdance.

1. Underground

Dòng nhạc Underground (nhạc ngầm, nhạc dưới hầm) bao gồm các thể loại âm nhạc không chính thống, và thường có những khác biệt với những thể loại âm nhạc đương đại, quá mới lạ cho thính giả thông thường. Bất kì bài hát nào không được quảng bá một cách công khai đều được coi là nhạc underground.

Nhạc underground thường có xu hướng thể hiện những khái niệm thông thường, coi trọng tính chân thực, sự riêng tư, được tự do sáng tạo, trái với các bài hát có tính thương mại cao, và tính cá nhân cao của mỗi nghệ sĩ, thường không đi theo những xu thế hiện thời.

Chương 31: Trận bóng rổ

Khấu Hường tìm kiếm trên mạng, cũng không hiểu được lí do. Rõ ràng buổi chiều thấy ngực cô vẫn bình thường, buổi tối lại to lên.

Cô cũng chưa cho anh câu trả lời chính xác, anh thật sự quá tò mò! Thật sự quá mẹ nó tò mò!

Rốt cuộc, vấn đề này, Khấu Hường quyết định xin sự giúp đỡ từ người bạn nữ duy nhất trong WeChat là Thời Tự.

“Người anh em, cho hỏi một vấn đề.”

“Nói đi.”

“Vì sao ngực con gái sẽ biến to rồi lại thu nhỏ.”

“Có bệnh phải trị.”

“.....”

Khấu Hường kể lại chuyện hôm nay, sau khi Thời Tự nghe xong, lập tức hiểu ra: “Tiểu Chi Nhi nhà cậu bình thường hay mặc áo lót thể thao đúng không?”

Mặt Khấu Hường đỏ lên: “Chuyện này sao tôi biết được.”

“Cậu đi xem giá phơi quần áo của cô ấy là biết mà, áo thể thao nhiều hay áo thường nhiều, chắc hẳn không khó phân biệt chứ.”

“Không.”

Quá xấu xa!

Chưa từng nghĩ, Thời Tự nghiêm túc nói với anh: “Tiểu Chi Nhi rất thận trọng, tôi nhìn dáng ngực của cô ấy, chắc chắn không mặc đồ nâng ngực, kiểu ngực to như cô ấy, cần phải mặc áo có gọng nâng ngực, hiện tại còn trẻ chưa có gì, tương lai sẽ rất khổ!”

Khấu Hường:.....

“Tốt nhất cậu nên khuyên nhủ cô ấy đi.”

Khấu Hường: “Những chuyện thế này không phải con gái các cậu mở miệng mới tốt sao.”

Thời Tự cười cười: “Đồ ngực, cô ấy chưa chắc không biết đồ thể thao không tốt với cơ thể, nếu đã biết còn làm như vậy, vì sao chứ.”

Mặt Khấu Hường không cảm xúc, nhàn nhạt nói: “Sao tôi biết được.”

“Do tự ti.” Thời Tự thoải mái nói: “Những chuyện thế này con gái giải quyết không tốt đâu.”

Dương Chi phát hiện, thời gian gần đây Khấu Hường có hơi kì lạ, lúc phụ đạo luôn thất thần, nhìn cô muốn nói lại thôi, quanh quẩn trong sân, thỉnh thoảng lại ngẩn đầu, không biết đang nghĩ gì.

Buổi tối trước ngày thi đấu bóng rổ, tên này đứng ngoài cửa hút ba điếu thuốc, sau đó rốt cuộc không nhịn được gõ cửa phòng Dương Chi. Dương Chi đang mặc thử đồ aerobic trong phòng, vẩy nhảy aerobic ôm sát người, Dương Chi che ngực mở cửa, đề phòng hỏi: “Có việc gì thế?”

Khấu Hường nghĩ lại lời Thời Tự nói.

Tự ti.

“Ngày mai lên sân khấu.” Anh nhìn trần nhà: “Cô có hộp không?”

Dương Chi:.....

Cả người nòng nặc mùi thuốc, đi vòng trước cửa, chỉ để tới đây nói chuyện thôi sao.

“Tôi đã tập luyện rất nhiều rồi, không hồi hộp.” Dương Chi kéo váy: “Nhưng váy có vẻ hơi chật.”

Anh dời mắt, nhìn thoáng qua bộ ngực lại bị ép xuống của cô, đầu óc chợt nóng lên, cảm xúc nóng này dâng lên trong lòng: “Cô đừng mặc.”

Dương Chi ngẩn người, đâm một cái vào ngực anh, cười nói: “Anh muốn chết đúng không?”

Cô đang định đóng cửa, Khấu Hường đè cửa lại: “Tôi nói thật, cô đừng mặc cái đó, cái đó không tốt.”

Về mặt anh vô cùng nghiêm túc, anh đã quen về bất cần đời, một khi nghiêm túc, trên người lại tản ra... Sức quyến rũ trí mạng.

Cái đó...

Dương Chi suy nghĩ thật lâu, đến khi cô nhận ra Khấu Hường đang nói về cái gì, trong đầu “Àm” một cái, khuôn mặt nhỏ ửng hồng: “Luuu mạnh!”

Cô bối rối, dùng sức đóng cửa phòng lại, nhốt anh ngoài cửa.

Ngoài cửa, người nào đó đi qua đi lại, dường như đã ấp ủ rất lâu, gần giọng nói với cái cửa một câu: “Mấy tên đáng ghét kia còn chưa trưởng thành, nhưng tôi biết, không nên như vậy.”

Anh ghen đỏ mặt, gian nan nói ra bốn chữ với cánh cửa đang đóng chặt kia: “Cô rất xinh đẹp.”

Anh nói xong liền chạy, Dương Chi còn nghe thấy tiếng ghé bị va đổ.

Thật ngốc nghếch.

Cô ngồi bên mép giường, cúi đầu nhìn bộ ngực bị đè bẹp của mình, trong lòng trăm mối suy tư, tuy Khấu Hường nói mập mờ, nhưng cô vẫn hiểu ý anh, không chứa bất cứ hương vị tình dục nào, anh chỉ đơn giản lo lắng cho cô mà thôi.

Làm sao Dương Chi không biết làm như vậy không tốt đối với bộ ngực đang phát triển, nhưng cô rất sợ ánh mắt xấu xa của các bạn nam khi nhìn cô, mặc dù hiện tại, vì quan hệ của cô với Khấu Hường dần trở nên thân thiết, các bạn nam trong lớp không còn hành động xấu với cô, nhưng cô vẫn không vượt qua được bản thân.

Cô cúi đầu nhìn hai bé thỏ con, chúng nó nằm yên tĩnh trên ngực, bị áo bó ngực đè ép, rất tội thân.

Ngay cả Khấu Hường cũng thấy tội thân thay chúng nó.

Dương Chi sờ sờ chúng nó, tháo bó ngực xuống, chúng nó lập tức bắn ra, giống như khôi phục lại sức sống. Thật ra trong lòng cô rất khó chịu, cô cũng không ghét thân thể của mình, mỗi khi đêm đến, trong lúc ngủ, cô mơ màng cảm nhận được nó đang căng ra, tựa như nụ hoa đang nở rộ, lan toả hương thơm nồng nàn. Cô không nên xấu hổ, cô đang trưởng thành.

Trưởng thành nghĩa là tự do, nghĩa là có thể thoát khỏi sự kiểm soát của gia đình, làm điều mình thích.

Cô không nên vì sắp trưởng thành mà cảm thấy thẹn.

Sáng sớm hôm sau, Khấu Hường không đi trước mà chờ cô cùng đi học, anh thuận tiện lấy cặp sách trên vai cô, đeo lên vai của mình.

Ánh mắt chỉ lướt qua ngực cô một chút rồi dời đi, nhưng nhìn ra được, anh vừa thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay thức dậy, Dương Chi do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không mặc áo lót thể thao, cô mặc áo ngực có gọng nâng, đẩy đôi thỏ con cao lên, to lớn mà kiêu ngạo.

Dương Chi chú ý tới, hình như hôm nay tâm trạng của Khấu Hường rất tốt, dọc đường đi nói khá nhiều, ôm bóng nghịch mấy trò trước mặt cô, đầu ngón tay quay bóng rổ, nói có thể quay đến tận lúc vào lớp.

Dương Chi cười anh, nhìn trông thật ngốc.

Hai người nhẹ nhàng đi vào lớp, trong tiếng cười nói, anh băng quơ giờ tay đặt lên lưng cô, dùng lực đẩy.

Dương Chi cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh, sức lực đó vô cùng kiên cố, cô kinh ngạc, giật mình hiểu ra ý của anh.

Anh muốn cô ưỡn ngực lên.

Dương Chi khựng lại, tóm lại vẫn có phần kiêng kỵ, cách xa anh.

Trận bóng rổ bắt đầu vào buổi chiều, từ giữa trưa, sân thi đấu đã chật kín người. Trong phòng thay đồ, các cô gái nhanh chóng thay váy ngắn và T shirt, khắp nơi tràn ngập sức sống tuổi trẻ, Dương Chi đã tìm rất lâu cũng không thấy quần đùi của mình.

“Các cậu có thấy quần đùi của tôi đâu không?” Cô quay đầu lại hỏi mọi người, quần đùi vừa mới treo trên mắc áo mà.

“Không thấy.” Các cô gái đã thay đồ xong, bắt đầu trang điểm.

Tổng Mạt quan tâm hỏi cô: “Cậu không thấy quần đùi à?”

“Ừ.” Dương Chi vội vàng tìm trong cặp sách của mình: “Tôi nhớ vừa rồi còn treo trên mắc áo mà.”

“Mọi người mau giúp cô ấy tìm xem.” Tổng Mạt nói: “Không có quần đùi thì không lên sân khấu được đâu, sẽ mất mặt lắm.”

Mấy bạn nữ lười biếng tìm trên mắc áo, trách cứ cô: “Sắp phải lên sân khấu rồi, Dương Chi cậu thật quá bất cần.”

Đương nhiên trong lòng Dương Chi cũng sốt ruột, cô vừa mới đi WC, cô nhớ rõ mình đã treo quần đùi chung với váy nhảy, nhưng đến khi quay về, váy áo vẫn còn, quần đùi lại biến mất.

Đồ đạc chỉ đặt ở đó, không thể không cánh mà bay, trừ phi có người cầm nó.

Dương Chi nhìn Tổng Mạt, Tổng Mạt đang giúp cô tìm kiếm khắp nơi, trông có vẻ rất nôn nóng, Dương Chi không phải máy phát hiện nói dối, rất khó phân biệt được biểu cảm thật giả của người khác, cô không thể đoán mò, chỉ có thể tìm trong hội trường.

“Nếu không tìm thấy thì không thể lên sân khấu.” Tổng Mạt nói: “Nếu để lộ hàng, thật sự rất mất mặt.”

Dương Chi tức đến khó thở, giống như đang giận dữ, câu kinh nói: “Lúc trước cậu là người đến tìm tôi tham gia nhảy aerobic mà.”

Nếu không muốn để cô lên sân khấu, lúc trước tội gì phải tốn sức mời cô tham gia, mất thời gian một cách vô cớ.

Tổng Mạt vừa nghe thấy lời này, mặt đỏ lên: “Cái gì, cậu nghĩ tôi là người cầm quần đùi của cậu ư!”

“Tôi không nói như vậy.” Dương Chi ngồi vào bàn trang điểm, chải đầu, buộc đuôi ngựa.

Bộ dáng tức giận của Tổng Mạt, giống như rất khó thở, Dương Chi sợ cô ta không thở được, vì thế nói: “Quần và váy của tôi để cạnh nhau, không ai lấy, nó sẽ không vô cớ biến mất, nhưng tôi không nói là cậu.”

“Nhưng lời vừa rồi của cậu có ý gì, rõ ràng là nghi ngờ Mạt Mạt.” Kiều Tư Tuyết đi lên trước, bênh vực Tổng Mạt: “Mạt Mạt còn nhiệt tình giúp cậu tìm đồ, đứng là lòng lang dạ sói.”

Tổng Mạt nói: “Thôi Tư Tuyết, đừng nói nữa, trong lòng Dương Chi cũng rất sốt ruột nên mới có thể nói như vậy, hiện tại không phải lúc cãi nhau, việc cấp bách là tìm được biện pháp giải quyết.”

Kiều Tư Tuyết liếc Dương Chi một cái: “Nếu cô ta không sợ lộ thì cũng có thể trực tiếp lên sân khấu mà.”

Váy aerobic là kiểu váy tennis, rất nhiều nếp gấp, rất ngắn, nếu nhảy sẽ rất dễ bị lộ, cho nên mới cần mặc quần đùi bên trong.

Tổng Mạt nói: “Nếu thật sự không được nữa, tôi cho cậu mượn quần đùi của tôi, cậu lên sân khấu đi.”

Kiều Tư Tuyết vội vàng cao giọng nói: “Thế sao được! Mạt Mạt cậu chính là đội trưởng đội chúng ta, không có cậu chúng tớ biết nhảy thế nào!”

“Do tớ mời Dương Chi vào đội, nếu lúc này cô ấy không được lên sân khấu.” Tổng Mạt ra vẻ uất ức nhìn Dương Chi: “Không chỉ có cô ấy trách tớ, trong lòng tớ cũng thấy áy náy.”

Mấy cô gái khác trong đội cổ động viên đều không nhịn được, sôi nổi chỉ trích Dương Chi, nói chính cô bất cần đánh mất quần, lại làm liên lụy Tổng Mạt không thể lên sân khấu, Kiều Tư Tuyết nói khó nghe nhất, hoa sen trắng gì đó cũng nói ra được.

Dương Chi không biết từ này có ý gì, cô cúi đầu, để mặc họ chỉ trích, không phân bua, cũng không nói lời nào.

Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, một mình cô chạy ra khỏi cửa.

“Cậu đi đâu đấy?”

“Tôi đi mua quần đùi.” Dương Chi không hề quay đầu lại.

Phía sau Kiều Tư Tuyết cười cười: “Còn chưa đến mười lăm phút nữa là lên sân khấu rồi, nếu cậu về kịp thì tính.”

“Các cậu không cần chờ tôi.” Dương Chi đứng ở bên cửa, cắn chặt răng: “Nếu tôi không về kịp các cậu cứ lên sân khấu là được.”

Kiều Tư Tuyết tròn mắt: “Kịp mới là lạ.”

Tổng Mạt nhìn bóng lưng dời đi một cách dứt khoát của cô, không nói một lời. Cô sẽ phản ứng như thế nào, thật ra Tổng Mạt đã sớm suy đoán trăm ngàn lần trong đầu, có lẽ sẽ chửi ầm lên, có lẽ sẽ ôm gối ngồi xồm bên tường khóc thút thít... Duyệt không nghĩ tới, cô không hề bỏ cuộc, biết rõ đây là hấp hối giây giũa, cô lại không chịu bỏ cuộc.

Tính cách này, đúng là đã coi thường cô rồi.

Tổng Mạt lạnh nhạt dời mắt, vỗ vỗ tay: “Nhân lúc còn thời gian, chúng ta luyện tập lại một lần nữa đi, chín người, không thêm cô ta, dù sao...” Cô ta cười lạnh một tiếng: “Không có gì ảnh hưởng.”

Khẩu Hường mặc một bộ đồng phục bóng rổ màu đỏ, tay ôm bóng rổ, cùng mấy người Thẩm Tinh Vĩ đi vào sân, các chàng trai trong đội bóng đều cao 180 cm trở lên, dưới ánh mặt trời trông vô cùng đẹp trai, cả người đầy cơ bắp, vừa mới đi vào đã khiến các cô gái hết to.

Khẩu Hường im lặng đứng bên cạnh, ánh mặt trời chiếu vào qua ô cửa sổ trên mái nhà, vừa khéo bao phủ lấy cả người anh, khuôn mặt tuấn tú và đôi mắt sâu thẳm, rực rỡ nổi bật.

Mặc dù anh không làm gì nhưng vẫn nổi bật nhất đám đông. Các cô gái bắt đầu lấy điện thoại ra chụp ảnh lách tách, tâm tư thiếu nữ tí mĩ mà uyển chuyển, nhưng một khi chìm trong biển người, lại vô cùng bạo dạn.

Khẩu Hường không chỉ là đối tượng mà các cô ấy yêu mến, mà còn là thần tượng của các cô ấy.

“Wow, nhiều người thật.” Thẩm Tinh Vĩ nhận bóng rổ, thuận tay xoay tròn, đẹp trai ngút trời.

Khẩu Hường liếc cậu, khinh thường nói: “Biểu diễn cái này làm gì, lát nữa trước khi bắt đầu thi đấu mày làm một đoạn freestyle tặng mọi người nhé?”

“Được thôi.” Thẩm Tinh Vĩ đồng ý không hề do dự: “Chỉ cần lãnh đạo nhà trường không ghi tội tao gây rối trật tự là được.”

Khẩu Hường cười nhạt một tiếng: “Có khi sẽ trực tiếp báo cảnh sát đấy.”

“Nhưng mà Caesar mày cũng vô tâm quá, nhiều bạn nữ nhìn mày như thế, mày không hề muốn biểu diễn gì sao?”

“Hơ hơ, mày nghĩ ai cũng như mày ư, chẳng qua Caesar không thêm quan tâm, ai bảo nhan sắc người ta có giá trị làm gì.” Bùi Thanh cười nói: “Nếu để cậu ấy đứng ngoài quảng trường, mày ngồi bên cạnh thu phí chụp ảnh, mười đồng một người, đoàn người xếp hàng chắc chắn kéo dài từ cổng trường đến trạm thu phí luôn.”

“Ha ha, cái này được đấy, Caesar, tương lai nếu mày tưng quá, chúng ta mở quán chụp ảnh trên quảng trường đi.”

Khẩu Hường há miệng định nói có mà nhà mày tưng ấy, đột nhiên nhìn thấy có một cô gái chạy ra từ phía cánh gà sân khấu, cô mặc váy và áo T shirt của đội cổ động viên, dáng người nhỏ nhắn đầy đặn, chỉ có điều... Mặt cô đỏ bừng, giả vờ ngáp một cái, tay thuận theo lau khóe mắt, lén gạt đi giọt lệ đang trào ra khỏi mí.

Tìm Khẩu Hường bỗng nhiên thất lại, lục phủ ngũ tạng như bị bóp nát.

Anh ném bóng rổ vào ngực Thẩm Tinh Vĩ, sai bước đuổi theo.

Dương Chi cảm giác phía sau có người cầm lấy cánh tay mình kéo lại, cơ thể mất thăng bằng, trực tiếp bị kéo vào trong lòng ngực cứng cáp của người đó, hương lá bạc hà quen thuộc phả vào mũi.

Dương Chi kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy ngôi sao nhỏ màu đen trên xương quai xanh của anh.

“Chạy cái gì.” Anh nhú mày nhìn cô, giọng lạnh lạnh.

“Tôi muốn ra ngoài mua quần.” Dương Chi thở hổn hển giải thích: “Trận thi đấu sắp bắt đầu rồi, tôi không tìm thấy quần đùi.”

Ánh mắt Khẩu Hường dời xuống, bỗng thấy cặp đùi trắng nõn thon dài của cô, bộ váy áo T shirt tằn tằn ra sức sống thanh xuân, lại rất ngắn.

Ngay sau đó anh dời mắt, cùng cô đi ra ngoài sân vận động: “Mua quần thì mua quần, khóc cái gì.”

“Không khóc.”

Khẩu Hường không tin cô không khóc, vừa nãy anh thấy cả rồi, vừa bắt đắc dĩ lại đau lòng, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lên gáy cô: “Đi thôi, tôi chờ cô.”

Ngoài bãi đỗ xe, anh đeo kính bảo vệ mắt vào cho cô, nhẹ nhàng nói: “Nhất định sẽ kịp.”

“Ừ.”

Chiều hôm đó ánh nắng chói chang, trong lòng Dương Chi lại cảm thấy yên bình, bóng dáng chàng trai trước mặt vững chãi như núi, bả vai có thể gánh

vác muôn vòn gánh nặng, cũng có thể gánh vác trái tim của cô.

Những uất ức và tức giận khi đối mặt với Tổng Mạt, khoảnh khắc tan thành mây khói.

Ra khỏi trường, Dương Chi tìm cửa hàng nội y gần nhất trên bản đồ, đi qua hai quảng trường là đến, Khẩu Hường chờ cô phóng nhanh như chớp.

Dương Chi tiện tay cầm một cái quần đùi màu trắng, sau khi thanh toán trực tiếp vào phòng thay quần áo thay.

Đến khi đi ra, Dương Chi nhìn thời gian, cách lúc lên sân khấu chỉ còn hai phút.

Cô thất vọng buông tiếng thở dài, đi ra ngoài nói với Khẩu Hường: “Có lẽ không còn kịp rồi, nhưng vẫn cảm ơn anh nhiều lắm.”

Khẩu Hường buông điện thoại, khởi động động cơ, cười nhạt: “Tối kịp”

Trên sân vận động, sau khi Thẩm Tinh Vĩ cúp điện thoại của Khẩu Hường, chợt cảm thấy nôn nóng, ấn đường nhú chặt như một ông già.

Bùi Thanh căng thẳng nhìn Thẩm Tinh Vĩ: “Người anh em, đi đi.”

“Mày nghĩ mày thoát được chắc!” Thẩm Tinh Vĩ sống chết cũng phải kéo theo người chết cùng, nài ép lôi kéo, kéo Bùi Thanh cùng cậu lên sân bóng rổ.

Mấy người Tổng Mạt đã thay xong quần áo, xếp đội hình chuẩn bị lên sân khấu.

Thẩm Tinh Vĩ đi lên sân khấu, xấu hổ ho nhẹ một tiếng vỗ vỗ tay: “Chào, chào các bạn, hôm nay trời đẹp như thế, hát mấy bài cho vui nhĩ, tôi đã chuẩn bị một đoạn freestyle, tặng cho mọi người, cùng khuấy động không khí lên nhé.”

Khi cậu nói đã dẫn theo giai điệu rap: “Hữu nghị là thứ nhất thi đấu là thứ hai, yo, yo, Thanh Nhi, beats cho tao một khúc đi, không phải ngại ngần, nào, các bạn, hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn đi!”

Sân bóng trống trải, khán phòng yên tĩnh, giống như đang xem một tên ngốc, khó hiểu nhìn cậu.

Thẩm Tinh Vĩ ho nhẹ một tiếng: “Được rồi.” Cậu không nhận được đưa mắt ra hiệu với Bùi Thanh, ý bảo cậu ấy mau bắt đầu.

Bùi Thanh che miệng chơi B-box, cậu ấy hoàn toàn không dám nhìn lãnh đạo nhà trường ngồi phía đối diện.

Nhiều năm trôi qua, chỉ cần vừa nhớ tới ngày đáng xấu hổ đó, Bùi Thanh chỉ hận không thể đào một cái hố để chui vào.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không thể phụ lòng

“Các em là học sinh của lớp nào khối nào?”

Thầy giám thị đứng bên cột bóng rổ, chỉ vào Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh quát: “Mau đi xuống!”

“Yo, thầy hỏi em là học sinh của khối nào, nhưng em không muốn nói cho thầy.” Thẩm Tinh Vĩ vừa lùi về phía sau, vừa rap theo tiết tấu: “Đừng tức giận, hãy giữ sự tò mò, bởi vì rất nhanh các thầy sẽ biết, vì sao em sẽ xuất hiện ở chỗ này, yo, yo, tao sắp không nói được rồi...”

Thẩm Tinh Vĩ điên cuồng nháy mắt với Bùi Thanh, bảo cậu ấy tiếp tục, Bùi Thanh che mặt: “Yo, đây là thời gian của MC A Tinh và MC Bùi, mọi người hãy cho tôi một tràng vỗ tay, để tôi nghe thấy.”

Giọng của cậu ấy vừa gọi cảm lại trầm khàn, thật sự rất hay!

Hội trường chỉ có Tô Bắc Bắc, không rõ nguyên do, ngơ ngác vỗ tay.

Bùi Thanh lập tức ngược mắt, bắt tim với cô ấy.

“Cô gái nhỏ đáng kia, nụ cười của em còn trong sáng hơn cả thiên sứ, tôi muốn nói với em một tiếng cảm ơn.”

Dường như Tô Bắc Bắc đã bị trúng tên của thần Cupid, đỏ mặt, hỏi Lâm Lộ Bạch: “Bọn họ... Đang làm gì đấy.”

Lâm Lộ Bạch vừa mới cúp điện thoại của Dương Chi: “Đang kéo dài thời gian, Tiểu Chi Nhi vừa mới xảy ra chuyện.”

Cô ấy nhanh chóng giải thích lại một lần.

Tô Bắc Bắc hỏi: “Vây, phải mất bao lâu nữa.”

“Gần đến công trường rồi.”

Mấy người mặc đồng phục bảo vệ nhanh chóng lên sân khấu, đuổi theo Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh hô to: “Này! Các cậu đừng gây rối, mau đi xuống cho tôi.”

Bọn họ đuổi theo, Bùi Thanh và Thẩm Tinh Vĩ cất bước chạy, gào bay trứng vỡ, hội trường vô cùng hỗn loạn.

Cuối cùng hai tên gây rối vẫn bị bảo vệ áp giải xuống, Tổng Mạt thấy thế, lập tức gọi đội cổ động viên nhanh chóng lên sân khấu.

Lâm Lộ Bạch và Tô Bắc Bắc thấy tình hình không ổn, cũng vội vàng đứng dậy chạy xuống.

Tổng Mạt nhắc đội cổ động viên đứng thành hàng, quay đầu lại nhìn về phía khu phát thanh: “Âm nhạc đâu, mau bật nhạc đi.”

Trên khu phát thanh, Lâm Lộ Bạch ghé sát vào bảng điều khiển: “Ôi, áo tôi bị mắc vào rồi, đừng, đừng kéo, bộ này vài ngàn đấy, kéo rách rồi ai bồi thường!”

Tô Bắc Bắc lao lên sân khấu, đỏ mặt, giọng gòn gĩa: “Ừm... Tôi muốn hát tặng mọi người một bài hát, ca khúc mang tên《Tiếng ca và nụ cười》.”

Giọng cô ấy giống hệt một đứa trẻ, tiếng hát non nớt đuổi theo giai điệu: “Xin hãy mang tiếng ca của em đến nhà anh, xin anh hãy để lại một nụ cười.”

Sắc mặt Tổng Mạt đã biến thành màu đỏ tía, tay siết chặt thành nắm đấm, Bùi Thanh bị áp giải tới cửa sổ quay đầu lại nhìn Tô Bắc Bắc, không kìm được lẩm bầm “Tại sao trước đây không phát hiện ra nhỉ.”

Lớp chúng mình còn có một cô gái đáng yêu như vậy.

Hai người vừa mới bị áp giải ra cửa, Khẩu Hường kéo Dương Chi vội vàng chạy tới.

Thẩm Tinh Vĩ vẫy tay với Khẩu Hường: “Này, anh em chỉ có thể giúp mày đến đây thôi, chị dâu cố lên!”

“Cảm ơn!” Dương Chi vô cùng biết ơn nhìn bọn họ, sau đó lập tức chạy vào sân bóng rổ. Âm nhạc đã thay bằng tiếng nhạc aerobic, Dương Chi không nghĩ nhiều, trực tiếp lên sân khấu, đứng sau Tổng Mạt.

Tổng Mạt quay đầu lại, liếc cô một cái, khoe miệng miễn cưỡng cong lên: “Cậu đã trở lại rồi à, thật đúng lúc.”

Hơi thở của Dương Chi còn chưa bình tĩnh lại, ngực phập phồng: “Ừ.”

“Cố lên, đừng hồi hộp.”

Dương Chi ngẩng đầu, nhìn Khẩu Hường, anh đút tay vào túi, đứng trong đám đông, lặng im nhìn cô, ánh mắt chứa chan sâu lắng.

“Tôi không hồi hộp.” Dương Chi nói.

Trong giai điệu dồn dập sôi động, đội cổ động viên nhảy aerobic, cơ thể các cô gái mạnh mẽ như hươu, động tác nhịp nhàng, bầu không khí trong sân bóng rổ được các cô đẩy lên cao trào.

Ban đầu, Dương Chi vẫn không được tự nhiên, đây là lần đầu tiên cô phô bày bản thân trước mặt mọi người, phô bày dáng người của mình.

Toàn bộ quá trình biểu diễn không đến năm phút, trong đầu cô lại lướt qua rất nhiều rất nhiều chuyện, từ nhỏ đến khi học cấp ba, cô chưa từng thật sự ngẩng đầu ưỡn ngực một lần, cô luôn cảm thấy ánh mắt người khác nhìn cô không có ý tốt.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều nhìn cô, cho dù là thiện ý hay ác ý, cô vẫn phô bày hết vẻ đẹp của mình.

Không chỉ không muốn phụ công sức tập luyện với cường độ cao trong thời gian qua, mà còn bởi bạn bè đã ra sức giúp cô tranh thủ cơ hội, không thể phụ lòng.

Có lẽ, có lẽ còn bởi một chàng trai có đôi mắt sáng ngời đang đứng dưới sân khấu, không thể phụ lòng.

Động tác nhảy lên xoay tròn cuối cùng với độ khó cực cao, Dương Chi dùng hết sức lực, hoàn thành trôi chảy động tác này. Cả hội trường vỗ tay vang dội, ngực Dương Chi phập phồng, cảm xúc kích động, ánh mắt chớp chớp mang theo vẻ phức tạp.

Thiện ác tùy người, cô sẽ không bao giờ vì sai lầm của người khác, vì ánh mắt của người khác mà trừng phạt chính mình.

Bài nhảy aerobic kết thúc, cả hội trường vỗ tay không dứt, các cô gái lần lượt cúi chào, đội bóng rổ lên sân khấu, trong khoảnh khắc Dương Chi và Khấu Hưởng đi ngang qua nhau, anh đột nhiên duỗi tay vuốt đầu cô.

Động tác rất nhanh mà khó quan sát.

Dương Chi ngẩng đầu, trông thấy anh mỉm cười băng quơ, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, anh thậm chí còn không nhìn cô, ôm bóng lên sân khấu với đội.

Cảm xúc động lòng chợt xuất hiện trong khoảnh khắc đó, chỉ có thời gian bị lãng quên mới biết.

Trận bóng rổ diễn ra hùng hực khí thế, Khấu Hưởng là chủ lực của đội, chơi rất nhẹ nhàng, nửa đầu trận, điểm số đã có khoảng cách.

Trong lúc nghỉ giữa giờ, Tổng Mạt cầm máy selfie, cùng đội cổ động viên lấy bối cảnh sân bóng để chụp ảnh, Dương Chi đứng bên cạnh, nhưng không ai trong số họ gọi cô đến chụp ảnh.

Rõ ràng, cô đã bị xa lánh.

Các cô gái riu rít cổ vũ Tổng Mạt: “Khấu Hưởng đang ở đẳng kia, Mạt Mạt, đi tìm cậu ấy chụp ảnh đi.”

Tổng Mạt lắc đầu: “Cậu ấy không thích chụp ảnh.”

“Thế còn phải xem là chụp với ai chứ, nếu là cậu, chắc chắn không nỡ từ chối đâu.”

Tổng Mạt thoải mái mỉm cười: “Không được, tớ ngượng lắm.”

“Cậu đấy, quá thẹn thùng, như thế thì bao giờ mới theo đuổi được bạn trai.”

“Cái gì, Mạt Mạt nhà chúng ta còn phải theo đuổi sao, chờ xem, sớm hay muộn người nào đó cũng không nhịn được tới tìm cô ấy.”

Tổng Mạt cười mà không nói.

Dương Chi đang định xoay người vào phòng thay đồ để thay quần áo.

Lúc này, Thời Tự vẫy tay với Dương Chi: “Tiểu Chi Nhi, tới bên này.”

Hôm nay Thời Tự mặc một chiếc váy ngắn có quai hình chữ Đinh (丁), buộc tóc đuôi ngựa, trông vừa khoẻ khoắn lại năng động, cô ấy mân mê ống kính máy ảnh của Thẩm Tinh Vi: “Tới đây, tôi chụp ảnh cho cậu.”

Lòng nhiệt tình không thể chối từ, Dương Chi đi tới đứng ngơ ngác, cười ngây ngô với ống kính.

“Chi Nhi, trông cậu ngốc quá! Tạo pose khác đi.”

Dương Chi suy nghĩ, giơ tay hình chữ V.

Thời Tự lắc đầu: “Thật là ngốc, nhưng quá đẹp.”

Đúng lúc này, Thẩm Tinh Vi Bùi Thanh và mấy bạn nam ôm Khấu Hưởng, đi tới bên cạnh Dương Chi, hét lên: “Được chụp ảnh với người đẹp, cơ hội hiếm có à nha.”

Khấu Hưởng bị đẩy đến bên cạnh Dương Chi, những người còn lại vây xung quanh hai người.

Anh vừa tới gần, Dương Chi bỗng cảm nhận được hơi nóng hôi hổi truyền đến.

Khấu Hưởng nhú mày, lăm bầm: “Chen chúc làm gì.”

“Chụp ảnh mà.” Thẩm Tinh Vi cười một cách vô hại: “Hai người tới gần một chút nữa, này này, mày xem tao với bọn Thanh Nhi chỉ có nửa mặt thôi này.”

Khấu Hưởng bị bạn nam bên người xô đẩy, cánh tay dán chặt lấy Dương Chi, da cô lạnh lẽo, mà cơ thể anh lại nóng bỏng.

“Này, Caesar, cậu ôm Chi Nhi đi.” Thời Tự cầm camera nói: “Dịch dịch, sắp đẩy người ta ra phía sau rồi.”

Khấu Hưởng quay đầu lại, quả nhiên thấy Dương Chi đáng thương đang đứng nép đằng sau anh. Anh dứt khoát vươn tay, đặt lên vai Dương Chi, ôm cô ra trước: “Trốn gì thế.”

Dương Chi thấp hơn Khấu Hưởng một cái đầu, chỉ có thể đứng đến ngực anh, người đàn ông này để cô đứng trước, hai tay đều đặt trên vai cô, giống như như đại ca ôm em gái nhỏ vậy.

Toàn bộ lưng cô dính sát vào ngực anh, cảm giác người đàn ông này như một cái lò sưởi vậy, quá nóng.

“Các cậu đừng cứng đờ thế.” Thời Tự cười nói: “Tạo pose đi.”

Vì thế Dương Chi tiếp tục giơ tay hình chữ V.

Lách tách, máy ảnh chụp lại.

Bức ảnh này được Dương Chi nâng niu kẹp vào notebook, cho đến khi tóc bạc phơ, mắt đeo kính viễn thị, cẩn thận lấy bức ảnh trong notebook ra, tất cả đều như mới diễn ra hôm qua. Trong ảnh, cô gái có lúm đồng tiền như hoa, chàng trai nghiêm chỉnh thẳng tắp.

Chàng trai đứng sau cô, mặc bộ đồng phục bóng rổ màu đỏ, cau mày, banh mặt, nghiêm túc lại đứng đắn.

Anh rất ít chụp ảnh, tính tình anh không tốt.

Một bàn tay anh đặt trên vai cô không cười, nhưng một cái tay khác học theo cô, giơ hình chữ V đáng yêu.

Trận đấu kết thúc, khi rời đi, Dương Chi vào phòng thay quần áo lấy túi của mình, các bạn nữ đều đi hết rồi, nhưng Tống Mạt vẫn còn ở lại thu dọn đồ đạc.

“Mau đi ăn cơm đi.” Cô ta mỉm cười với Dương Chi.

“Ừ.” Dương Chi đeo cặp sách chuẩn bị đi ra ngoài, thờ ơ nói: “Tôi tìm được quần đùi rồi.”

Mặt Tống Mạt biến sắc, hỏi: “Cậu tìm thấy ở đâu?”

“Ở thùng rác trong WC.” Dương Chi lạnh nhạt nói: “Không chắc có phải hay không, tôi không nhìn kỹ.”

Tống Mạt gật đầu: “Thật là kỳ lạ.”

“Là có người cố ý.” Dương Chi nhìn về phía Tống Mạt: “Có vẻ cô ấy không muốn tôi lên sân khấu.”

“Ồ.”

Dương Chi nhìn chằm chằm cô ta, một chút biểu cảm cũng không bỏ sót: “Người đối xử tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt với người đó gấp bội, nhưng tôi cũng tuyệt không để mặc cho người khác ức hiếp.”

“Cậu nói lời này với tôi là có ý gì.” Tống Mạt có phần chột dạ: “Cậu đang nghi ngờ tôi ư.”

“Cho nên, là cậu sao?”

Tống Mạt không nghĩ tới cô sẽ hỏi trực tiếp như vậy, cô ta đứng lên, cao giọng: “Đương nhiên không phải.” Vì khẳng định bản thân, cô ta lại nói thêm một câu: “Tại sao tôi phải làm như vậy, đừng quên, tôi là người mời cậu vào đội cổ động viên, cậu nói lời này thật là hoang đường.”

“Tôi không biết, lòng người rất phức tạp, không phải sao.” Dương Chi thản nhiên nói: “Cậu đừng kích động.”

“Tôi rất ghét bị người khác đổ oan.”

“Tôi cũng không thích bị người khác tính kế.”

Tống Mạt đi tới trước mặt Dương Chi, Dương Chi phát hiện cô ta phải cao ít nhất 1m7 trở lên, hơn cô một chút, khí thế áp đảo.

“Dương Chi, cậu muốn đối địch với tôi sao?” Cô ta thu lại biểu cảm nhu nhược đáng thương vừa rồi, ánh mắt bắt đầu trở nên sắc bén.

Tất cả những đối trá được che dấu nhảy mắt bị vạch trần, những nụ cười khiêm tốn tưởng là vô hại cả da lẫn xương, lại làm người ta sồn tóc gáy.

Dương Chi đối mặt với cô ta, không hề nao núng: “Nếu những chuyện trước đây đều do cậu làm, không sai, tôi lựa chọn đối địch với cậu.”

Tống Mạt cười lạnh một tiếng: “Được thôi, cho dù tôi thừa nhận, những chuyện đó đều là tôi làm, cậu định làm gì đây.”

“Cậu sẽ biết ngay thôi.” Dương Chi đi ngang qua cô ta.

Phía sau, Tổng Mạt hô to một tiếng: “Dừng cho là tôi không biết những tâm tư kia của cậu, cố ý bảo Khấu Hưởng đưa nước cho cậu, cừ chỉ thân mật với cậu ấy... Cậu định đối phó với tôi bằng đàn ông ư.”

“Tôi sẽ cướp đi thứ cậu để ý nhất.” Dương Chi liếc nhìn Tổng Mạt, bình thản nói: “Không phải dựa vào đàn ông.”

Tổng Mạt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, trong lòng đột nhiên thấy lạnh lẽo, nghĩ lại, cô ta sợ gì chứ, chỉ là một con nhóc đền từ nông thôn, cô có thể tạo nên sóng gió gì.

Đi ra khỏi sân bóng rổ, Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch kéo tay Dương Chi, cùng nhau ra phố ăn xiên nướng, chúc mừng hôm nay biểu diễn thành công.

Ánh mắt Lâm Lộ Bạch rơi xuống nơi cao ngất trước ngực Dương Chi, cười nói: “Tiểu Chi Nhi, hôm nay trông cậu không giống bình thường nhé.”

Tô Bắc Bắc gật đầu: “Khí chất như thay đổi, cả người sáng lên.”

“Cậu cũng không biết, lúc nhảy aerobic, cậu tuyệt đối là người xinh đẹp nhất trong đó, rất nhiều bạn nữ nói, Tổng Mạt đẹp thì đẹp đó, nhưng thiếu đi khí chất và hương vị.”

Tô Bắc Bắc nói: “Tớ vẫn luôn cảm thấy Tiểu Chi Nhi còn đẹp hơn cả Tổng Mạt.”

“Được rồi hai cậu, còn tăng bóc nữa tớ lên mây mất.” Dương Chi cười nói: “Nói chuyện nghiêm túc đi, tớ chuẩn bị tham gia cuộc thi tìm kiếm ca sĩ trên trang web video.”

Vừa dứt lời, Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch đều ngây người: “Cái gì?”

“Tớ muốn quay video ca hát, tham gia thi đấu.” Cô bình tĩnh nói: “Chưa kết thúc chứ.”

Lâm Lộ Bạch đột nhiên kích động, lấy điện thoại ra: “Chưa kết thúc chưa kết thúc! Hoàn toàn ok! Nếu cậu tham gia, nhất định sẽ giành được giải nhất, cậu quyết định chưa, nếu quyết định, bây giờ có thể đăng ký! Sắp hết hạn rồi.”

“Quyết định.” Dương Chi gật đầu, con người cuộn cuộn mạch nước ngầm: “Tớ muốn giành được giải nhất.”

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Quán trà sữa

Sáng sớm, Dương Chi phát hiện Tô Bắc Bắc đang cầm một đề thi toán, ngăn người ngồi trên ghế.

“Cậu đang nghĩ gì thế.” Cô nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ mũm mĩm trắng nõn của Tô Bắc Bắc.

“Tớ có một câu không biết làm.” Tô Bắc Bắc nhìn bài thi đến ngăn người.

“Không ngờ thiếu nữ thiên tài Tô Bắc Bắc còn có đề không làm được nha.” Dương Chi chợt thấy hứng thú: “Tớ phải xem, đề này khó đến mức nào mà lại khiến Tô Bắc Bắc xếp hạng hai của lớp chúng ta không làm được.”

Tô Bắc Bắc tùy tiện chỉ vào một câu hỏi trong đề thi toán, sau khi Dương Chi đọc qua, giật mình nhìn cô ấy: “Cậu có chắc không giả vờ ngốc không đấy, câu hỏi đơn giản như vậy, cậu lại bảo với tớ là không biết làm?”

Tô Bắc Bắc nghiêm túc gật đầu: “Tớ không biết, vì thế tớ quyết định đi hỏi một đại thần học giỏi.”

Cô ấy cầm bài thi, đi thẳng đến chỗ Bùi Thanh ngồi phía sau.

Dương Chi ngăn người, thế này là thế nào?

Không nói đến đầu óc Tô Bắc Bắc trong lĩnh vực toán học tuyệt đối có thể so với máy tính, cho dù thật sự không làm được, đại thần đứng đầu lớp như Dương Chi còn ở bên cạnh, cần gì bỏ gần tìm xa, đi hỏi cái người từ khi bị Dương Chi tranh mất vị trí thứ nhất đến giờ vẫn chưa gượng dậy nổi như Bùi Thanh?

Trong lúc suy nghĩ, Tô Bắc Bắc đã chạy tới trước mặt Bùi Thanh, nhả mày, vừa nghiêm túc lại đứng đắn: “Bạn Bùi Thanh, tớ là Tô Bắc Bắc, là bạn

cùng lớp với cậu, xếp hạng hai của lớp.”

Bùi Thanh đang nghe đài tiếng Anh BBC, nhận ra bên cạnh có người, cậu ấy ngẩng đầu, đẩy đẩy kính đen: “Tôi biết cậu tên là Tô Bắc Bắc, cũng biết cậu là bạn cùng lớp của tôi, bởi vì chúng ta đã làm bạn cùng lớp hai năm. Hơn nữa cậu đứng vị trí thứ hai, bởi vì chính tôi đã bị cậu đẩy xuống thứ ba.”

Tô Bắc Bắc đỏ bừng, đột nhiên vươn nắm tay, vỗ vỗ lồng ngực cấp của Bùi Thanh: “Đa tạ!”

Bùi Thanh:

Tô Bắc Bắc:

Quá thân mật rồi.

Bùi Thanh: “Cậu có việc gì không?”

Tô Bắc Bắc ngượng ngùng đưa bài thi tới trước mặt cậu ấy, chỉ vào một câu hỏi rồi nói: “Cái này.”

Bùi Thanh nhìn lướt qua nội dung câu hỏi, lại nhìn khuôn mặt nhỏ ửng hồng vì căng thẳng của cô ấy, trong lòng dâng lên nghi ngờ: “Có phải cậu đang có âm mưu gì đúng không?”

Bị nhìn thấu tâm tư, Tô Bắc Bắc lùi về phía sau hai bước: “Không, không có!”

“Cố ý tới hỏi tôi, lại không chọn câu nào có tính thử thách cao? Hay là cậu khinh thường tôi bị cậu đẩy xuống vị trí thứ ba?”

Tô Bắc Bắc lúng túng, mặt đỏ như mông khi: “Hả.”

“Có phải cậu định hạ thấp tôi không?”

“Không phải không phải!”

“Nói thật đi, có phải cậu muốn cố ý làm tôi mất thời gian học, gia tăng khoảng cách cạnh tranh giữa chúng ta không?”

Tô Bắc Bắc mở to hai mắt, thật lâu sau, phun ra một chữ: “Ặc.”

Về mặt Bùi Thanh tràn ngập nghi ngờ, khinh thường nhìn Tô Bắc Bắc: “Thật là xấu tính.”

“Không phải, tớ thật sự không làm thế.” Tô Bắc Bắc đỏ mặt, nước mắt trực rơi xuống: “Bạn Bùi Thanh.”

“Này, cậu đừng khóc.” Bùi Thanh là một người to lớn, thô lỗ, sợ nhất là để con gái rơi nước mắt trước mặt mình: “Tôi giảng cho cậu là được, cậu đừng khóc.”

Tô Bắc Bắc thả lỏng hàm răng đang cắn chặt môi dưới, đưa bài thi tới trước mặt cậu ấy, Bùi Thanh lấy giấy nháp, sau khi tính toán xong, giảng lại cách làm một cách mạch lạc cho cô ấy nghe.

“Đã hiểu chưa.”

“Đã hiểu.”

Bùi Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn phỉm hồng của cô ấy, mặt cô ấy tròn tròn, cảm giác có da có thịt, đôi môi anh đào mềm mại, hơi hé mở.

Thật đáng yêu.

Sau khi chấm dứt, Tô Bắc Bắc cầm bài thi nói với cậu ấy: “Bạn Bùi Thanh, vì cảm ơn cậu đã giảng bài cho tớ, tớ quyết định sau khi tan học sẽ mời cậu trà sữa.”

Bùi Thanh nhún mày, còn đang băn khoăn chuyện xếp hạng thứ hai thứ ba: “Tôi đã bị cậu đẩy xuống, cậu còn muốn gì ở tôi?”

“Bùi Thanh cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Tô Bắc Bắc hoảng loạn giải thích: “Thật sự chỉ vì muốn cảm ơn cậu mà thôi.”

“Được rồi.”

Bùi Thanh nhún vai, sáng khoái đồng ý.

Tô Bắc Bắc như trút được gánh nặng trở về chỗ ngồi, đón lấy khuôn mặt kinh ngạc của Dương Chi.

“Cậu nhìn cái gì, chưa thấy cưa trai bao giờ hả?”

Dương Chi lắc đầu, chưa từng thấy ai của trai kiêu này.

Mà bên kia, Thẩm Tinh Vĩ đã nhìn thấy toàn bộ quá trình hai học sinh gọi giúp nhau của Tô Bắc Bắc và Bùi Thanh, cô ấy vừa đi, cậu chạy đến bên Bùi Thanh, vỗ bờ vai của cậu ấy nói: “Hai người vừa nói gì thế, mặt cô ấy lại đỏ như vậy.”

“Cô ấy muốn mượn việc giảng bài để mời tao uống trà sữa.” Bùi Thanh bình tĩnh nói.

“Lại có em gái định mời mày đi uống nước à!” Thẩm Tinh Vĩ vội vàng tò mò hỏi: “Đừng nói mày lại từ chối đấy nhé.”

“Đương nhiên không có.”

“Ồ.” Ánh mắt Thẩm Tinh Vĩ sáng trưng: “Lần này có gì đó rồi.”

“Đừng vậy, nhất định có gì đó.” Bùi Thanh nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Tô Bắc Bắc, lẩm bẩm: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, tao muốn nhìn xem, cô ấy có âm mưu gì.”

Thẩm Tinh Vĩ nheo mắt nhìn Bùi Thanh: “Đồ thẳng nam chết tiệt.”

Sau tan học, quán trà sữa.

Dương Chi và Lâm Lộ Bạch đi cùng Tô Bắc Bắc, Thẩm Tinh Vĩ Khấu Hưởng đi cùng Bùi Thanh, một nhóm người đi vào trong quán.

Khấu Hưởng vô cùng tự nhiên đeo cặp sách nhỏ của Dương Chi, quai cặp dán vào cơ bắp trên vai anh, toàn bộ căng lên.

Có không ít cô gái mang ánh mắt tò mò nhìn anh.

Con trai đeo cặp con gái, hoặc đeo với khí chất xăng pha nhót, hoặc đeo với khí chất âm áp dịu dàng.

Khấu Hưởng không phải, vóc dáng cao lớn của anh với sắc mặt tối tăm, làm cặp sách nhỏ của Dương Chi có vẻ đáng thương, giống như vừa làm chuyện sai, đáng thương dán trên lưng anh.

Tô Bắc Bắc mời uống trà sữa, mọi người ngồi bên một cái bàn trắng trong quán.

Tô Bắc Bắc đứng dậy đi gọi đồ: “Các cậu muốn uống gì.”

Lâm Lộ Bạch muốn trà sữa trân châu truyền thống, Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh muốn trà sữa matcha, Dương Chi muốn một cốc sữa bò.

Cuối cùng Tô Bắc Bắc nhìn về phía Khấu Hưởng: “Cậu thì sao.”

Anh còn chưa nói gì, Thẩm Tinh Vĩ đã nói giúp anh: “Caesar chưa bao giờ uống đồ ngọt.”

Tô Bắc Bắc “À” một tiếng, lại nghe thấy anh lười nhác nói: “Một cốc sữa bò.”

“Ồ, cậu với Tiểu Chi Nhi đều gọi sữa bò nhỉ.”

Dương Chi nhìn anh một cái, đúng lúc chạm phải đôi mắt đen sâu thẳm của anh, tim đập thành thịch.

Tô Bắc Bắc đi gọi đồ, chuẩn bị cầm điện thoại quét mã trả tiền, lại nghe thấy “Tinh” một tiếng, phía sau có người giơ điện thoại đến, quét mã.

Cô ấy quay đầu lại, thấy Bùi Thanh đã dùng điện thoại thanh toán.

Tô Bắc Bắc sốt ruột: “Này, sao cậu lại làm thế, tớ là người mời cơ mà.”

Mặt Bùi Thanh không đổi sắc, giao diện thanh toán cho nhân viên thu ngân nhìn.

Thẩm Tinh Vĩ đi tới, cười nói: “Mấy người bọn tớ không có chuyện để con gái trả tiền, cậu đừng khách khí với cậu ấy.”

Bùi Thanh không nói một lời, khí chất trên người hơi thô lỗ, Tô Bắc Bắc đoán nó liên quan đến đôi mắt trầm buồn của cậu ấy, cô ấy bị kẹp giữa quầy thu ngân và cậu, tiền thoát lương nan, vô cùng bối rối, không kim được đồ mặt.

Cậu nhìn cô ấy, tràn ngập nghi ngờ: “Tôi vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc thì cậu muốn như thế nào.”

Tô Bắc Bắc khẽ nói: “Tớ không muốn gì cả.”

Cậu ấy ghé sát vào bên tai cô, dùng âm lượng chỉ cô ấy có thể nghe thấy nói: “Kì thi cuối kỳ, tôi nhất định sẽ vượt qua cậu.”

Hơi thở nóng rực của cậu phả vào tai cô ấy, Tô Bắc Bắc mặt đỏ tai hồng: “Á!”

“Sợ không?”

“Sợ.”

Giọng cô run rẩy.

Bùi Thanh hừ một tiếng, giọng nói vô cùng trầm khàn từ tính: “Biết sợ là tốt.”

Toàn bộ cơ thể Tô Bắc Bắc gần như xụi lơ, giây phút đó, cô ấy phát hiện, bản thân không chỉ thích người đàn ông này, cô ấy còn muốn ăn cậu.

Bùi Thanh và Tô Bắc Bắc bê trà sữa trở lại vị trí, Lâm Lộ Bạch tò mò hỏi: “Hai cậu vừa nói gì đấy, vui vẻ thế.”

Tô Bắc Bắc ghé vào bên tai cô ấy, khẽ nói: “Cậu ấy đang thả thính tớ.”

Lâm Lộ Bạch nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Bùi Thanh phía đối diện, hỏi cô ấy: “Cậu chắc chứ?”

Tô Bắc Bắc tiếp tục đỏ mặt.

Khẩu Hường uống mấy ngụm sữa bò, sau đó đặt sang một bên, Dương Chi hỏi anh: “Anh sao thế?”

“Quá ngọt.”

“À.”

Thẩm Tinh Vi giải thích: “Tớ đã nói, Caesar không quen uống đồ ngọt rồi mà.”

Tô Bắc Bắc nói: “Ồ, tớ có gọi một cốc sữa bò không đường mà.”

Dương Chi hơi sững sốt, nhấp một ngụm sữa bò hoàn toàn không có hương vị, cô cúi đầu nhìn note trên thân cốc, quả nhiên —

Không đường.

Tô Bắc Bắc nói: “Các cậu lấy nhầm rồi, cốc kia mới là của Khẩu Hường, của Tiểu Chi Nhi cho rất nhiều đường.”

“Ồ.”

Dương Chi nhìn cốc sữa bò vừa mới uống hai ngụm trong tay mình: “Vậy gọi lại một cốc nữa đi tớ mời.”

“Không phải phiền phức như thế, đổi lại là được.” Thẩm Tinh Vi cười ha ha nói: “Đều là bạn bè mà, không ngại chứ.”

Dương Chi nhìn Khẩu Hường, ánh mắt sâu thẳm của anh bình tĩnh lạnh nhạt, không có cảm xúc gì, lại nhìn cốc sữa bò trong tầm tay anh, cũng mới uống một ngụm, nếu gọi thêm lần nữa thì không khỏi quá lãng phí rồi, dù sao cũng do Bùi Thanh mời, 20 tệ một cốc đấy.

“Nếu anh không ngại, tôi cũng có vấn đề gì.” Cô vừa dứt lời, Khẩu Hường đã vươn tay, đổi vị trí hai cốc sữa bò cho nhau.

Đầu ngón tay anh thon dài, thấp thoáng mạch máu màu xanh trên làn da trắng nõn.

Dương Chi trơ mắt nhìn anh cầm cốc sữa bò lên uống hết hơn nửa, thậm chí con trai với con gái uống nước thật khác nhau, sẽ không nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ, mà uống một ngụm to, hết hơn nửa cốc.

Cô nhai nhai ổng hút, đúng là anh đã lấy sai cốc, ngọt đến ngấy.

Dương Chi hút mạnh một ngụm lớn, quay đầu lại, thấy Khẩu Hường đang nhìn cô chăm chăm, khóe mắt khẽ nhếch, kéo theo vết sẹo dưới mắt, cũng cười.

Cô đột nhiên cảm thấy, anh mỉm cười thật là đẹp.

Mọi người ngồi trong quán trà sữa trò chuyện một lát, Thẩm Tinh Vi liên tục thổi phồng Bùi Thanh, nào là đẹp trai, nào là thành tích tốt, chơi bóng rổ hay, ca hát đương nhiên càng hay, Bùi Thanh suất chút nữa đề cậu xuống đất tản cho một trận.

Không khí nhẹ nhàng lại vui vẻ.

Không lâu sau, mặt trời ngả về phía tây, ráng chiều buông xuống, cốc trà của mọi người cũng thấy đáy.

Tô Bắc Bắc nhìn thật lâu, cuối cùng cũng nói với Bùi Thanh: “Bạn Bùi Thanh, cậu mời tớ uống trà sữa, tớ đưa cậu về nhà, được không?”

Lâm Lộ Bạch ngồi bên cạnh không nhin được, phun sữa ra.

Cô nhóc này, có phải đầu óc bị chấp mạch hay không, nào có ai lại chủ động yêu cầu đưa con trai về nhà!

Sắc mặt Bùi Thanh càng thêm kỳ quái, nhìn Tô Bắc Bắc, ánh mắt kia, giống như đang nhìn một tên tội phạm giết người: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

“Tớ muốn đưa cậu về nhà.”

“Không cần, lát nữa bọn tôi còn có buổi biểu diễn.” Dưới gầm bàn, cậu ắt liên tục kéo áo Thẩm Tinh Vi.

Thẩm Tinh Vi thật sự không muốn thừa nhận, bị Bùi Thanh bắt ép, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Ừ, lát nữa bọn tớ còn có việc.”

Tô Bắc Bắc thất vọng: “Vậy được rồi.”

Sau khi tách đường với nhóm bạn nam, Lâm Lộ Bạch hỏi Tô Bắc Bắc: “Hôm nay cậu sao thế, đầu úng nước hả?”

“Tớ muốn cưa cậu ấy.” Tô Bắc Bắc nói.

Lâm Lộ Bạch há miệng kinh ngạc: “Không phải chứ, đại tiểu thư, cậu coi trọng Bùi Thanh á!”

“Không được sao.”

Lâm Lộ Bạch hơi nhàu mày: “Tuy cậu ấy đẹp trai, đáng người tốt, có mùi vị đàn ông nhưng không được.”

Dương Chi tò mò hỏi: “Vì sao không được?”

“Nhà bọn họ, ừm nói như thế nào nhỉ, điều kiện không quá tốt.” Lâm Lộ Bạch lập tức giải thích: “Đương nhiên không phải tớ khinh thường nhà cậu ấy nghèo, dù rằng có rất nhiều cô gái theo đuổi, nhưng mỗi lần từ chối ai, cậu ấy đều nói là hiện tại không nghĩ đến chuyện khác, chỉ tập trung vào học tập, quả thực thật là chìm trong sách vở.”

“Thế à.” Tô Bắc Bắc vẫn trầm lặng: “Như thế thì tốt.”

Dương Chi và Lâm Lộ Bạch liếc nhau, cuối cùng không nói gì nữa.

Hôm nay Khẩu Hường về nhà sớm hơn dự kiến, Dương Chi vừa mới làm xong bài tập, chợt nghe thấy tiếng mở cửa dưới tầng.

Bên ngoài trời đổ mưa nhỏ, tóc Khẩu Hường hơi ướt, lúc vào nhà tùy ý rũ rũ.

“Sắp nhập hạ rồi.”

Anh lẩm bẩm một tiếng, giống như đang nói cho chính mình nghe, Dương Chi đứng bên cửa, không đáp lại anh.

Khi Khẩu Hường tắm, loáng thoáng nghe thấy ngoài cửa có tiếng hát truyền đến, anh ần xuống chốt mở vòi hoa sen, tiếng nước tí tách dừng lại.

Giọng nữ du dương mà trong trẻo như dòng suối nhỏ chảy trong khe núi, thư thái êm tai.

Khoe miệng Khẩu Hường cong lên, nhanh chóng lau bọt nước trên người, thay một chiếc áo T shirt ngắn tay ra khỏi phòng tắm.

Anh vừa ra, tiếng hát đột nhiên im bặt.

Ánh đèn ấm áp bao phủ khắp phòng, cô gái nhỏ ngồi ngoan ngoãn trên ghế, giả vờ làm bài tập.

“Cô vừa hát đấy à?”

“Không.”

“Tôi nghe thấy.”

“À.” Dương Chi nắm chặt điện thoại, nói nhỏ: “Tôi đang quay một cái video ngắn.”

“Cái gì?”

“Video cuộc thi ca sĩ cho trang web.”

“Cô muốn tham gia thi đấu?” Anh lấy khăn lông lau mái tóc đen.

Dương Chi xấu hổ, đỏ mặt “Ừ” một tiếng.

“Tôi phòng tôi đi.”

Khấu Hưởng dứt lời vào phòng.

Dương Chi do dự một lát, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng Khấu Hưởng, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong.

Dưới ánh đèn vàng, Khấu Hưởng ngồi trên ghế, ôm đàn ghi-ta gỗ của mình, đầu ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang điều chỉnh dây đàn.

Anh cúi đầu, sợi tóc ngắn che khuất đôi mắt sâu thẳm đen nhánh.

“Tôi đây, tôi đệm nhạc cho cô.”

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Gặp lên

Sáng sớm hôm sau, trên đường đến trường, Lâm Lộ Bạch suýt chút nữa bị xe đụng phải.

Nguyên nhân do cô ấy mãi cầm điện thoại xem video.

Tài khoản April kia cô ấy đã dùng để đăng ký dự thi, bây giờ cô ấy đưa nó cho Dương Chi, toàn bộ video trước đó cô ấy đăng lên đều xoá hết.

Vừa rồi app đề cử những video đang hot đến, video hát 《Hộp sắt bán đảo》được đẩy lên điện thoại của cô ấy, người biểu diễn là April.

Lâm Lộ Bạch nhanh chóng đeo tai nghe, bật loa.

Có thể nhìn thấy video được quay vào buổi tối, ánh đèn trong phòng bao phủ lấy khuôn mặt dịu dàng của cô, cô ngồi bên bàn học, góc quay hát từ trên xuống, hơi nghiêng, góc độ quay rất hoàn hảo.

Xem ra người quay giúp cô rất hiểu biết.

Điện thoại cố định như không có điện thoại.

Tiếng đàn ghi-ta thông thả truyền đến, Lâm Lộ Bạch kinh ngạc, hoá ra không phải bật nhạc đệm mà có người gảy đàn ghi-ta bên cạnh cô!

“Ánh đèn hành lang tắt hẳn, bỏ cặp sách xuống đất, đi về phòng đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhớ đến cuốn sách vừa mua, một cuốn tên là “Hộp sắt bán đảo”, bên cạnh đầu giường chất đầy là những trang 1 trang 6 trang 7. Tôi mãi mãi không thể ngờ đến rằng người cùng tôi đọc cuốn sách này là em sẽ phải ra đi...”

Điều làm cô ấy bất ngờ chính là đoạn rap chậm rãi phía trước này lại được thể hiện bởi một giọng nam có âm sắc rất tốt! Có một người đàn ông vừa gảy đàn ghi-ta, vừa giúp cô hát đoạn rap trong nhạc dạo.

Lâm Lộ Bạch còn đang chìm trong trạng thái kinh ngạc, chợt nghe thấy giọng nữ quen thuộc truyền đến——

“Vì sao lại như thế này, em đã kéo tay tôi và nói rằng em hơi do dự, làm sao lại như vậy, mưa còn chưa ngớt mà em đã cầm ô bỏ đi, thật sự đã quen với việc không ngăn cản em, qua đi một thời gian em cũng sẽ quay lại, tình yêu trong ký ức hình như đã không thể níu kéo trong khoảnh khắc đó.”

Lâm Lộ Bạch mờ to hai mắt, trước đây chỉ cảm thấy giọng hát của Dương Chi rất hay, mà lúc này, trong bài hát này, cô ấy lại nghe được một cảm giác khó nói nên lời, dịu dàng đau khổ như vậy.

Trên người nổi một lớp da gà, cô ấy ngơ ngác đứng trên đường lớn, thật lâu sau mới giật mình hồi phục lại tinh thần.

Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc khó nói, không phải ghen ghét, bởi đối với đối thủ có thực lực hơn đứt bản thân, bạn có ghen ghét cũng chẳng làm được gì, bởi bất kể bạn có nỗ lực như thế nào thì cũng không thể hơn được cô ấy.

Giọng hát của cô quá hay!

Thứ âm nhạc chân chính không phải là hát hay đến thế nào mà là tình cảm và sức mạnh trong âm nhạc ra sao, giọng hát của Dương Chi vừa có tình cảm,

vừa có thể chạm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim mọi người.

Buổi sớm hôm đó, đứng trên con đường tấp nập người đi lại, Lâm Lộ Bạch dường như nghe thấy âm thanh của tự nhiên.

Video 《Hộp sắt bán đảo》 nhanh chóng hot lên, sau khi đánh dấu độ hot đã trở thành một con ngựa đen hăng hái, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã vượt qua video của Tổng Mạt, đứng vị trí No1 của trang web, không chỉ bởi giọng hát làm rung động lòng người của Dương Chi mà còn bởi nghe thấy giọng nam trầm áp rạp đoạn dạo đầu làm fans hưng phấn.

“A a a a! Quá hay!”

“April lần này thật sự là bạn ư?”

“Là cô ấy là cô ấy! Nhìn bóng dáng phía trước là rõ, chính là cô ấy!”

“Hóa ra trông chị gái nhỏ thật đẹp!”

“Tại sao anh trai gầy đàn ghi-ta hát rap lại không xuất hiện trong ống kính! Nghe giọng cũng đủ biết nhất định là trai đẹp!”

“Bạn trai của chị gái nhỏ đúng không? Hi hi hi.”

“Tôi rất thích bạn! Tôi sẽ ủng hộ bạn lên đứng lên vị trí thứ nhất!!!”

“Giọng hát của chị gái nhỏ thật là hay, so với video vừa hát vừa nhảy quay cuồng đã tốt hơn rất nhiều, em ủng hộ chị.”

.....

Cuộc thi kết thúc, video của Dương Chi hoàn toàn xứng đáng giành giải nhất, từ lượt like và bình luận của cộng đồng mạng mà quyết định ra kết quả, video giành giải nhất có thể đặt ở đầu trang web liên tục trong một tháng, hơn nữa còn có tiền thưởng phong phú.

“Tiểu Chi Nhi, tớ bảo cậu này, tiền thưởng không phải thứ quan trọng nhất, hút fan cũng không phải.” Lâm Lộ Bạch nói với Dương Chi: “Quan trọng nhất là được ghim ở đầu trang một tháng, đây chính là một cơ hội!”

“Thế tiền thưởng là bao nhiêu?” Dương Chi hỏi Tô Bắc Bắc.

“Hình như là 5000 tệ.”

“Nhiều thật đấy, người ta trực tiếp gửi tới tài khoản của tớ hả.”

“Người ta sẽ liên hệ với cậu, yên tâm đi.”

Lâm Lộ Bạch đập bàn: “Này, các cậu có nghe tớ nói không đấy!”

“Tớ đang nghe đây, cậu nói là được ghim ở đầu trang một tháng, làm sao vậy?” Tô Bắc Bắc không mấy quan tâm hỏi.

“Các cậu đừng xem thường cái ghim ở đầu trang này.” Lâm Lộ Bạch nghiêm túc nói với Dương Chi: “Trang web video này rất nổi tiếng, video của cậu được đặt ở đầu trang, biết đâu có quản lý công ty nhìn trúng cậu rồi muốn dẫn dắt cậu làm nghệ sĩ thì sao!”

Dương Chi nhú mày: “Sao tớ nghe vậy lại không thấy đáng tin nhỉ.”

“Đáng tin, tuyệt đối đáng tin! Rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hiện nay đều được tìm thấy từ trang web này!” Lâm Lộ Bạch đảm bảo: “Tình yêu à, sau này phú quý rồi cũng đừng quên tớ đấy!”

Dương Chi nói: “Tớ... Còn phải học nữa.”

“Làm ngôi sao rồi thì cần gì phải học, làm ngôi sao rồi thì cái gì cũng có, tiền tiêu không hết, cuộc sống nhàn tản, còn có fans ủng hộ...” Đường như Lâm Lộ Bạch rất mong có thể trở thành ngôi sao: “Ồi, tóm lại chính là muốn cái gì sẽ có cái đó.”

Muốn cái gì sẽ có cái đó, thật sự có thể như vậy ư? Dương Chi không chắc, có lẽ cô vẫn là người tương đối bảo thủ, không dám mạo hiểm, người khác có thể có cơ hội làm lại từ đầu, cô không có.

“Tóm lại, tất cả chờ thi đại học xong rồi nói sau.” Cô bình thản nói.

Việc Dương Chi đoạt giải quán quân là đã kích rất lớn đối với Tổng Mạt, có một khoảng thời gian rất dài tâm trạng của cô ta luôn không tốt.

Lúc trước là Lâm Lộ Bạch cướp mất giải quán quân của cô ta, nhưng sau đó tự Lâm Lộ Bạch đã xóa video, cô ta lại vững vàng dẫn đầu, ai có thể nghĩ đến... Sắp hết hạn tham gia thi đấu lại xuất hiện Dương Chi.

Hơn nữa cả hai lần đều là giọng hát của cô.

Tổng Mạt giật mình nhớ ra, theo như lời Dương Chi đã nói trước đó: “Tôi sẽ cướp đi thứ quan trọng nhất của cậu.”

Đối với cô ta mà nói, quan trọng nhất không phải đàn ông mà là ước mơ cô ta vẫn luôn theo đuổi, ước mơ về âm nhạc của cô ta.

Trước kia cô ta nhìn không ra, bông hoa nhỏ bên ngoài nhìn hiền lành vô hại kia lại biết toan tính như vậy.

Cô ta đã xem thường cô rồi.

Buổi tối lúc học phụ đạo, Khấu Hường bị Dương Chi tháo tai nghe ra.

“Tôi đã nói không được nghe nhạc rồi mà.”

Khấu Hường cũng không ngăn cản động tác của cô, vừa làm bài thi, ánh mắt lạnh nhạt, giọng điệu bình tĩnh: “Gan to dám nhỉ?”

Trước đây cô nhóc này sợ hãi rụt rè như đi trên băng mỏng, bị anh dọa sợ đến mức chạy mất dạng.

Dương Chi để anh tập trung làm bài, tịch thu mp3, đeo tai nghe của anh lên.

Trước đây cô chưa từng dùng tai nghe giảm tiếng ồn, sau khi đeo lên, cảm giác như tiến vào một thế giới khác, chỉ có âm nhạc, Khấu Hường nói, cô cũng chỉ có thể nhìn thấy môi mỏng của anh khép mở, lại nghe không thấy tiếng anh.

Khấu Hường lấy mp3, bật cho cô một bài rap có nhịp điệu rất hay, nhưng Dương Chi chưa nghe được mấy phút đã lấy mp3 của cô vài bài, lẩm bẩm nói: “Mấy anh không có nhạc thịnh hành hả?”

Cô vẫn thích nghe nhạc thịnh hành hơn.

Có một ca khúc, 《 Bí mật không thể nói 》，nhưng Khấu Hường không muốn để cô tìm ra, anh tháo tai nghe cho cô: “Không có, nếu cô không thích thì đừng nghe.”

Dương Chi nhún vai.

Cô vốn không tìm hiểu sâu đến nhạc rap, đương nhiên nghe không hiểu cũng là chuyện thường tình.

Anh ban mặt cúi đầu làm bài, không biết lại tức giận chuyện gì?

Dương Chi không quấy rầy anh, bản thân cũng vui đầu làm bài tập về nhà, hai người không nói gì, chuông điện thoại của Khấu Hường chợt vang lên, anh nhấc máy.

“Bây giờ không được, lát nữa đi.”

“Tôi nói không được.”

.....

Mãi cho đến khi anh làm xong hết bài tập về nhà, Dương Chi mới mở miệng hỏi: “Đã muộn thế này rồi anh còn muốn ra ngoài à?”

“Ừ.”

“Không đi không được sao?”

“Cô đã làm xong việc của mình rồi, hiện tại nên đi ngủ.” Khấu Hường xách cổ áo cô lên như xách thỏ, thả ra ngoài cửa.

Dương Chi đứng trước cửa, chờ anh thay quần áo đi ra.

Một cái áo phong rộng thùng thình kết hợp với quần jean, đầu đội mũ lưỡi trai.

Khấu Hường mặc quần áo rất tùy tiện, giống như tinh thần hip-hop —— keep it real.

Anh sẽ không giống mấy tên nhóc mới vào giới, cố tình theo đuổi trào lưu thời thượng, cánh tay xăm kín mít, đeo dây xích khoa trương hoặc bám rất nhiều khuyên.

Mấy thứ kia không đại diện cho hip-hop chân chính.

“Anh lại muốn đi bar hả.”

“Không tính, chỉ là một buổi tụ tập nhỏ của rapper.”

Khẩu Hường vừa nói vừa đi xuống cầu thang.

“Anh có thể dẫn tôi đi cùng không?” Dương Chi đuổi theo.

Bà Triệu trả lương cao cho cô, nhưng không đơn giản chỉ phụ đạo, cô còn phải trông chừng anh, không để anh gây rắc rối khắp nơi.

Khẩu Hường lắc đầu: “Đây không phải chỗ tốt, loại người nào cũng có.”

“Tôi không sợ.”

“Thật sự không sợ?”

“Thật không sợ.”

“Vậy cô mau thay quần áo đi.”

Dương Chi vui vẻ “Yeah” một tiếng, chạy về phòng của mình. Khẩu Hường dựa vào cửa, trong bóng tối, khoe miệng không kìm được cong lên.

Cuối cùng không phải solo một mình, có thêm một cái đuôi nhỏ, cảm giác cũng khá tốt.

Dương Chi không có quần áo gì đặc biệt để mặc, nhưng đi tụ tập thế này, tóm lại không thể mặc quá quê mùa, Khẩu Hường dứt khoát tìm cho cô một chiếc áo phong nam to rộng, vạt áo chạm tới đầu gối, không cần mặc quần.

Vừa thấy, trông hai người như đang mặc đồ đôi.

Motor phóng nhanh như chớp, đến một cái nhà máy bỏ hoang ở ngoại thành, từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng nhạc đập thình thình đình tai nhức óc và tiếng nam nữ cười đùa phát ra từ nơi đó.

Trước lưới sắt có hai người đàn ông mặc đồ hip-hop, sau khi Khẩu Hường báo danh “Caesar”, bọn họ vỗ tay đập vai với anh, nhìn Dương Chi: “Cô ấy thì sao.”

“Không phải rapper.” Khẩu Hường trả lời: “Cô ấy đến đây cùng tôi.”

“Caesar, cậu biết quy định mà, không phải rapper thì không thể đi vào.”

Khẩu Hường cười cười: “Cô ấy cũng biết hát, Chi Nhi, làm một đoạn freestyle cho họ nghe đi.”

Dương Chi ngẩn người, trước đó anh chẳng nói gì, cô hoàn toàn không chuẩn bị biểu diễn gì cả, người này đang chính cô đấy hả, còn freestyle, sao không bảo cô biểu diễn nhào lộn luôn đi.

Hai người kia vẫn đang nhìn chằm chằm Dương Chi, xem bộ dạng này thì không trâu bắt chó đi cày rồi.

“Freestyle hoàn toàn ngẫu hứng, không phải chuẩn bị, cô hát tùy ý vài câu đi.” Khẩu Hường nói.

Dương Chi hung hăng trừng Khẩu Hường một cái, học bộ dáng rap của anh, cố gắng “Yo” “Yo” hai tiếng: “Buổi tối hôm nay, tôi đi vào nơi này, tuy tôi không phải rapper, nhưng tôi rất muốn... Rất muốn nhìn xem rốt cuộc chỗ này có gì đáng giá để mọi người điên cuồng như vậy...”

Ca sĩ không có kinh nghiệm rap chỉ biết tập trung gieo vần, không biết ngắt nghỉ, càng không biết khống chế tiết tấu flow.

Khẩu Hường ôm lấy bả vai cô, mỉm cười bảo cô ngừng hát: “Thôi thôi, không bằng không hát, anh em cho tôi chút mặt mũi đi, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Hai người đàn ông kia cười liếc nhau: “Sớm nói là bạn gái của Caesar thì đã không phải phiền phức như vậy rồi không, vào đi.”

“Cảm ơn nhé.”

Khẩu Hường ôm Dương Chi vào cửa, mặt Dương Chi đỏ bừng, hung hăng véo hông anh: “Tôi hận anh.”

Thật là mất mặt.

Cả đường người đàn ông bên cạnh vẫn luôn mỉm cười, cho dù cô có liều mạng véo anh, anh rất kiên cường, không kêu một tiếng.

Toàn bộ nhà máy bỏ hoang đã được cải biến thành quán bar, đèn tụ quang sắc sỡ sắc màu xoay chiếu khắp nơi, còn có DJ đứng trên tầng hai chơi đĩa.

Nhà máy bỏ hoang còn có rất nhiều máy móc bị hỏng nghiêng trái nghiêng phải, đàn ông phụ nữ đều đứng dưới máy móc kim loại, có người đang battle,

có tốp năm tốp ba quây thành vòng tròn chơi domino freestyle.

Bầu không khí ở đây hoàn toàn khác với quán bar Mr, nếu nơi đó còn có rất nhiều trai gái đến mua vui thì chỗ này lại là lãnh địa của rapper.

Phong cách ăn mặc của họ rất khác biệt, thậm chí có thể nói là táo bạo, con gái trang điểm đậm, ánh mắt cũng trắng trợn, không hề che giấu mà quan sát cô.

Dương Chi cúi đầu đi theo Khẩu Hường, túm chặt vạt áo anh, trong hoàn cảnh lạ lẫm, cô ý lại anh theo bản năng.

Khẩu Hường dẫn cô đến bên quầy bar, Dương Chi nhìn thấy bên cạnh có người đàn ông bỏ hai viên thuốc màu xanh vào cốc rượu, viên thuốc nhanh chóng sủi bọt, sau đó người đàn ông kia uống cạn cốc hỗn hợp rượu và thuốc. Cô khẽ kêu lên một tiếng, lại bị Khẩu Hường đứng sau che miệng.

Bàn tay to rộng che hết gần nửa mặt cô, hơi thở ấm áp phả bên tai cô, giọng nói thấp thuyên mà từ tính: “Đừng quá ngạc nhiên.”

Dương Chi hoảng sợ gạt đầu, vì thế Khẩu Hường buông cô ra, đội mũ lưỡi trai của mình lên đầu cô, đề vành mũ xuống: “Tôi đã nói đây không phải nơi tốt đẹp gì rồi mà.”

Trước đây ở trấn nhỏ, Dương Chi thường xuyên nhìn thấy mấy tên côn đồ tóc vàng tóc đỏ, túm năm tùm ba tụ hút thuốc đánh nhau, cô cảm thấy những tên đó rất giang hồ, mỗi lần đi qua bọn chúng cô đều cúi đầu vội vã bước đi.

Cứ tưởng rằng bản thân sẽ vĩnh viễn không tiếp xúc với thế giới của họ, lại không ngờ sau khi vào thành phố còn biết được nhiều hơn.

Lúc này có một tên béo đeo dây xích đi đến bên cạnh Khẩu Hường: “Chắc, Caesar, lâu lắm rồi không gặp, dạo này anh bận gì thế?”

Khẩu Hường vỗ tay đập vai với cậu ta: “Gần đây tôi có nhiều việc bận quá.”

Thấy anh đang che chở cho một cô gái, tên béo hứng thú: “Ồ, lâu lắm mới đến một chuyến mà Caesar lại mang con gái tới này.”

“Giới thiệu một chút.” Khẩu Hường đặt chai rượu xuống, kéo Dương Chi ra trước: “B-dog, trực tiếp gọi là Đại Cầu. Đại Cầu, đây là Tiểu Chi Nhi, bạn gái tôi.”

Dương Chi đỏ mặt giẫm vào chân Khẩu Hường, vừa rồi vì qua cửa, anh bảo cô là bạn gái còn chưa tính, bây giờ nên kết thúc trò đóng giả này rồi.

Đại Cầu cười cười: “Hiếm có cô gái nào thu phục được Caesar nhà chúng ta, chị dâu thật là giỏi.”

“Tôi không phải!”

Dương Chi đang định giải thích, Khẩu Hường lại kéo cô ra sau, quay đầu lại chỉ về hướng 10 giờ, hỏi Đại Cầu: “Tên kia là ai, sao tôi chưa từng thấy.”

“Một tên nhóc mới tới, Mon được xưng là No.1 băng đảng rap, rất lợi hại, dạo gần đây liên tục thắng battle, thực lực rất mạnh, độ hot cũng cao.”

Dương Chi nhìn theo ánh mắt của Khẩu Hường, chỉ thấy trên một chiếc ô tô hồng cách đó không xa có một người đàn ông đang thi đấu với những người khác.

Cậu ta mặc đồ bò, tóc húi cua, áo hoodie, ánh sáng tối tăm che khuất nửa khuôn mặt của cậu ra, hai phần ba bên lông mày trái bị đứt một đoạn, khí chất cuồng dã.

Đúng lúc này, Mon đón lấy ánh mắt của Khẩu Hường, sau đó ra dấu tay quốc tế với anh —— giờ ngón giữa.

“Mon.” Khẩu Hường lẩm bẩm tên này: “Rất kiêu ngạo.”

Dương Chi hỏi Khẩu Hường, băng đảng rap là gì, Khẩu Hường uống một hơi cạn sạch cốc rượu, giải thích: “Một loại phong cách của hip-hop, nội dung chứa nhiều bạo lực, dục vọng, mặt tiêu cực, phản ánh hiện thực trần trụi.”

Đại Cầu bổ sung: “Đơn giản mà nói chính là nói tục, mắng chửi người khác, phong cách sắc bén không lưu tình, mấy ngày nay Mon là người nổi bật nhất ở đây, mắng chửi đến mức người khác khóc bỏ tìm mẹ, sức chiến đấu rất mạnh.”

Khẩu Hường cười lạnh một tiếng, dời mắt, lờ đi hành động vô lễ vừa rồi của Mon.

Những người chơi hip-hop hoặc nhiều hoặc ít đều có phần kiêu ngạo và tự cao tự đại, anh đã thấy nhiều, lười chấp nhặt.

Hàn huyền vài câu với Đại Cầu, vừa quay đầu lại, cô nhóc bên cạnh không thấy đâu!

Khẩu Hường giật mình, gào to tên cô, tìm kiếm khắp nơi.

Từ trước đến nay Dương Chi chưa từng tham gia buổi tụ tập nào của rapper, cô tò mò nhìn đông nhìn tây, mọi người đứng túm năm tùm ba vào đấu battle, Dương Chi đứng bên cạnh nghe họ rap.

Khẩu Hường tìm thấy cô trong một góc, giơ tay kéo cô về bên người mình, vô cùng tức giận: “Ai cho phép cô chạy lung tung hả.”

“Tôi đang nghe họ rap mà, rất độc đáo.”

“Cẩn thận có người ăn tươi nuốt sống cô đấy.”

“Ồ, tôi xin lỗi...”

Vì thế Dương Chi lại túm chặt vạt áo của anh, ngoan ngoãn đi theo anh, không hề chạy lung tung.

Anh thật sự hết biện pháp đối phó với cô nhóc này, đánh không được mắng cũng không được, đành phải bảo vệ cô như gà mái bảo vệ con, nửa bước cũng không rời, sợ không cẩn thận lại làm mất người, rất nhiều lần người khác mời battle đều bị anh từ chối.

“Không sao đâu mà.” Dương Chi cảm thấy mọi người xung quang khá thân thiện, không quá rối loạn, Khẩu Hường lười giải thích với cô.

Đại Cầu nói với Dương Chi: “Nơi này vàng thau lẫn lộn, có người tốt cũng có người xấu, bọn họ đối xử thân thiện với chị dâu là bởi Caesar gặp ai cũng sẽ nói chị dâu là bạn gái của anh ấy, chị dâu cứ thử đi một mình xem, chưa đến vài phút người ta đã hạ thuốc bắt chị đi rồi.”

Dương Chi trừng mắt, nghĩ mà sợ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bạo lực

Tiếng chuông mười hai giờ đêm vang lên, bầu không khí trong hội trường được đẩy lên cao trào, người được xưng là No1 Mon cầm mic đi lên sân khấu battle, chỉ vào Khẩu Hường trong đám đông, rap theo tiết tấu: “Hey, Caesar, có gan lên sân khấu không, battle với tôi một trận, xem tôi đánh cậu đến không thể phản kháng, cho cậu biết Mon lợi hại như thế nào.”

Đám đông bắt đầu hò reo ồn ào, đẩy Khẩu Hường, muốn anh lên sân khấu đấu một trận với Mon, nhưng Khẩu Hường không muốn đáp trả cậu ta.

Anh ngồi bên cạnh Dương Chi, hỏi cô còn muốn uống thêm một cốc sữa bò nữa không.

Tiếng nhạc xập xình bên tai vô cùng ồn ào náo nhiệt, Dương Chi ghé sát vào tai Khẩu Hường, to tiếng nói: “Hình như người đó đang khiêu khích anh đấy.”

“Tôi biết.”

“Anh không phải đáp lại ư?”

Khẩu Hường hứng khởi nhìn Dương Chi, vẻ mặt lại như không quan tâm: “Muốn tôi đáp lại hay không, cô nói đi.”

Dương Chi quay đầu lại, nghe thấy Mon còn đang khiêu khích: “Trón sau lưng đàn bà con gái thế này đâu phải anh hùng, có giỏi thì lên sân khấu, cùng bố mày đấu một trận từ chiến.”

Cô có phần khó chịu, nói với Khẩu Hường: “Cho cậu ta nhìn thấy sự lợi hại của anh đi.”

Khẩu Hường cong khoé miệng, đứng dậy nói với Đại Cầu: “Đề ý chị dâu nhà cậu đấy.”

“Yên tâm.” Đại Cầu ngồi xuống bên cạnh Dương Chi, bày tư thế bảo vệ ra: “Chị dâu thiếu một sợi tóc, B-dog sẽ đọc ngược từ dưới lên.”

Dương Chi không nhịn cười ra tiếng: “B-dog đọc ngược lại, còn không phải là chó...”

Vừa nói ra Dương Chi đã che miệng dừng lại.

Đại Cầu kêu lên: “Chị dâu là người xã hội hả, ngay thẳng như vậy!”

Không cẩn thận nói lời thô tục, mặt Dương Chi đỏ lên: “Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi không cố ý.”

Đại Cầu không quan tâm vẫy tay.

Trong tiếng cười nói, Khẩu Hường uống một hơi cạn sạch cốc bia, lập tức đi lên sân khấu.

Tiếng ồn ào náo nhiệt tiếng gào xung quanh càng sâu, ánh mắt mọi người đều bị hai người kia hấp dẫn. Dương Chi cũng duỗi tay hét lên: “Caesar cố lên!”

Khẩu Hường thuận tay tiếp nhận mic mà MC đưa, đối mặt với khiếu khích của Mon, khoe miệng anh tùy ý cong lên, bình thần thờ ơ.

Càng tiếp xúc sâu với anh, Dương Chi càng cảm thấy Khẩu Hường rất khó hiểu.

Tính tình anh thật sự không tốt, thường xuyên sầm mặt giận dữ. Đôi khi, anh lại giống như rất rộng lượng, ví dụ như ở trên sân khấu battle, anh chưa bao giờ tức giận hay nhục nhã người khác.

“Vì sao cậu ấy không tức giận?” Dương Chi hỏi Đại Cầu: “Người kia nói thật là khó nghe.”

Đại Cầu cười cười: “Xem ra chị dâu cũng chưa thật sự hiểu hết Caesar của chúng ta rồi.”

Dương Chi muốn nói, tôi thật sự không phải chị dâu của cậu, nghĩ lại, thôi kệ đi, tùy cậu ấy nghĩ như thế nào thì nghĩ vậy.

“Anh ấy tuyệt đối sẽ không ra tay đánh đối thủ battle, cho dù người khác diss khó nghe đến đâu cũng sẽ không.”

Dương Chi càng thêm khó hiểu: “Vì sao?”

Đại Cầu ngẫm nghĩ: “Có lẽ là xuất phát từ lòng tôn trọng đối với hip-hop đi, Caesar rất yêu âm nhạc hip-hop.”

“Thế à.”

Dương Chi suy tư nhìn sân khấu, dưới ánh đèn tụ quang, từng cử chỉ của người đàn ông kia đều tản ra sức quyến rũ trí mạng, một lòng nhiệt huyết, tôn trọng hip-hop, tôn trọng mic trong tay.

Hai người battle rất xuất sắc, cả miệng Mon toàn lời thô tục, nói vô cùng khó nghe, không có giới hạn cuối cùng, thậm chí tất cả bạn bè thân thích của đối phương.

Mà Khẩu Hường cảm nhạc rap rất tốt, gieo vần chân hai từ hay ba từ cũng hoàn toàn không phải trình độ mà Mon có thể với tới, hơn nữa khi anh rap cũng không hẳn chỉ đọc lời không, anh có flow của chính mình, có chứa ý tứ sâu xa nào đó bên trong, đây là trình độ mà người khác học không được.

Đại Cầu nhìn lên sân khấu, hâm mộ nói: “Ở phương diện kỹ thuật và từ ngữ, không ai có thể sánh được với Caesar, bất kể là ngồi xe buýt công cộng hay tàu điện ngầm, anh ấy đều có thể đưa vào vần chân, người có tài năng còn chăm chỉ, chính là phần thưởng trời ban.”

“Cậu ấy thật sự rất cố gắng.” Điều này Dương Chi khá chắc chắn, dù sao khi cô phụ đạo cho anh, tên này có thể vừa làm bài vừa viết từ, thật là trâu bò.

Đại Cầu uống cạn cốc bia: “Đợi một thời gian nữa, anh ấy nhất định có thể phát triển hip-hop Trung Quốc lên tầm cao mới, làm thêm nhiều người biết đến, hip-hop là một loại âm nhạc có thái độ, không phải bạo lực, phạm tội hay thô tục... Hiện tại mọi người hiểu lầm quá sâu đối với hip-hop.”

Máu Dương Chi đột nhiên nóng lên, nhìn người đàn ông đang toả sáng trên sân khấu... Thái độ sao.

Thái độ kiên trì của anh, là gì đây?

Đấu battle, mỗi người có 45 giây để diss đối thủ, từ tiếng cổ vũ lớn nhỏ của thính giả ở hội trường để quyết định người thắng chung cuộc.

Mon rap tục quả thực danh bất hư truyền, thật sự có thể khuấy đảo bầu không khí, nhất thời khó phân thắng bại, người dẫn chương trình nói chỉ bằng lại đấu thêm một lần, không đợi ném tiền xu quyết định ai bắt đầu trước, Mon trực tiếp mở miệng diss ——

“Hey, mang ban nhạc của mày, nhanh chóng rút ngay cho ông, người khác đều nói Caesar rất lợi hại, nhưng ông đây thấy, cùng lắm cũng chỉ là thằng ăn mày thiếu hiểu biết mà thôi.”

“Địch mọ mày August, địch mọ mày Caesar, một đám trẻ nhà có tiền, không ồm mà rên còn tự cho là xuất sắc, rap trước mặt ông, bọn mày cũng chỉ là kẻ yếu, yo, không bằng về nhà bú ti.”

Khẩu Hường bình thần mỉm cười, nhếch mắt liếc cậu ta, chờ cậu ta hát xong những giây cuối cùng.

Mon lại đột nhiên nhìn về phía Dương Chi trong đám đông, có một đoạn lời rap ở giữa, cậu ta dòi mic đi, nhưng miệng lại động đậy, nói cách khác, chỉ có Khẩu Hường cách cậu ta gần nhất mới có thể nghe thấy.

45 giây, thời gian vừa khéo, Mon rap xong một câu cuối cùng rồi trực tiếp ném mic, hội trường bùng nổ, bầu không khí được lần diss cuối cùng của cậu ta đẩy lên cao trào.

Từ trong ánh mắt của Mon, Dương Chi biết cậu ta nhất định nói cô không tốt chút nào.

Đại Cầu nói với Dương Chi: “Chị đừng để ý, diss là thế đấy.”

Đương nhiên Dương Chi biết văn hóa rap diss, chính là giẫm đạp lên điểm yếu của đối phương, nhưng người tên là Mon kia, cũng quá không tôn trọng

người khác.

Mic được đưa đến tay Khấu Hường lần nữa, sắc mặt của anh chợt thay đổi, vẻ bình tĩnh lạnh nhạt sớm đã không còn tồn tại, trong ánh mắt tối tăm nổi lên bão tố.

45 giây đã bắt đầu, nhưng anh không hề mở miệng, từng phút từng giây trôi qua, mọi người xung quanh bắt đầu xôn xao.

Sắc mặt Khấu Hường từ bình thản dần dần trở nên âm u, anh siết chặt micco trong tay, không nói một lời.

“Không phải chứ, Caesar không rap được?”

“Đây là hành động muốn nhận thua rồi.”

Nhưng mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Khấu Hường tăng micco trong tay, bỗng nhiên ném về phía Mon đang đắc ý.

Thình lình xảy ra biến cố, làm tất cả mọi người sợ ngây người.

Khấu Hường mẹ nó lại... Động thủ?!

Mon chưa kịp phản ứng lại, đầu bị mic đập vào, đau đến nhe răng, cậu ta lao về phía Khấu Hường: “Cái địch mợ mày...”

Khấu Hường tiến lên vùng tay nắm một cái thật tàn nhẫn, nện xuống mặt Mon, hai người lăn vào đánh nhau.

Mon không phải đối thủ của Khấu Hường, mỗi một cú nắm anh đều dùng hết lực, giống như một con trâu đực tức giận, đè Mon xuống mặt đất đánh, Mon không hề có sức đánh trả, bị đánh đến vỡ đầu chảy máu.

Mọi người xung quanh thấy tình hình không ổn, đi lên sân khấu hỗ trợ, hôm nay Mon dẫn theo anh em của cậu ta tới tụ tập, Khấu Hường lại lẻ loi một mình.

Không, anh còn mang theo một người là Dương Chi.

Bất ngờ xảy ra chuyện làm Dương Chi sợ ngây người, vừa rồi không phải còn nói Khấu Hường là rapper có thái độ tốt nhất ư, tại sao lại đánh nhau rồi?

Anh tứ cố vô thân, lấy một địch nhiều, Dương Chi bất chấp tất cả, vội vàng chạy tới hỗ trợ.

Người dẫn chương trình cùng mấy người đàn ông xung quanh ra sức kéo Khấu Hường và Mon ra, trên mặt Mon tím bầm, đương nhiên Khấu Hường cũng không kém, khoe miệng rỉ ra vết máu.

“Caesar, trình độ của mày chỉ đến đây thôi hả.” Mon thở hổn hển, bị đánh không nhẹ, khoe miệng nở nụ cười khinh miệt: “Chưa nói gì đã động thủ?”

Sắc mặt Khấu Hường tối tăm xanh mét, Dương Chi chưa từng thấy anh nổi điên như thế, cô che trước người anh, ôm chặt lấy cánh tay anh: “Xin anh đây.”

Anh rũ mắt nhìn cô, sắc mặt cô nhóc bị dọa đến trắng bệch, môi run lên, giọng điệu tựa như mèo kêu.

Anh có thể cảm giác được cô cố sức đến nhường nào, cô cố chấp giống như một gốc cỏ, rễ cây bám chặt lấy bùn đất, anh có thể dễ dàng nhổ ra, nhưng đối với cô cũng đã là tất cả.

Hôm nay anh là người dẫn cô đi, Khấu Hường tự nhủ với mình như vậy.

Người đàn ông này vừa mới mềm lòng chỉ có một giây, nhưng cũng chỉ một giây này, bức tường thành kiên cố dựng lên trong lòng anh ầm ầm sụp xuống.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy “Loảng xoảng” một tiếng, phía sau có người cầm chai bia, trực tiếp đập vào đầu Khấu Hường.

Ngay sau đó, vài dòng máu uốn lượn như con giun, theo mép tóc của anh chậm rãi chảy xuôi, nhuộm đỏ mắt anh.

Dương Chi che miệng thét chói tai.

Khấu Hường một tay ôm cô vào trong lòng, một tay đè lên gáy cô, ấn mặt cô vào trong lòng ngực của mình, không cho cô nhìn thấy.

“Không sao đâu.” Anh nhẹ nhàng thở dài, quay đầu lại nhìn về phía tên đã dùng chai bia đập anh.

Bị ánh mắt hung ác của anh dọa sợ, người kia lùi ra sau vài bước, chột dạ.

Khấu Hường nhặt một bình rượu lên, nhìn quanh mọi người, mặt anh đầy máu tươi làm mọi người xung quanh cảm nhận được một loại nghiêm nghị quyết tuyệt đáng sợ, sân khấu ồn ào hỗn loạn chỉ một thoáng đã yên tĩnh lại.

“Caesar hát hip-hop nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi đánh nhau với đối thủ trên sân khấu.”

Giọng anh trầm thấp, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn người bị anh đánh đến vỡ đầu chảy máu nằm trên mặt đất: “Hiện tại tôi để lại những lời này, từ nay về sau, ai mẹ nó còn dám diss người phụ nữ của tôi trên sân khấu.”

Chỉ nghe thấy “Choang” một tiếng, bình rượu vỡ tan bên người Mon.

Ào ào loảng xoảng, mảnh thủy tinh rơi đầy đất.

Khẩu Hường ôm lấy bả vai của Dương Chi, kiên quyết đi ra khỏi nhà máy bỏ hoang.

Rạng sáng, trong bệnh viện.

Phòng sơ cứu vết thương, y tá giúp Khẩu Hường xử lý vết thương trên đầu và trên tay, dặn dò không được để vết thương dính nước, kiêng đồ cay, thuốc lá và rượu.

Dương Chi đứng bên cửa, nhìn y tá quần từng lớp băng gạc màu trắng quanh đầu anh.

Khoé mắt cô lại đỏ hoe.

Khẩu Hường ngồi trên ghế, quay đầu lại giơ ngón cái với cô, khoe miệng cong lên: “Quý khóc nhè.”

Dương Chi quay người đi, dựa vào tường, dùng sức dụi mắt, lau giọt nước còn vương lại trên khóe mắt.

Tình huống vừa rồi thật sự làm cô sợ tới mức thất hồn lạc phách, cuộc chiến đầy nói đánh là đánh, không hề có dấu hiệu báo trước nào, khuôn mặt đầy máu của Khẩu Hường giống như quỷ Tu La từ trong địa ngục bò ra.

Cô còn tưởng anh sắp chết đấy.

Vài phút sau, đầu Khẩu Hường bị băng bó như xác ướp, ra khỏi phòng sơ cứu, thấy Dương Chi ngồi xồm bên tường, ôm cánh tay, mặt vùi vào đầu gối, run bần bật.

Sợ đến thế, lá gan nhỏ vậy hả?

Khẩu Hường ngồi xồm xuống, đầu ngón tay chọc chọc đầu cô: “Này, có tiền đồ một chút đi.”

Dương Chi không để ý đến anh, vì thế anh lại nhéo nhéo vành tai đỏ rực của cô: “Trên đường tới bệnh viện, em ôm tôi khóc như khóc tang ấy, ai không biết có khi còn cho em là quả phụ khóc chồng.”

Giọng điệu anh hài hước, lấy một lọn tóc dài bên tai cô, đặt trong lòng bàn tay nghịch: “Biết không, chưa từng có người phụ nữ nào vì tôi mà khóc như vậy.”

“Bố tôi...” Dương Chi đột nhiên mở miệng: “Bố tôi như vậy...”

Sợi tóc mềm mại, bỗng nhiên chọc vào tay anh.

Cô ngẩng đầu, mũi đỏ bừng, đôi mắt hạnh cũng sưng lên: “Khi mẹ dẫn tôi tới sông bạc, nhìn thấy bố tôi bị người ta nâng ra, máu me đầy người, trên người đắp một cái áo lông, trên đầu cũng toàn là máu, vô cùng đau.”

Vô cùng đau.

Cô vẫn luôn lặp lại ba chữ kia, nỗi đau đến thấu xương đó đã theo cô suốt thời thơ ấu, cô trưởng thành.

“Thấy người khác đánh nhau, tôi rất sợ.” Giọng cô trầm thấp kìm nén: “Đôi khi bố dượng cũng sẽ đánh mẹ tôi, vừa tát, vừa xô đẩy vài cái.”

Cô nhìn Khẩu Hường, khàn giọng hỏi: “Vì sao đàn ông lại thích dùng nắm tay như vậy?”

Đó là cách thức mà bọn họ chứng minh sự tồn tại của mình, trước đây Khẩu Hường vẫn luôn cho là như thế.

Bạo lực, thô lỗ.

Đó là cách thức mà đàn ông chứng minh sự tồn tại của mình.

“Bởi vì bọn họ rất sợ hãi.”

Tay của anh nhẹ nhàng đặt lên vai Dương Chi, nói như thế với cô.

Lời editor: Bắt đầu từ chương này tớ sẽ thay đổi xưng hô của bạn Hương với bạn Chi nha, thật ra bạn ấy đã thích con gái người ta từ lâu lắm rồi ý mà tớ chưa đổi luôn vì sợ nhanh quá, nhưng từ sau chương này bạn Hương tình cảm lắm, cũng bắt đầu thể hiện ý tứ với con gái nhà người ta rồi nên tớ sẽ thay đổi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bạn mới

Lúc ra khỏi bệnh viện, đã là sau nửa đêm, đường lớn trống trải không còn người đi đường, một vầng trăng lạnh lơ lửng trên bầu trời đêm, lẻ loi.

Dựa vào ánh trăng, Dương Chi ngẩng đầu quan sát anh, băng gạc trắng tinh bao quanh đầu anh, che lấp khuôn mặt khôi ngô, khí chất sắc bén trước đây cũng đã thu liễm.

Thoạt trông thật đáng thương.

Dương Chi khàn giọng nói: “Nếu anh đau, cứ hừ hừ vài tiếng, đau hừ hừ ra rồi sẽ không đau nữa.”

Khấu Hương nhủ mảy, nghĩ thầm anh đâu phải con gái, hừ cái gì mà hừ.

Cô tự nói một mình: “Khi còn nhỏ nếu tôi ngã, mẹ luôn nói như vậy, hừ hừ ra rồi sẽ không đau nữa.”

Nhìn gương mặt dịu dàng của cô, Khấu Hương cũng không biết, hoá ra các bà mẹ khác sẽ nói những lời dịu dàng thấm thiết đến thế.

Bà Triệu, trong mắt người ngoài là một giai nhân dịu dàng, ở nhà lại có bộ dáng khác, bao nhiêu đêm Khấu Hương thấy trong tay bà cầm một điều thuốc, trong đêm dài, lạnh lẽo như sương.

Trước nay chưa từng đối xử dịu dàng với anh dù chỉ một chút, những khát vọng tình thương của mẹ thuở nhỏ, trưởng thành, lại khịt mũi coi thường.

Cầu mà không được, chấp nhận từ bỏ.

Anh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Không phải hừ như vậy.” Dương Chi sửa lại cho đúng: “Đau quá đau quá, phải thế.”

Khấu Hương:.....

Anh điên mất.

Nhưng một tiếng “Đau quá đau quá” vừa rồi của cô nhóc này, mềm mại nũng nịu, làm tim anh ngọt ngào, cũng sinh ra rất nhiều suy nghĩ đẹp đẽ.

Dương Chi thấy anh ngẩn người, buông tiếng thở dài, quyết định bỏ cuộc. Cũng đúng, anh là con trai, còn có thể hy vọng anh sẽ như một cô gái làm bầm kêu đau ư?

Dưới ánh trăng, cô nhìn vết bầm trên khoe miệng anh, duỗi tay chạm chạm.

Khấu Hương vô thức ngửa ra sau, không cho cô chạm vào, lại lập tức hối hận, đến lúc gần kề, tay cô đã rút về.

Thời gian thật sự là một thứ kì lạ, nó đi thẳng lên phía trước, có những thứ chỉ dừng lại ở một giây phút nào đấy, nếu bạn đã bỏ lỡ thì sẽ vĩnh viễn không thể cảm nhận lại một lần nữa.

Tâm trạng anh chợt nóng nảy, vì muốn bù đắp lại chút gì đó, Khấu Hương ra về không để ý, giống như lúc ra khỏi nhà máy bỏ hoang, duỗi tay ôm lấy bà vai cô.

Nhưng Dương Chi lại nhạy cảm né tránh.

“Vừa rồi không tính, sau này anh đừng nói tôi là bạn gái của anh nữa.” Dương Chi nói: “Đặc biệt là ở trường.”

“Làm sao vậy?”

“Rất nhiều người đồn thổi, nói chúng ta có tình cảm mập mờ gì đó.”

Nửa bên mặt của anh bị băng gạc bọc lấy, nhướn mày: “Chúng ta có à?”

“Đương nhiên không có!” Dương Chi cao giọng: “Nhưng các bạn sẽ không nghĩ như vậy, sau... Sau này anh chú ý một chút là được.”

“Khẩu Hường muốn làm bạn với ai, cần phải để ý tới ánh mắt của người khác sao?”

“Làm bạn thì không có vấn đề gì.” Dương Chi chần chừ: “Ồi, thôi, chắc là tôi suy nghĩ nhiều, dù sao anh cũng đừng nói với người khác tôi là bạn gái của anh là được, những cái khác không sao, anh có thể tới chỗ tôi hỏi bài.”

Khẩu Hường cùng cô đi trên con đường không người vắng tanh, hừ lạnh: “Làm bạn gái của tôi, em mắt mặt lắm hả.”

“Không phải, tôi... Tôi không phải bạn gái của anh mà!” Dương Chi cố gắng giải thích: “Tôi không muốn bỗng dưng trở thành nhân vật trong chủ đề mà người khác bàn tán.”

Ồ trường, anh chính là nhân vật của công chúng, mà cô lại không thích bị người khác nghị luận.

“Vậy em muốn không?”

“Cái gì?”

Khẩu Hường cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc đến lạ: “Em có muốn làm bạn gái của tôi không?”

Hai chân Dương Chi như bị rút chày, đứng im bất động, ngay cả tay cũng không biết nên để đâu.

Sợ ngây người.

Cô lắp bắp nói: “Anh nói... Nói gì thế, anh... Anh còn thiếu bạn gái à?”

“Tôi có thiếu hay không thiếu với việc em có muốn hay không, là hai việc khác nhau mà.”

“Anh đừng nói đùa nữa!” Ruột gan Dương Chi rồi bời: “Tôi không muốn, tôi không muốn làm bạn gái của anh.”

Gió đêm nhẹ nhàng mon tron sợi tóc cô, cô rũ mắt, lông mi khẽ run lên.

Im lặng thật lâu, bỗng nghe thấy anh khẽ lẩm bẩm một tiếng: “Được, không nói đùa nữa.”

Đêm hôm đó, lời nói của Khẩu Hường rung lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng Dương Chi, cô không phải người ngốc nghếch chậm hiểu, cô là một cô gái nhạy cảm và tinh tế.

Dương Chi đành phải xin sự giúp đỡ đến từ tình báo Tô Bắc Bắc của lớp, dù sao cô ấy cũng quen Khẩu Hường sớm hơn cô tận hai năm.

“Ừmmmm.”

Tô Bắc Bắc “Ừm~~” thật lâu, hỏi Dương Chi: “Cậu ấy đã nói rõ ràng như vậy rồi, cậu còn nghi ngờ cái gì.”

“Tớ chỉ không nghĩ ra.” Dương Chi buông bút xuống, khẽ nói với cô ấy: “Tổng Mạt như thế cậu ấy cũng không thích, cậu ấy thích tớ ở cái gì chứ.”

Tổng Mạt môn đăng hộ đối với anh, vừa phóng khoáng lại tự tin, là một cô gái nổi bật nhất trong nhóm nữ sinh. Mà cô, chỉ cần ngã xuống biển là có thể chìm xuống, vớt lên cũng không vớt được.

Anh có thể thích gì ở cô?

Tô Bắc Bắc nhìn bộ ngực đầy đặn của Dương Chi, nhướn mày: “Hi hi hi.”

“Hi cái gì mà hi.” Dương Chi nghiêng người, ôm vớ trước ngực che khuất tầm mắt của cô ấy: “Cậu ấy không phải người như vậy.”

“Tớ còn chưa nói gì mà.” Tô Bắc Bắc buông tay.

“Tớ biết cậu muốn nói gì, nhưng cậu ấy không phải loại người như vậy.” Dương Chi nói một cách khẳng định: “Cậu ấy sẽ không giống những bạn nam đáng ghét kia, luôn...”

Luôn nhìn cô chằm chằm một cách xấu xa.

“Cậu ngây thơ quá.” Tô Bắc Bắc lắc đầu thờ dãi: “Vĩnh viễn đừng tin vào những gì con trai thể hiện bên ngoài.”

Dương Chi không biết thể hiện cái gì ở bên ngoài bên trong, nhưng cô có thể cảm nhận được, Khấu Hường không giống những bạn nam khác, cho nên cô mới bằng lòng làm bạn của anh.

“Chi Nhi, nếu thật sự tò mò, dứt khoát đi hỏi cậu ấy đi.”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi có phải cậu ấy thích cậu hay không.”

Dương Chi kinh ngạc: “Tớ đã nói không muốn làm bạn gái của cậu ấy, giờ lại đi hỏi cậu ấy, không phải rất kỳ quặc sao.”

“Nhưng cậu lại rất muốn biết đúng không?”

“Ừ...”

Đúng vậy, cô đã nói rõ, không muốn làm bạn gái của anh, song cô lại rất muốn biết đến tột cùng anh đang nói đùa hay là nói thật.

“Nói ngược lại đi, vừa rồi đều nói chuyện Khấu Hường có thích cậu hay không, vậy cậu thì sao, có thích cậu ấy không.”

Dương Chi kinh hãi.

Tô Bắc Bắc khẽ nói: “Khấu Hường ấy, chính là bạch mã hoàng tử mà toàn bộ con gái trong trường đều tha thiết mơ ước, có tiền lại đẹp trai tài giỏi, đáng người đẹp, nghe nói còn có cơ bụng sáu múi và 18cm, ở bên cậu ấy, thật là hạnh phúc.”

Dương Chi đỏ mặt: “Trời ạ! Cậu nghe được chuyện này ở đâu! Còn... Còn 18cm...”

“Hừ, tớ có con đường của tớ.”

Dương Chi hoảng sợ không thôi, đúng là thiếu nữ thiên tài làm tình báo một tay nắm giữ toàn bộ việc xảy ra trong trường.

Vui đùa một lúc, Dương Chi lắc đầu nói: “Tớ không muốn yêu bây giờ.”

Tương lai chưa chắc chắn, con đường phía trước còn mơ hồ, cô nào có tâm tư nghĩ sang chuyện khác.

“Tớ có hỏi cậu muốn yêu hay không đâu, chỉ hỏi cậu có thích cậu ấy không thôi mà.”

Dương Chi nhú mi: “Tớ không biết.”

“Sao lại không biết?”

“Thì... Thì là không biết.”

Cô chưa từng yêu ai, thậm chí ngay cả kinh nghiệm tiếp xúc với con trai cũng không có, thích một người là cảm giác gì, hoàn toàn trống rỗng.

Tô Bắc Bắc cầm bút, giả bộ nhả ra một ngụm khói: “Trẫm đã từng xem rất nhiều cảnh nam nữ thân mật, trẫm nói cho nàng biết, thích một người, rất đơn giản, chỉ cần tưởng tượng trong đầu bộ dáng gọi cảm của đối phương, sau đó xem nàng có cảm giác thôi thúc muốn nhào lên ăn người đó hay không là biết.”

Gương mặt Dương Chi đột nhiên ửng hồng!

Tô Bắc Bắc chỉ vào cô hô to: “Cậu mẹ nó thật sự tưởng tượng đến kia!”

“Không có không có!”

Đúng lúc này, giáo viên dạy toán cầm phấn ném vào đầu Tô Bắc Bắc: “Hai em kia, từ lúc vào học đến bây giờ vẫn luôn thì thầm nói chuyện không yên, thành tích tốt thì không phải tập trung nghe giảng bài có phải không!”

Hai người vội vàng im lặng.

Sau khi giáo viên dạy toán quay lưng lại giảng tiếp, một cục giấy nhỏ rơi xuống cạnh bàn Dương Chi, Dương Chi lén nhặt lên, trên đó có một dòng chữ sắc nét mạnh mẽ ——

Nghịch gì đấy, ngoan ngoãn nghe giảng đi.

Dương Chi quay đầu lại, trông thấy Khấu Hường đang dựa vào bàn, góc độ vừa vặn, ánh mặt trời chiếu xuống mặt bàn, đầu ngón tay thon dài cầm bút, linh hoạt xoay tròn.

Anh liếc cô, vết sẹo nhạt dưới khoé mắt cũng cong lên, không hề dờ dợn, ngược lại lộ ra vài phần đáng yêu.

Dương Chi giấu tờ giấy vào lòng bàn tay.

Học sinh kém còn quản lý cả học sinh giỏi?

Gần cuối học kỳ 2 lớp 11, lớp 3 lại có một học sinh mới chuyển tới, khiến cả lớp vô cùng hoang mang.

Yêu cầu tuyển sinh của trường trung học trực thuộc rất khắc nghiệt, thông thường ngoại trừ việc đường đường chính chính vào từ cuộc thi lò luyện như địa ngục ra, những phương thức khác để được vào trường có xác suất gần như bằng không.

Rốt cuộc người bạn mới này có bản lĩnh, lập tức gọi lên lòng tò mò của các bạn học sinh.

Trên bục giảng, một bạn nam mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, viết xuống bảng đen bốn chữ to ——

“Tôi, Từ Gia Mậu.”

Nét bút mạnh mẽ hữu lực.

Vóc dáng cậu ta rất cao, ít nhất phải 1 mét 86, mũi cao thẳng, mắt mí lót hẹp dài, khuôn mặt mang khí chất ngông nghênh ngổ ngược, tràn ngập tính xâm lược.

Các bạn nữ trong lớp chụm đầu vào nhau thì thầm: “Cậu ấy thật ngầu!”

“Đẹp trai đến ngu người!”

“Là kiểu tớ thích.”

“Thật sự...”

Ánh mắt sâu thẳm của Từ Gia Mậu bình tĩnh nhìn lướt qua lớp học, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dương Chi, ngay sau đó, khóe miệng cậu ta đột nhiên nhếch lên nở nụ cười xấu xa.

Lướt qua trong giây lát, không có người phát hiện.

Dương Chi mở to hai mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc đến độ không khác gì động đất cấp 8.

Người này!

Cô quay đầu lại nhìn Khấu Hưởng, mặt Khấu Hưởng không đổi sắc nhìn Từ Gia Mậu, ánh mắt sâu hun hút cuộn cuộn gợn sóng.

Anh cũng nhận ra cậu ta, cậu ta là ——

Mon.

Sau khi Từ Gia Mậu kết thúc tự giới thiệu, chủ nhiệm lớp Tôn Bình xếp chỗ ngồi cho cậu ta, đúng lúc bạn học ngồi vị trí sau Dương Chi vì vấn đề sức khỏe mà tạm nghỉ học từ mấy hôm trước, đương nhiên, Từ Gia Mậu sẽ ngồi sau Dương Chi.

Cậu ta đeo cặp, từ bục giảng đi xuống, Dương Chi để ý tới cách ăn mặc của cậu ta hôm nay, áo sơ mi trắng kết hợp với quần đen, vô cùng đứng đắn, hoàn toàn khác so với phong cách mặc ở nhà máy bỏ hoang hôm đó.

Lệ khí cũng hoàn toàn thu liễm, giờ phút này trông giống như một cậu học sinh cấp ba khôi ngô thanh tú.

Nhưng khi cậu ta đi ngang qua người Dương Chi, khóe miệng chợt nhếch lên, để lộ một nụ cười nguy hiểm.

Dương Chi dời mắt, không hề nhìn cậu ta.

Từ Gia Mậu ngồi xuống sau Dương Chi, đẩy đẩy bàn lên trước, dựa vào lưng Dương Chi.

“Nhường một chút nhé.” Giọng cậu ra vô cùng từ tính.

Vì thế Tô Bắc Bắc ngẩng đầu lên khỏi sách giáo khoa: “Lỡ tai trầm thụ thai rồi.”

Dương Chi dịch người lên trước, không phản ứng gì với cậu ta.

“Tôi là Từ Gia Mậu.” Cậu ta lại đột nhiên mở miệng.

“Tôi là Tô Bắc Bắc.” Tô Bắc Bắc rất tự nhiên chào hỏi bạn mới: “Giọng cậu nghe thật là hay.”

“Vây hà.” Từ Gia Mậu cười nhạt: “So với ai đó của lớp cậu thì sao.”

“À, so với Caesar đương nhiên còn kém hơn một chút, cũng kém xa nam thần của tôi.” Tô Bắc Bắc nói thẳng: “Nam thần của tôi, Bùi Thanh.”

Từ Gia Mậu nhướn mày, cười khẩy một tiếng: “Tôi biết, August.”

“Ồ, xem ra là người trong giới.” Tô Bắc Bắc hứng thú: “Cậu biết hát không?”

“Biết.”

“Wow, có thể hát thử hai câu không.”

“Người nào đó đã từng nghe thấy giọng hát của tôi, chỉ sợ cô ấy không thích.” Từ Gia Mậu nhìn Dương Chi một cách ngả ngớn.

Tô Bắc Bắc nhìn Dương Chi, lại nhìn Từ Gia Mậu: “Hai cậu... Quen nhau à?”

Lúc này Dương Chi mới quay đầu lại, không mẫn không nhạt nói một câu: “Không thân.”

“Bạn gái Caesar, đương nhiên không thân với tôi rồi.”

“Caesar! Bạn gái!” Tô Bắc Bắc kéo tay áo của Dương Chi kinh ngạc hô: “Chuyện khi nào thế, sao tớ không biết!”

Trong lòng Dương Chi hoảng hốt, vội vàng rút tay áo của mình về, khẽ nói: “Không đâu, cậu ta... Cậu ta nói bậy.”

“Ồ, hoá ra không phải bạn gái.” Từ Gia Mậu cười càng sâu: “Xem ra tôi có cơ hội rồi.”

Tô Bắc Bắc kinh ngạc nhìn hai người, về mặt “Thì ra là thế”, Dương Chi cũng lười giải thích, chuyện như thế này càng nói càng loạn, cô dứt khoát quay đầu đi, không hề để ý tới tên rảnh rồi đằng sau.

Tan tiết, Thẩm Tinh Vĩ ngồi xuống bên cạnh Khấu Hường, hỏi: “Sao cậu ta lại đến lớp mình?”

Khấu Hường đang viết lời trên bản thảo, đầu ngón tay cầm bút di một vòng, băng quơ nói: “Muốn biết, hỏi chủ nhiệm lớp đi.”

“Không phải chứ, mày cứ bình tĩnh như thế hà.” Thẩm Tinh Vĩ vỗ vỗ bả vai Khấu Hường: “Nghe người trong giới nói, lần trước battle mày thua cậu ta, đứng trên sân khấu mà không thốt nổi ra một từ, cuối cùng then quá thành giận còn ra tay đánh người, thật hay giả đấy.”

“Thật.”

Khấu Hường thẳng thắn thừa nhận.

“Cái đệt, là thật sự á, tao còn tưởng anti-fan cố tình bịa chuyện bôi nhọ mày cơ!” Thẩm Tinh Vĩ mở rộng tầm mắt: “Đệch, xảy ra chuyện gì thế, sao mày có thể thua người như thằng đó được.”

Nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó, sắc mặt Khấu Hường lại trầm xuống, tay cầm bút chỉ siết chặt, bút bị bẻ thành hai nửa.

“Không thua.”

Không thua, chỉ đơn giản muốn đánh cậu ta mà thôi.

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ôm tôi một cái

Từ Gia Mậu mới tới lớp mấy ngày, kỳ thi cuối kỳ đã vọt lên đứng thứ hai lớp, Tô Bắc Bắc và Bùi Thanh cùng lùi xuống một hạng, thoái vị nhường chỗ

cho cậu ta.

Đây là việc làm tất cả mọi người bất ngờ, đặc biệt là Dương Chi.

Cô không thể tưởng tượng, tên mà buổi tối luôn đến quán bar, cả người mặc đồ da, cử chỉ hành động ngông cuồng ngổ ngược, thế mà thành tích lại tốt như vậy.

Nhưng Từ Gia Mậu trong trường, hoặc là áo sơ mi nghiêm chỉnh, hoặc là T shirt trắng, không đeo khuyên tai linh tinh, tóc cũng chải chuốt gọn gàng, gặp giáo viên sẽ lễ phép “Chào thầy/cô” một tiếng, giống một anh chàng hàng xóm ấm áp mà lịch sự.

Cùng với tên Mon luvr mạnh đứng trên sân khấu rap những lời thô bạo tục tĩu ngày hôm đó, quả thật như hai người khác nhau.

Điểm chết người chính là, tổng điểm của Dương Chi với cậu ta chênh lệch không lớn, vị trí thứ nhất đang tràn ngập nguy cơ bị lấy mất.

Bình thường Từ Gia Mậu không kết bạn với bất cứ bạn nam nào ở trường, độc lai độc vãng, vô tâm vô tình.

Mới trông thì tưởng như cậu ta mới đến lại hành xử khác người nên bị mọi người xung quanh xa lánh, mà trên thực tế là cậu ta ngửa mặt người khác, không thích kết bạn với bọn họ.

Cậu ta ngồi phía sau Dương Chi, thỉnh thoảng cọt nhả một hai câu, hoặc lấy đề ra hỏi cô, ban đầu Dương Chi không phản ứng lại cậu ta, nhưng dần dà, phát hiện cách làm này có vẻ không ổn.

Bởi vì Từ Gia Mậu sẽ nói, thế giới của học sinh xuất sắc, thật là lạnh nhạt.

Vì sợ hơn người khác mà che giấu, Dương Chi tự hiểu bản thân không phải người như vậy! Cô không ngại giúp đỡ những bạn có bài không hiểu đến hỏi.

Thật sự không có biện pháp nào khác, cô cũng sẽ xoay người, giảng cho Từ Gia Mậu, Từ Gia Mậu cong môi nhìn cô, nói cười vui vẻ.

Gần đây, Thẩm Tinh Vĩ cũng phát hiện tính tình Khấu Hường ngày càng nóng nảy, hai hôm trước cậu để cốc nước trên bàn Khấu Hường mà quên lấy đi, anh trở về không hỏi một câu, trực tiếp ném vào thùng rác.

Thẩm Tinh Vĩ lấy hết can đảm tiến lên chất vấn, Khấu Hường dựa vào bàn băng quơ nhìn cậu: “Ồ, của mày hả.”

“Hoá ra mày không biết của ai mà cũng vứt đi à!”

Khấu Hường bình tĩnh lắm lắm: “Ngửa mặt.”

Anh cũng không dễ nổi giận, nhưng gần đây cả người luôn tản ra sát khí, làm người khác không dám đến gần.

Buổi tối im ắng.

Tiếng giảng bài của Dương Chi luôn nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, tiếng phổ thông không giống những đứa trẻ lớn lên ở ngoại thành, rất tự tin. Giọng cô thấp thoáng nét địa phương, nhưng nếu cẩn thận phân biệt, lại khó tìm ra điểm khác.

Khấu Hường thất thần một lúc lâu, đầu bị Dương Chi dùng bút gõ gõ, anh nghiêng đầu nhìn cô, hàng lông mày lá liễu của cô hơi nhíu, tức giận: “Gần đây anh không tập trung gì cả.”

Anh vô cảm kéo giấy nháp: “Nghe đây.”

“Thế thì anh giải lại câu này một lần nữa đi.”

Khấu Hường cảm sách bài tập, sau khi nhìn lướt qua đề bài, không hề tính toán, trực tiếp viết từng bước giải ra vở, so với lời Dương Chi giảng trước đó, không sai một chữ, ngay cả dấu chấm câu cũng không quên.

“Tôi biết trí nhớ của anh tốt, nhưng tôi không bảo anh chép lại lời tôi giảng mà tôi bảo anh tự giải lại.”

Khấu Hường buồn bực không nói gì.

Bộ dáng lộn xộn không sợ nước sôi của anh đã chọc giận Dương Chi.

“Nếu phải làm một việc nào đó, chúng ta phải làm cho tốt, nếu không thì đừng lãng phí thời gian của hai người nữa.”

“Lãng phí thời gian của hai người.” Khấu Hường đột nhiên khề hừ một tiếng: “Cuối cùng em cũng biết chúng mình đang lãng phí thời gian sao?”

Dương Chi vốn đang định dạy bảo, lại bị những lời này của anh làm dừng lại: “Anh... Có ý gì, trước đó anh muốn tôi quay về, hứa với tôi lúc phụ đạo nhất định sẽ nghiêm túc, hiện tại anh muốn đổi ý rồi hả.”

“Nghiêm túc.”

Khẩu Hường lăm bắm từ này, ngược đôi mắt đen nhánh, nhìn cô: “Nếu tôi nghiêm túc, em sẽ như thế nào?”

Nếu tôi nghiêm túc, em sẽ như thế nào.

Dương Chi ngơ ngác, không biết phải làm sao, trán giật thành thịch: “Cái gì... Thế nào?”

“Tôi chưa từng nghiêm túc như vậy, cũng tuyệt đối không dối ý.” Khẩu Hường trả lời cô, nói với một hàm ý khác: “Nhưng tôi cần em đáp lại...”

Anh bỗng nhiên cầm tay cô.

Dương Chi sợ tới mức rút lại, anh lại cầm chặt tay cô, ấn đường nhú chặt.

Nhiệt độ lòng bàn tay anh rất cao, ngược lại người cô thì lạnh lẽo, một lạnh một nóng kề bên nhau, trong lòng hai người cùng cuộn cuộn ngọn sóng.

“Buông ra.” Dương Chi khẽ nói, tựa như cừu con kêu to.

Khẩu Hường nắm tay cô càng chặt, nắm toàn bộ tay nhỏ của cô vào trong lòng bàn tay, đè lại.

“Em phải đáp lại tôi, hoặc là...” Khóe miệng anh đột nhiên cong lên, mỉm cười xấu xa: “Ôm tôi một cái.”

Dương Chi dùng sức thoát khỏi lòng bàn tay anh, liên tục lùi ra sau, không cẩn thận làm đổ đàn ghi-ta bên cạnh, hộp đàn rung lên, phát ra một tiếng ting ting trầm thấp, không khí ẩm áp chợt bị xé rách.

“Xin, xin lỗi.” Dương Chi vội vàng nâng đàn ghi-ta nâng lên, đó là thứ quý giá nhất của anh: “Anh mau kiểm tra xem, có bị hỏng hay không.”

Khẩu Hường lại không nhìn ghi-ta mà xoa tay cho cô: “Đám có đau không?”

“Không... Không.” Dương Chi rũ mắt không dám nhìn anh, lòng dạ rối bời.

“Lần sau phải cẩn thận một chút.”

Ánh mắt anh ghim chặt lấy cô, giống như nước lũ tràn đê, không thể chống đỡ.

Dương Chi căn bản không chịu được ánh mắt nóng bỏng của anh: “Hôm nay đến đây thôi, tôi còn có bài tập chưa làm xong.”

Cô xoay người định đi, Khẩu Hường giành trước một bước ngăn cô lại, anh duỗi tay muốn chạm vào cô, song vào lúc cô định lùi ra sau thì kịp thời thu tay về, thả lại phía sau, siết chặt thành nắm đấm.

Cô nhóc này quá nhạy cảm, anh phải cố gắng lắm mới kiềm chế được tình cảm mãnh liệt trong trái tim mình, anh sợ làm cô sợ.

“Em biết tình cảm tôi giành cho em mà.” Khẩu Hường dứt khoát nói rõ: “Không ai có thể làm tôi như vậy...”

Không thể khống chế mình như vậy.

“Nếu anh muốn tôi đáp lại, tôi không thể, nhưng tôi có thể cho anh một câu trả lời rõ ràng.” Dương Chi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Khẩu Hường, anh muốn không?”

Ánh mắt cô tối tăm như màn đêm, về tối tăm đó tự dưng khiến anh rút rề.

“Bây giờ luôn gọi tôi là Khẩu Hường.” Anh đè nén tất cả cảm xúc: “Bắt đầu từ khi nào không còn gọi là Khẩu đại ca nữa rồi?”

Bắt đầu từ khi nào, Dương Chi cũng không nhớ rõ nữa, bọn họ khoảng cách giữa họ dường như càng ngày càng gần, lại như hơi xa cách.

“Trước đây làm những chuyện đó, là vì tôi không đành lòng đuổi em đi.”

Dương Chi cúi đầu không nói gì, cô không thể phủ nhận, những ưu ái và may mắn của mình đều có được bởi sự không đành lòng của anh, bởi điều này giúp cuộc sống của cô trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Bắt đầu từ khi nào, cô cảm thấy tình hình có chỗ không thích hợp...

Sự không đành lòng kia, cả thế giới cũng chỉ có một người, hoà vào tim anh, máu thịt và ruột gan của anh.

“Thật xin lỗi.” Tim cô thất lại, trong cổ họng tràn ngập nỗi chua xót: “Thật sự xin lỗi...”

Bộ dáng vừa đau khổ lại đáng thương này của cô càng thêm dày vò tim anh: “Em khóc cái gì, tôi đâu bắt em phải như thế nào.”

Giọng anh khàn khàn, giống như một liều thuốc đang cháy.

Anh đi tới, giống như đang trấn an, lúng túng lau nước mắt cho cô, bụng ngón tay thô ráp miết đau mặt cô.

Anh đẩy cô ra ngoài cửa, đúng lúc cô định đi, anh đột nhiên kéo cô trở lại, ấn chặt vào trong lòng ngực của mình.

Cái ôm của anh hết như một cái nôi đang sôi, nóng bỏng. Dương Chi cảm giác như Hỏa Diệm Sơn, chặt đến mức cả người không thở nổi.

“Em biết là được.”

Giọng anh khàn đặc: “Em biết, tôi chưa bao giờ đối xử với bất cứ cô gái nào như thế này, chỉ có em.”

Anh trao trái tim cho em, vì thế thứ gì cũng cho em.

Đối mặt với một người đàn ông nhiệt tình như lửa như thế, không rung động sao được.

Trong cơ thể anh có một năng lượng mạnh mẽ, tràn ngập sức sống, có thể đánh thức tất cả những thứ đã chết xung quanh, nhất là đã đốt cháy trái tim nguội lạnh của cô.

Ở bên anh, Dương Chi như hướng về phía phòng tắm nóng hôi hổi, mọi cảm xúc muộn phiền đều được dòng nước cuốn trôi, mỗi một tác da tác thịt trên người cô đều như được sống lại.

Dương Chi dựa lưng vào tường, định làm bản thân bình tĩnh lại, nhưng không thể, hiện tại tim cô đã đập đến 120 mã lực.

Đêm đó, cô mất ngủ, nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ quá nhiều, nhìn chân trời xa xăm dần dần hừng sáng, cô vẫn không có được đáp án.

Hôm sau đi học thật buồn ngủ, đầu từ từ gục xuống bàn, rất nhanh, giáo viên toán trực tiếp gọi tên cô.

Dương Chi mơ mơ màng màng mà “Ừm” một tiếng. Tô Bắc Bắc vội vàng kéo áo cô: “Gọi cậu đó!”

Lúc này Dương Chi mới phản ứng lại, cả người run lên, nhanh chóng đứng dậy: “Dạ!”

“Em lên bục giảng làm đề này cho tôi.”

Dương Chi nhanh chóng đi lên bảng đen, sững sốt nhìn đề bài một lúc, trong đầu trống rỗng, mông lung, không thể suy nghĩ được gì.

Giáo viên toán vốn cố ý làm cô khó xử, thấy cô không làm được, nhân cơ hội dạy dỗ: “Có một số bạn, đừng tự cho là thành tích của mình tốt thì không cần nghiêm túc nghe giảng, tôi nói cho các em biết, sắp lên lớp 12 rồi, nếu các em vẫn giữ thái độ này, đừng nói thi đại học, mà ngay cả kì thi khảo sát đầu lớp 12 cũng không qua được đâu.”

Kì thi khảo sát là kì thi thường niên vô cùng khắc nghiệt được tổ chức vào đầu lớp 12, học sinh qua được sẽ tiếp tục ở lại lớp xuất sắc, còn học sinh bị loại sẽ phải xếp vào lớp thường, nếu có học sinh nổi bật ở lớp thường phát huy tốt trong kì thi này, cũng có thể vào lớp xuất sắc.

Tương đương với xếp lớp lại một lần nữa.

Giáo viên dạy toán nhìn về phía Dương Chi: “Còn có một số bạn, điều kiện của bản thân đã không tốt, cố gắng học tập thay đổi số phận của mình là con đường duy nhất, bây giờ đầu óc lại suy nghĩ bậy bạ, tâm tư không đặt vào chuyện đứng đắn, tương lai nhất định sẽ hối hận! Các bạn sẽ không có thêm cơ hội nào nữa đâu.”

Bàn tay giấu dưới tay áo của Dương Chi nắm thật chặt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Em cứ đứng trên bục giảng nghe đi.” Giáo viên toán nói: “Có bạn nào muốn lên bảng làm bài này không?”

Cả lớp lặng ngắt như tờ.

Câu hỏi này thuộc phần vận dụng cao, độ khó rất lớn, rất nhiều bạn sau khi tính toán trên giấy nháp đều bị những con số phức tạp làm choáng váng đầu óc.

Từ Gia Mậu xoay bút bi, đang định đứng dậy, phía sau chợt truyền đến giọng nam lạnh nhạt lười biếng: “Em lên.”

Mọi người nhìn về nơi phát ra tiếng nói, người yêu cầu lên bảng làm bài, không ngờ lại là Khấu Hường.

Thật là hiếm có.

Quan trọng là đề này đã gây khó khăn cho đa số học sinh xuất sắc trong lớp, Khấu Hường... Mỗi lần thi đều nộp giấy trắng, có thể làm đúng không?

Lúc này ngay cả giáo viên toán cũng ngây ngẩn cả người: “Khấu Hường, em muốn đi lên làm ư?”

Cô ta còn chưa dứt lời, Khấu Hường đã đứng dậy đi lên bục giảng, thuận tay cầm một viên phấn, đồng thời nghiêng đầu nhìn cô một cái thật sâu.

Dương Chi chỉ tiếp xúc ánh mắt với anh một lát rồi dời đi, cúi đầu, sắc mặt căng thẳng.

Khẩu Hường đã cầm phấn viết lên bảng đen, thậm chí anh còn không thèm đọc đề, lạch cạch lạch cạch, chữ nhỏ mạnh mẽ hữu lực, nét bút lông ngông nghênh.

Nét chữ nét người.

Các bạn bị hành động này của anh làm ngạc nhiên, anh... Anh còn không hề đọc đề bài, trực tiếp viết bước làm lên bảng, hơn nữa hoàn toàn không cần suy nghĩ, chuyện gì thế này!

Bất tri bất giác, Khẩu Hường đã viết kín nửa bên bảng đen.

Dương Chi ngẩng đầu, sau khi bình tĩnh đọc, bỗng phát hiện, đề này là đề hàm số mà tối qua cô giảng cho Khẩu Hường.

Lúc ấy anh đang viết lời, hình như căn bản không chú ý nghe cô giảng.

Thế nên không nghiêm túc nghe, anh lại ghi nhớ bước làm.

Dương Chi không còn lời gì để nói.

Các bạn trong lớp ngây ra như phỗng.

Khẩu Hường viết đáp án cuối cùng, tiện tay ném phấn lên bục giảng, nghiêng người kéo tay Dương Chi, muốn kéo cô xuống dưới, nhưng không đợi giáo viên dạy toán mở miệng ngăn cản, Dương Chi lại dừng bước.

Không có ai có thể giúp cô cả đời, ngoại trừ bản thân mình.

Dương Chi tránh thoát khỏi tay Khẩu Hường, quay về bục giảng lần nữa, cầm viên phấn vừa bị anh ném lên, nói với giáo viên toán: “Em còn có phương pháp ngắn gọn hơn.”

Giáo viên toán nhìn cô, đuôi mắt run run: “Vậy thì em làm thử đi.”

Dương Chi xoay người, viết vào góc nhỏ trên bảng đen tràn ngập bước giải của Khẩu Hường, nhanh chóng viết xuống một phương pháp giải khác.

Quả nhiên, khi cô viết được hai phần ba, một lúc sau có bạn học giật mình hiểu ra cảm thán một tiếng.

Bùi Thanh đẩy đẩy gọng kính, nhanh chóng tính toán trên giấy nháp.

Quả thật, đây là suy nghĩ mới trong điểm phức tạp, so với suy nghĩ thường trước đó thì đơn giản hơn nhiều, ngay cả bước giải cũng rất ngắn gọn, dễ dàng suy ra đáp án.

Dương Chi lưu loát viết xuống dòng chữ cuối cùng, quay đầu lại, không cam lòng nhìn giáo viên dạy toán.

Giáo viên toán ngượng ngùng, phương pháp này cô ta vốn chuẩn bị giảng cho học sinh nghe vào tiết sau, không ngờ lại bị Dương Chi làm ra.

“Đáp án... Chính xác.” Tuy cô ta không tình nguyện, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Dương Chi thật sự thông minh, suy nghĩ rất nhanh.

Khẩu Hường trở lại chỗ ngồi, ngược mắt liếc cô.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, bộ ngực phập phồng, song không còn thất thố như vừa rồi, sâu trong mắt cô ánh lên tia sáng dịu dàng.

Đó là tự tin và kiêu ngạo thuộc về cô.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bông hoa trắng nhỏ đã hoàn toàn trưởng thành.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nổi giận

Dương Chi bước ra khỏi căng tin, ánh nắng chói chang làm loé mắt, trong tay cô cầm một chai nước khoáng chưa mở nắp.

Cho dù thế nào, hôm nay Khấu Hường cũng đã giải vây giúp cô, trong lòng Dương Chi rất biết ơn, tuy vẫn phải dựa vào chút thông minh. Nếu anh có thể không học thuộc, mà dựa vào chính suy nghĩ của mình để giải đề, Dương Chi sẽ càng vui vẻ.

Đã đọc qua là không quên, thật sự không phải ai cũng có thể làm được.

Bây giờ nhất định Khấu Hường đang chơi bóng rổ trên sân đến mồ hôi ướt đẫm, trước đây chưa bao giờ Dương Chi đưa nước cho Khấu Hường lúc chơi bóng. Cô cảm thấy, đứng bên sân bóng nhìn các bạn nam chơi bóng, chờ bọn họ đánh xong, đưa nước tới, thật khờ.

Không có pháp luật nào quy định, con gái nên trở thành người xem của con trai.

Nhưng hôm nay, cô coi như có qua có lại một lần.

Vừa mới rẽ vào khu dạy học, bên hoa viên nhỏ truyền đến một tiếng huýt sáo, Dương Chi quay đầu lại, nhìn thấy Từ Gia Mậu đang nghiêng người dựa vào thân cây, vẫy vẫy tay với cô.

Dương Chi vốn không định để ý đến cậu ta, ai ngờ cậu ta lại đi thẳng tới chỗ cô: “Dương Tiểu Chi, chào buổi chiều.”

“Có việc gì không?” Dương Chi kiên nhẫn quay đầu lại hỏi.

“Tai nghe đẹp đấy.” Cậu ta nhìn dây nghe màu đen từ vành tai mềm mại và sợi tóc đen nhánh kéo xuống, duỗi tay lấy đi, lại bị Dương Chi nghiêng người tránh thoát.

Từ Gia Mậu nhếch miệng cười: “Đắt lắm nhì.”

“Không đắt.” Dương Chi trả lời.

Từ Gia Mậu cười như không cười nói: “Tôi biết nhìn đồ.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì!” Dương Chi đột nhiên quay đầu, ánh mắt hùng hục lửa giận.

“Tâm sự tí thôi mà, dù sao cậu với Khấu Hường cũng tốt như vậy.” Cậu ta cười cười: “Hiện tại mọi người đều nói Caesar là bại tướng dưới tay Mon, trên sân khấu battle không hát được, thậm chí quá hoá giận ra tay đánh người, đây là lịch sử đen tối mà cậu ta không xoá đi được.”

“Cậu ấy không phải bại tướng dưới tay cậu!” Dương Chi gần giọng nói từng câu từng chữ: “Buổi tối hôm đó, cậu là người phạm quy trước!”

“Dương Tiểu Chi, không hiểu battle đừng nói bậy, diss không phải phạm quy.” Cậu ta nhìn cô, bình thản nói: “Dùng tay không dùng miệng, đây mới là phạm quy.”

Dương Chi không hiểu mấy thứ này, không thể bao biện, chỉ có thể nói: “Caesar không phải bại tướng dưới tay bất cứ ai.”

“Cậu thật sự rất tin tưởng cậu ta nhì.” Từ Gia Mậu nói: “Có thể nhìn thấy cậu ta cũng rất che chở cậu.”

“Tôi cũng có thể nhìn thấy cậu rất ghen ghét cậu ấy.” Dương Chi nhìn chằm chằm Từ Gia Mậu, gần từng chữ một.

Từ Gia Mậu cười lạnh một tiếng: “Tôi có gì mà phải ghen ghét với cậu ta.”

“Tôi không biết.” Dương Chi lắc đầu: “Nhưng tôi có thể cảm nhận được từ trong ánh mắt của cậu, cậu ghen ghét cậu ấy.”

Trong lòng Từ Gia Mậu như bị đâm thủng, sắc mặt cậu ta bỗng nhiên lạnh lùng: “Hip-hop không phải thứ mà phú nhị đại như cậu ta có thể thấu hiểu, hip-hop là âm nhạc của người thấp hèn, đau khổ, trút giận, bùng nổ và giãy giụa... Chỉ dựa vào tài năng là không đủ, người như cậu ta, được bố mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, đâu biết đau khổ là gì, trong giới lúc này, cái tên Caesar thật sự quá chói tai, chờ xem, tôi nhất định sẽ hủy diệt cái tên này trong giới Hip-hop.”

Dương Chi rù mắt, lắc đầu, cô không biết linh hồn của hip-hop, nhưng cô biết, âm nhạc tuyệt đối không nên là đau khổ, bởi vì nó chạm tới linh hồn, xoa dịu trái tim mọi người.

Khi Từ Gia Mậu đi ngang qua cô, tiện tay lấy chai nước khoáng trong tay cô, cười với cô: “Người nghèo không mua nổi nước khoáng, cảm ơn.”

“Này.”

Khi Dương Chi phục hồi lại tinh thần, Từ Gia Mậu đã đi xa.

Tiếng ve kêu râm ran trên những tán cây to, rải rác toàn bộ sân thể dục, kêu đến rung màng nhĩ.

Mấy chàng trai mặc đồng phục bóng rổ mặc đồ tươi bắt mắt, ngồi dưới tán cây tránh nóng, Bùi Thanh chơi B-box, những người khác chơi freestyle.

Nói đến freestyle, Khẩu Hường tuyệt đối là thiên tài trong phương diện này, anh nhớ quá nhiều từ vựng, cho một giai điệu tùy ý, bất kể ở đâu bất kể chủ đề gì, anh đều có thể tự do phát huy, lời ra làm người khác kinh ngạc.

Trước mắt, còn chưa có ai có thể freestyle PK thắng Khẩu Hường, đương nhiên ngoại trừ trận đối chiến với Mon.

“Đã điều tra xong.” Thẩm Tinh Vĩ nói: “Mon, trước đây là đại ca của trường Mười Ba, nhà rất nghèo, nhưng lại có một bà mẹ trẻ trung xinh đẹp.”

Khi cậu nói chuyện cũng mang theo tiết tấu flow.

“Bố mất sớm, mẹ gả cho người giàu có, cậu ta lẫn lộn với bọn chợ búa, dân xã hội.” Thẩm Tinh Vĩ tiếp tục nói: “Tính tình nóng nảy, không hợp ý là ra tay đánh người, có khi còn đánh nhau thay ăn cơm, nghe nói tới được trường trung học trực thuộc, hoàn toàn dựa vào “bố” của cậu ta giúp đỡ.”

“Quan trọng là, thành tích còn có thể tốt như vậy.” Bùi Thanh tỏ vẻ không phục với chuyện này: “Thi cuối kỳ tao nhất định phải vượt nó.”

Thẩm Tinh Vĩ cười cười: “Mày nên đề em gái Tô xuống dưới trước đi đã.”

Nhắc tới Tô Bắc Bắc, sắc mặt Bùi Thanh hơi mất tự nhiên, dòi mắt: “Đừng nói tao còn chưa đẩy được cô ấy xuống, cô ấy cũng đã dự tính mưu sát tao như thế nào rồi, nếu tao thật sự vượt lên thứ hai, có khi hôm sau đến lớp sẽ bị dao bay đến chém trúng, chết bất đắc kỳ tử.”

Thẩm Tinh Vĩ cười ha ha: “Thằng hâm, mày thật sự cho rằng cô ấy tiếp cận mày là vì muốn làm mày rớt hạng ư?”

“Tóm lại cũng không thể là thích ông đây được.” Bùi Thanh mắng: “Cái đồ thằng nữ sát thép kia, cô ấy mà thích đàn ông á.”

“Nói người ta là thằng nữ sát thép cũng không nghĩ lại bản thân mình...” Thẩm Tinh Vĩ mắng một tiếng: “Thằng nữ sát thép với thằng nam sát thép, hai đứa mày ở bên nhau, nhất định có trò vui.”

“Ha ha.”

Thẩm Tinh Vĩ mặc cậu ấy, quay đầu nhìn Khẩu Hường: “Kì thi khảo sát chung, A Hường chuẩn bị vào học lớp nào?”

Bóng rổ xoay hai vòng trên đầu ngón tay Khẩu Hường, lặn xuống, anh bình tĩnh nói: “Không đi đâu cả.”

Thẩm Tinh Vĩ bất đắc dĩ nói: “Số phận do trời chứ không do mình, nếu thi không nằm trong top 30, vậy thì đành phải thu dọn đồ đạc cuốn gói mà đi thôi, đừng cười tao, mày cũng thế, đừng nói mày tên Caesar, cho dù mày tên Cleopatra VII, thế cũng không được.”

“Tao có gia sư mà?” Khoé miệng Khẩu Hường thoáng cong lên..

Thẩm Tinh Vĩ phát hiện, nhắc tới Dương Chi, ánh mắt anh trở nên vô cùng dịu dàng.

“Gia sư của mày có thể thi giúp mày chắc?” Thẩm Tinh Vĩ nói: “Sớm biết có nhiều chức năng như thế tao đã mời gia sư về rồi.”

“Về đây.” Khẩu Hường đứng dậy rồi đi.

“Sớm thế?” Thẩm Tinh Vĩ gọi anh lại: “Còn chưa vào tiết mà.”

Khẩu Hường rút tay trong túi, kéo dài bước chân lười biếng: “So với ở đây nằm mơ giữa ban ngày, không bằng về học thuộc thêm hai đề.”

Thẩm Tinh Vĩ:.....

Trí nhớ tốt thì sao, có bản lĩnh thì mày học thuộc hết tất cả tài liệu học đi xem nào!

Bùi Thanh đột nhiên dừng B-box, cách đó không xa, Từ Gia Mậu đi tới, tay cầm một chai nước khoáng, lúc la lúc lắc: “Mấy người, chơi bóng không?”

“Chơi bóng gì, không bằng làm trận battle.” Thẩm Tinh Vĩ cười lạnh nói: “Mon, được xưng là đứng thứ nhất bằng đáng hát rap.”

Từ Gia Mậu cười nhạt: “Sao nào, buổi tối hôm đó, Caesar còn chưa bị đánh phục?”

Khẩu Hường xoay người, bình tĩnh nói: “Phải xem là thua kiểu gì đã, nếu cậu nói đến khua môi múa mép, vậy thì cậu còn kém xa lắm...”

Khoé mắt anh cong lên, kéo theo vết sẹo bên dưới cũng cong cong: “Nếu cậu nói đến nắm đấm, những lời này tôi mới là người nên hỏi lại, bị tôi đánh có phục không?”

Bây giờ trên trán Từ Gia Mậu vẫn còn vết khâu, đây là kiệt tác của Khẩu Hường.

Thẩm Tinh Vĩ hất cằm, nói: “Tên nhóc thôi, trường trung học trực thuộc là địa bàn của bọn tôi, khuyên cậu đừng làm gì quá đà, nếu không cho dù “bố” cậu có lợi hại đến đâu, ông đây cũng có biện pháp làm cậu vào đứng ra quỳ đây!”

Góc gác thành phố, có quyền có thể, không cần quan tâm.

Giờ tay là có thể sờ đến trời cao.

Sắc mặt Từ Gia Mậu đột nhiên trở nên rất xấu, cậu ta im lặng một lúc, giờ chai nước khoáng trong tay lên: “Không chơi bóng thì thôi, phí công Dương Tiểu Chi mua nước cho tôi rồi, về lớp làm bài đây, sắp thi khảo sát đầu lớp 12 rồi, biết đâu tôi còn chưa quỳ ra ngoài, người nào đó cũng đã bị đuổi ra khỏi lớp 3.”

Cậu ta vừa dứt lời, Khẩu Hường ném bóng đi, lập tức bước về phía cậu ta, vô cùng tức giận.

“Caesar!” Mấy người Thẩm Tinh Vĩ thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy lên ngăn cản Khẩu Hường: “Đừng kích động.”

“Cậu ta có ý chọc tức mày đấy, đừng mắc mưu.”

“Cút ngay.” Giọng anh lạnh lẽo đến độ đóng băng.

Lúc này, mấy người Thẩm Tinh Vĩ tuyệt đối không thể tránh ra, nếu không thật sự sẽ toi mạng, Khẩu Hường mà tức giận ra tay không biết nặng nhẹ, như thể là trúng kế của Từ Gia Mậu rồi.

Từ Gia Mậu nhìn Khẩu Hường phẫn nộ, cười lạnh một tiếng, cầm chai nước khoáng về lớp.

Dương Chi mua nước lần nữa rồi quay về, lại phát hiện Khẩu Hường đã không còn ở sân thể dục, trong lớp cũng không có ai, không biết mấy tên thói kia lại lêu lổng đi đâu rồi.

Từ Gia Mậu ngồi bên làm bài, thấy cô trở về, vẫy tay với cô: “Lại đây, giảng giúp tôi bài này.”

Dương Chi không tình nguyện đi tới, đọc lướt qua đề bài, nói: “Đề này không khó mà.”

“Tự dung mắc kẹt.” Từ Gia Mậu cau mày, đẩy giấy nháp chẳng chịt phần tính toán cho cô xem, khiêm tốn xin hướng dẫn.

Không giống như đang cố tình kiểm chuyện.

Dương Chi dứt khoát ngồi xuống, sau khi đọc kỹ đề, giảng lại bước làm cho cậu ta.

Đúng lúc chuông vào tiết vang lên, nhóm người Thẩm Tinh Vĩ tràn ngập mùi thuốc lá đi vào lớp, Khẩu Hường vừa nhấc đầu đã trông thấy Từ Gia Mậu ngồi cạnh Dương Chi.

Dương Chi nghiêng người ghé vào bàn cậu ta, chăm chú tính toán trên giấy nháp, tay cậu ta lại không yên phận nắm một lọn tóc đen nhánh của cô nghịch.

Da đầu Khẩu Hường căng lên.

Anh và Từ Gia Mậu giống như thiên địch, kiểu gì cũng sẽ xảy ra tranh chấp.

Cho nên khi Khẩu Hường trực tiếp xách ghế sắt hùng hổ đi về phía Từ Gia Mậu, giờ ghé lên, đột nhiên đập vào lưng cậu ta, Từ Gia Mậu đã sớm đề phòng, nghiêng người, tránh thoát đòn tác công trí mạng của anh.

Nhưng lối đi rất hẹp, cậu ta vẫn không thể hoàn toàn né tránh, góc ghế sắc nhọn cắt vào cánh tay, phụt một cái, từng giọt máu như hổ phách bắn ra.

Đương nhiên Từ Gia Mậu cũng không phải kẻ đáng thương chịu người khác ức hiếp, bấy giờ cậu ta nhấc chân lên đá, đá vào bụng Khẩu Hường, Khẩu Hường ngã ngửa vào dãy bàn đằng sau.

Sắc mặt cậu ta hung ác, ánh mắt tàn nhẫn.

Từ Gia Mậu không giống nhóm Khẩu Hường, bình thường có âm ỉ lợi hại đến đâu cũng có giới hạn.

Cậu ta thì không.

Từ Gia Mậu thuận tay rút con dao gấp trong túi ra, “Vút” một cái mở ra.

“Hôm nay bố mày sẽ dạy mày làm người.”

Vừa dứt lời, sắc lạnh chợt lóe, Từ Gia Mậu đâm xuống cánh tay Khẩu Hường.

Biến cố xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, có bạn nữ nhìn thấy dao sợ tới mức hét lên. Ngược lại người cách bọn họ gần nhất là Dương Chi phản ứng đầu tiên, cô đột nhiên lao vào người Khẩu Hường bên người, cố gắng dùng thân thể nhỏ nhắn của mình che chắn cho anh.

Khẩu Hường không kịp phản ứng, xoay người che cho Dương Chi, tiện tay cầm tập tài liệu trên bàn, ném về phía Từ Gia Mậu.

“Roẹt”, tiếng lưỡi dao rạch vào giấy giòn vang.

Dương Chi và Khấu Hường lao đến cuối lớp, còn nhát chém kia của Từ Gia Mậu rơi vào khoảng không, chém rách sách vở của một bạn nào đấy.

Từ Gia Mậu sầm mặt, đi tới chỗ Khấu Hường.

Dương Chi không biết mình lấy được sức mạnh từ đâu, cô che chắn Khấu Hường ở phía sau gào to một tiếng với Từ Gia Mậu: “Cút ngay!”

Tiếng gào xé giọng này thật sự làm Từ Gia Mậu dừng bước.

Cậu ta hoàn toàn không nghĩ tới, một cô gái bình thường trông nhu nhược yếu đuối lại có những lúc hung bạo như thế.

Cô hung hăng trừng cậu ta, trông mắt hằn tia máu.

Chuyện đánh nhau, một tiếng trống là thêm lòng can đảm, hai tiếng trống tinh thần suy sút, ba tiếng trống can đảm cạn kiệt, trận chiến này chỉ là bộc phát, cơ bản không có gì đáng đánh.

Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh nhanh nhẹn đóng cửa lớp vào trước.

“Sắp vào tiết rồi, hai người có thể ngừng lại không?”

Khấu Hường và Từ Gia Mậu lạnh mặt nhìn nhau, tay Khấu Hường cầm ghế, Từ Gia Mậu vuốt dao nhỏ, không ai nhường ai.

“Nếu nghĩ kỹ lại chuyện này thì không đáng phải vậy.” Bùi Thanh đi tới, dè dặt ray Khấu Hường, lý trí phân tích: “Nếu ăm ỉ đến văn phòng, bọn mày biết hậu quả là gì rồi chứ.”

Dương Chi nắm chặt cổ tay Khấu Hường, nhiệt độ cơ thể anh rất cao, bên dưới là cơ bắp phồng lên, rất cứng.

“Anh đã từng đồng ý với tôi rồi.”

Tiếng gào vừa rồi dường như đã tiêu hao hết sức lực của cô, giọng cô khản đặc.

Ánh mắt Khấu Hường dần dần dịu đi, một cảm xúc khác len lỏi vào trong tim anh, quán quân, anh chỉ muốn hung hăng ấn cô gái này vào trong lòng ngực mình.

Một khi đàn ông đã mềm lòng, họ sẽ không thể tàn nhẫn được.

Khi Khấu Hường ném ghế xuống, Từ Gia Mậu cũng thu dao, trở về chỗ ngồi của mình.

Hai người làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hết thấy, trở về gió êm sóng lặng.

Vào lúc Dương Chi sắp buông Khấu Hường ra, anh lại đột nhiên cầm tay cô.

Bóp thật mạnh.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Quan tâm

Trận ẩu đả kia như gió táp mưa rào, tới nhanh đi cũng nhanh.

Nhưng trên cơ thể hai người cũng có vết thương hoặc ít hoặc nhiều.

Bụng Khấu Hường bị Từ Gia Mậu đập một cái, cả buổi chiều sắc mặt vẫn luôn tái nhợt, ngồi trên ghế, ôm bụng.

Thẩm Tinh Vĩ thấy trán anh lấm tấm mồ hôi mỏng, hỏi anh có sao không, anh chỉ trầm mặt, không nói một lời.

Tên này, chết vì sĩ diện.

Tan học, Dương Chi tạm biệt Tô Bắc Bắc và Lâm Lộ Bạch, tối nay cô không về nhà cùng các cô ấy, cô sợ Khấu Hưởng và Từ Gia Mậu lại xảy ra xung đột, cô phải trông chừng anh.

Khấu Hưởng cố gắng chống đỡ cùng cô đi ra khỏi cổng trường, dọc đường mồ hôi tuôn ra thấm ướt vạt áo, tắm đầm cả một mảng lớn.

Dương Chi cau mày nói: “Anh nóng lắm hả?”

Cô duỗi tay sờ trán Khấu Hưởng, Khấu Hưởng cảm lấy tay cô, giấy tiếp theo ——

Anh đồ ập vào người cô.

Dương Chi đỡ lấy cơ thể to lớn thẳng tắp của anh, toàn bộ trọng lượng cơ thể anh dồn vào cô.

Dương Chi cảm giác eo mình như sắp gãy đôi.

“Khấu Hưởng!”

Mồ hôi trên mặt anh chảy xuống theo chóp mũi, thấm vào đầu vai cô: “Bụng, hơi đau.”

Từ hơi thở dồn dập và giọng nói nghẹn ngào của anh là có thể nghe ra, chỉ sợ không chỉ dừng lại ở hơi đau.

“Tôi, tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Dương Chi bị tình trạng này của anh dọa sợ, vội vàng đỡ anh vẫy xe taxi, đi thẳng đến bệnh viện.

Sắc trời tối, hành lang trống không, thỉnh thoảng lại có bệnh nhân run rẩy bám vào tường đi qua.

Khấu Hưởng đi ra khỏi phòng khám, nhìn thấy Dương Chi ngồi một mình trên ghế dài, bóng dáng lẻ loi.

Anh huyệt một tiếng sáo.

Dương Chi vội vàng giả vờ cúi đầu xem điện thoại, sau đó dùng mu bàn tay dùng sức dụi mắt.

“Có máu bầm, không tổn thương đến nội tạng.” Khấu Hưởng ngồi xuống bên cạnh cô, duỗi tay xoa tóc cô: “Không sao đâu.”

Cô gái bên cạnh nức nở, người khẽ run.

Bàn tay dày rộng của Khấu Hưởng đặt lên lưng cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

Dường như Dương Chi không nhận được nữa, tiếng nức nở to dần: “Anh đã hứa với tôi rồi, không đánh nhau.”

Lòng dạ Khấu Hưởng rối bời, tim như bị ai đó bóp chặt, anh không dám nhìn mặt cô, cảm thấy bản thân con mẹ nó thật không đáng mặt đàn ông.

Những kẻ nào làm người con gái mình thương phải khóc đều mẹ nó không đáng mặt đàn ông.

Anh dứt khoát cởi áo thun ra, để lộ bờ vai trần.

Anh vo tròn T shirt, giữ đầu cô, luống cuống lau nước mắt cho cô. Dương Chi giãy giụa, kêu to vài tiếng, Khấu Hưởng nhất quyết phải lau khô nước mắt cho cô rồi mới chịu bỏ qua.

Cô đẩy mạnh anh ra, tức giận lườm anh một cái, cầm cặp sách đứng dậy rời đi, Khấu Hưởng đuổi theo.

“Này, tôi sai rồi.”

Dương Chi giận dỗi nói: “Hồi chết đi được.”

Khấu Hưởng cầm áo đặt dưới cánh mũi, ngửi ngửi: “Không có mùi, mà có cũng là mùi của đàn ông.”

Dương Chi chỉ nói bằng quơ như vậy, lại suýt nữa bị động tác của anh chọc cười, banh mặt: “Anh thật thô lỗ.”

Khấu Hưởng bước chậm lại, dựa vào tường kêu to “Ồi” một tiếng.

Dương Chi vội vàng quay đầu lại, đỡ anh: “Có phải lại đau hay không? Bác sĩ khẳng định là không sao à?”

Khấu Hường vươn tay ôm cô vào trong lòng, dùng sức ấn đầu cô vào trong lồng ngực của mình, ấn đến mức Dương Chi khó thở.

Người đàn ông này, thật sự quá thô lỗ!

Dương Chi đẩy mạnh anh ra, liên tục lùi lại phía sau mấy bước: “Anh còn thể nữa là tôi giận đấy.”

Khấu Hường lại cúi đầu cười, gương mặt thoáng nét ngượng ngùng.

Dương Chi bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, căng thẳng nói: “Anh cười cái gì.”

“Nghĩ đến em hôm nay, thật hưng dữ.”

Anh đang nói đến lúc Dương Chi gào với Từ Gia Mậu.

“Ngay cả ông đây cũng bị dè xuống.”

Nghĩ đến chuyện chiều nay, Dương Chi thoáng đỏ mặt, xoay người đi ra khỏi khu khám bệnh: “Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Khấu Hường tăng tốc đuổi theo co, từ khu khám bệnh đi ra, đi tới bên đường lớn rực rỡ ánh đèn.

Anh không kìm được cong môi mỉm cười: “Tôi cảm nhận được.”

Dương Chi vẫn còn giận dỗi: “Cuối cùng cũng cảm nhận được mình là tên thối tha không biết xấu hổ à?”

“Không phải.” Khấu Hường cười: “Em đang đáp lại.”

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn anh.

Dưới đèn đường, đôi mắt anh nằm dưới cái bóng hàng lông mày, trông càng thêm đen nhánh sáng ngời.

“Tôi cảm nhận được, em đang đáp lại tôi.” Anh thu lại ý cười, giang hai tay: “Ôm tôi một cái đi.”

Vô cùng trịnh trọng, vô cùng thành kính.

Gương mặt Dương Chi đột nhiên phỉếm hồng, cô nghiêng đầu, khẽ nói: “Tôi không đáp lại anh.”

Sau lưng, Khấu Hường thoải mái nói: “Một ngày nào đó, em sẽ phải chủ động ôm tôi, sau đó hận không thể mỗi ngày đều ôm tôi.”

“Không có ngày đó đâu!”

Khấu Hường nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, hô: “Nhất định có.”

Buổi chiều hôm Khấu Hường và Từ Gia Mậu xảy ra xung đột, hai tiết cuối Từ Gia Mậu không lên lớp, cánh tay cậu ta bị góc ghế rạch đứt, máu tươi chảy tí tách tí tách xuống đất.

Cậu ta dùng áo bọc lấy cánh tay, lập tức đi xuống phòng y tế.

Từ Gia Mậu rất yêu quý cơ thể mình, từ nhỏ chịu đựng không ít đau khổ, cũng bị đánh không ít lần, cậu ta mới biết được, trên thế giới này ngoại trừ bản thân mình, sẽ không còn ai quan tâm đến bạn, nếu chính bạn cũng coi thường mạng sống của mình, vậy thì sống còn không bằng giòi bọ.

Cậu ta phải yêu thương chính mình.

Y tá trong phòng y tế xử lý vết thương cho Từ Gia Mậu, dặn dò cậu ta kiêng đồ cay nóng, không được để dính nước, Từ Gia Mậu liên tục vâng ạ, lại nói với y tá: “Sau cổ tôi cũng đau.”

Y tá kéo cổ áo cậu ta ra nhìn, nói: “Có máu bầm, cậu lại đánh nhau với người khác đúng không?”

“Không đâu, lúc tôi chơi bóng rổ bị đâm.”

“Có thể đâm đến mức này cũng không dễ dàng gì.” Di y tá trêu đùa: “Người trẻ tuổi đừng có nóng tính như vậy.”

Từ Gia Mậu cười một cách vô hại.

“Đi kê cho cháu đơn thuốc, sau đó tự đến phòng thuốc lấy thuốc mỡ làm hoạt huyết tan máu bầm nhé.”

“Cảm ơn chị y tá.”

Một tiếng chị y tá, gọi ngọt đến mức dì y tá vui như mở cờ trong bụng: “Nhỏ thế này đã học được cách đeo mồm rồi, không biết tương lai còn thế nào nữa.”

Từ Gia Mậu nói: “Nếu không sao tôi có thể tìm được vợ.”

“Ồi, còn trẻ như thế mà đã nghĩ đến chuyện lấy vợ rồi hả.”

“Đúng vậy, vợ của tôi...” Trong đầu Từ Gia Mậu chợt xuất hiện một bóng dáng mặc váy trắng, cậu ta khựng lại, thật lâu sau, lắc đầu.

Sau khi y tá rời đi, cậu ta ngồi lại phòng bệnh một lát, sau đó cầm đơn thuốc bác sĩ kê, đi xuống nhà thuốc dưới tầng lấy thuốc.

“38 một lọ, có thể học sinh không?”

“Có.” Từ Gia Mậu giờ thể học sinh của mình ra.

“Có thể học sinh trả 20 là được.”

Từ Gia Mậu lấy thuốc, khi xoay người, một tà váy trắng lướt qua mắt cậu ta.

Trong lòng đột nhiên run lên.

Tổng Mạt đi ngang qua người, không hề nhìn cậu ta, lập tức đến cửa sổ nhà thuốc nói với bác sĩ: “Cho cháu một hộp thuốc trắng Vân Nam với ạ.”

Từ Gia Mậu xoay người nhìn cô ta, mấy năm nay cô đã cao lên nhiều, dáng người dần trở nên mảnh mai, không còn là cục bột nếp bụ bẫm như lúc nhỏ nữa.

Khi cô đi ngang qua người cậu, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Trong lòng Từ Gia Mậu thất lại.

Khi cô cầm thuốc chuẩn bị rời đi, Từ Gia Mậu đột nhiên mở miệng: “Em bị thương à?”

“Không.” Giọng Tổng Mạt rất bình tĩnh: “Mua cho người khác.”

“Ai có mặt mũi lớn như thế, có thể làm Tổng đại tiểu thư tự mình đưa thuốc.”

Tổng Mạt lạnh mặt, không muốn để ý đến cậu, xoay người rời đi.

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với cô kể từ khi chuyển tới trường trung học trực thuộc.

Trong lòng Từ Gia Mậu chợt quặn thắt đến khó chịu, nhìn cái gì cũng không thấy dễ chịu, cảm giác đau đốn sau lưng càng thêm rõ ràng, tim gan tí phỏi của cậu cũng đau theo.

Cậu cầm thuốc làm tan máu bầm, cô độc đi ra hoa viên nhỏ bên phòng y tế, cởi áo, định bôi thuốc lên lưng.

Vừa cử động, vết thương trên cánh tay phải lại nhói đau, cậu thở hắt kêu lên một tiếng.

Lúc này, có người cầm lấy tuýp thuốc mỡ trong tay cậu.

Từ Gia Mậu quay đầu lại, vẫn là tà váy dài trắng tinh kia.

Tổng Mạt.

Trong mắt cậu cuộn cuộn cơn sóng.

Cô mở nắp ra, bôi một chút vào lòng bàn tay, lạnh lùng nói: “Quay người.”

Từ Gia Mậu ngoan ngoãn xoay người, mỗi một tác da tác thịt trên người, mỗi một té bào đều trở nên nhạy cảm, cẩn thận cảm nhận lòng tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng vỗ về vết bầm trên lưng cậu.

Da cậu có màu lúa mạch khỏe khoắn, cơ bắp trên lưng cứng cáp, đường cong rõ ràng.

Nhiều năm không gặp, không chỉ cô trưởng thành, thành thực, anh trai nhỏ trước đây cùng cô lăn lộn trong bùn đất cũng đã trưởng thành.

Phân biệt con trai khác đàn ông ở điểm nào, thật ra rất đơn giản, chỉ cần xem trong lòng họ có phụ nữ hay không.

“Đã bao nhiêu năm chúng mình không gặp rồi.”

Tổng Mạt cười lạnh một tiếng: “Không nhớ, cũng không muốn nhớ, tôi đã sớm quên anh.”

“Quên tôi ư.” Từ Gia Mậu cười nhạt: “Hiện tại công chúa nhỏ đang học Lôi Phong làm việc tốt hả?”

Tổng Mạt nhéo mạnh vào vết bầm của cậu, Từ Gia Mậu hít sâu một hơi.

“Em tàn nhẫn thật đấy.”

“Sao bằng được anh.” Tổng Mạt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao bằng được anh trước đây, đi không ngoảnh lại, ngay cả một câu cũng không để lại cho tôi, à, không, anh có để lại, anh bảo tôi cut.”

Năm ấy cô mới bao lớn chứ, có lẽ vừa mới bước vào tuổi dậy thì, đúng vào độ tuổi động một cái là trời sập đất lún.

Cô đến quán Bida ngắm tìm cậu, cậu cũng gọi cô là công chúa nhỏ, bảo cô mau đi đi, chỗ này không phải nơi cô nên tới.

Cô nhìn những chàng trai cô gái bên cạnh anh, hành vi phóng đảng, đáng vẻ ngông cuồng khó thể kiềm chế.

Từ Gia Mậu ở cùng với bọn họ, cô với cậu, trước nay không phải người cùng một thế giới.

Buổi tối hôm đó, một mình Tổng Mạt lẻ loi đi dưới màn đêm lạnh lẽo, dùng cạn nước mắt của cuộc đời.

Từ đó về sau, Tổng Mạt quyết định xoá người này ra khỏi đầu.

Điều thuốc trong tay Từ Gia Mậu đã cháy hết, cậu run lên, sau đó nói: “Tôi không nói cut, tôi nói ‘đi’.”

Tổng Mạt cầm giận nói: “Có gì khác nhau sao.”

“Có.”

Tổng Mạt hừ lạnh, lại nghe Từ Gia Mậu tiếp tục nói: “Tôi Từ Gia Mậu cả đời này chưa từng sợ ai, ai cũng đánh, ai cũng dám trêu, nhưng có một người, tôi không dám trêu chọc.”

Tay Tổng Mạt khựng lại, nháy mắt trở nên cứng đờ. Xa cách nhiều năm, nghe cậu nói những lời không biết xấu hổ đó, trái tim cô lại có cảm giác như cây khô gặp mùa xuân.

“Vì sao anh lại xảy ra mâu thuẫn với Khấu Hường.” Tổng Mạt mở lời: “Anh đừng có nói là ghen ghét tài năng của cậu ấy.”

“Vì sao không thể là lý do này.”

Tổng Mạt cười lạnh: “Kiêu ngạo như anh Từ Gia Mậu sẽ ghen ghét người khác ư?”

Khóe miệng Từ Gia Mậu cong lên, nhiều năm như vậy, người hiểu biết cậu nhất, vẫn là cô.

“Chỉ đơn giản là nhìn cậu ta ngứa mắt, được không?”

Tổng Mạt thử hỏi: “Không phải vì Dương Tiểu Chi chứ, tôi thấy anh rất thân thiết với cô ấy.”

“Em quan tâm tôi thế, ngay cả việc tôi thân thiết với ai cũng biết?”

Tổng Mạt hừ một tiếng: “Ai thèm quan tâm anh.”

Một con gió thổi qua, mang theo cái ẩm ướt oi nóng giữa hè.

Từ Gia Mậu đột nhiên cầm bàn tay mềm mại lạnh lẽo của cô, ấn lên vai mình.

Tổng Mạt giật mình phát hiện, trên cổ tay của cậu có đeo một sợi dây đỏ, sợi dây cũ bị mài mòn theo năm tháng, tim cô đột nhiên quặn thắt.

Nếu vẫn là sợi dây kia, mặt trước chắc chắn là một con chó nhỏ ánh vàng rực rỡ.

Đó là tuổi của cô, cũng là quà cô tặng cho cậu.

Cậu không chú ý tới cảm xúc của Tổng Mạt thay đổi, chỉ trầm giọng nói: “Nghe nói có người làm em sống không tốt, tôi trở về xem thử.”

Cảm thấy cô im lặng rất lâu, Từ Gia Mậu quay đầu lại, thấy biểu cảm ấy của cô, khó hiểu hỏi: “Em cảm động à?”

Tổng Mạt phản ứng lại, sắc mặt thoáng hồng, vội vàng ném tay cậu ra: “Ai cần anh xen vào việc của người khác!”

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của cô, Từ Gia Mậu “Này” một tiếng ——

“Mặt cún con, tôi nhớ em.”

“Khốn nạn!”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Mùa đông bão

Cuối tháng sáu, tới gần kỳ thi cuối kỳ, toàn bộ các lớp đều đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Khấu Hường và mấy người Thời Tự quay lại bản demo, gửi đến nhà sản xuất của cuộc thi, rất nhanh đã được đáp lại, đối phương khen âm sắc của các thiếu niên rất tốt, lời ca tự sáng tác cũng thú vị, giai điệu rất hay.

Nhưng, nếu toàn bộ quá trình rap mà không có phần hát, e rằng hơi đơn điệu, cũng không dễ dàng được thính giả hiện tại đón nhận, cho nên nhà sản xuất đưa ra kiến nghị là, hy vọng có thể có thêm phần nhạc thịnh hành, do ban nhạc giọng nam làm chủ, thế nên nếu có thể thêm giọng nữ thì càng tốt.

Bên sông, thủy triều vỗ vào con đập, dòng xe cộ đi ngang qua làm vòm cầu âm âm vang vọng, gió to gào thét.

Thời Tự dựa vào cột đá rồng ruột, nhún vai nói: “Các cậu đừng nhìn tôi, nhạc thịnh hành tôi không chắc đâu, có thể hát, nhưng không nhất định hát ổn.”

Thẩm Tinh Vĩ đề nghị: “Nếu không Caesar hát nhạc thịnh hành, tao hát rap.”

Toàn bộ ban nhạc, cũng chỉ có giọng của Khấu Hường mới có thể hát được nhạc thịnh hành.

Nhưng Khấu Hường bầu một phiếu phủ quyết: “Tao không hát nhạc thịnh hành đâu.”

Anh chưa bao giờ chịu hát ca khúc được yêu thích, duy nhất một lần nghe thấy anh hát 《 Bí mật không thể nói 》của Châu Kiệt Luân ở KTV, nhưng là vì theo đuổi người ta.

Từ đó về sau, thật sự chưa từng thấy anh mở miệng hát nhạc có giai điệu.

“Tao phát hiện có phải mày có thành kiến với nhạc thịnh hành không?” Thẩm Tinh Vĩ lấy khuỷu tay chọc chọc Khấu Hường: “Ngoại trừ rap thì không hát nhạc khác?”

“Đúng vậy.” Khấu Hường trả lời rõ ràng: “Ông đây không hát nhạc thịnh hành.”

Có đôi khi anh thật sự cố chấp đến đáng sợ, giống hệt ông bố cứng đầu đi trước, nhưng cũng do phần cố chấp mạnh mẽ này, khiến bố anh có thể đánh bại toàn bộ đế quốc thương nghiệp bằng hai bàn tay trắng ở thập niên 90.

“Đừng làm khó Caesar.” Thời Tự nói: “Cậu ấy vào giới vì hip-hop, có thể kiên trì đi tiếp đã quá tốt.”

Con gái luôn dễ dàng thấu hiểu hơn con trai, hợp tác nhiều năm như vậy, Thời Tự hiểu Khấu Hường, hiểu tình cảm và lý tưởng của anh.

Anh muốn cả thế giới biết đến hip-hop, hiểu được hip-hop.

Cô ấy vào giới sớm hơn anh mấy năm, trước đây lần đầu tiên anh tới nhà máy bỏ hoang battle với người khác, không ai tin tên nhóc phú nhị đại này có thể làm được gì, mãi đến khi anh chỉ mất nửa năm, đánh bại tên rapper tự cho mình là siêu đẳng nhất ở nhà máy bỏ hoang.

Thiếu niên nói năng hùng hồn, trước nay chưa từng mất đi, anh vẫn luôn đi trên con đường này, thực hiện lý tưởng của mình.

Sau này, có Bùi Thanh, có Thẩm Tinh Vĩ, rốt cuộc anh cũng không phải chiến đấu một mình nữa.

Lý tưởng giống như ngọn lửa cháy bùng hực trong lò sưởi vào đêm đông, luôn có thể hấp dẫn người độc hành lẻ loi trong đêm tối giữa trời đông giá rét, bọn họ tâm đầu ý hợp, tụ hội bên nhau, không nói lời nào, lại có thể nương tựa lẫn nhau.

Về chuyện thi đấu, mọi người bàn bạc không có kết quả, Thời Tự muốn rút lui, ngay từ đầu chính cô ấy là người kiên quyết muốn làm, kéo ban nhạc

vào, song hiện tại gặp khó khăn, cô ấy lại muốn lùi bước.

Rất áy náy, cảm thấy rất có lỗi với mọi người.

Thẩm Tinh Vĩ vỗ vỗ lưng Thời Tự: “Không sao đâu, dù sao cũng sắp lên 12 rồi, không tham gia thi đấu cũng không sao.”

Bùi Thanh nói: “Đúng vậy, mẹ tôi cũng chưa chắc đã đồng ý.”

Điều thuốc trong tay Khấu Hường cháy gần hết, bị anh ấn vào cột đá dập tắt, anh công đàn ghi-ta xoay người rời đi.

“Caesar, đi đâu đấy?”

Khấu Hường không quay đầu lại, chỉ giơ tay, bình thản nói: “Nghĩ cách.”

Trong phòng, dì Chu nhẹ nhàng đi vào, đặt bánh tart trứng lên bàn, không quấy rầy hai đứa nhỏ đang vui đùa làm bài tập.

Thiếu gia thay đổi từng ngày, bà hoàn toàn được chứng kiến.

Không thể không nói, cô gái trẻ này, đúng là có thủ đoạn, có thể át chế được tính bất cần đời của thiếu gia.

Dì Chu nhìn Khấu Hường khôn lớn, đã bao giờ thấy anh kiên nhẫn ngồi học như thế này đâu.

Khấu Hường thay đổi, mỗi ngày dì Chu đều sẽ gọi điện thoại báo lại cho bà Triệu, trong lòng bà Triệu rất vui, lại tăng tiền lương cho Dương Chi.

Bánh tart trứng vào phòng, một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng bên mũi.

Khấu Hường vừa làm bài, vừa duỗi tay ra sờ.

“Bốp” một tiếng, dì Chu hất tay anh ra: “Đây là phần của Dương tiểu thư.”

“Thật bất công.”

“Không phải cậu không thích ăn đồ ngọt sao?” Dì Chu biết tính biết nết của anh, chưa bao giờ ăn đồ ngọt, cho nên đồ tráng miệng cũng không chuẩn bị cho anh.

“Tôi muốn ăn, không được sao?” Khấu Hường nhún mày.

Ồ, đúng là đôi tính đôi nết.

Dì Chu tấm tắc thấy lạ, đại thiếu gia không chỉ thay đổi khẩu vị, ngay cả tính nết cũng thay đổi, từ bao giờ, bà mới được thấy bộ dáng cười vui sướng này của anh nhỉ.

Từ khi Khấu Hường sáu tuổi, dì Chu đã nuôi nấng anh, phu nhân và tiên sinh có mâu thuẫn, nàng cũng được chứng kiến.

Nhưng mâu thuẫn của họ không thể so với vợ chồng bình, tính tình phu nhân kiêu ngạo, tiên sinh lại nóng nảy. Bọn họ không cãi nhau, khi bọn họ ở bên nhau sẽ tán gẫu, bàn về cô phiêu, tâm sự về cây cảnh trong vườn... Trừ những thứ đó ra, không có cái khác.

Dì Chu đã lớn tuổi, trải qua nhiều việc, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, giữa phu nhân và Khấu tiên sinh, tuyệt đối có vết rách rất sâu, không thể bù đắp và chữa trị.

Giữa bọn họ không giống vợ chồng, không có sự ân cần hoà ái của vợ chồng, ngược lại càng giống người xa lạ nửa lạ nửa quen. Từ lâu họ đã chia phòng mà nằm, hiện tại mỗi người một nhà.

Tiên sinh có một khu bất động sản khác ở phía Tây thành phố, sống một mình; mà phu nhân, đơn giản đi Scotland, cư trú cùng với bố mẹ dưỡng già, quản lý tài sản gia đình bên nước ngoài, rất ít khi về nước.

Biệt thự trống rỗng, chỉ còn Khấu Hường sống một mình.

Khi dì Chu mới gặp Khấu Hường, đứa nhỏ mới hơn sáu tuổi, đôi mắt đen nhánh không ngây thơ như những đứa trẻ khác, cả người anh toát lên khí chất tối tăm, giống như căn biệt thự cổ này, tản ra hơi thở cổ kính dầm mưa dãi nắng.

Anh trầm mặc ít lời, không cười, nhưng cũng không khóc.

Có đôi khi dì Chu còn cảm giác, anh giống như quý hồn vất vưởng trong ngôi nhà âm u này.

Không giống người sống.

Dù Chu thiện tâm, vô cùng đau xót đứa nhỏ này.

Đứa nhỏ này, nhìn thì phản nghịch, thật ra tâm tính rất tốt, ai đối xử tốt, ai đối xử không tốt với anh, anh rất rõ ràng. Đôi khi, anh còn trò chuyện với di Chu, hoặc giúp bà làm ít việc nhà.

Dòng âm nhạc mà thiếu gia theo đuổi, di Chu hoàn toàn không hiểu, nhưng bà bằng lòng làm khán giả của anh, đeo kính lão, xem anh giương nanh múa vuốt biểu diễn, tuy mấy tiếng kim loại kia luôn làm bà đau đầu.

Di Chu cảm thấy dòng nhạc anh hát đầu phải là hát, mà là vừa hát vừa kể chuyện theo nhịp điệu, thật khó nghe, nếu anh có thể làm một ngôi sao lớn, vậy thì thế giới này chẳng có ngôi sao nào cả.

Đương nhiên, lời này bà cũng từng nói đúng sự thật, chủ yếu là khuyên thiếu gia, đừng làm những chuyện vô bổ, không còn thời gian làm chuyện đúng đắn. Bà biết, tương lai thiếu gia sẽ phải trở thành người thừa kế sản nghiệp to lớn này.

Nhưng thiếu gia không chịu nghe ý kiến của bà, nói không được.

Di Chu đặt bánh tart trứng xuống, dặn Dương Chi nhân lúc còn nóng thì ăn luôn rồi rời khỏi phòng.

Dương Chi thất thần, có chuyện vẫn luôn kìm nén trong lòng muốn nói với Khấu Hường, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Qua nghỉ hè là lên 12, cô không định tiếp tục phụ đạo cho Khấu Hường nữa, cô muốn tập trung vào việc học của mình.

Cô có mục tiêu, đại học B tốt nhất cả nước, cô nhất định phải thi đỗ.

Hơn nữa, trước mắt tiền lương tiết kiệm được cộng với tiền thưởng mà bà Triệu hào phóng trả cho đã hoàn toàn đủ cho cô thuê một phòng trọ tốt trong khu dân cư.

Đương nhiên, dọn khỏi nhà Khấu Hường, đừng phụ đạo, cũng không chỉ bởi lên lớp 12, mà là...

Tâm tư mà Khấu Hường đối với cô đã rõ như ban ngày.

Cô không thể một bên cầm tiền lương mẹ người ta trả, một bên cưa cẩm con trai, thật sự quá vô đạo đức.

Ừm, tuy rằng cô không chủ động cưa anh, nhưng hai người sống cùng nhau dưới một mái nhà suốt năm rưỡi tháng dài, Khấu Hường lại có tình có nghĩa với cô, tuy cô tin bản thân mình có thể giữ vững, nhưng mà...

Dù sao nếu tiếp tục ở cùng nhau, tóm lại không ổn, bất kể thế nào Dương Chi cũng phải rời đi, trong khoảng thời gian này thành tích của Khấu Hường đã tiến bộ không ít, cô cũng coi như thành công mà lui thân, tương lai anh làm như thế nào, không phải chuyện mà cô có thể quản lý.

Song lời này, phải nói như thế nào mới tốt đây.

Bên bà Triệu chắc chắn dễ nói, nhưng bên Khấu Hường... Với tính tình của anh, có thể để cô cứ như vậy mà rời đi sao.

Dương Chi ngơ ngác nhìn Khấu Hường, anh cầm bút chì tính toán công thức trên giấy nháp, ngón tay thon dài trắng nõn.

Có tay đàn ông, vừa thô vừa ngắn vừa đen, rất xấu, có tay đàn ông, lại sạch sẽ như trắng sáng, mặc dù khớp xương không thon gọn như phụ nữ, nhưng lại có hương vị khác.

Tay Khấu Hường chính là như vậy.

“Em muốn ngắm tôi đến bao giờ?” Anh băng quơ mồm miệng hỏi.

Dương Chi hoảng sợ, vội vàng dời mắt, thầm nói không phải anh đang tập trung làm bài ư, sao còn có thể biết cô nhìn lên anh.

“Nếu em muốn ôm tôi, không phải báo trước đâu, lúc nào cũng được hết.”

Anh vừa nói vừa thả tay trái xuống, đùi mở ra, giống như lúc nào cũng sẵn sàng cho cô ôm.

Dương Chi.....

Tại sao lại lái được sang chuyện này, ai muốn ôm anh chứ!

Cô ném tẩy vào đầu anh: “Làm đề của anh đi.”

Khấu Hường làm xong bài thi, đưa cho Dương Chi kiểm tra, sau khi Dương Chi nhìn lướt qua, thoáng kinh ngạc, hôm nay chất lượng hoàn thành bài rất cao, không sai một câu nào.

“Anh, anh học thuộc đáp án ở đâu đây?”

Khấu Hường nhú mày: “Không tin tôi?”

Dương Chi thật sự hơi khó tin, nhưng cô đã giám sát anh giải xong bài thi này.

“Có thật là anh độc lập hoàn thành không?”

“Nếu không có sự tín nhiệm cơ bản nhất, sau này chúng ta nắm tay nhau cả đời thế nào được.”

Dương Chi: “.....”

Được rồi, cô sẽ khích lệ anh một chút: “Hôm nay anh rất tuyệt.”

“Có chuyện này, tôi muốn bàn bạc một lát.” Khấu Hường đẩy ghế dựa ra sau, thay đổi tư thế ngồi. Dương Chi lập tức đứng dậy lùi ra sau, đề phòng nói: “Tôi sẽ không ôm anh đâu!”

Khấu Hường nghe vậy, lông mày nhướng nhướng, ý cười trên khoé mắt càng sâu: “Tôi muốn hỏi em nghi hề có rãnh không?”

“Sao thế?”

“Đài truyền hình tổ chức cuộc thi tuyển chọn ca sĩ, được lên TV, August đăng ký tham gia, không được thuận rap, thiếu một giọng nữ hát nhạc thịnh hành.”

“Nghi hề à?”

“Quy mô cuộc thi tương đối nhỏ, đại để cần ba vòng, địa điểm là thành phố S.”

“Thành phố S, ngồi tàu hỏa đến cũng phải mất vài tiếng đồng hồ nhỉ.”

“Tàu nhanh, bốn giờ.”

“À” Dương Chi suy nghĩ, nói: “Chắc chắn mẹ tôi không yên tâm để tôi đi đến nơi xa như thế, hơn nữa, dường tôi không thích tôi hát.”

Khấu Hường tỏ vẻ không thể hiểu: “Có nhiều việc bọn họ không đồng ý lắm, nếu cái gì cũng phải chờ bọn họ đồng ý, thật là nhàm chán, hơn nữa, bố dường em đâu phải bỏ ruột, dựa vào đâu ông ta không thích em hát thì em sẽ không hát?”

Dương Chi liều mạng lắc đầu: “Thật sự không thể.”

Bố dường là trụ cột kinh tế trong nhà, chuyện to chuyện nhỏ đều do ông ta làm chủ, mẹ cô cần ông ta, Dương Chi cũng không thể làm trái.

Anh cũng không hẳn khoan vấn đề này, đôi mắt sáng quắc nhìn cô: “Cuộc thi này, em muốn tham gia không?”

Đề tay lên ngực tự hỏi, thật ra Dương Chi rất muốn đi, vừa rồi anh mở miệng, cô đã dao động.

“Tôi muốn.”

“Vậy đi, đến lúc đó tôi tới nhà em tiếp em”

“Không được!” Dương Chi giống như con thú nhỏ giật mình, vội vàng nói: “Tuyệt đối đừng tới, tôi thật sự không đi được.”

“Tại sao không đi được, nghĩ bừa một lý do, nói làm thêm, hoặc là đi du lịch với bạn cũng được mà.”

“Không phải, anh không hiểu đâu.” Dương Chi không dám nhìn anh, vội vàng đứng dậy: “Cứ vậy đi, tôi về phòng trước.”

Đúng lúc cô định ra cửa, Khấu Hường vo tròn bài thi, ném mạnh tới trước mặt cô: “Em luôn cảm thấy tôi không hiểu em, chuyện gì em cũng không nói cho tôi, tôi hiểu em thế nào được.”

Tay nắm then cửa của Dương Chi đột nhiên nắm thật chặt, cửa mở hé, gió lớn ùa vào.

Không phải không thể nói, chỉ là... Cô không muốn bày một mặt chật vật tới tận tâm của mình ra trước mắt anh.

Ai cũng có thể, anh không thể.

Cô rất trân trọng tình cảm Khấu Hường giành cho cô, bảo vệ thật cẩn thận, không muốn để thứ khác làm bẩn.

Khẩu Hường nằm trên sô pha hờn dỗi hết cả buổi trưa, Dương Chi và Tô Bắc Bắc hẹn nhau đến thư viện thành phố làm bài tập.

Trước khi đi, cô còn gọi anh, hỏi anh có muốn đi cùng hay không.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Khẩu Hường không muốn để ý tới cô, xoay người, vùi đầu vào sô pha.

Tức giận, như cá vàng vậy.

Dương Chi thở dài một tiếng, đi ra khỏi cửa.

Tiếng thở dài kia, vẫn luôn quanh quẩn trong trái tim anh.

Lúc này đi Chu ngồi xuống bên cạnh Khẩu Hường, vỗ vỗ đùi anh, Khẩu Hường rút cái chân đang bắt chéo lại.

Đi Chu thăm cảm tảo lên gọt: “Lại không vui à?”

“Hừ.”

“Vừa rồi tôi nghe thấy cậu nói chuyện với Dương tiểu thư, thi đấu gì thế?”

Khẩu Hường tức giận nói: “Đi lại nghe lén rồi.”

Đi Chu cười cười: “Thi đấu gì vậy, Dương tiểu thư không đi, cậu thấy tôi được không, tôi giúp cậu hát.”

Trong đầu Khẩu Hường bỗng xuất hiện khung cảnh đi Chu lên sân khấu hát rap cùng anh, chợt bị chọc cười, dù rằng anh cố gắng banh mặt, không cho chính mình cười ra tiếng, trông cười còn khó coi hơn khóc.

Đi Chu đặt dao gọt hoa quả xuống: “Giả vờ cái gì, muốn cười thì cười đi.”

Khẩu Hường che miệng, cười trộm, duỗi tay lấy quả táo trong tay đi Chu, đi Chu không cho anh, tự mình cắn một miếng: “Muốn ăn thì tự gọt đi.”

Khẩu Hường hừ một tiếng, ngồi dậy cảm tảo, không gọt, há mồm cắn luôn: “Đi lên sân khấu để múa hí khúc hả.”

“Cậu đừng có khinh thường đi cậu, trước đây đi cậu chính là giọng ca vàng của thôn đấy, hát 《 Hy vọng trên đồng 》, còn hay hơn cả bản gốc!” Đi Chu giật quả táo trong tay anh, chê bai: “Bản quá.”

Khẩu Hường cười: “Thật lợi hại, nhưng hiện tại không ai nghe dòng nhạc này cả.”

“Đúng vậy, hiện tại là thời đại của người trẻ tuổi các cậu.” Đi Chu vừa gọt táo giúp anh, vừa nói: “Dương tiểu thư là cô gái đến từ trấn nhỏ, tính cách kiêu ngạo, không bao giờ chịu thua, nhất là không muốn để người khác nhìn thấy mình khổ sở.”

Khẩu Hường quay mặt đi, lầm bầm: “Cô ấy nói ra tôi sẽ giúp cô ấy, tôi đối xử tốt với cô ấy mà cô ấy chẳng nhìn ra.”

“Sao không thấy được.” Đi Chu khuyên nhủ: “Trong lòng cô bé này có đắn đo, có tình nghĩa, cậu thấy cái gì cô ấy cũng giấu trong lòng, nhưng vẫn rõ ràng, cậu đối xử tốt với cô ấy, tương lai có lẽ gặp mười lần gặp trăm lần thì thế nào.”

Cùng đi Chu lái nhái hàn huyên một lúc, những khúc mắc trong lòng Khẩu Hường cũng tan đi không ít.

“Tôi không cần cô ấy trả lại.” Anh hừ một tiếng: “Ông đây làm ơn không cần báo đáp, sau này thế nào tôi mặc cô ấy.”

Ngoài cửa sổ, không trung vang lên tiếng sấm rền, không khí oi bức.

Từng hạt mưa trút xuống trong không khí nặng nề khô nóng.

Khi Khẩu Hường lên tầng, dường như đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi đi Chu: “Lúc cô ấy ra ngoài có mang ô không hả dĩ?”

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dối Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khô nóng

Ngoài cửa sổ thư viện, từng tầng mây âm đạm xám xịt giăng kín thành phố.

Gió mạnh gào thét.

Dương Chi thất thần cắn đầu bút, Tô Bắc Bắc cốc đầu cô: “Cậu đang nghĩ gì mà mê mẩn thế.”

Dương Chi hỏi Tô Bắc Bắc: “Nếu có chuyện mà cậu vẫn luôn lưỡng lự, cậu sẽ làm thế nào?”

“Tớ mà gặp lựa chọn khó khăn, thường không có thời gian để chú ý, nếu thật sự không được, cậu cứ tung đồng xu quyết định giống như tung đồng xu xem ai hát trước trong đấu battle ấy.”

Dương Chi liên tục lắc đầu: “Thế thì qua loa quá.”

“Đây vốn là hạ sách cho chuyện lưỡng lự, nếu trong lòng cậu đã có quyết định thì còn do dự làm gì.”

Dương Chi suy nghĩ, cảm thấy lời Tô Bắc Bắc nói cũng có vẻ đúng, cô lấy một đồng xu trong túi ra.

Cô đặt rằng, nếu là mặt số, cô sẽ đồng ý giúp Khấu Hưởng hát đệm, nếu là mặt hoa mẫu đơn thì không đồng ý.

Dương Chi dùng ngón cái bật đồng xu lên cao rồi để xuống mu bàn tay. Tô Bắc Bắc nhanh chóng ngó sang, hồi hộp nhìn khe hở ngón tay cô, dần dần dịch ra.

Hoa mẫu đơn.

Tô Bắc Bắc vỗ vỗ bả vai Dương Chi: “Nghĩ hè cậu ngoan ngoãn ở nhà ôn tập đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Dương Chi nhìn hoa văn trên mặt trái đồng xu, có phần không cam lòng: “Tớ tung lại một lần nữa nhé.”

Lại ném đồng xu một lần nữa, lúc này, vẫn là hoa mẫu đơn.

Tô Bắc Bắc nhướn mày: “Ý trời đấy.”

Dương Chi còn cố tình không tin, cô thay sang đồng xu khác, lại ném mạnh thêm lần nữa.

Vẫn là mẫu đơn.

“Bị quỷ ám rồi.”

Tô Bắc Bắc hí hóp mắt khinh thường nói: “Thế nên, thật ra trong lòng cậu sớm đã có quyết định đúng không.”

“Ừm...”

Dương Chi cất đồng xu đi, đồng thời thu dọn sách bài tập trên bàn: “Trời mưa sắp mưa rồi mà tớ lại không mang ô, tớ về trước đây.”

“Cậu vội gì chứ, đợi mưa tạnh hẵng đi.”

“Không được.” Dương Chi đã đeo cặp sách lên lưng, vội vàng đi ra cửa thư viện.

Thư viện cách nhà cũng không xa, đi qua mấy con phố là đến, Dương Chi vội vàng đi dọc bên đường, gió lốc thổi xung quanh, cuốn lấy cành khô lá úa bay tán loạn.

Sắc trời cũng dần dần tối sầm, xa phía chân trời mây đen cuộn cuộn, gió lốc xua tan cái oi bức của mùa hè.

Dương Chi mới ra khỏi thư viện không lâu, chợt có hạt mưa lớn rơi xuống mặt cô.

Ngay sau đó mưa to ào ào trút xuống, không cho bất cứ ai có cơ hội phản ứng.

Người đi đường xung quanh vội vã tìm chỗ trú mưa, Dương Chi cũng nhanh chóng trú dưới mái hiên của một cửa hàng bên đường.

Mưa mùa hạ tới nhanh đi cũng nhanh, Dương Chi định chờ cơn mưa này qua rồi đi, nhưng không ngờ đợi hơn mười phút, mưa to lại không có xu thế ngừng lại.

Sắc trời càng thêm âm u.

Đúng lúc này, điện thoại cô rung lên, cuộc gọi hiển thị —

Khẩu Hường.

“Em đang ở đâu.”

“Hà.”

“Tôi hỏi em, em đang ở đâu.”

Đầu bên kia, có thể nghe thấy tiếng mưa rơi ào ào.

“Tôi đang trú mưa ở Seven phố Chính Tân, sao thế?”

Tút tut tut...

Cô còn chưa dứt lời, Khẩu Hường đã cúp máy, Dương Chi nhăn nhăn mày.

Không thể hiểu được.

Cô vuốt bụng, cảm thấy hơi đói, dứt khoát vào Seven mua cái sandwich nóng, đi ra khỏi cửa, cắn một miếng bánh nóng hôi hổi, vừa mới ngẩng đầu liền trông thấy có một hình bóng quen thuộc trong mưa đang vội vàng đến gần.

Anh che ô màu đen, mang theo luồng áp suất thấp lạnh thấu xương, hùng hổ đi về phía cô.

Dương Chi sợ tới mức suýt làm rơi sandwich trong tay.

Khẩu Hường đi đến dưới mái hiên, thu ô, tán ô có bọt nước tí tách nhỏ xuống, anh bình tĩnh liếc cô một cái.

Dương Chi nhanh chóng lùi ra sau, nuốt miếng sandwich trong miệng.

Khẩu Hường tròn mắt: “Em ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu.”

Dương Chi nghe giọng anh không có dao súng côn gậy gì, lúc này mới yên lòng, tiếp tục ăn sandwich.

Khẩu Hường vươn bàn tay ướt, vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Sao lại ướt thế này.”

Dương Chi dụi mắt, muốn nói vốn đầu có ướt, bị tay anh sờ vào mới ướt đấy chứ.

Khẩu Hường chống hông đứng dưới hiên một lát, Dương Chi ngồi bên ghế công cộng, nhai từng miếng từng miếng sandwich.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tôi đi mua bao thuốc.”

“Sao anh không nói sớm, tôi có thể mua cho anh mà.”

“Em không biết tôi hút loại nào đâu.”

“Anh có thể nói cho tôi.” Dương Chi không buông tha: “Cho nên, anh đến đây không phải để mua thuốc đúng không.”

“Lúc này em tự dùng thông minh nhĩ.”

Anh quay đầu nhìn cô từ trên cao: “Tôi tới bắt mèo.”

“Anh bắt mèo gì đấy.”

“Một cô mèo chỉ biết ăn xong rồi chạy.” Anh hừ nhẹ một tiếng: “Vong ân bội nghĩa.”

Dương Chi bĩu môi, tiếp tục nhai sandwich. Khẩu Hường gác ô vào tường, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Vừa ngồi xuống, Dương Chi có thể cảm nhận được nhiệt độ không khí xung quanh tăng lên, cơ thể anh tựa như một cái lò sưởi.

Anh duỗi tay kéo cổ áo, xua tan sự khô nóng trong cơ thể.

“Anh không giận chứ?” Cô hỏi anh.

“Tôi không giận.”

“Còn nói không giận, mặt anh trông tối thui thế kia.”

Bọt nước theo mái hiên rơi xuống tí tách, giống như chuỗi ngọc kéo dài không dứt, Dương Chi ngẩng đầu nhìn mưa bụi mông lung, lại lấy một đồng xu trong túi ra đặt lên mu bàn tay.

“Nếu là mặt hoa mẫu đơn, tôi theo anh đến thành phố S tham gia thi đấu, nếu là mặt số, tôi không đi.”

“Em có thể dùng qua loa như vậy hay không, này!”

Khấu Hường còn chưa dứt lời, đồng xu đã bắn bay ra ngoài, rồi lại rơi xuống mu bàn tay cô, Dương Chi nhanh chóng dùng tay còn lại che đi.

Khấu Hường vờn người, trừng mắt, căng thẳng nhìn tay cô.

“Tôi mờ nhé.”

“Chờ một chút.”

Khấu Hường cầm lấy tay cô, nhắm mắt lại, yên lặng niệm một câu A di đà phật.

Anh hít sâu: “Em mờ đi.”

Dương Chi chậm rãi mở bàn tay ra, trên mu bàn tay trắng nõn, đồng xu giữa mặt khắc hoa mẫu đơn!

Dương Chi giật mình, hôm nay đúng là bị quỷ ám rồi!

Khấu Hường nắm chặt tay cô rồi đâm đâm vào lồng ngực cứng cáp của mình, hưng phấn nói: “Quân tử nhất ngôn, không thể đổi ý!”

Dương Chi đau gần chết, tên này, người làm từ sắt thép hay sao ấy!

“Đau.”

Khấu Hường vội vàng xoa xoa tay cô, có đặt bên miệng nhẹ nhàng thổi phù phù, vui mừng ra mặt: “Em đã đồng ý rồi đấy, cùng nhau đi nhé.”

“Tôi còn có một điều kiện.”

“Em nói đi.”

“Thi cuối kỳ anh phải lọt vào top 30 của lớp, top 100 của trường.”

Khấu Hường: “..... Em thật là quá đáng.”

Dương Chi đứng lên, vờn vai, mở ô đi vào trong mưa: “Anh không đồng ý được thì thôi.”

Khấu Hường vội vàng đuổi theo, nhận lấy cái ô trong tay cô: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Dương Chi cong môi cười khế, thật ra yêu cầu này cũng không tính làm khó người khác, thành tích của Khấu Hường không tốt cũng không xấu, ở mức trung bình, chủ yếu là do anh không nghiêm túc, lúc kiểm tra có câu biết làm mà anh cũng lười, một mỗi ngủ gục, cho nên xếp hạng vẫn luôn lơ lửng bên dưới.

Anh có trí nhớ tốt, nội dung giáo viên từng giảng trên lớp, có thể nghe mà không quên, cho nên chỉ cần chăm chỉ một chút, thành tích nhất định có thể tăng lên.

Anh che ô đen, cùng cô đi trong màn mưa mông lung.

Từ đầu đến cuối Dương Chi vẫn luôn giữ khoảng cách với anh, đi hơn mười mét, Khấu Hường nghiêng tán ô về phía cô, cô nhận ra cánh tay phải của anh đã vươn ướt.

Cô nhích lại gần anh.

Vài phút sau, anh tự nhiên duỗi tay khoác lên bả vai nhỏ nhắn của cô.

“Lần sau anh nhớ mang hai cái ô đi nhé.”

“Ừ.”

Sắp tới cuối kỳ, bầu không khí học tập trong lớp tăng cao, ngay cả tiết thể dục, đa số học sinh cũng đều ở lại lớp đọc sách học tập.

Tiết tự học, Tổng Mạt gấp bài không làm được, xoay người hỏi bạn ngồi phía sau, sau khi bạn nữ kia cầm bút tính toán trên nháp thật lâu sau, bắt đầu đi nói với Tổng Mạt: “Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra cách giải, nếu không cậu đi hỏi Dương Chi đi.”

Tổng Mạt ngượng ngùng lấy lại cuốn tài liệu, hỏi Dương Chi, thôi khỏi, vì chuyện không thoải mái lần trước, hai người đã có khúc mắc, tuy không làm âm ỉ, nhưng cũng chỉ thiếu một bước đâm thủng tầng giấy mỏng.

Chuyện ở phòng tập luyện, cô ta đã từng hỏi Kiều Tư Tuyết, Kiều Tư Tuyết cũng thẳng thắn thừa nhận, là chính mình làm, nhưng rõ ràng Dương Chi đã cho là cô ta làm, nếu đã thành người xấu, dứt khoát hoặc là không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng, trận đấu bóng rổ ném quần đùi của cô, xem như cùng cố vai người xấu.

Dù rằng sau này nghĩ lại, cảm thấy mình thật sự xúc động, nhưng Tổng Mạt vốn là người như vậy, muốn cái gì thì làm cái đó, không quan tâm.

“Hay là Bùi Thanh.” Thấy Tổng Mạt khó xử, bạn nữ kia lại đề nghị: “Hoặc là Tô Bắc Bắc.”

Thôi khỏi.

Tổng Mạt cảm thấy, những người có thành tích tốt trong lớp đều có quan hệ không mấy tốt đẹp với mình.

“Hoặc là, Từ Gia Mậu.”

Chợt nghe thấy ba chữ này, trái tim Tổng Mạt run rẩy, mắt tự nhiên quay đầu. Đúng lúc này, vị trí trống bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống.

Không cần nhìn, Tổng Mạt cũng biết là ai đến đây, bởi vì cô ta ngửi thấy mùi thuốc lá Marlboro thoang thoảng trên người cậu ta.

“Em không hiểu câu nào?” Giọng cậu ta bình thản.

“Không có.” Tổng Mạt mắt tự nhiên dịch người đi, đưa lưng về phía cậu ta.

Từ Gia Mậu trực tiếp cầm sách bài tập của cô ta lên, lướt qua một lượt, sau đó bắt đầu viết bước giải lên giấy nháp.

Năm phút sau, một tờ giấy phủ kín chữ được đưa tới trước mặt Tổng Mạt, phía trên là hàng chữ nhỏ hữu lực.

Từng bước giải được ghi ra tường tận.

“Em tự xem đi, nếu vẫn còn không hiểu thì khỏi học luôn, học tập không phù hợp với em đâu.” Từ Gia Mậu cười nói.

Tổng Mạt thở phào đẩy vở đi: “Anh tránh ra, tôi không muốn đọc.”

Từ Gia Mậu cười nói: “Trước đây em làm bài tập sau, bị mẹ mắng đến khóc to, cầm vở tới tìm tôi, nhờ tôi giúp em làm bài tập.”

Những gì cậu ta nói đều đã là chuyện cũ từ nhiều năm trước, khi đó Tổng Mạt còn học tiểu học, bố Từ Gia Mậu làm tài xế cho nhà Tổng Mạt, cho nên Từ Gia Mậu cũng ở nhà nhỏ trong sân nhà bọn họ.

Trong suốt thời thơ ấu ngây ngô của Tổng Mạt, có một anh trai nhỏ luôn làm bạn với cô, cùng cô đi chân trần xuống sông bắt cua, leo cây trộm trứng chim, vào rừng bắt đom đóm... Khi đó Tổng Mạt không hề có tính công chúa như bây giờ, chỉ là một cô nhóc nghịch ngợm.

Cô học toán không giỏi, thành tích của Từ Gia Mậu lại luôn dẫn đầu, mỗi lần Tổng Mạt bị mẹ dạy dỗ, đều sẽ cầm vở đến phòng Từ Gia Mậu khóc nức nở, Từ Gia Mậu lấy giấy lau mũi nhỏ cho cô, sau đó kiên nhẫn giảng toán giúp cô. Khả năng tự hiểu của cô không tốt, cậu lại kiên nhẫn giảng thêm một lần, giảng chi tiết cặn kẽ.

Sau đó Tổng Mạt đi du lịch nước ngoài với bố, khi trở về chợt nhận ra không thấy Từ Gia Mậu đâu, nhà nhỏ trống rỗng không còn người ở, có tài xế mới đến.....

Reng reng reng, tiếng chuông tan tiết vang lên, học sinh học xong tiết thể dục ồ ạt ủa vào lớp, cắt ngang hồi ức của cô.

Khẩu Hương cầm đĩa mớ hời đi vào, lập tức đến bàn Dương Chi, Dương Chi ăn ý rút tập giấy ướt xếp thành hình vuông trong cặp sách ra, đưa cho anh.

Từ Gia Mậu nhìn theo ánh mắt Tổng Mạt, hừ lạnh một tiếng nói: “Em có người thương rồi à?”

Tổng Mạt đập mạnh bút lên mặt bàn: “Bạn cùng bàn của tôi sắp về rồi, mời anh đi cho.”

Từ Gia Mậu không đi, ánh mắt thâm trầm: “Em thích cậu ta ở điểm nào.”

“Không liên quan gì đến anh cả.”

Từ Gia Mậu quay đầu lại nhìn Khẩu Hương, đúng lúc gặp Khẩu Hương ngẩng đầu lên, hai người liếc nhìn nhau đầy ẩn ý.

“Cậu ta có đẹp trai bằng anh không?”

“Anh có thể đừng trẻ con như vậy được không.” Tổng Mạt xoay người rời khỏi lớp.

Bên hành lang không người, Từ Gia Mậu đuổi theo, không buông tha mà truy vấn: “Hay là em cảm thấy gia thế cậu ta tốt, nhưng nhà em cũng không kém nhì, môn đăng hộ đối.”

“Từ Gia Mậu!”

Tổng Mạt tức điên lên, kích động nói: “Được, anh muốn biết, tôi đây nói cho anh biết, thật lâu thật lâu trước đây, tôi từng thích một chàng trai có gia thế không tốt, anh ấy thích hip-hop, có lý tưởng về âm nhạc, sau đó anh ấy không cần tôi.”

Từ Gia Mậu trầm mặc, con người tối tăm trầm tĩnh như hồ.

“Anh ấy nói với tôi, khoảng cách giai cấp vĩnh viễn không thể vượt qua, anh ấy nói có lẽ ước mơ của anh ấy chỉ có thể dừng lại dưới lòng quảng trường, anh ấy không cho được bất cứ thứ gì tôi muốn, nhưng anh ấy căn bản không hề biết tôi muốn gì.”

“Không sai, Khẩu Hường có gia thế tốt, cũng chẳng có khoảng cách nào cần phải vượt qua, cậu ấy nhiệt tình yêu thương hip-hop, cố chấp với âm nhạc, rất hấp dẫn tôi, cho nên tôi thích cậu ấy, Từ Gia Mậu anh có ý kiến gì không!”

Tổng Mạt nói xong, xoay người rời đi.

Một cơn gió khô nóng, kéo theo cái oi giữa trưa hè, Từ Gia Mậu đứng yên tại chỗ, bình thường thì khéo mồm khéo miệng không tha cho ai, giờ phút này lại á khẩu không trả lời được.

Cậu ta quay lại lớp, lập tức đi đến bàn Khẩu Hường.

“Chúng ta đấu lại đi.”

Khẩu Hường xoay bút trong tay, thoáng nhướn mày, nhìn về phía cậu ta.

“Đấu battle lại lần nữa đi, tôi muốn đường đường chính chính đánh bại cậu.” Từ Gia Mậu gần giọng nói.

“Bộp”, Khẩu Hường đập bút xuống bàn, anh chậm rãi đứng dậy, khoe miệng cong lên cười lạnh: “Nếu cậu thua, lập tức rút đi được không.”

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cơ hội

Hôm đó Dương Chi nhận được một cuộc điện thoại, đối phương là một người phụ nữ, tự xưng người đại diện của công ty truyền thông Bắc Ngu, cô ấy xem được video biểu diễn của Dương Chi ở trang chủ trang web, cảm thấy có triển vọng, hy vọng có thể gặp mặt nói chuyện với cô.

Ban đầu Dương Chi tưởng là lừa đảo, cũng không để ý, cúp điện thoại vài lần. Lần cuối cùng, đối phương nói nếu cô có hứng thú, có thể tới công ty tham quan, công ty Bắc Ngu nằm trong toà nhà thương mại cao nhất trung tâm CBD (1).

Đối phương gửi địa chỉ cho cô, bảo cô nếu có thời gian, nhất định phải đến đây.

Trước ngày thi cuối kỳ, Dương Chi vô cùng bận rộn, nhưng cuộc điện thoại kia giống như dấu ấn khắc sâu trong lòng cô. Tựa như đột nhiên có một cánh cửa dẫn đường đến ước mơ khê hê mở với cô, trong khe hở đó thấp thoáng ánh sáng rực rỡ.

Sao có thể không rung động?

Dương Chi tìm kiếm thông tin về truyền thông Bắc Ngu trên internet, đây là một công ty giải trí truyền thông chuyên nghiệp, trong tay nắm giữ các nhóm nghệ sĩ hàng đầu của ngành, phạm vi hoạt động bao gồm phát hành album ca nhạc, lập kế hoạch hoạt động giải trí, lập kế hoạch biểu diễn, quản lý nghệ sĩ và các lĩnh vực khác.

Dương Chi xem ảnh các nghệ sĩ nằm trong tay họ, rất nhiều ca sĩ và diễn viên kỳ cựu có tên tuổi, cũng có không ít nghệ sĩ mới đang nổi tiếng.

Tóm lại, rất nhiều gương mặt quen thuộc, Dương Chi có thể nói được hết tên bọn họ.

Cô quyết định tìm một buổi chiều cuối tuần, bắt xe buýt đến truyền thông Bắc Ngu ở trung tâm CBD, đập vào mắt là một toà nhà kính vô cùng hiện đại, bên trong có rất nhiều đàn ông phụ nữ mặc đồ công sở chuyên nghiệp.

Đây là một thế hoàn toàn xa lạ mà cô chưa từng tiếp xúc.

Cô đứng trước toà nhà kính cao ngất ngưỡng, ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy bản thân nhỏ bé như một con kiến.

Nhiều năm sau, mỗi khi cô nhớ lại buổi chiều buồn tẻ hôm đó, bình thường như vậy, ai có thể nghĩ rằng, đó chính là giây phút thay đổi số phận cuộc đời cô.

Dương Chi mang theo tâm trạng thấp thỏm, đi vào toà nhà kính, nhân viên quầy lễ tân gọi cô lại.

“Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

“Tôi tìm Lục tiểu thư.” Dương Chi lễ phép nói: “Tiểu thư Lục Diệc.”

Nhân viên lễ tân cau mày đánh giá cô, thấy cô ăn mặc mộc mạc, hỏi: “Xin hỏi cô có hẹn trước với quản lý Lục không?”

Dương Chi lắc đầu.

Trong lòng nhân viên lễ tân khinh thường, cho rằng cô giống mấy cô gái trẻ muốn nổi tiếng đến phát điên như trước đây, mặt dày trực tiếp chạy tới tìm người đại diện Lục Diệc. Đùa gì vậy, Lục Diệc chính là người đại diện vàng mà trong giới ai cũng phải gọi một tiếng “Chị Lục”, cô ấy là người mà mấy cô gái nhỏ như cô muốn gặp thì có thể gặp sao?

“À, cô nhìn những người kia xem, đều tới công ty phỏng vấn, cô điền thông tin vào giấy trước, sau đó ra đằng kia chờ, lát nữa sẽ có người dẫn các cô đi.”

“Tôi đến đây không phải để phỏng vấn...”

Dương Chi còn chưa dứt lời, nhân viên lễ tân đã tiếp điện thoại, bắt đầu công việc bận rộn, Dương Chi không nói được, dứt khoát ra phòng tiếp khách phía trước, ngồi cùng với nhóm người chuẩn bị phỏng vấn, chờ cô ta xong việc rồi lại qua nói.

Các cô gái xung quanh vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, từ cuộc trò chuyện của họ, Dương Chi biết được các cô ấy đều là hotgirl mạng nổi tiếng, đến đây tham gia phỏng vấn, nếu được gia nhập, họ có thể hợp tác với những ngôi sao nổi tiếng.

Họ cảm tay nhau, trò chuyện vô cùng thân thiết.

“Cô là ca sĩ mạng, Cứu Diêm Diêm sao.”

“Ôi tôi không nổi tiếng được bằng cô đâu. Tôi vô cùng thích cô.”

“Giờ cơ, cô là Khúc Tiểu Châu á, tôi từng xem video make up của cô, kỹ thuật make up của cô thật là thần kỳ, wow, hôm nay cô make up tôi hoàn toàn không nhìn ra luôn.”

“Ha ha.”

“Cái túi Hermes này của cô là phiên bản giới hạn đúng không?”

“Đúng vậy, fans tặng đấy.”

“Thật là hâm mộ.”

.....

Dương Chi lẳng lặng nhìn các cô gái xung quanh nịnh hót tăng bốc lẫn nhau, cô có thể nhìn ra được bọn họ thật ra đều đang nghĩ một đằng nói một nẻo, không phải lời thật lòng.

Mặc dù diện mạo và dáng vẻ rất khác, nhưng giọng điệu và nụ cười giả dối kia, chẳng khác nào mấy bà hàng xóm đứng ở đầu đường cuối ngõ đang tranh nhau khoe khoang chồng con mình.

Dương Chi từng gặp quá nhiều.

Cô yên lặng ngồi trên ghế, mặc một bộ quần áo thoải mái sạch sẽ, đi giày trắng, không trang điểm, có lẽ mấy cô gái xung quanh đã bắt đầu chán tăng bốc lẫn nhau, bắt đầu đánh giá Dương Chi, chụm đầu ghé tai thì thầm.

“Thế mà cũng tới phỏng vấn hả?”

“Có thể tiến vào mới lạ.”

“Chỉ có tôi cảm thấy trông cô ta rất quen thôi ư?”

“Đúng là trông rất quen, nhưng không trang điểm, ai biết cô ta là ai.”

.....

Dương Chi nhìn đồng hồ, đã qua hơn nửa giờ, nhân viên lễ tân vẫn đang bận rộn. Băn khoăn một lát, cuối cùng cô đành gọi vào số mà Lục tiểu thư đã từng liên lạc với cô.

“Lục tiểu thư, em là Dương Chi, hôm trước chị gọi điện bảo em tới...”

“Bây giờ em đang ở dưới tầng, không sao, nếu chị bận...”

“À, vâng, em chờ chị.”

Hai phút sau, một người phụ nữ mặc vest đen và một người phụ nữ mặc váy từ trong thang máy đi ra.

Cô ấy đi giày cao gót Prada, mang khí khái của một người phụ nữ quyền lực, trang điểm tinh tế, khiến người khác không nhìn ra tuổi tác, nhưng chắc chắn không còn trẻ, song vẫn rất xinh đẹp.

Dương Chi nghĩ thầm, đây chính là sức quyến rũ của người phụ nữ thông minh, trưởng thành. Cô vội vàng đứng dậy chào: “Lục tiểu thư chào chị, em là Dương Chi.”

“Đề em đợi lâu.” Lục Diệc bắt tay với Dương Chi, xoay người cất cao giọng, nghiêm mặt nói với nhân viên lễ tân: “Vì sao không gọi cho tôi biết?”

Nhân viên lễ tân hoảng sợ: “Chị Lục, xin, xin lỗi, em cứ tưởng cô ấy đến đây phòng vấn...”

Lục Diệc lạnh mặt trầm giọng nói: “Cô ấy là khách tôi mới đến.”

“Rất xin lỗi chị Lục, rất xin lỗi Dương tiểu thư!” Mặt nhân viên lễ tân tái mét, liên tục cúi người xin lỗi: “Do em làm việc sơ xuất.”

“Không sao, Lục tiểu thư, do em ban đầu không nói rõ ràng, không trách người khác.” Dương Chi vội vàng ra mặt giải vây.

Lục Diệc nể tình Dương Chi, dạy dỗ nhân viên lễ tân vài câu, sau đó không truy cứu chuyện này nữa.

Nhân viên lễ tân như trút được gánh nặng, biết ơn nhìn Dương Chi.

“Dương tiểu thư, em đến văn phòng của tôi, chúng ta tâm sự được không?”

“Vâng.”

Dương Chi đi theo Lục Diệc vào thang máy, bên ngoài phòng tiếp khách các cô gái đều sợ ngậy người, khó mà tin chuyện vừa xảy ra, người đó thật sự chính là người đại diện vàng Lục Diệc của truyền thông Bắc Ngu? Nghe nói cô ấy vô cùng kiêu ngạo lạnh lùng, trong giới rất nhiều ngôi sao đều phải gọi cô ấy một tiếng chị Lục.

Cho nên cô gái nhìn trông có vẻ bình thường kia, rốt cuộc có địa vị, có thể khiến Lục Diệc tự mình xuống tầng tới đón?!

Sau khi các cô rời đi, nhân viên lễ tân thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng nghiệp im lặng từ nãy đến giờ chợt đi tới, nói với cô ta: “Vừa rồi cô... Nguy hiểm thật, may mà vị Dương tiểu thư kia là người tốt, không chấp nhặt.”

Nhân viên lễ tân nhủ thầm: “Tôi thấy cô ấy lạ mặt, không phải nghệ sĩ công ty chúng ta, tôi cứ tưởng tới phòng vấn, mỗi ngày chúng ta đều phải tiếp đón không biết bao nhiêu người muốn nổi tiếng, muốn gặp chị Lục, làm sao tôi có thể gọi điện báo cho từng người được.”

Đồng nghiệp lắc đầu: “Thế nên ấy, làm nhân viên lễ tân, nhất định phải nghe ngóng bốn phương tám hướng, tôi nghe người ta nói, mấy ngày nay chị Lục vừa ý một người mới trên trang web video âm nhạc, nói cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng, hơn nữa sẽ vô cùng nổi tiếng.”

Nhân viên lễ tân mở to hai mắt nhìn: “Cô nói... Không phải là cô ấy chứ!”

“Cô vào Bắc Ngu, bình thường phải chịu khó đọc tin tức giải trí, đừng mù tịt như vậy.” Đồng nghiệp nói một cách chắc chắn: “Ánh mắt của chị Lục rất độc, là chị đại trong giới, có thể khiến chị ấy nói ra những lời như thế, nhất định vô cùng tài năng, không phải người bình thường.”

Nhân viên lễ tân nghiêng ngả gật đầu.

Trong văn phòng sáng sủa sạch sẽ, Dương Chi ngồi trên sofa, trong tay ôm một cốc trà nóng, nhìn quanh bốn phía.

“Lục tiểu thư.”

“Gọi tôi là chị Lục đi, tất cả mọi người đều gọi như vậy.” Lục Diệc ngồi đối diện Dương Chi, để một hộp chocolate nhiều màu sắc xuống trước mặt cpp.

“Chị Lục, hôm trước những lời chị nói trong điện thoại em còn chưa hiểu lắm.”

Thế nên cô đã từ chối theo bản năng những triển vọng mà Lục Diệc đã vẽ ra với cô sau khi ký hợp đồng nghệ sĩ, cảm thấy không chân thực, không đáng tin.

Lục Diệc là người hoạt động nhiều năm trong giới giải trí, liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Dương Chi: “Nếu Dương tiểu thư đến đây, chắc hẳn không phải không có hứng thú với chuyện này.”

Dương Chi chần chừ nói: “Em muốn đến đây tìm hiểu một chút.”

“Đúng là nên cẩn thận tìm hiểu, chúng ta có thể tâm sự.”

Lục Diệc giống như một người chị ấm áp, 40 phút nói chuyện thoải mái, cô ấy cũng đã nắm được đại khái hoàn cảnh gia đình và tính cách của Dương Chi.

“Là thế này, bây giờ em còn đang đi học, tôi hiểu, con đường phía trước chưa quyết định, còn phải trao đổi với người nhà, không cần lập tức đưa ra quyết định.”

Dương Chi gật đầu: “Em phải thi đỗ đại học trước...”

“Thi đại học là việc nhất định phải làm, nhưng không thể so sánh hiện tại với trước đây, người nào cũng có thể debut, hiện tại bằng cấp của nghệ sĩ là điều không thể thiếu.” Lục Diệc nói: “Cho nên em không phải áp lực, tôi cũng sẽ không bắt em nghỉ học hay thế nào.”

Dương Chi cúi đầu nhấp một ngụm trà, là trà hoa nhài, hương thơm dịu nhẹ thoang thoảng.

“Dương Chi, em có biết thế giới này thiếu kiểu người nào nhất không?”

Dương Chi nghĩ nghĩ, trả lời: “Là người cần cù thật thà cố gắng ạ?”

Lục Diệc cười: “Người cần cù thật thà cố gắng, em đi ra khỏi văn phòng, gặp được mười người, phải có chín người còn cố gắng hơn em, mục tiêu còn rõ ràng hơn em, nhưng mà, họ không có cơ hội, bởi vì cơ hội tôi trao không bao giờ lãng phí.”

Dương Chi giật mình hiểu ra, lại có chỗ không hiểu.

Lục Diệc yên lặng nhìn cô: “Dương Chi, trên thế giới này, người thiếu nhất không phải cố gắng, mà là thiên phú.”

Dương Chi ngẩn người, từ nhỏ đến lớn, bất kể là mẹ hay thầy giáo, luôn nói với cô rằng, 99% cố gắng cộng thêm 1% thiên phú sẽ thành công, nhưng chưa từng có người nói, thiên phú còn quan trọng cố gắng.

Lục Diệc là người đầu tiên.

“Chúng ta giống nhau.” Lục Diệc ung dung mỉm cười, cô ấy nhìn thấy sự không cam lòng làm người bình thường và khát vọng tương lai trong cô.

Thế nên cô ấy mới hứa hẹn với Dương Chi, có thể nâng đỡ cô, cho cô một con đường tương lai rực rỡ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể để cô ấy chờ quá lâu, trong vòng ba tháng, tốt nhất phải trả lời được có ký hợp đồng hay không.

Đồng thời cô ấy còn hứa hẹn với Dương Chi, nếu trở thành nghệ sĩ của cô ấy, cô ấy sẽ suy xét đến vấn đề cô còn nhỏ, phải đi học, đặc biệt lại là thời điểm lớp 12 vô cùng quan trọng, cô ấy sẽ cho cô thời gian, để cô có thể thi đỗ một trường đại học tốt, nhưng sau khi thi đại học, cô phải ở lại thủ đô, nhận sự huấn luyện và sắp xếp của công ty, chính thức trở thành nghệ sĩ của công ty.

Thế còn trong nhà có gì khó khăn, cô đều có thể nói với cô ấy, mọi chuyện đều có thể bàn bạc.

Chiều hôm đó, Dương Chi ngồi trong văn phòng Lục Diệc hai giờ, đến khi đi ra đầu óc mơ màng, còn hơi lưỡng lự.

Không thể nghi ngờ, Lục Diệc cho cô cơ hội đã đá động đến cô, không chỉ cho cô một khoản thù lao lớn, mà còn vẽ ra giúp cô con đường tương lai long lẫy, đó là ước mơ từ nhỏ đến lớn của Dương Chi.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc cô suy nghĩ đến vấn đề này, trước mắt phải thuận lợi vượt qua kỳ thi cuối kỳ mới là chuyện quan trọng. Lục Diệc cho cô ba tháng, cũng đủ để cô suy nghĩ kỹ càng.

Khi Dương Chi về đến nhà, bầu trời đã tràn đầy ánh sao.

Cửa phòng cuối hành lang hé mở, qua khe cửa thấp thoáng ánh đèn ấm áp, Khẩu Hường dựa vào bàn viết gì đó, Dương Chi đoán chắc anh lại đang biên soạn nhạc.

Khi cô nhẹ tay nhẹ chân chuẩn bị rời đi, nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng trầm khàn từ tính của Khấu Hưởng: “Trở về rồi à.”

Bước chân Dương Chi dừng lại.

“Ừm.”

“Vào đây, giảng giúp tôi đề này.”

Dương Chi chột dạ đi vào, sợ Khấu Hưởng hỏi cô đi đâu, cô không dám che dấu, càng không dám nói dối.

Chuyện này còn chưa quyết định, cô không muốn để suy nghĩ của người khác làm ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Song cũng may, Khấu Hưởng không hỏi nhiều, đầu ngón tay chỉ chỉ vào một bài trong sách, “Bài này, tôi không biết làm.”

Người trước nay luôn lạnh lùng, ngay cả khi nhờ người khác hướng dẫn, cũng có thể hỏi với khí thế kiêu ngạo như vậy.

Dương Chi không thêm đề ý, lật sang vài trang trước, phát hiện những trang trống phía trước cũng đã được anh giải quyết.

Người này, không ngờ lại chủ động học như vậy, chuyện hiếm thấy nha!

Dương Chi ngẩng đầu nhìn anh, anh đeo một cái kính gọng vàng, trông có vẻ nhã nhặn.

Dương Chi tháo kính của anh ra nhìn, nhận ra đó là kính phẳng.

“Anh đâu bị cận, đeo kính vào làm gì.”

Khấu Hưởng thờ ơ trả lời: “Giả vờ tôi đang nghiêm túc học tập.”

Dương Chi hừ một tiếng, học thì học đi, còn phải giả vờ, công nhận khó khăn như vậy hả.

Cô cầm giấy bút, giảng bài cho anh.

“Đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu.”

Vậy anh giải lại theo hướng dẫn của tôi đi, không được chép lại.

Cô rất sợ anh chép lại, rõ ràng còn chưa hiểu, lại có thể chép nguyên đáp án ra.

Có đôi khi trí nhớ quá tốt cũng không phải chuyện hay.

Khấu Hưởng nhận bút, viết đáp án của bài vừa rồi, Dương Chi vội vàng đẩy tay anh ra.

“Tôi đã nói là bước làm, anh không thể trực tiếp viết đáp án.”

“Rốt cuộc em muốn như thế nào.”

“Anh phải viết từng bước ra.”

“Không phải giải được bài là xong rồi sao?”

“Anh phải làm theo yêu cầu của tôi...”

“Không ai có thể bắt tôi, tôi phải làm như thế nào hoặc không nên làm như thế nào.”

Tranh cãi một lúc, sắc mặt Khấu Hưởng đột nhiên trầm xuống.

Dương Chi khựng lại, rùng mình một cái.

Anh lại tức giận.

Trong lúc cô đang nhanh chóng tự hỏi nên đối phó như thế nào, Khấu Hưởng nhướng mày nhìn cô, dịu dàng nói: “Đương nhiên, em là ngoại lệ.”

Thấy nét cười trên khóe miệng anh càng ngày càng nhiều, Dương Chi mới biết mình bị anh trêu, cô tức giận đẩy anh: “Anh thật nhảm chán! Làm tôi sợ gần chết.”

“Sợ tôi thế à?”

Dương Chi tức giận nói: “Đúng vậy, anh là Diêm La Vương chuyển thế đầu thai, tôi sợ anh lắm.”

Cô còn chưa dứt lời, Khấu Hường bỗng nhiên ghé lại gần, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai mạnh khảnh của cô, mỗi cách má cô chỉ vài centimet, khẽ run lên như muốn hôn.

Cô đột nhiên mở to hai mắt, tim bắt đầu đập thình thịch, thình thịch thình thịch. . .

Anh dịch đến bên tai cô, khàn giọng nói —

“Em nói gì tôi đều nghe, tôi muốn em vui vẻ.”

Dịu dàng đến mức không còn là chính anh.

Hết chương 42

(1): Trung tâm CBD (Central Business District) là trung tâm kinh doanh và thương mại của một thành phố. Ở các thành phố lớn hơn, nó thường đồng nghĩa với “quận tài chính” của thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Phản đối chia lớp

Ngày có kết quả thi cuối kỳ, có người vui mừng có người buồn, dựa vào xếp hạng kết quả thi, những bạn nào không đạt yêu cầu sẽ phải rời khỏi lớp, sau đó bạn mới từ các lớp khác sẽ được vào học lớp 3 từ đầu học kỳ tiếp theo.

Dương Chi vẫn giữ phong độ ổn định ở vị trí thứ nhất, Từ Gia Mậu theo sát phía sau, lúc này Bùi Thanh giành được vị trí thứ ba của Tô Bắc Bắc, đẩy cô ấy xuống vị trí thứ năm.

Khi giấy báo điểm được trả về, Bùi Thanh chợt cảm thấy sau lưng lạnh căm căm, vừa quay đầu lại, quả nhiên Tô Bắc Bắc đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu ấy.

Bùi Thanh rung mình một cái, khẽ nói với Thẩm Tinh Vĩ: “Tao cảm thấy người nào đó sắp hành động rồi.”

Thẩm Tinh Vĩ nói: “Thế nên?”

“Bảo vệ mạng sống quan trọng nhất, tao chuẩn trước đây, nghỉ hè có việc thì liên lạc với tao qua điện thoại nhé.”

Bùi Thanh cầm cặp sách xoay người định chuẩn, lại bị Thẩm Tinh Vĩ giữ chặt: “Mày sợ gì, lát nữa chủ nhiệm lớp còn vào dạy dỗ nữa đấy.”

Tô Bắc Bắc đột nhiên đập giấy báo điểm xuống mặt bàn, oán hận nói: “Cậu ấy dụ dỗ tớ.”

Dương Chi quay đầu lại nhìn Bùi Thanh đang run bần bật: “Hoàn toàn không nhìn ra luôn.”

Tô Bắc Bắc ưỡn ngực, ra vẻ nữ vương: “Muốn tớ yêu cậu ấy, đầu tiên cần phải đánh bại tớ.”

Dương Chi:

“Rốt cuộc cậu ấy cũng làm được, tớ chờ ngày này lâu lắm rồi!”

Tô Bắc Bắc dứt lời, lập tức đi về phía Bùi Thanh, Dương Chi vội vàng giữ chặt tay cô ấy: “Này, cậu đừng dọa người ta, nghe nói thần kinh cậu ấy mỏng manh lắm.”

“Tớ biết.”

Bùi Thanh thấy Tô Bắc Bắc đi thẳng về phía mình, sợ tới mức vội vàng ấy sách bảo vệ ngực, nhảy phắt lên rồi ngồi xồm trên ghế, hét to một tiếng: “Cậu muốn làm gì!”

“Bạn Bùi Thanh.” Tô Bắc Bắc trịnh trọng nói: “Trong kỳ nghỉ hè, tớ muốn tới nhà cậu học, thuận tiện nhờ người có thành tích tốt hơn tớ là cậu giảng bài, có được không!”

Bùi Thanh dịch dịch ra sau, chưa kịp nói gì, Thẩm Tinh Vĩ ôm lấy bờ vai của cậu ấy, thay cậu ấy trả lời: “Được, đương nhiên là được, Thanh Nhi của bọn tớ rất thích được học với học sinh giỏi.”

Bùi Thanh muốn nói gì đó, lại bị Thẩm Tinh Vĩ che kín miệng, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Thẩm Tinh Vĩ cười tủm tỉm nói: “Được rồi được rồi được rồi, đến lúc đó liên lạc qua điện thoại nhé.”

Tô Bắc Bắc xoay người rời đi, gò má thoáng ửng hồng.

Bùi Thanh đẩy Thẩm Tinh Vĩ ra, cau mày nói: “Sao mày lại quyết định thay tao.”

“Mày không nhìn thấy em gái người ta đang hẹn mày hả!” Thẩm Tinh Vĩ chọc chọc vào gáy cậu ấy: “Đứa đầu gối như mày, bỏ lỡ không biết bao nhiêu em gái rồi, tao còn cảm thấy tiếc thay cho mày.”

Bùi Thanh khinh thường bĩu môi: “Mày tiếc thì liên quan gì đến tao, tao cũng đâu cần phụ nữ.”

“Mày cứ mạnh miệng đi.”

Thẩm Tinh Vĩ hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị đến văn phòng lấy giấy báo điểm của mình, lúc ra cửa vừa khéo va phải Khấu Hường.

Trên người đậm mùi thuốc lá.

Ánh mắt cậu dời xuống, nhìn thoáng qua giấy báo điểm trong tay Khấu Hường.

Xếp hạng trong lớp: 45

Xem ra thi không được tốt, xếp hạng từ sau 30 trở đi sẽ phải rời khỏi lớp 3.

Trong khoảng thời gian này, Khấu Hường vẫn luôn nỗ lực, tất cả anh em đều nhìn thấy, nhưng xếp hạng càng cao, người ngoại hồ càng nhiều, từ cuối đi lên nói dễ hơn làm, nhất là giai đoạn lớp mười hai, mỗi người đều vô cùng chăm chỉ, không hề dễ dàng.

Thẩm Tinh Vĩ duỗi tay vỗ vỗ bả vai Khấu Hường, an ủi: “Không sao đâu, dù gì mày cũng không học được, vào lớp nào cũng thế thôi.”

Khấu Hường giơ giấy báo điểm lên trước mặt cậu, bình tĩnh nói: “Ngại quá, tờ này là của mày.”

Thẩm Tinh Vĩ khó tin trừng mắt, giật giấy báo điểm trong tay anh: “What the f*ck!”

Khấu Hường vỗ bờ vai của cậu, khẽ cười: “Dù gì mày cũng không học được, vào lớp nào cũng thế thôi.”

Anh bỏ lại Thẩm Tinh Vĩ đang thất hồn lạc phách, lập tức đi về phía Dương Chi, trên đường Bùi Thanh gọi anh cũng không thèm để ý.

“Giấy báo điểm của tôi đâu.”

Khấu Hường đi đến ngồi xuống vị trí trống bên cạnh cô, hai đầu gối mở ra, đối diện cô.

“Sao tôi biết được.” Dương Chi đang cầm bài thi, kiểm tra lại chỗ mình làm sai.

“Vừa rồi tôi đến văn phòng, họ nói có người lấy giấy báo điểm của tôi đi rồi.”

“À.”

“Không phải em ư?”

“Không phải tôi.”

“Trên thế giới này trừ mẹ tôi, người quan tâm đến việc học của tôi nhất, ngoài em ra, còn có thể có ai.” Khấu Hường thở ra một tiếng hỏi lại “Hử?”

Dương Chi không dám nhìn thẳng, khuôn mặt chột ửng hồng, lấy giấy báo điểm của anh trong ngăn bàn ra, đặt lên mặt bàn: “Này, cầm đi.”

Khấu Hường không thèm đọc giấy báo điểm, chỉ hỏi cô: “Em hài lòng chưa?”

Dương Chi gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Khấu Hường nhét giấy báo điểm vào cặp sách cô: “Tặng cho em.”

Anh sờ đầu cô, xoay người định rời đi, Dương Chi vội vàng gọi anh lại: “Này, anh không xem hả?”

“Không cần.” Anh giơ tay lên: “Nó không có ý nghĩa với tôi.”

Dương Chi buồn bã nói: “Anh nỗ lực như vậy không phải vì kết quả cuối cùng ư, cái này còn không có ý nghĩa, vậy cái gì mới có ý nghĩa với anh.”

Khẩu Hường không trả lời cô, đứng dậy trở về chỗ ngồi của mình.

Anh đi rồi, Dương Chi cúi đầu nhìn tờ giấy báo điểm, khóe miệng khẽ cong lên.

Nụ cười của cô tựa như một cơn gió hè tươi mát, khiến người khác vui vẻ thoải mái.

Khẩu Hường nhìn cô, trong đôi mắt lạnh nhạt, có ngọn sóng lăn tăn.

Chỉ nụ cười của cô, mới có ý nghĩa với anh.

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình đi vào phòng học, đặt sách lên bàn, háng háng giọng.

Các bạn ngồi trở lại vị trí của mình, thấp thỏm nhìn thầy.

Lúc này, chủ nhiệm lớp không giống như trước, nổi trận lôi đình hay thất vọng lắc đầu với bọn họ. Qua cái kính gọng vàng, Tôn Bình nhìn lại từng khuôn mặt non nớt của học trò trong lớp.

Thật lâu sau, thầy mới mở miệng nói: “Hôm nay, có lẽ là lần cuối cùng của một vài bạn nào đó được ngồi trong lớp chúng ta, nghe thầy lái nhái.”

Lời này nói ra, nhiều bạn nam đang ngủ gục ngủ gật cuối lớp cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phía chủ nhiệm lớp.

“Sắp vào lớp mười hai, thầy hy vọng các em có thể vực lại tinh thần, bởi trận chiến này, sẽ là trận chiến đầu tiên trong cuộc đời của các em.”

Tôn Bình nhìn từng bạn học sinh: “Trận chiến này thắng hay bại, không chỉ liên quan đến con đường sau này của các em, còn quyết định tới thái độ các em đối với cuộc sống sau này, là trốn tránh lùi bước, hay là dũng cảm tiến tới.”

“Đây là một cuộc đọ sức quan trọng trong cuộc đời.” Lời Tôn Bình nói vô cùng thâm thúy: “Hy vọng các em đủ can đảm, không ngừng cố gắng.”

Ngay khi thầy vừa dứt lời, cuối lớp truyền đến.

Do lớp đang rất yên tĩnh, cho nên một tiếng cười lạnh khinh thường này, vô cùng rõ ràng, ai cũng có thể nghe thấy.

Người có thể không cho chủ nhiệm lớp mặt mũi như vậy, trừ Khẩu Hường, không còn ai khác.

Sắc mặt Tôn Bình tối sầm: “Khẩu Hường, em có ý kiến gì với lời thầy vừa nói sao?”

Khẩu Hường thoáng xoay cổ, bình thản nói: “Em không có ý kiến gì, thầy nói gì cũng đúng, nhưng thầy một bên rót mật vào tai bọn em, một bên lại đuổi các bạn có thành tích không tốt ra ngoài, có khác gì mấy người kén cá chọn canh ngoài chợ đâu, còn nói đây là một cuộc đọ sức quan trọng trong cuộc đời, thầy nói lời này không cảm thấy xấu hổ sao.”

Anh vừa dứt lời, lớp học lặng thinh không một tiếng động.

Vài giây sau, yên lặng bị phá vỡ, các bạn học sinh ồn ào.

Có người dẫn đầu, có phạt cũng không trách đến mình, mọi người bắt đầu tới một cậu bạn một câu, nói ra những suy nghĩ thật sự trong lòng.

“Đúng vậy thưa thầy, thầy nói chúng em phải nỗ lực học tập, chúng em đều rất nỗ lực, nhưng có cạnh tranh thì phải có thắng thua, người xếp hạng trước không nhất định đã nỗ lực, người xếp hạng sau cũng không nhất định không nỗ lực, dựa vào đâu mà phải loại những bạn xếp hạng sau ra ngoài, như thế khiến người ta có cảm giác giống như đang chọn gia súc ngoài thị trường vậy.”

“Gia súc” bị loại ra ngoài Thảm Tinh Vĩ lập tức tỉnh táo lại, giọng cao tay: “Tán thành! Thán tán thành!”

“Em cũng không muốn đi, em không nỡ xa các bạn trong lớp.”

“Tôi lớp mới lại phải thích nghi với bạn học mới thầy cô mới, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thành tích học.”

“Em cảm thấy rất không công bằng.”

“Em cũng cảm thấy không công bằng!”

“Vẫn chưa vào lớp mười hai mà các em đã muốn làm phản rồi hả!” Chủ nhiệm lớp tức giận mắng một tiếng: “Đây là quyết định của lãnh đạo, thầy đâu còn cách nào khác.”

Các bạn học sinh lập tức nói: “Nhưng chuyện này vốn không công bằng a!”

Chủ nhiệm lớp nói: “Đợi đến sau này khi các em ra ngoài xã hội sẽ biết, trên thế giới này chuyện không công bằng còn có rất nhiều, sao có thể chuyện gì cũng dựa vào ý kiến của các em?”

Khẩu Hường ngược mắt, khóe mắt con lên cười trào phúng ——

“Vậy thì những lời mật ngọt vừa rồi, em có thể đổ chúng đi không?”

Thẩm Tinh Vi phối hợp với Khẩu Hường, lập tức nhảy lên trên bàn: “Nếu không có công bằng, vậy thì đừng nói đây là một cuộc độ sức quan trọng trong cuộc đời, toàn thả p!”

Đúng lúc này, giáo viên dạy toán trùng hợp đi ngang qua cửa lớp học, nghe thấy tiếng ầm ĩ, cũng hiểu được đại khái mọi chuyện, cô ta đi vào phòng, chỉ vào Thẩm Tinh Vi nói:

“Thẩm Tinh Vi, bớt được học sinh như em mới tốt, con sâu làm rầu nồi canh, ở lại lớp chúng tôi chỉ làm ảnh hưởng đến các bạn khác thôi!”

Chủ nhiệm lớp vội vàng ra đón: “Em mau xuống khỏi bàn đi, đừng quậy phá!”

“Em không!”

Khẩu Hường lạnh nhạt liếc cậu một cái: “Xuống dưới.”

Ai nói Thẩm Tinh Vi cũng không nghe, chỉ nghe Khẩu Hường, cậu ngượng ngùng nhảy xuống khỏi bàn, lầu bầu nói: “Em không muốn đi, em không nỡ xa các bạn.”

Cô Vu hung hăng nói với cả lớp: “Có cái gì không công bằng, chẳng qua là các em ích kỷ, lớp 3 có được đội ngũ giáo viên tốt nhất trường, là lớp chọn, các em không muốn, các lớp khác có bao nhiêu bạn năm mơ cũng muốn thi vào lớp 3. Ai bảo các em bình thường không cố gắng, hiện tại không muốn đi, không muốn cũng phải đi, thế giới này không phải để các em muốn như thế nào thì sẽ như thế nấy, khôn sống đại chết, đó là quy luật tự nhiên, giáo viên môn sinh học không dạy các em sao!”

Cô Vu vốn đã nổi tiếng khó tính, học sinh ai cũng sợ cô ta, cô ta mở miệng, đến người ầm ĩ nhất cũng phải im lặng.

Nhưng không ai ngờ, người vốn được cho là hiền lành, ít xảy ra mâu thuẫn với ai như Dương Chi, lại đột nhiên đứng lên, mở miệng ——

“Lớp 3 có được đội ngũ giáo viên tốt nhất, nhưng em cảm thấy, cô không phải là một cô giáo tốt.”

Cô vừa nói ra, cả lớp đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô nhóc này, dũng cảm đấy!

Chỉ có Khẩu Hường, hơi nhướng mày, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, ánh mắt phức tạp.

“Dương Chi, em nói gì vậy!” Chủ nhiệm lớp vội vàng trách cứ: “Em mau xin lỗi cô Vu đi, đừng nói lung tung.”

“Cô nói xã hội này không có công bằng, cô nói chúng em trẻ con, giáo viên sinh học dạy cho chúng em phép tắc khôn sống đại chết, chúng em không giỏi.”

Dương Chi nâng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt hình cá của cô Vu, bình tĩnh nói: “Nhưng giáo viên lịch sử dạy kiến thức cho chúng em, em lại nhớ rất rõ rằng, Trung Quốc vào trăm năm trước, nếu không có thể hệ thanh niên Ngũ Tứ (1) đứng lên đấu tranh, xã hội cũ mục nát sẽ không được thay đổi. Lương Khải Siêu nói, thanh niên mạnh quốc gia ắt sẽ mạnh. Nếu nước chảy bèo trôi, khuất phục trước đường ngang ngõ tắt, cho rằng xã hội vốn chỉ có bộ dạng này, như vậy Trung Quốc sẽ không có hy vọng, cũng sẽ không có bất cứ thay đổi gì.”

“Bất kể thế nào, em luôn tin chắc rằng hôm nay chúng em có bộ dạng gì, tương lai Trung Quốc sẽ mang bộ dạng đấy.”

Khẩu Hường nhìn cô, hiếm khi cô nói chuyện thao thao bất tuyệt như vậy, song lời giải thích này ——

Chẳng khác nào ném đá vào hồ lặng.

Chủ nhiệm lớp im lặng suy nghĩ, làm nghề giáo, không chỉ dạy kiến thức trong sách giáo khoa cho học sinh, mà còn phải dạy học sinh cách đối nhân xử thế, ứng trước tám lòng trước sau như một, không thể nước chảy bèo trôi, nhưng mà... Thầy lại không làm được.

Trận chiến này, không phải giành cho học sinh kém, lúc này ngay cả học sinh xuất sắc, đều chung một lý tưởng, còn không phải trầm lời như một sao.

Lập tức có bạn học sinh nữ bị cô Vu ức hiếp đứng dậy nói: “Cô Vu, em cảm thấy cô căn bản không xứng làm giáo viên!”

“Cô luôn ức hiếp học sinh nữ!”

“Đúng vậy, cô Vu cô chính là người không công bằng nhất lớp chúng ta!”

“Cô còn luôn mang thành kiến nhìn người khác!”

“Thật ra chúng em vô cùng ghét cô! Cô căn bản không xứng đáng làm giáo viên.”

Cô Vu tức đến run người: “Các em đều là đồ ngu dốt, tôi thấy các em đúng là phản ròi!”

Súng bắn chim đầu đàn, cô ta trút toàn bộ cơn tức vào Dương Chi: “Dương Chi, có phải em không muốn học bổng cuối năm đúng không!”

Bình chọn học bổng cần toàn thể giáo viên đảm nhiệm nhất trí thông qua mới có hiệu lực.

“Cô Vu, nói gì cũng phải có trách nhiệm” Khẩu Hường nâng cằm, liếc cô ta: “Thành tích và thái độ cư xử là chỉ tiêu để suy xét học bổng, từ bao giờ đến lượt cô nói không cho thì sẽ không cho?”

“Cô ta công khai sỉ nhục giáo viên, học sinh như vậy còn muốn học bổng ư?”

“Em không nghe thấy cô ấy sỉ nhục giáo viên, ngược lại nghe thấy cô Vu đây, hết lần này đến lần khác nói người khác là đồ ngu dốt, sỉ nhục học sinh nữ.”

Lúc này cô Vu mới phát hiện, có không ít học sinh đang cầm điện thoại, nhắm thẳng camera về phía cô ta.

Chẳng lẽ bọn chúng vừa quay hết lại rồi ư?

Cô ta vừa mới... Nói gì?

Trong lòng cô ta đột nhiên sợ hãi, giống như bóng cao su bị xì hơi, khí thế giảm xuống: “Các em... Thầy Tôn, tôi không quản được học sinh lớp thầy, học kỳ sau tôi sẽ xin không dạy lớp 3 nữa, thầy mời người khác giỏi hơn đi.”

Cô Vu nói xong nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng học.

Các bạn học sinh sôi nổi ném sách giáo khoa hoan hô: “Cô đi vui về!”

“Tốt nhất đừng trở lại!”

.....

Chủ nhiệm lớp Tôn Bình cũng hoàn toàn không dự đoán được, trong cuộc họp cuối năm của lớp, sẽ từ phản đối chia lớp, lại biến thành đại hội phê phán cô Vu...

Đám trẻ trong lớp, bình thường trừ thành phần hay ăm ỉ như Thẩm Tinh Vĩ, những bạn khác đều rất ngoan ngoãn, dẫn đầu chính là Khẩu Hường, nhưng ngay cả học sinh có thành tích tốt như Dương Chi cũng...

“Chia lớp là quyết định của trường, thầy cũng không có cách nào khác.”

Khẩu Hường chậm rãi đứng lên, nhìn chủ nhiệm lớp: “Vậy phiền thầy Tôn lại đến phòng quản lý đấu tranh giúp chúng em với ạ.”

Dương Chi quay đầu lại nhìn anh, rất ít khi anh nhúng tay vào việc lớp, anh luôn thờ ơ với mọi thứ xung quanh, chỉ đơn độc trong thế giới của mình.

Giật mình nhận ra, chàng thiếu niên đã từng u ám nóng nảy, cũng đang dần thay đổi.

Ánh mặt trời vương trên người anh, cũng chiếu vào lòng anh.

Hết chương 43

(1): Thanh niên Ngũ Tứ là những thanh niên trí thức gồm học sinh, sinh viên, công nhân, thị dân và trí thức nông cốt của Phong trào Ngũ Tứ năm 1919.

Về Phong trào Ngũ Tứ: Sau khi Chiến tranh thế giới thứ nhất kết thúc, các nước thắng trận đã ký kết bản Hiệp ước Versailles, trong đó có điều khoản chuyển giao chủ quyền tỉnh Sơn Đông (Trung Quốc) từ tay Đức sang cho Nhật Bản. Các tầng lớp nhân dân Trung Quốc, đặc biệt là học sinh sinh viên đã đứng lên đấu tranh chống lại quyết định này. Phong trào lan rộng, chuyển mũi nhọn đấu tranh từ chống lại Hiệp ước Versailles sang chống lại chính phủ Trung Hoa Dân quốc lúc bấy giờ.

Ngày 4 tháng 5 năm 1919, hơn 3000 học sinh sinh viên của 13 trường đại học Bắc Kinh đã tập hợp trước quảng trường Thiên An Môn, tiến hành biểu tình thị uy trên các đường phố Bắc Kinh để chống lại Hiệp ước Versailles.

Phong trào Ngũ Tứ đã lan rộng khắp 22 tỉnh và 150 thành phố ở Trung Quốc, trong đó lên mạnh nhất ở Thiên Tân, Nam Kinh, Hàng Châu, Vũ Hán... lôi cuốn đông đảo các tầng lớp nhân dân tham gia như học sinh, sinh viên, công nhân, thương nhân, thị dân, trí thức... Cuối cùng, chính phủ Trung Hoa Dân quốc buộc phải trả tự do cho tất cả những người bị bắt, cách chức Tào Nhữ Lâm, Lục Tông Dư, Chương Tông Tường, sau đó ra lệnh cho đoàn

đại biểu Trung Quốc tại Pháp cự tuyệt ký vào Hiệp ước Versailles. Phong trào Ngũ Tứ coi như kết thúc thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Đồ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thật lòng

Sau khi thi cuối kỳ, các bạn học sinh chưa kịp nghỉ hè, học sinh lớp mười hai còn phải học bù thêm nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, về chuyện chia lớp, Thẩm Tinh Vĩ vẫn luôn biểu hiện khá tích cực, cậu không muốn rời khỏi lớp 3, không phải vì nguyên nhân nào khác, tình bạn hai năm khó mà dứt bỏ, nhất là trong lớp còn có anh em tốt của cậu.

Nhưng tức nhất chính là, trước đó cứ nghĩ Khấu Hương sẽ cùng rời đi với cậu, dù sao mỗi lần thi tên kia đều nộp giấy trắng, không ngờ lần này lại đứng thứ hai mươi của lớp.

Mẹ nó... Vì phụ nữ mà chém anh em hai nhát dao, thật là đau lòng!

Thẩm Tinh Vĩ in một đơn chung cầu ý kiến, sau đó mời từng người trong lớp ký tên vào, đa số học sinh đều không muốn rời khỏi lớp, không muốn rời khỏi bạn bè, các bạn ở lại cũng không nỡ để bạn mình rời đi, bởi vậy cả lớp đều ký tên, không sót một ai.

Đơn chung cầu ý kiến được đưa tới tay chủ nhiệm lớp Tôn Bình, chẳng khác nào củ khoai lang bông tay.

Tôn Bình cảm nó đến phòng quản lý, chuẩn bị tìm chủ nhiệm quản lý để nói về vấn đề này, thật ra chủ nhiệm lớp cũng đâu đành lòng để học sinh rời đi, đều là học sinh thầy đã dạy hai năm, mỗi một người, dù thành tích tốt hay không tốt, thầy cũng rất tâm huyết, ngay cả đám phản nghịch như Khấu Hương Thẩm Tinh Vĩ, thầy cũng không bỏ rơi.

Không ngờ chủ nhiệm quản lý nhìn thấy đơn chung cầu ý kiến này cũng không thêm đề ý.

“Thầy Tôn, thầy là giáo viên có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề, sao lại âm ỉ theo học sinh như thế.”

“Chủ nhiệm Hứa, tôi cảm thấy vấn đề chia lớp tạo tổn thương rất lớn đối với học sinh, nhất là vào giai đoạn lớp mười hai quan trọng này.”

Thầy Tôn lau mồ hôi trên trán: “Chúng ta làm giáo viên, nên đối xử bình đẳng với học sinh, không thể vì thành tích học sinh không tốt mà bỏ rơi bọn trẻ.”

Chủ nhiệm Hứa lại lắc đầu: “Thầy Tôn, thầy vẫn quá mềm lòng, học sinh bây giờ không thể so với trước đây, đã biết âm ỉ, nếu thầy không nghiêm túc, sẽ bị bọn chúng đùa đầu cười cổ, quy định chia lại lớp chọn mười hai của trường trung học chúng ta đã chấp hành rất nhiều năm, chưa từng xảy ra vấn đề gì, tại sao đến lượt thầy học sinh lại không vui? Thầy phải tỉnh táo suy nghĩ lại đi.”

Đoạn đường từ văn phòng đến lớp học, bàn chân chủ nhiệm lớp Tôn Bình như bị rút chì, nặng tựa nghìn cân.

Trước khi vào mười hai sẽ chia lớp, đây là quy định bắt buộc, không phải dăm ba câu của thầy là có thể thay đổi.

Nhưng trong lòng thầy, vẫn có cảm giác hụt hẫng, không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của học sinh.

“Đây là việc không thể thay đổi.”

Đối mặt với sự thờ ơ ngán ngán của học sinh, chủ nhiệm lớp cũng chỉ có thể nhấn mạnh: “Trường học đã ra quyết định, không thể thay đổi.”

Thẩm Tinh Vĩ lầm bầm: “Thế nên thầy cũng đừng bảo chúng em không được từ bỏ việc học, hiện tại thầy đã bỏ rơi chúng rồi còn gì?”

Thầy Tôn ho nhẹ một tiếng, cổ vũ các bạn: “Giáo viên trong trường chúng ta, ai cũng là giáo viên tốt, dù các em đến lớp nào, chỉ cần cố gắng ắt sẽ thành công, không nên vì chuyện thành tích, bị chia lớp mà tự sa ngã.”

Nhưng lời an ủi này không hề có tác dụng với những học sinh mang tâm trạng nặng nề, chỉ có thể như gãi ngứa qua áo.

“Thưa thầy, nhà trường không thể không xem qua ý kiến của chúng em mà cưỡng chế chia lớp! Chúng em không phục!”

“Đúng vậy! Chúng em kiên quyết không chia lớp!”

“Nếu vẫn chia lớp, khai giảng em sẽ không tới!”

“Thầy Tôn nếu thầy không nói được với lãnh đạo của trường, tự chúng em sẽ đi nói!”

“Có thể đâm đơn khiếu nại lên bộ giáo dục! Chuyện này vốn dĩ không hề công bằng.”

Các bạn học sinh cậu một lời tôi một lời, ầm ĩ như một cái chợ, cãi cọ ồn ào không ngừng. Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt thờ ơ vang lên ——

“Trò cười này nên kết thúc đi.”

Người nói là Từ Gia Mậu, cậu ta dựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn cả lớp, giọng điệu lạnh nhạt ——

“Nghĩ mình là cái rồn của vũ trụ chắc, một đám trẻ con, nếu lời nói của các cậu thật sự hữu dụng thì còn cần luật pháp, còn cần cảnh sát làm gì.”

Mọi người cảm giận nói: “Từ Gia Mậu, cậu đứng nói chuyện không mỏi eo sao, cậu đâu phải rồi đi.”

Chuông tan học vang lên, Từ Gia Mậu xách túi, lười nhác đứng dậy rồi đi: “Giúp bọn ngu đốt như mấy người ông đây cũng chẳng vui đâu.”

Cậu ta đi khỏi, Lâm Lộ Bạch bĩu môi: “Thật là quá đáng, chẳng có chút ý thức đoàn kết gì cả, cậu ta tới lớp mình để chia rẽ mọi người đúng không.”

Tô Bắc Bắc nói: “Cậu ta vốn là người như thế, cậu bất bình với cậu ta làm gì, thà rằng nghĩ xem nên làm thế nào cho tốt còn hơn.”

Lâm Lộ Bạch lập tức nhụt chí: “Chỉ có thể nhờ quan hệ của bố tớ thôi, tớ thật sự không muốn rời lớp 3.”

Dương Chi nhìn về phía Lâm Lộ Bạch: “Nhờ quan hệ có được không?”

“Có, trước giờ cũng có một ít người nhờ vả quan hệ trong nhà mà được ở lại lớp, chuyện này, tất cả mọi người đều hiểu.”

Dương Chi mím môi, không nói gì.

Từ Gia Mậu từng nói, cô với cậu ta mới là đồng loại, có thể thấu hiểu lẫn nhau, hiện tại dường như Dương Chi thật sự hiểu được vì sao Từ Gia Mậu lại luôn bày ra thái độ bàng quang, giống như cả thế giới trong mắt cậu ta chỉ là trò cười.

Bởi vì cậu ta rất rõ, cán cân công lý mà bọn họ đau khổ tìm kiếm, chỉ tồn tại với người có tiền.

Chiều hôm đó, Dương Chi không về ngay, mà ngồi lại trên bãi cỏ bên sân thể dục xem Khấu Hường đánh bóng rổ.

Ráng chiều buông xuống, bóng dáng chạy nhảy của các chàng trai nhuốm ánh hoàng hôn, bọn họ hô gọi, vận động, tràn ngập sức sống của tuổi xuân phơi phới.

Thẩm Tinh Vĩ lại bị Khấu Hường cướp mất bóng, cậu lau mặt mồ hôi trên mặt, chán nản chọc chọc cánh tay Bùi Thanh: “Hôm nay có phải Caesar hằng hái hơn bình thường đúng không?”

Bùi Thanh nhìn Dương Chi trên bãi cỏ, nói chắc nịch: “Mày không nhìn xem hôm nay có ai tới xem bóng hã.”

“Hừ, thật đúng là không giống.”

Trong thời gian nghỉ ngơi, Khấu Hường ngồi xuống bên cạnh Dương Chi, Dương Chi lấy tờ giấy trắng giúp anh lau mồ hôi trên trán.

Khấu Hường miệng khô lưỡi khô, cầm chai nước khoáng giữa đầu uống nước, yết hầu lặn lội, một chai nước bị anh uống hết.

“Em còn chưa thưởng cho tôi.” Anh vững vàng ném chai nước khoáng vào thùng rác, quay đầu lại hỏi cô: “Phần thưởng thi cuối kỳ.”

“Nhưng anh cũng chưa nói muốn thưởng gì mà.”

Dương Chi nghiêng đầu nói, Khấu Hường cảm thấy trái tim mình bị cô làm cho mềm nhũn.

“Hiện tại tôi muốn.”

“Anh muốn gì.”

Anh ngồi sát người cô, cẩn thận quay đầu lại nhìn Thẩm Tinh Vĩ và Bùi Thanh, xác định bọn họ không thấy gì, anh khẽ nói: “Em ôm tôi một cái đi.”

“Không được.”

Tay Dương Chi túm chặt làn váy, khuôn mặt ửng hồng.

Cô không muốn, đương nhiên Khấu Hường sẽ không miễn cưỡng, để lại trái tim đang chạy loạn trong lòng, ngồi im bên cạnh cô một lát, lại nói: “Vậy thì nắm tay, chắc là được đúng không, nói mấy lời cổ vũ tôi thi đại học.”

Cái này thì có thể.

Dương Chi vươn bàn tay trắng nõn, nắm tay Khấu Hương, mỉm cười nói: “Vây chúc anh thi đại học được đề danh bảng vàng.”

Lòng bàn tay cô mềm mại, loáng thoáng mồ hôi.

Khấu Hương mở lòng bàn tay của cô ra, cười nói: “Đúng là đôi bàn tay của nhân dân lao động.”

Dương Chi:.....

Cô giải thích: “Gần đây luyện đàn ghi-ta, bị chai.”

“Tôi biết, đàn ghi-ta của tôi sắp bị em luyện nát dây rồi.”

“Hi.”

Ráng chiều hắt lên làn váy trắng tinh của cô, Khấu Hương cúi đầu nhìn đôi chân thon dài bắt chéo dưới váy của cô, viền váy là những viền ren nhỏ.

Gió hè thoảng qua ngọn tóc, anh đột nhiên tỉnh sinh ý động, kéo tay cô lên hôn.

Môi mỏng khẽ chạm, để lại xúc cảm ấm áp trên mu bàn tay cô.

Toàn bộ máu trong cơ thể Dương Chi dồn về đỉnh đầu.

“Này! Hai người! Làm gì đấy làm gì đấy! Ban ngày ban mặt, còn nắm tay, chắc chắc!”

Cách đó không xa Thẩm Tinh Vĩ mỉm cười lái nhai.

Dương Chi vội vàng rút tay đứng lên, mặt đỏ đến sắp nổ tung, chạy đi nhanh như chớp, Khấu Hương nhặt bóng rổ bên người lên, hất cổ tay, bóng theo đường parabol lao về phía Thẩm Tinh Vĩ: “Cầm miệng đi.”

Bên cạnh Mercedes màu đen, Kiều Tư Tuyết khóc nức nở, Tống Mạt không lên xe, chỉ nói với tài xế: “Chú Diêu, chú về trước đi, hôm nay bạn cháu không vui, chú nói với mẹ cháu là tối nay cháu sẽ về nhà.”

Mercedes chạy đi, Tống Mạt đưa khăn giấy cho Kiều Tư Tuyết, mắt kiên nhẫn nói: “Đừng khóc, khóc cũng vô dụng, về nhà nhờ bố cậu tìm cách đi.”

Kiều Tư Tuyết lau nước mắt, khóc nức nở nói: “Còn có cách nào chứ, nhà tớ không giống nhà cậu, quan hệ rộng, lần này tớ thi kém như vậy, nhất định sẽ bị xếp vào lớp kém nhất, học cùng với lũ hư hỏng, nam đều là tên côn đồ, nữ đều là bọn đánh đá.”

Tống Mạt nhủ thầm nói: “Trường cấp ba trực thuộc không nhiều côn đồ đánh đá như vậy, cậu đừng tự dọa chính mình.”

“Tớ cảm thấy, nếu tớ chia lớp, cậu nhất định sẽ không làm bạn với tớ nữa, đến lúc đó tớ không có bạn bè nữa rồi.” Kiều Tư Tuyết lại khóc rống lên.

Tống Mạt hơi sững sốt, nhủ thầm hỏi: “Cậu thật sự... Cảm thấy sau khi chia lớp, chúng ta sẽ không còn là bạn bè nữa?”

“Chắc chắn! Đến lúc đó tớ trộn lẫn trong đám học sinh hư, làm gì còn mặt mũi làm bạn với cậu, làm sao bây giờ Mạt Mạt, tớ thật sự không muốn đi, hu hu.”

“Cậu đừng khóc, buổi tối chúng ta bàn bạc lại với lớp, cố gắng tranh thủ, bây giờ có khóc cũng chẳng làm được gì đâu.”

Tiền Kiều Tư Tuyết, trong lòng Tống Mạt vô cùng phiền muộn, đá hòn đá bên chân, hòn đá lăn đi mấy mét, rơi xuống bên cạnh một đôi giày vải màu đen, bị dẫm lên.

Cô ta ngẩng đầu, thấy Từ Gia Mậu đeo cặp, tay rút trong túi quần, đứng bên gốc cây, không biết đã đứng yên ở đấy bao lâu.

Nghe thấy hết rồi ư.

Tống Mạt nhấc chân rồi đi, Từ Gia Mậu đuổi theo cô ta, nhả ra một câu ——

“Tình chị em nhạ.”

Tống Mạt lạnh giọng nói: “Nhạ cũng tốt hơn tên mặt lạnh tâm lạnh còn độc miệng như anh.”

Từ Gia Mậu không hề để ý nói: “Ít nhất tôi nói thật, không giống em, luôn phải đeo mặt nạ, có mặt hay không hả.”

“Đúng vậy, tôi đeo mặt nạ.” Tống Mạt đột nhiên dừng bước: “Nhưng có một người, từ đầu đến cuối tôi chưa từng lừa gạt anh ấy, tôi dâng trái tim chân thành của mình cho anh ấy, lại bị anh ấy giẫm đạp dưới lòng bàn chân, hiện tại, người đó còn chạy đến trước mặt tôi dạy dỗ, Từ Gia Mậu, anh không cảm thấy nhục cười sao.”

Từ Gia Mậu im lặng một lúc lâu, trơ mắt nhìn bóng dáng cô ta dần biến mất dưới ánh đèn rực rỡ cuối phố mới lên.

Bàn tay đang nắm chặt dưới ống tay áo của cậu ta chậm rãi buông ra.

Ngay cả bạn em cũng biết, giai cấp khác biệt sẽ không thể làm bạn bè.

Lãng phí nửa đời, lang bạc đầu đường xó chợ, em lấy một trái tim chân thành...

Tôi sao có thể xứng với em.

Buổi tối hôm đó, trong quán bar ngầm có rất nhiều bạn cùng lớp và bạn cùng khối tới xem, bởi Caesar và Mon đã hẹn trận battle quyết đấu vào tối nay, rèm sân khấu kéo ra, quán bar náo nhiệt chưa từng có, rộn ràng sôi động, đồng người chen chúc xô đẩy.

Từ Gia Mậu đã sớm chờ ở quầy bar, xung quanh có rất nhiều anh em của cậu ta, lời nói cử chỉ ngang tàng, cả người tràn ngập hơi thở côn đồ.

Mà bên Thẩm Tinh Vĩ, hần thình thoảng lại nhìn đồng hồ, nôn nóng chờ đợi.

Năm phút sau, Khẩu Hường mặc một bộ đồ màu đen đi vào quán bar. Vừa tiến vào đã nghe thấy tiếng cổ vũ vang dội, mọi người cùng hét to tên của anh: Caesar!

Anh không tỏ thái độ gì, tai trái đeo một chiếc khuyên tai màu đen, tỏa ánh sáng dịu dàng.

Thẩm Tinh Vĩ nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy Dương Chi theo sau anh như cái đuôi nhỏ.

Đúng là đi đâu cũng phải mang theo.

Khẩu Hường dẫn Dương Chi tới nhóm Thời Tự và Thẩm Tinh Vĩ, gọi phục vụ tới, gọi cho cô một cốc nước chanh.

“Trước đây mày chưa bao giờ đến muộn.” Thẩm Tinh Vĩ nói với Khẩu Hường: “Mon đã đến từ rất sớm.”

“Không còn cách nào khác, có người cứ kỳ kèo lôi kéo tao, bắt tao sửa lại toàn bộ câu sai trong đề thi mới có thể ra cửa.”

Khi anh nói lời này, đôi mắt đen nhánh khẽ liếc về phía Dương Chi, Dương Chi ngoan ngoãn ngồi trên ghế, miệng nhỏ uống nước chanh: “Nếu anh nói cho tôi là có trận đấu từ sớm, tôi cũng không bắt anh sửa bài thi rồi.”

Người dẫn chương trình đến nhắc Khẩu Hường chuẩn bị sẵn sàng, trận đấu sắp bắt đầu rồi, Khẩu Hường nhờ Thẩm Tinh Vĩ Bùi Thanh để ý đến Dương Chi, đừng để lạc mất cô.

Thời Tự liếc nhìn dây tơ hồng trên bím tóc của Dương Chi, cười nói: “Có sợi dây đỏ của Caesar che chở, trận này, không ai dám làm gì cô ấy đâu.”

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dở Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tri âm

Rốt cuộc Dương Chi cũng biết được chuyện về sợi dây đỏ từ Thời Tự.

Thời Tự nói, cô xem như nắm bắt đúng lúc, một năm trước Khẩu Hường không như bây giờ, khi đó tính cách của anh còn nóng nảy hơn nhiều, cả người âm u tối tăm, đi đến đâu, nơi đó sẽ có áp suất thấp, tràn ngập năng lượng tiêu cực. Cũng không sáng tác như bây giờ, mỗi tối đều hoà mình trong quán bar, uống rượu hút thuốc đánh bài, nếu không thì đánh nhau với người khác, vô cùng đáng sợ.

Thẩm Tinh Vĩ thích thú ngó sang, cũng góp chuyện.

“Sau đó vào một buổi tối, có một cô gái tới quán bar, vóc dáng nhỏ nhỏ, tóc thẳng dài, đôi mắt đen láy như vì sao, giống như loli bước ra từ manga.”

Thời Tự khinh thường nói: “Anh chỉ chú ý mỗi diện mạo người ta, không ngờ lại nhớ rõ như vậy.”

“Đương nhiên, đó chính là cô gái có thể khiến Caesar nằm sấp, đương nhiên tôi rất ấn tượng.”

Dương Chi nuốt chút nữa sắc nước: “Gi cơ?”

Bùi Thanh gật đầu: “Cậu không nghe nhầm đâu, cô gái kia khiến Caesar phải chịu thua, thân thủ vô cùng lợi hại, vừa trông cũng biết là người có võ, khẳng định từng học Taekwondo Karate... Dù sao cũng vô cùng trâu bò.”

Dương Chi khó hiểu hỏi: “Khẩu Hường xảy ra mâu thuẫn với cô ấy ư?”

Thời Tự nói: “Không biết, nhưng có vẻ cô ấy rất quan tâm đến cậu ấy, ngày nào cũng tới quán bar tìm cậu ấy. Có thể do bộ dáng sa đọa sa sút tinh thần của cậu ấy làm cô ấy ngứa mắt. Nhưng cũng thật là trâu bò, trên đời này không ai có thể trị được Caesar, nhưng cô gái mạnh mẽ kia, có thể kiểm soát cậu ấy.”

Bùi Thanh nói: “Cho nên, còn phải lấy bạo chế bạo.”

Thẩm Tinh Vi bĩu môi: “Rất nhiều lần, ở ngay bên cạnh quầy bar, cô ấy xách cổ áo Caesar lên, trực tiếp giơ tay đánh, không hề để lại cho cậu ấy chút mặt mũi nào, Caesar hoàn toàn không phải đối thủ của cô ấy, trừ ngoan ngoãn nghe lời, không còn chiêu nào khác, thế nên sau đó một thời gian rất dài, chỉ cần Caesar thấy cô ấy đến bar, sẽ nhắm thẳng vào phòng vệ sinh nam mà chạy, sợ hãi như chó cụp đuôi vậy.”

Dương Chi ngây người, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra Khẩu Hường sẽ sợ một người đến mức đấy.

“Thế cô gái kia là ai?”

Thời Tự nói: “Tuy cô ấy có khuôn mặt loli, nhưng có thể nhìn ra lớn tuổi hơn tất cả chúng tôi, chúng tôi hỏi Khẩu Hường, cậu ấy chỉ sầm mặt nói là đối thủ mất mặt một con của cậu ấy. Sau đó có một lần, cô gái kia lại đến quán bar tìm Caesar, gặp mấy tên côn đồ mới tới không biết điều đùa giỡn cô ấy, không biết thế nào, cô ấy vẫn luôn chịu đựng không phát tác, để mặc bọn chúng nói lời bẩn thỉu, suýt chút nữa đã động tay động chân. Đến cuối cùng, ngược lại là Caesar không chịu nổi, tiến lên dạy dỗ mấy tên côn đồ kia một trận, khi đó chúng tôi cho rằng Caesar vô cùng ghét cô ấy, không nghĩ tới sẽ ra tay, vô cùng bất ngờ.”

“Buổi tối hôm đó Caesar đánh nhau đến nhập viện, trong bệnh viện cô gái kia vẫn luôn săn sóc cậu ấy, ở bên cô ấy, Caesar giống như một chú cừu con vậy, cô ấy nói gì cậu ấy cũng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu, vô cùng ngoan ngoãn, chúng tôi quen Caesar nhiều năm, chưa từng thấy cậu ấy dịu dàng như thế.”

Thẩm Tinh Vi đưa ra kết luận: “Cho nên đàn ông ấy mà, phải **.”

“Mẹ nhà anh.” Thời Tự đập cậu một cái: “Cô gái kia ở cạnh Caesar, đôi mắt kia cái mũi kia, quả thật như khắc ra từ một khuôn, chúng tôi đều nghi ngờ, cô gái kia là con gái riêng của bố Caesar.”

“Vậy rốt cuộc có phải hay không?” Dương Chi tò mò hỏi.

“Sao tôi biết được, chuyện này Caesar không nhắc tới, dù sao cô gái kia rất giống cậu ấy.”

“Sau lần đó, quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên tốt hơn, Caesar không còn vừa nhìn thấy cô ấy là nóng nảy như trâu đực, cô ấy cũng không đánh cậu ấy nữa, hai người thường xuyên ngồi cùng nhau uống rượu nói chuyện, dần dần, tính tình Caesar tốt lên rất nhiều, không còn say rượu, bắt đầu chú tâm vào sự nghiệp ca sĩ, tóm lại, tất cả đều tốt lên.”

Thời Tự lập tức giải thích: “Nhưng cô đừng hiểu lầm, không phải bạn gái, cô gái kia có bạn trai, chúng tôi đoán chắc chắn cô gái kia có quan hệ huyết thống với Caesar, nếu không sao hai người có thể giống nhau đến thế.”

“Trên tóc cô gái kia luôn buộc một dây buộc tóc màu đỏ, ai thấy dây buộc tóc màu đỏ kia đều sợ hãi, không dám trêu chọc.”

Dương Chi bỗng nhiên nhớ ra: “Lần đầu tiên tôi tới đây, Caesar buộc một sợi dây đỏ lên tóc tôi, sau đó không có người đàn ông nào dám đến nói chuyện với tôi nữa.”

“Đúng rồi, những ai ở trong quán bar này đều biết, người buộc dây đỏ không thể động vào, đó là người Caesar muốn che chở.”

Dương Chi gật đầu, trong lòng càng thêm tò mò, mà cùng lúc đó, còn có ảm áp dâng lên trong lòng.

Lúc này trên sân khấu vang lên tiếng nhạc, Caesar và Mon đều đã đứng trước sân khấu, MC đứng giữa bọn họ, tuyên bố trận battle đối kháng giữa hai người sắp bắt đầu.

Cả khán phòng tràn ngập tiếng hoan hô hò reo.

Vẫn quy định cũ, ném tiền xu, mặt số ngửa, Caesar hát trước.

Ánh mắt đen nhánh lạnh lùng của anh, bình tĩnh liếc Mon một cái, theo giai điệu của DJ, chậm rãi rap một đoạn flow. Đây là một đoạn rap ngắn có tiết tấu lưu loát, lời lẽ sắc bén, nhưng chủ đề lại làm người khác không ngờ đến.

Anh không diss Từ Gia Mậu, mà lại dùng hình thức rap để hát những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày nay. Bản thân loại hình âm nhạc như hip-hop đã

mang tính phê phán hiện thực, mà Khấu Hưởng lựa từ vô cùng chuẩn, rap vần điệu khí phách, phối hợp với flow động lòng người, khiến người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Dương Chi nổi da gà.

45 giây, Caesar không ngừng lại dù chỉ một giây, có thể thấy bản lĩnh của anh thật sự rất mạnh.

Ngực anh thoáng phập phồng, đưa mic cho Mon, không giống như lần đầu tiên Mon hát, trực tiếp ném mic, ăn miếng trả miếng.

Trong rất nhiều chuyện, Caesar có nguyên tắc và kiên trì của chính mình, đây cũng là điều Dương Chi vô cùng thích ở anh, trong độ tuổi này, anh có thể giữ vững lý tưởng ban đầu, không theo trào lưu, rất hiếm có.

Sau khi Mon nhận mic, dùng thật lâu, khi giai điệu đi quá một phần ba, tất cả mọi người đều cho rằng cậu ta không biết đáp trả như thế nào, chuẩn bị bỏ cuộc, lại không ngờ lúc này, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về một phía trong đám đông.

Dương Chi nhìn theo ánh mắt cậu ta, chợt phát hiện Tống Mạt đứng bên kia, cô ta đang dựa vào tường, đối diện với Từ Gia Mậu.

Ngay sau đó, Từ Gia Mậu mở miệng ——

Cậu ta nối tiếp chủ đề của Khấu Hưởng, dùng từ càng thêm sắc bén, kèm theo lời mắng chửi thô tục, một đao thấy máu, chữ chính sách của trường thậm tệ.

Luận về cách rap, Mon kiêu ngạo mà bất cần, tràn ngập tính công kích, thiếu sự trầm tĩnh và lối đời như Caesar.

Tóm lại phong cách của hai người khác biệt, mỗi người mỗi vẻ.

Hội trường gọi tên của họ, vỗ tay như sấm, nhưng lúc này, Khấu Hưởng cầm lấy mic lần nữa, tiếp tục hát theo lời Mon.

Suốt nửa giờ, hai người không ngừng giằng co, ca từ không ngừng thay đổi mới mẻ đa dạng, kỹ thuật điều luyện và phản ứng nhanh nhẹn của Caesar, khi thể mạnh mẽ và cảm giác áp bức của Mon, khiến cả khán phòng rơi vào trạng thái sôi sục.

Trong hội trường không phải ai cũng thực sự hiểu được ca từ của họ, kích động nhất chính là các bạn học đến đây xem đấu, đối với nội dung rap, bọn họ đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Dương Chi nhìn các bạn xung quanh, cô biết, sự phẫn nộ của Caesar và Mon trên sân khấu, đã hoàn toàn lan sang bọn họ, tuổi trẻ nhiệt huyết, kích động, sôi sục.

Đây mới là linh hồn của hip-hop.

Mà điều khiến Dương Chi rung động chính là trong giây phút Caesar và Mon kết thúc biểu diễn, hai người họ đứng hai bên sân khấu, nhìn đối phương, cùng nhìn nhau cười.

Một nụ cười xóa tan ân oán.

Battle quyết đấu, lấy sự cổ vũ của người xem quyết định thắng thua, nhưng trận đấu này lại khó phân thắng thua.

Hai người thi đấu khó phân cao thấp, khó phân thắng bại.

Nhưng lúc này kết quả đã không còn quan trọng như vậy.

Trận đấu kết thúc, Mon xuống sân khấu trước tiên, giữa tiếng hoan hô náo nhiệt xung quanh, lập tức đi tới một góc trong đám đông.

Khấu Hưởng trở về chỗ bạn bè của mình, cụng tay với mấy người bạn.

Thẩm Tinh Vĩ vỗ bờ vai của anh, kích động nói: “Caesar quá đẹp trai, trận battle hôm nay, tao thấy là trận đấu xuất sắc nhất tao từng xem, không gì sánh nổi!”

Bùi Thanh cũng gật đầu đồng ý: “40 phút thi đấu, toàn bộ quá trình freestyle không hề thờ dốt lấy một lần, hai đứa chúng mày trong đấu chứa từ điển Hán hả?”

“Chủ yếu là hai người quá ăn ý, không hề diss lẫn nhau.”

“Trận đấu này, chắc hẳn là Caesar thắng, trong lòng Mon cũng hiểu rõ thực lực của cậu ta với mày có sự chênh lệch.”

“Cho nên cậu ta không ở lại sân khấu.”

“Nhưng không phải cậu ta không thích cách thức của chúng ta ư, tại sao lại cùng Caesar diss trường học?”

“Ai biết trong đầu tên này suy nghĩ cái gì.”

Khấu Hường bình thần mỉm cười, không nói một lời, Thẩm Tinh Vi tự phán xử cho anh, song Khấu Hường lại không thèm liếc mắt lấy một cái, vô cùng tự giác ngồi xuống bên cạnh Dương Chi.

Dương Chi có thể nhìn thấy tâm trạng vui vẻ của anh từ đuôi mắt hơi cong, là do vừa rồi quyết đấu với Mon rất sáng khoái sao.

Tâm trạng Dương Chi cũng trở nên vui vẻ, gọt cốc nước chanh, nói với Khấu Hường: “Kính anh!”

Lúc này, Thẩm Tinh Vi cầm một ly rượu Cocktail đi tới: “Uống nước chanh làm gì, nếu muốn kính Caesar của chúng ta cũng phải có thành ý chứ.”

Khấu Hường ngăn tay Thẩm Tinh Vi lại, sắc mặt trầm xuống: “Cô ấy không uống rượu.”

Lại không ngờ Dương Chi nhận lấy cốc rượu: “Không sao, tôi có thể uống một chút.”

Cô có hứng, Khấu Hường tất nhiên sẽ không làm mất hứng, anh tự mở cho mình một chai rượu, nói với cô: “Em chỉ được uống một ngụm thôi đấy.”

Dương Chi gọt ly rượu lên, nói với anh: “Tứ phẩm tri kỷ thiên bôi thiếu, cao sơn lưu thủy ngộ tri âm (1).”

Cao sơn lưu thủy, ngộ tri âm.

Khấu Hường nhận một ly rượu này của cô, cầm chai rượu uống một hơi cạn sạch, mà Dương Chi cũng uống cạn một ly rượu Cocktail kia.

Cô không thắng nổi rượu, không lâu sau đầu óc đã hơi choáng váng, tuy không quá say, nhưng cũng không còn tỉnh táo.

Sau khi Khấu Hường cáo từ với mọi người, anh kéo cánh tay cô, đỡ cô rời đi, lúc đi ngang qua sân nhảy Dương Chi còn kéo Khấu Hường nói muốn nhảy, giống như bản tính đã giấu kín lâu ngày đột nhiên bùng nổ, bông hoa nhỏ bình thường hay khép kín lúc này chợt nở toả hương say lòng người.

Khấu Hường không thể từ chối, chỉ có thể cùng cô vào sân nhảy, Dương Chi cảm nhạc rất tốt, lắc lư cơ thể theo tiết tấu giai điệu, vui sướng buông thả nhảy nhót. Trước đây, Khấu Hường chưa bao giờ tin có người sinh ra đã có thiên phú âm nhạc, mãi đến lúc này, nhìn thấy vũ đạo quyến rũ lòng người của cô, anh mới dần dần tin tưởng ——

Có một số người, sinh ra để giành cho sân khấu.

“Caesar, sao anh không nhảy?”

Trong tiếng nhạc, Dương Chi phải nói rất to bên tai anh mới có thể giao lưu được với anh, cho nên đôi tay cô dứt khoát ôm lấy cổ Khấu Hường.

Vòng eo mềm mại nhỏ nhắn của cô gần trong gang tấc, hai tay anh không biết nên để đâu.

“Đừng ằm ỉ nữa, trở về thôi.”

“Tôi không muốn về, tôi muốn chơi.”

Khấu Hường thật sự bất đắc dĩ, búng lên trán cô: “Sao hôm nay lại vui vẻ như vậy.”

“Không nói cho anh.”

“Em uống say rồi, về thôi nào.”

Anh còn chưa dứt lời, Dương Chi đột nhiên kiễng chân, hôn lên mặt anh.

Khấu Hường bỗng nhiên mở to hai mắt, máu toàn thân dâng lên từng đợt, tiếng nhạc ồn ào bên tai hoàn toàn biến thành tiếng ằm ằm, sau đó ——

Tất cả trở nên tĩnh lặng.

Tất cả cảm quan và tri giác của anh đều biến mất, hiện tại, chỉ có thể cảm nhận được cơ thể thiếu nữ gần trong gang tấc, dán sát người anh, môi cô tựa như quả anh đào chín mềm mọng nước, nhẹ nhàng ấn xuống, khẽ chạm như chuồn chuồn lướt, không để lại dấu vết.

Cô hôn lên mặt anh, sau đó lùi về sau vài bước, giống như một cô nàng hồ ly tinh nghịch, ngượng ngừng lại can đảm nhìn anh.

Một nụ hôn ấy, hoàn toàn kích thích đến tình cảm mà anh đã kìm nén rất lâu, hơi thở Khấu Hường trở nên nặng nề, anh tiến về phía cô, ôm lấy eo cô định hôn xuống, đầu Dương Chi lệch sang một bên, thuận lợi tránh thoát nụ hôn nóng bỏng của anh.

Khấu Hường quay đầu định hôn cô lần nữa, cô lại cười khanh khách, đẩy Khấu Hường ra.

Một tiếng trống thêm lòng can đảm, hai tiếng trống tinh thần suy sụp, ba tiếng trống can đảm khô kiệt.

Khấu Hường bắt mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm cuộn cuộn gọn sóng, nhưng anh cũng chỉ có thể kiềm chế chính mình.

Ngọn lửa trong lòng sắp thiêu rụi anh.

Vắt và lăm mới kéo được Dương Chi ra khỏi quán bar, anh đi hướng đông, cô lại muốn đi hướng tây, Khấu Hường chỉ có thể một tay kéo cô, thuận thế cõng cô lên lưng, đi về nhà.

“Sao hôm nay em lại vui vẻ như vậy?”

Khấu Hường vẫn còn đang băn khoăn về vấn đề này, Dương Chi ghé vào lưng anh, đôi tay vốn đang ôm lấy cổ anh đột nhiên buông ra.

Cô đang hai tay, hưng phấn nói: “Sau này, em nhất định có thể trở thành ngôi sao lớn!”

Khấu Hường cười khê: “Ngôi sao lớn hà, lớn đến chừng nào.”

“Em muốn cả thế giới đều nghe thấy giọng hát của em” Cô dứt lời, khe khẽ ngâm nga, Khấu Hường nhớ rõ, lần đầu tiên học thêm, anh đã hát bài hát này cho cô.

《 Đom đóm 》.

Giọng cô trong trẻo, giống như tiếng trời, từ nhỏ cô đã thuộc về sân khấu, trong lòng Khấu Hường lại xác định suy nghĩ này lần nữa.

“Nhưng mà...”

Tiếng hát của cô đột nhiên im bật: “Nếu em ngã xuống thì phải làm sao bây giờ?”

Trèo càng cao, ngã càng đau.

Khấu Hường vốn đang trầm lắng, lúc này đột nhiên mở miệng: “Nếu sợ ngã, em sẽ không thể tiến thêm được một bước, như vậy em vĩnh viễn chỉ có thể giậm chân tại chỗ.”

“Em không còn cơ hội nào nữa.”

“Vậy thì hãy nắm chặt lấy tôi.”

Dương Chi ngạt thở, nhìn đèn đường chiếu xuống bóng lưng của anh, vững chãi như núi.

Cô nắm chặt cổ áo anh ——

“Được.”

Hết chương 45

Lời editor: Đúng theo tiến độ, bộ này tớ đã edit xong xuôi hết cả rồi, chỉ còn phải beta lại và tạo Quiz để mọi người chơi lấy pass là xong. Nhưng do hôm vừa rồi Lịch Xuyên mà tớ thương đã ra đi, tớ chẳng thể tập trung để beta hay làm Quiz gì cả, đến giờ vẫn rất bàng hoàng và đau xót, không biết có thể đăng kịp tiến độ để hoàn vào 5/12 hay không nữa. Tớ rất xin lỗi về vấn đề này ạ.”< Pass được set bắt đầu từ chương sau, tớ sẽ cố gắng làm Quiz nhanh nhất cho mọi người nhé.

(1): “Từu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, cao sơn lưu thủy ngộ tri âm” (gốc 酒逢知己千杯少, 高山流水遇知音) dịch nghĩa “Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, nước chảy non cao gặp tri âm”.

Ở đây, “Tri kỷ” là một từ Hán Việt, tri nghĩa là biết, kỷ tức là bản thân. Tri kỷ nghĩa là hiểu biết về bản thân mình, ai hiểu biết về con người mình và có sự đồng cảm thì họ là tri kỷ của mình.

Còn “Tri âm” là hiểu được âm nhạc của mình. Tri âm hay đi cùng tri kỷ vì từ đồng cảm với nhau qua tiếng đàn tiếng sáo, câu hò điệu hát mà dẫn đến hiểu nhau sâu sắc.

Cụm từ “Tri âm tri kỷ” còn gắn với điển tích xưa: Bá Nha – Tử Kỳ và bản nhạc Cao Sơn Lưu Thủy.

Sở Bá Nha (tên là Du Thủy) làm quan Thượng Đại Phu nước Tấn, rất giỏi về chơi đàn Thất Huyền Cầm. Tương truyền, khi ông chơi đàn, cá và ngựa cũng phải lắng nghe.

Một hôm Bá Nha đi sứ nước Sở. Dọc đường lúc đến sông Hán, gặp tiết Trung Thu trăng thanh gió mát, Bá Nha đem đàn ra gảy. Có người tiểu phu là Chung Tử Kỳ tình cờ nghe được. Khi Bá Nha chơi bản “Cao Sơn Lưu Thủy” (một trong mười bản nhạc cổ hay nhất, tên gọi có nghĩa là “Nước chảy non cao”). Bá Nha gảy đàn nghĩ đến núi, thì Chung Tử Kỳ khen: “Tiếng đàn chót vót như núi cao”. Lúc Bá Nha đánh đàn, lòng nghĩ về sông nước, thì Chung Tử Kỳ nói: “Tiếng đàn cuộn cuộn như nước chảy”.

Sau khi Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha đập vỡ đàn, bảo rằng: “Trong thiên hạ không ai còn được nghe tiếng đàn của ta nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Nhiều Chiêu Dỗ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.